

ARTHUR W. PINK

CREȘTEREA
SPIRITUALĂ

Creșterea spirituală

ARTHUR W. PINK

CREȘTEREA
SPIRITUALĂ

MAGNA GRATIA

CREȘTEREA SPIRITUALĂ

Arthur W. Pink

Copyright © 2020, 2024 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în versiunea originală, în limba engleză, sub titlul *Spiritual Growth* (1948).

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studios

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Toate sublinierile din citatele biblice îi aparțin autorului.

ISBN: 978-630-6638-56-7 (pdf); 978-630-6638-57-4 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„*Să nu furi*” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

<i>Introducere</i>	7
<i>Capitolul 1. Sursa creșterii spirituale</i>	21
<i>Capitolul 2. Nevoia creșterii spirituale</i>	33
<i>Capitolul 3. Natura creșterii spirituale</i>	61
<i>Capitolul 4. Analogia creșterii spirituale</i>	109
<i>Capitolul 5. Anotimpurile creșterii spirituale</i>	135
<i>Capitolul 6. Creșterea spirituală, suveranitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea credinciosului</i>	193
<i>Capitolul 7. Mijloacele creșterii spirituale</i>	219
<i>Capitolul 8. Declinul spiritual</i>	273
<i>Capitolul 9. Restaurarea din declinul spiritual</i>	311
<i>Capitolul 10. Dovezile maturizării spirituale</i>	363
<i>Despre autor</i>	391
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

INTRODUCERE

Numele dat în mod uzual subiectului nostru de către autorii creștini este acela al „creșterii în har”, expresie care se găsește în Scriptură în 2 Petru 3:18. Mie mi se pare că, strict vorbind, creșterea în har face referire la un singur aspect al subiectului nostru. Expresia „dragostea voastră să crească tot mai mult” (Fil. 1:9) tratează un aspect, iar „credința voastră merge mereu crescând” (2 Tes. 1:3) tratează un altul.

De aceea, eu cred că expresia „creștere spirituală” este una mai cuprinzătoare și acoperă mai bine acest obiectiv important și de dorit: „să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efes. 4:15).

De aici nu trebuie să ne imaginăm că am selectat titlul într-o manieră inovatoare sau pentru că umblu după originalitate. Nicidecum, pentru că nu am nimic de criticat la cei care preferă o altă terminologie.

Am ales această expresie pur și simplu pentru că mi se pare mai potrivită pentru a descrie complet subiectul pe care vreau să îl dezvolt. Cititorii înțeleg clar la ce se referă expresiile „creștere fizică” sau „creștere mentală”, așa încât expresia noastră, „creștere spirituală”, n-ar trebui să fie mai puțin inteligibilă.

UN SUBIECT FOARTE IMPORTANT

În primul rând, trebuie să căutăm să înțelegem corect învățătura Duhului Sfânt pe această temă. Se pare că există puțini oameni care fac aceasta, iar consecința este că Domnul este lipsit de multă laudă ce I se cuvine, în timp ce mulți dintre copiii Lui suferă pe nedrept. Deoarece atât de mulți creștini umblă mai degrabă prin simțuri decât prin credință, măsurându-se prin intermediul sentimentelor și al stărilor lor emoționale în loc să se măsoare prin Cuvânt, pacea minții lor este distrusă în mare măsură, după cum scade și bucuria inimii lor.

O mulțime de sfinți pierd destul de mult prin înțelegerea greșită a acestui subiect. Cunoașterea Scripturii este esențială dacă vrem să ne înțelegem mai bine pe noi înșine și să ne diagnosticăm mai corect starea spirituală. Multe suflete își formează o opinie eronată despre sine ca urmare a eșecului lor tocmai în această disciplină. Cu siguranță că trebuie să fie de o mare importanță practică să căpătăm abilitatea de a judeca drept progresul spiritual sau decăderea noastră, așa încât să nu ne flatăm pe noi înșine sau să desconsiderăm pe nedrept starea noastră.

Unii sunt ispitiți într-o direcție, alții în alta, parțial în funcție de temperament și parțial după felul de învățatură pe care au primit-o. Mulți sunt înclinați să creadă despre sine că sunt mai buni decât în realitate și, pentru că au căpătat o cunoștință intelectuală considerabil mai mare asupra adevărului, își imaginează că au parte și de o creștere spirituală proporțională. Prin contrast, alții, cu o memorie mai slabă și care ajung să își însușească mai încet anumite lucruri din punct de vedere mental, ajung să

creadă că aceasta ar fi un semn al absenței spiritualității. Atâta vreme cât gândirea noastră despre creșterea spirituală nu este formată și modelată de Cuvântul lui Dumnezeu, vom ajunge negreșit să eșuăm și să tragem concluzii greșite. Așa cum facem cu trupurile noastre, așa procedăm și cu sufletele noastre. Unii presupun că sunt sănătoși, deși suferă de boli nediagnosticate și necunoscute, în timp ce alții își imaginează că sunt bolnavi, când, în fapt, sunt bine și sănătoși. Revelația divină, nu imaginația omenească ar trebui să fie călăuză noastră în a determina dacă suntem sau nu prunci, tineri sau adulți spiritual, iar vârsta noastră trupească nu are aproape nimic de-a face cu aceasta.

Este deosebit de important ca gândirea noastră să fie formată corect, nu doar pentru a putea fi în măsură să deosebim starea noastră spirituală, ci și pe aceea a altor creștini. Dacă vreau să fiu o binecuvântare și un ajutor pentru ei, este evident că trebuie să pot deosebi dacă ei sunt într-o stare bună sau nu. Sau, dacă vreau să am parte de sfaturi și ajutor spiritual, atunci mă voi întâlni cu dezamăgirea dacă nu știu la cine să merg. Cum aș putea să dirijez cursul vieții mele și să îmi potrivesc conversația cu alți sfinți dacă nu știu cum să cântăresc calibrul lor religios? În această privință, Dumnezeu nu ne-a lăsat la latitudinea judecării noastre eronate, ci ne-a oferit reguli care să ne călăuzească. Voi menționa un singur alt motiv care indică importanța subiectului nostru: dacă nu descopăr aspectul în care am fost făcut capabil să fac un anumit progres spiritual și care sunt lucrurile în care am eșuat, cum aș putea să știu pentru ce să mă rog? Dacă nu pot să observ același lucru în legătură cu frații mei, cum pot să cer în rugăciune ceea ce ei au cea mai mare nevoie?

UN SUBIECT TAINIC

Creșterea fizică trece dincolo de abilitatea de înțelegere a omului. Cunoaștem câte ceva din lucrurile esențiale și putem vedea această creștere, dar procesul este ascuns de ochii noștri: „Cum nu știi care este calea vântului, nici cum se fac oasele în pântecele femeii însărcinate, tot așa nu cunoști nici lucrarea lui Dumnezeu, care le face pe toate” (Ecles. 11:5). Cu cât mai mult trebuie să fie creșterea spirituală dincolo de abilitatea noastră de a o înțelege. Începutul vieții noastre spirituale este învăluit în mister (Ioan 3:8) și, într-o mare măsură, acest lucru este aplicabil și dezvoltării ei. Lucrările lui Dumnezeu din suflet sunt tainice, imposibil de deosebit cu ochiul rațiunii carnale și imperceptibile pentru simțurile noastre. „Nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu” cu excepția acelor cărora Duhul dorește să le descopere (1 Cor. 2:11-12). Dacă știm atât de puține lucruri despre noi înșine și despre modalitatea de funcționare a facultăților noastre în legătură cu lucrurile naturale, cu atât mai puțin competenți suntem în a ne înțelege pe noi înșine și în a înțelege harurile noastre în legătură cu ceea ce este supranatural.

„Făptura cea nouă” este de sus, loc în care rațiunea noastră firească nu este obișnuită să pătrundă. Ea este produsul supranatural al lucrării Duhului și nu poate fi cunoscută decât prin revelație supranaturală. În același fel, viața spirituală primită la nașterea din nou crește gradual, într-un fel imperceptibil prin simțurile noastre. Cântărindu-se și măsurându-se, un copil poate să descopere că a crescut, și totuși să nu fie conștient de procesul creșterii în sine. Așa este și în cazul omului nou: el este

„înnoit din zi în zi” (2 Cor. 4:16) și totuși într-un fel ascuns, așa încât această înnoire, în sine, nu este percepută, chiar dacă efectele ei devin evidente. Astfel, nu avem niciun motiv să fim descurajați pentru că nu simțim că are loc vreun progres sau să concluzionăm că nu avansăm deloc pentru că astfel de sentimente sunt absente.

„Unii dintre copiii Domnului, în care sfințenia este reală, nu percep în ei înșiși nicio creștere spirituală. De aceea, trebuie să ne amintim că există o creștere reală în har și când nu o percepem. Ar trebui să o judecăm nu prin ceea ce experimentăm pe noi înșine, ci prin Cuvânt. Acesta este un subiect unde este necesară manifestarea credinței” (S. Pierce).

Dacă dorim „laptele curat al Cuvântului” și ne hrănim din el, nu trebuie să ne îndoim de realitatea că vom crește pe măsură ce îl consumăm (1 Petru 2:3).

„Creșterea spirituală este o taină și este mai evidentă în unii decât în alții. Cu cât Duhul Sfânt strălucește mai mult asupra minții și pune la lucru influențele Sale dătătoare de viață în inimă, cu atât mai mult păcatul este conștientizat, simțit și urât ca fiind cel mai mare dintre toate relele. Aceasta este o dovadă a creșterii spirituale, anume când urâm păcatul ca păcat și când ne dezgustăm de el pentru că este contrar naturii lui Dumnezeu. Percepția imediată și înțelegerea pe care o avem cu privire la păcatul inerent și cu privire la felul în care îl resimțim, atunci când privim la noi înșine ca la cele mai ticăloase ființe, când renunțăm la noi înșine și la tot ceea ce putem face pentru a ne îmbunătăți, și când privim în totalitate și nemijlocit la Hristos pentru a primi de la El odihnă și putere, constituie elemente ale creșterii evidente în har și o

dovadă indubitabilă a creșterii în El” (S. Pierce).

Și cât de puțin este capabil omul firesc să înțeleagă aceasta! Dacă nu conștientizează experimentarea acestei creșteri, i se pare o amăgire tristă. Credinciosul trebuie să Îl implore pe Dumnezeu să îl învețe adevărul despre acest subiect! Întrucât nu cunoaștem nimic despre nașterea din nou cu excepția a ceea ce Dumnezeu ne-a revelat în Cuvântul Său, putem să ne formăm o înțelegere corectă despre creșterea spirituală numai din aceeași sursă.

UN SUBIECT DIFICIL

În parte ca urmare a faptului că Satana a adus confuzie asupra creșterii spirituale prin a inventa imitații plauzibile ale ei, prin care mulți oameni sunt amăgiți, cunoscând aceasta, sufletul conștiincios devine tulburat. Prin anumite influențe și ca urmare a unor motivații variate, oamenii sunt atrași dintr-odată și îndemnați să își reformeze radical viețile. Absența formelor grosolane de păcate și o împlinire zeloasă a îndatoririlor obișnuite ale religiei este un lucru adeseori confundat cu convertirea autentică și cu creșterea în viața creștină. Există „neghină”, care seamănă îndeaproape cu „grâu”, lucru care nu se poate deosebi adesea decât la momentul recoltei. Mai mult, există o lucrare a Legii, destul de diferită de efectele mântuitoare produse de Evanghelie, lucrare care, în roadele ei exterioare și interioare, nu poate fi deosebită de o lucrare a harului decât prin lumina Scripturii și prin învățătura Duhului. Grozăviile Legii vin cu putere în conștiința multora, producând convingeri străpungătoare de păcat și spaimă de mânia viitoare, stimulând astfel o activitate asiduă în

faptele neprihănirii, dar care nu conduce la nicio credință în Hristos și la niciun fel de dragoste pentru El.

Din nou, creșterea spirituală este dificil de observat întrucât creșterea în har nu este adesea la fel de clară pe cât este convertirea. În multe cazuri, convertirea este o experiență radicală de care suntem conștienți personal la momentul ei și asupra căreia rămâne o memorie vie în noi. Ea este marcată de o schimbare revoluționară în viața noastră. Convertirea a fost momentul când am fost eliberați de povara intolerabilă a vinovăției și când pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, ne-a copleșit sufletele. Acesta a fost momentul când am fost scoși din întunericul spiritual îngrozitor și complet al firii pământești, fiind duși în lumina minunată a lui Dumnezeu, în timp ce creșterea spirituală constă din a ne bucura de creșterea graduală a acelei lumini. Convertirea a fost acea schimbare copleșitoare de la a nu avea deloc parte de har, la a experimenta începuturile harului în noi, în timp ce viața de după aceea constă din a primi provizii noi de har. Convertirea a fost o înviere spirituală, o aducere din moarte la viață, însă experiența ulterioară este ca împenspătări succesive ale vieții primită inițial. Când Iosif a fost scos dintr-o dată din închisoare și așezat pe scaunul de domnie din Egipt, al doilea în poziție după Faraon, acest lucru l-a afectat cu mult mai mult decât dacă ar fi putut să i se dea noi împărății după aceea, cum a fost cazul lui Alexandru cel Mare. La început, toate lucrurile care țin de viața spirituală sunt noi pentru cel credincios, însă mai târziu el învață tot mai mult ceea ce i-a fost descoperit inițial, dar efectul nu este atât de ușor perceptibil.

Mai mult, viața sau natura spirituală dată la regenerare nu este singurul lucru din viața creștinului. Principiul păcatului rămâne încă în suflet după ce principiul harului i-a fost dat. Aceste două principii se află în opoziție directă unul față de celălalt, fiind implicate într-un război neîncetat atâta vreme cât sfântul trăiește în această lume. „Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (Gal. 5:17). Acel conflict înfricoșător poate să aducă confuzie în mintea creștinului cu privire la chestiunea creșterii spirituale, și îl face să tragă o concluzie falsă asupra acesteia, cu excepția situației în care înțelege clar învățătura Scripturii. Când el descoperă împotrivirea mare din interior, împiedicarea aspirațiilor și a străduințelor lui, când își simte incapacitatea de a duce războiul cu succes, aceste lucruri îl fac să se îndoiască serios de faptul că sfințenia i-a fost dată în inimă. Răcnetele păcatului interior, descoperirea corupțiilor acolo unde nici măcar nu bănuia, conștientizarea necredinței și experimentarea eșecurilor, toate acestea par să stea în directă opoziție cu orice progres spiritual. Iar aceasta prezintă o problemă acută pentru un suflet conștiincios.

UN SUBIECT DEOPOTRIVĂ COMPLEX ȘI CUPRINZĂTOR

Această idee este asemenea unui copac cu multe ramuri, care aduce roade diferite în funcție de sezon. Este un subiect la care concură diferite elemente, unul care trebuie văzut din multe unghiuri. Creșterea spirituală este deopotrivă în sus și în jos, și este deopotrivă în interior și în exterior. O cunoaștere mai

mare a lui Dumnezeu conduce la o cunoaștere crescută de sine, și una rezultă într-o adorare mai înaltă a obiectului ei, iar cealaltă la o smerire mai profundă de sine. Aceste lucruri conduc la lepădări interioare de sine tot mai profunde și se manifestă din ce în ce mai mult în exterior, prin fapte bune. Totuși, această creștere spirituală trebuie afirmată cu cea mai mare atenție, așa încât să nu respingem caracterul complet al regenerării. În sensul cel mai strict, creșterea spirituală constă din faptul că Duhul rodește ceea ce El a pus în suflet atunci când l-a înviat pe păcătos. Când un bebeluș este născut în această lume, el este complet în toate părțile lui, chiar dacă nu este dezvoltat în sensul maturității. Trupului lui nu i se adaugă niciun fel de membre noi, nici facultăți adiționale minții sale. Există o creștere trupească a copilului, o dezvoltare a membrelor, o lărgire a facultăților lui, printr-o expresie mai deplină și o manifestare mai clară a lor, dar nimic mai mult. Analogia este perfect aplicabilă pruncului în Hristos.

„Deși există diferențe circumstanțiale nenumărate în cauzistica și experiența copiilor lui Dumnezeu, și chiar dacă există o creștere potrivită a fiecăruia, vorbindu-se despre ei ca prunci, tineri și adulți, totuși în ei există o singură viață aflată în stadii diferite, pe drumul către desăvârșirea făcută de Duhul Sfânt, până în momentul când El îi duce în slava veșnică.

Lucrarea Duhului lui Dumnezeu în regenerare este completă pe veci. Ea nu crește și nici nu descrește. Ea este aceeași în toți credincioșii. Nici măcar în Rai nu se va adăuga ceva la ea: nici har, nici dorințe sau simțăminte sfinte, nici înclinații care nu se regăsesc aici și acum. De aceea, toată lucrarea Duhului, de la momentul regenerării până la glorificarea noastră, constă în a pune la lucru și a rodi acele

haruri pe care El le-a semănat în noi la regenerare. Deși un credincios poate fi mai abundent în roadele neprihănirii decât altul, totuși niciunul dintre ei nu este mai regenerat decât altul” (S. Pierce).

Complexitatea subiectului nostru se datorează în parte elementelor divine și omenești implicate, și nimeni nu este suficient de competent ca să explice sau ca să indice care este punctul de întâlnire! Totuși, asemănarea cu tărâmul fizic ne ajută din nou. În sens absolut, toată creșterea este datorată acțiunilor lui Dumnezeu, însă în sens relativ, există anumite condiții pe care trebuie să le satisfacem, altfel creșterea nu va avea loc, la fel cum hrănirea trupului este o condiție esențială pentru creșterea lui; totuși, simplul consum al hranei nu va alimenta trupul dacă Dumnezeu nu va binecuvânta aceasta. Când insist că există anumite condiții pe care trebuie să le îndeplinim și anumite mijloace pe care trebuie să le folosim în progresul nostru spiritual, nu trebuie înțeles că am împărți onoarea cu Dumnezeu, ci aceasta ne arată doar ordinea și legătura pe care El le-a stabilit între un lucru și altul. În același fel, există anumite piedici sau lucruri pe care trebuie să le evităm sau să le depășim, altfel creșterea va fi inevitabil împiedicată, iar progresul spiritual este întârziat. Aceasta nu înseamnă că noi am putea să Îl împiedicăm pe Dumnezeu, ci principiul ne arată ce se petrece când ignorăm avertismentele Lui și ce pedeapsă avem de suportat pentru încălcarea acelor porunci pe care El le-a instituit.

DIFICULTATEA EXPLICĂRII SUBIECTULUI

Însăși complexitatea subiectului nostru crește dificultatea

de a-l explica, fiindcă așa cum stau lucrurile în cazul multor alte probleme aduse înaintea minților noastre limitate, și în acest caz este nevoie să păstrăm un echilibru între elementele divin și uman. Acțiunile harului divin și achitarea de responsabilitățile noastre sunt lucruri pe care trebuie să insistăm, subliniind că acestea de pe urmă derivă din cele dintâi, și că cele dintâi sunt într-o măsură mult mai bogată decât cele de pe urmă, judecând proporțional.

În aceeași manieră, contemplarea noastră la subiectul creșterii spirituale într-o direcție nu trebuie să ne conducă la o creștere într-o altă direcție, după cum nici dezgustul mai profund de sine nu trebuie să ne împiedice cu nimic trăirea tot mai crescândă în și prin Hristos. Cu cât mai conștienți suntem de goliciunea noastră, cu atât mai mult trebuie să extragem din plinătatea Lui. Sarcina noastră este mai dificilă și, dacă ne dăm seama că ceea ce scriem va ajunge în mâinile unei game foarte variate de cititori, care sunt expuși unei game variate de lucrări de predicare, astfel că unii au nevoie de sublinieri asupra unor aspecte, alții asupra altora.

Din Scriptură reiese foarte clar că subiectul creșterii spirituale este unul valid. Dincolo de pasajele la care am făcut referire în primul paragraf, aș putea să le citez și pe următoarele:

„Ei merg din putere în putere, și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion” (Ps. 84:7).

„Căderea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Prov. 4:18).

„Să-L cunoaștem, să căutăm să-L cunoaștem pe Domnul!” (Osea 6:3).

„Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși, și veți sări ca vițeii din grajd” (Mal. 4:2).

„Și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har” (Ioan 1:16).

„Pe orice mlădiță care aduce roadă, o curăță, ca să aducă și mai multă roadă” (Ioan 15:2).

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18).

„... crescând în cunoștința lui Dumnezeu” (Col. 1:10).

„Încolo, fraților, fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm, și vă îndemnăm în Numele Domnului Isus, să sporiiți tot mai mult în privința aceasta” (1 Tes. 4:1).

„[El] ne dă un har și mai mare” (Iacov 4:6).

Lista de mai sus poate fi extinsă considerabil, dar am oferit suficiente referințe pentru a demonstra nu doar cum creșterea spirituală este clar revelată în Scriptură, ci și că i se acordă un loc însemnat. Cititorul ar trebui să observe varietatea expresiilor folosite de Duhul Sfânt pentru a-i prezenta progresul sau dezvoltarea – ocrotindu-ne astfel de o gândire prea îngustă prin a ne arăta multiplele ei fațete. Unele dintre ele fac referire la aspectele interioare ale creșterii spirituale, altele la cele exterioare. Unele descriu acțiunile divine, altele acțiunile necesare ale creștinului.

Unele fac referire la lumina și cunoștința care cresc, altele la creșterea în har și în putere, iar altele la creșterea în asemănarea cu Hristos și la rodnicie.

Astfel, Duhul Sfânt a păstrat echilibrul și, dacă îl observăm atent, vom fi feriți de o gândire îngustă sau unidirecțională asupra a ceea ce înseamnă creșterea spirituală. Dacă acordăm atenție cuvenită acestei descrieri variate, vom evita să facem greșeli dureroase și vom fi mai bine echipați pentru a ne testa sau măsura propriile vieți, descoperind astfel care este starea spirituală la care am ajuns.

UN SUBIECT FOARTE PRACTIC

Din ceea ce am subliniat în ultimele câteva paragrafe, putem observa că avem de-a face cu un subiect foarte practic. Nu este o chestiune mărunță să putem ajunge la o înțelegere clară a ceea ce presupune creșterea spirituală și, astfel, să putem ocoli situația când să o confundăm cu o simplă fantezie.

Dacă există condiții pe care trebuie să le satisfacem pentru a crește spiritual, atunci este de dorit să le cunoaștem și să folosim această cunoștință în rugăciune. Dacă Dumnezeu a rânduit anumite mijloace și lucruri de ajutor în creșterea spirituală, cu cât știm mai devreme care sunt ele și le folosim sârguincios, cu atât ne va fi mai bine. Și dacă există alte lucruri care acționează ca piedici și sunt contrare binelui nostru spiritual, cu cât ne vom păzi și vom fi mai veghetori, cu atât vom fi mai puțin împiedicați de ele. Și dacă creșterea creștinului comportă multe fațete, acest lucru ar trebui să ne ghideze gândirea și acțiunile, astfel încât să

ne străduim să dezvoltăm în noi un caracter creștin bine proporționat, și să creștem în asemănare cu Hristos nu doar într-un aspect sau două, ci „în toate lucrurile”, astfel ca maturizarea noastră să fie uniformă și simetrică.

I

SURSA CREȘTERII SPIRITUALE

Înainte de a încerca să definim și să descriem în ce constă creșterea spirituală a cuiva, trebuie să arătăm ce anume poate crește, căci creșterea spirituală presupune în mod necesar prezența vieții spirituale: doar o persoană regenerată poate crește. Progresul în viața creștină este imposibil dacă nu sunt creștin. De aceea, trebuie să începem prin a explica ce este un creștin. Pentru mulți dintre cititorii noștri, acest lucru poate să pară cumva superfluu, dar în vremuri ca acestea, când contrafacerea și amăgirile spirituale abundă în orice loc, când atât de mulți sunt înșelați în cel mai important lucru, și pentru că atât de multe categorii diferite de oameni sunt amăgite, cred că este necesar să insist pe acest aspect. Nu pot îndrăzni să prezum că toți cititorii ar fi creștini în sensul biblic al termenului, astfel că aceste explicații pot fi folosite de Domnul pentru a le da lumină unora dintre cei care se află încă în întuneric. Mai mult, rândurile de mai jos pot fi mijlocul prin care unii creștini adevărați, confuzi acum, vor putea distinge mai clar calea Domnului. Sper de asemenea ca următoarele gânduri să nu fie cu totul inutile nici măcar pentru cei care sunt mai tari în credință.

TREI FELURI DE „CREȘTINI”

Vorbind la modul general, există trei feluri de „creștini”: cei creați de predicatori, cei creați de ei înșiși și cei făcuți de Dumnezeu. În prima categorie sunt incluși nu doar cei care au fost „stropiți” în pruncie și făcuți astfel membri ai unei „biserici” (chiar dacă nu au fost admiși la toate privilegiile acesteia), ci și cei care au ajuns la vârsta responsabilității și sunt forțați prin presiunea mare a unui „evangelist” să ia o „decizie”. Această presiune deosebită pusă asupra lor ia forme diferite și se regăsește în grade variate, de la apeluri făcute emoțiilor la hipnoză de masă, în care mulțimile sunt induse să „vină în față”. Sub această presiune, mii de oameni ale căror conștiințe n-au fost niciodată cercetate și care n-au avut parte de nicio conștientizare a stării lor pierdute înaintea lui Dumnezeu au ajuns să fie împinse să facă lucruri precum „să se înscrie sub steagul lui Hristos” sau „să se unească cu poporul lui Dumnezeu în cruciada lor împotriva diavolului”. Astfel de convertiți sunt ca ciupercile: ei răsar într-o noapte și supraviețuiesc doar pentru o scurtă vreme, pentru că nu au rădăcină. La fel sunt și majoritatea vastă a celor produși prin așa-numita „lucrare personală”, care constă într-un fel de „apăsare pe buton”, lucru realizat asemenea tacticilor comercianților itineranți, care forțează lucrurile pentru a vinde un produs.

Categoria creștinilor făcuți „prin ei înșiși” este formată din cei care au fost avertizați de lucrurile pe care le-am descris mai sus și, temându-se ca nu cumva să fie amăgiți de astfel de scheme

religioase, ei s-au hotărât să „rezolve problema” direct cu Dumnezeu, în cadrul privat al caselor lor sau într-o zonă izolată. Ei au ajuns să creadă că Dumnezeu iubește pe oricine, că Hristos a murit pentru întreaga rasă omenească și că nu li se cere nimic altceva decât credința în Evanghelie. Prin credința mântuitoare ei înțeleg că este vorba despre un accept intelectual sau o acceptare cu mintea a afirmațiilor care se găsesc în versete precum Ioan 3:16 și Romani 10:13, și că asta ar fi totul. Nu contează că Ioan 2:23-24 spune că „mulți au crezut în Numele Lui... dar Isus nu Se încredea în ei”, că „chiar dintre fruntași, mulți au crezut în El; dar de frica Fariseilor nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă. Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu” (Ioan 12:42-43), ceea ce arată cât valora „credința” lor. Crezând că omul firesc este capabil să Îl „primească pe Hristos ca Mântuitor personal”, ei fac această încercare fără a se îndoii de succesul lor și merg înainte bucurându-se, astfel că nimeni nu le mai zguduie siguranța că ar fi acum creștini cu adevărat!

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl” (Ioan 6:44). Iată o afirmație a lui Hristos care nu a căpătat nici măcar acceptul mental de către vasta majoritate a celor ce pretind ca fac parte din creștinism. Ea lovește cu mult prea tare în firea pământească pentru a fi acceptată de cei care doresc să creadă că rezolvarea problemei destinului veșnic al omului stă în întregime în puterile lor. Omul decăzut este cu totul la dispoziția lui Dumnezeu, iar această afirmație este cu totul inacceptabilă unei inimi care nu a cunoscut smerenia.

A veni la Hristos este un act spiritual, nu unul natural, și întrucât cel neregnerat este mort în păcate, el este incapabil de vreun act spiritual. A veni la Hristos este efectul faptului că sufletul a fost făcut capabil să își simtă nevoia disperată, a faptului că mintea i-a fost iluminată pentru a vedea că Mântuitorul este potrivit pentru un păcătos pierdut, și a faptului că dorințele i-au fost îndreptate așa încât acum să Îl dorească pe Hristos. Dar cum poate cineva, a cărui minte naturală este în „vrăjmășie cu Dumnezeu”, să aibă vreo dorință după Fiul Său?

Cei născuți din Dumnezeu, creștinii, sunt o minune a harului, rezultatul lucrării divine (Efes. 2:10). Ei sunt o creație divină, aduși în existență prin acțiuni supranaturale. Prin nașterea din nou, suntem făcuți capabili de părtășia cu Iehova cel Triunic, căci această naștere din nou este izvorul sensibilităților și a acțiunilor noi. Aici nu avem de-a face cu o circumstanță în care natura noastră veche să fie îmbunătățită și stărnită la acțiuni spirituale, ci dimpotrivă, în sufletul omului este infuzat ceva ce nu exista anterior. Acel „ceva” este părtăș aceleiași naturi cu Cel care îl trimite: „ce este născut din Duh, este duh” (Ioan 3:6), și întrucât El este sfânt, ceea ce El produce este sfânt. Dumnezeu oricărui har este cel care ne aduce „de la moarte la viață”, astfel că El infuzează în suflet un principiu al harului, principiu care rodește lucruri care sunt plăcute lui Dumnezeu. Regenerarea nu este un proces de durată, ci un act instantaneu, la care nu se poate adăuga și nu se poate scădea nimic (Eccl. 3:14). Ea este produsul lucrării creatoare a lui Dumnezeu: Dumnezeu spune, și se face, iar cel ce este obiectul acestei lucrări devine în mod instantaneu o făptură nouă.

Regenerarea nu este rezultatul vreunei magii a preoților sau păstorilor, și ea nu izvorăște în niciun fel din experimentarea de către individ a acelor acțiuni, căci el este pasiv și beneficiar inconștient al ei. Iată ce spune Adevărul întrupat: „născuți nu din sânge [ereditatea nu contribuie aici cu nimic, căci Dumnezeu a regenerat păgâni ai căror strămoși au fost vreme de secole niște idolatri grosolani], nici din voia firii lor [căci înainte de această înviere divină, voia acelei persoane a fost hotărât împotrivoare lui Dumnezeu], nici din voia vreunui om [predicatorul a fost incapabil să se regenereze pe sine, cu atât mai puțin pe alții], ci din Dumnezeu” (Ioan 1:13) – prin puterea Lui suverană nelimitată. Și iarăși Hristos a afirmat: „Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul [efectele lui sunt destul de clare], dar nu știi de unde vine, nici încotro merge [cauzele și modalitatea lui de acțiune sunt cu totul dincolo de abilitatea omului de a le percepe, o taină pe care nicio ființă cu inteligență finită nu o poate rezolva]; tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:8) – nu în anumite cazuri excepționale, ci și în toți cei care experimentează această lucrare. Astfel de afirmații divine sunt eliminate din majoritatea învățăturii religioase a zilelor noastre, ele fiind atât de contrare cu învățătura de azi pe cât este lumina față de întuneric.

Cuvântul „creștin” are sensul de „uns”, așa cum Domnul Isus este „Unsul” sau „Hristosul”. Acesta a fost unul dintre titlurile ce I-au fost date în Vechiul Testament: „Împărații pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său” sau „Hristos” (Ps. 2:2, cf. F.A. 2:26-27). El este denumit astfel pentru că „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret” (F.A.

10:38), pentru a intra în slujirea Lui și pentru a o împlini cu succes. Acea slujire comportă trei calități, căci El fusese chemat să acționeze ca Preot, Profet și Împărat. În Vechiul Testament găsim această slujire prevestită prin ungerea profeților din Israel (1 Împ. 19:16), a preoților (Lev. 8:30) și a regilor lor (1 Sam. 10:1; 2 Sam. 2:4). Tot astfel s-a procedat și la intrarea Domnului Isus în lucrarea publică, El fiind uns la botezul Lui, când „cerurile s-au deschis” și când „Duhul lui Dumnezeu S-a pogorât în chip de porumbel și venind peste El”, auzindu-se atunci glasul Tatălui spunând: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:16-17). Duhul lui Dumnezeu venise și asupra altora înainte de acel moment, dar niciodată așa cum a venit de data aceasta asupra Fiului Său întrupat, „pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură” (Ioan 3:34); întrucât era Cel sfânt, nu exista nimic în El care să se împotrivescă Duhului sau să Îl întristeze, nimic contrar.

Dar Hristos a primit Duhul nu doar pentru Sine, ci și pentru a-L împărtăși sau a-L transmite poporului Său. De aceea, citim într-un alt simbol din Vechiul Testament că „este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoară pe marginea veșmintelor lui” (Ps. 133:2). Deși toți preoții din Israel erau unși, numai marele preot era uns pe cap (Lev. 8:12). Acest lucru a prevestit faptul că Mântuitorul avea să fie uns nu doar ca Marele nostru Preot, ci și în calitatea Lui de Cap al Bisericii Sale, iar untdelemnul a curs pe haine, prefigurând pogorârea Duhului peste toate membrele trupului Său tainic, până la cel mai neînsemnat. „El ne-a și pecețuit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului” (2 Cor. 1:22). „Noi

toți am primit din plinătatea Lui [Hristos], și har după har” (Ioan 1:16).

Când apostolii au fost „umpluți de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească” în ziua Cincizecimii și când unii au batjocorit acel moment, Petru a afirmat că „aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel” și și-a încheiat cuvântarea subliniind că Isus era înălțat la dreapta lui Dumnezeu și „a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, turnând ce vedeți și auziți” (F.A. 2:33). Astfel, creștinul este uns pentru că a primit Duhul Sfânt de la Hristos, „Unsul”. De aceea, este scris că „voi ați primit ungerea din partea Celui sfânt”, adică de la Hristos, și că „ungerea, pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi” (1 Ioan 2:20, 27), căci atunci când citim despre „Duhul pogorându-Se și oprindu-Se” asupra Lui (Ioan 1:33), înțelegem în același timp că El rămâne cu noi „în veac” (Ioan 14:16).

Acesta este un lucru inseparabil de nașterea din nou. Sufletul regenerat este făcut nu doar beneficiarul unei vieți noi, ci i se infuzează și Duhul Sfânt, prin care, este unit cu Hristos în viața lui, căci „cine se lipește de Domnul, este un singur duh cu El” (1 Cor. 6:17). Duhul vine pentru a locui, astfel că trupul celui credincios este transformat în templul Său. Prin această ungere sau locuire interioară, cel regenerat este sfințit sau pus deoparte pentru Dumnezeu, consacrat Lui, dându-i-se un loc în acea „preoție sfântă” care se califică să „aducă jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1 Petru 2:5). Astfel, sfântul se deosebește categoric de lume, căci „dacă n-are cineva Duhul lui

Hristos, nu este al Lui” (Rom. 8:9). Duhul este semnul sau pecetea distinctivă a celui sfânt, așa cum s-a produs la pogorârea Duhului asupra lui Hristos, lucru pe care Ioan l-a observat recunoscându-L pe Isus (Ioan 1:33) și când Tatăl „L-a însemnat cu pecetea Lui” (Ioan 6:27), astfel că cei credincioși sunt și ei „pecetluiți cu Duhul Sfânt” (Efes. 1:13).

Dar, întrucât persoana ce face obiectul regenerării este complet pasivă și, la acel moment, inconștientă de ceea ce se petrece în ea, se ridică următoarea întrebare: Cum înțelege un suflet dacă a fost sau nu înviat divin? La prima vedere, ar părea că nu poate fi dat niciun răspuns satisfăcător, însă dacă reflectăm un pic, ar trebui să știm că nu aceasta este situația. Un astfel de miracol al harului produs într-un om nu poate rămâne imperceptibil pe termen lung. Dacă viața spirituală îi este dată unuia mort în păcate, prezența acestei vieți trebuie să se manifeste în curând. Și așa stau și lucrurile în realitate. Nașterea din nou devine evidentă prin efectele pe care le produce, anume prin noile dorințe și acțiuni spirituale. Așa cum un prunc se alipește instinctiv de mama lui, tot așa pruncul spiritual se îndreaptă către cel care i-a dat viață. Autoritatea lui Dumnezeu este astfel percepută în conștiință, sfințenia lui Dumnezeu este deosebită prin mintea iluminată, iar dorințele după El sunt stârnite în sufletul lui. Harul minunat al lui Dumnezeu este acum perceput de inima înnoită, chiar dacă într-o proporție mică. Există o conștientizare categorică a lucrurilor contrare gloriei lui Dumnezeu, un simțământ al păcătoșeniei noastre pe care nu l-a mai experimentat niciodată până atunci.

„Omul firesc [întrucât este cu totul o ființă decăzută prin prima sa naștere] nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Cor. 2:14). El nu poate obține niciun fel de cunoaștere spirituală sau a lucrurilor spirituale prin niciun fel de eforturi proprii, nici prin educație, nici măcar prin învățatură religioasă. Aceste lucruri sunt cu totul dincolo de facultățile sale. Dragostea de sine îl orbește; cătușele plăcerii de sine îl țin captiv lucrurilor temporare și senzuale. Dacă omul nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. El poate căpăta o cunoaștere teoretică a acestor lucruri, dar atâta vreme cât nu are loc o minune a harului în sufletul lui, el nu poate să le cunoască duhovnicește. Mai degrabă este posibil ca peștii să trăiască pe uscat sau păsările să viețuiască sub apă decât ca un om neregnerat să cunoască lucrurile lui Dumnezeu într-un fel viu și experimental.

Primul efect al vieții spirituale dintr-un suflet este că beneficiarul ei este convins de necurăția și vinovăția lui. Conștiința lui este înviată și experimentează o conștientizare străpungătoare a vinovăției și a contaminării personale. Mîntea iluminată vede ceva din răutatea îngrozitoare a păcatului, fiind contrară în însăși natura ei sfințeniei lui Dumnezeu și, în esența ei, nimic altceva decât o răzvrătire sfidătoare față de El. De aici rezultă un dezgust față de păcat ca fiind cel mai ticălos și mai scârbos lucru. Omul vede lipsa meritelor în păcat, astfel că sufletul ajunge să simtă cât de grav L-a provocat pe Cel Preaînalt, expunându-se mâniei Lui. Conștientizând plaga inimii sale, știind că este vrednic de pedeapsă și de răzbunarea înfricoșătoare a Celui Preaînalt,

gura i se oprește, nemaivând de spus niciun cuvânt în apărarea lui, își mărturisește vinovăția înaintea Lui, iar ceea ce îl interesează cel mai profund de acum înainte este aceasta: Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? În ce fel pot scăpa de condamnarea Legii?

Al doilea efect al vieții spirituale în suflet este că omul respectiv devine conștient de cât de potrivit este Hristos pentru mântuirea unui ticălos ca el. Evanghelia glorioasă are acum un sens cu totul nou pentru el. El nu mai are nevoie să fie îndemnat să își deschidă urechile față de acest mesaj, căci Evanghelia este în urechile lui ca o cântare a cerului: „o veste bună venită dintr-o țară îndepărtată” (Prov. 25:25). El cercetează acum Scripturile fără să mai fie îndemnat, pentru a se asigura că o astfel de Evanghelie este adevărată. Atunci când citește în Evanghelie despre identitatea Mântuitorului și despre faptele Lui, despre întruparea divină și despre moartea Lui pe cruce, el este cu totul uimit, cum n-a mai fost până atunci. Când află că toate acestea au fost făcute pentru păcătoși, pentru cei necredincioși, că Hristos a vărsat sângele Lui pentru vrăjmașii Săi, nădejdea se trezește în inima lui și este împiedicat astfel să fie copleșit de povara vinovăției sale și să se prăbușească într-o abjectă disperare. Dorința după a fi părtaș lui Hristos se naște în sufletul lui, și astfel este hotărât să nu mai caute mântuirea în nimeni altul. El este convins că iertarea și siguranța se găsesc doar în Hristos, dacă vrea ca Hristos să I se arate binevoitor. El cercetează acum pentru a descoperi care sunt cerințele lui Hristos.

Un creștin nu este doar „uns” de Duhul, ci este și un ucenic

al lui Hristos (v. Matei 28:19 și F.A. 11:26), altfel spus unul care învață de la Hristos și Îl urmează. Termenii uceniciei sunt făcuți cunoscuți în Luca 14:26-33. Iar sufletul regenerat este făcut capabil să se supună acestor termeni. Convins de starea sa pierdută, după ce a aflat că Hristos este Mântuitorul rânduit și atotsuficient pentru păcătoși, el aruncă acum armele răzvrătirii sale, renunță la idolii lui, la dragostea și prietenia cu lumea, se predă în fața domniei lui Hristos, ia jugul Lui asupra sa și, astfel, găsește odihnă pentru sufletul lui. Astfel, el își pune toată credința în eficacitatea sângelui ispășitor al lui Hristos prin care este îndepărtată povara vinovăției sale, iar dorința și străduința lui dominantă este să fie plăcut Mântuitorului lui și să Îl glorifice. Așadar, regenerarea se vede prin convertire, iar convertirea autentică îl face pe beneficiarul ei un ucenic al lui Hristos, urmând exemplul pe care El ni l-a lăsat.

2

NEVOIA CREȘTERII SPIRITUALE

CE NU ESTE CREȘTEREA SPIRITUALĂ

Am început capitolul anterior prin a arăta că nu se poate face niciun progres în viața creștină dacă omul nu este mai întâi de toate creștin, după care am alocat restul capitolului definiții și descrieri a ceea ce este un „creștin”. Este într-adevăr izbitor să observăm că acest titlu este folosit de Duhul Sfânt în două feluri: în principal, el are sensul de „uns”; apoi face referire la un „ucenic al lui Hristos”.

Astfel, cele două aspecte au fost puse împreună într-o modalitate minunată, văzută atât din perspectiva lui Dumnezeu cât și a omului. „Ungerea” noastră cu Duhul Sfânt este actul lui Dumnezeu, în care noi suntem cu totul pasivi, însă a deveni „ucenicii lui Hristos” constituie actul voluntar și conștient din partea noastră, prin care ne supunem necondiționat domniei lui Hristos și sceptrelui Său. Și prin al doilea act obținem dovada că suntem părtași primului. Nimeni nu se va supune termenilor „uceniciei” creștine, care sunt zdrobitori la adresa firii pământești, dacă nu a avut loc în el lucrarea harului divin, dar când acea

minune are loc, convertirea este urmarea ei certă, la fel cum cauza va produce efectele ei. Cel care a fost făcut o făptură nouă prin minunea lui Dumnezeu, prin nașterea din nou, dorește și se străduiește bucurios să împlinească cerințele sfinte ale lui Hristos.

Aici se găsește, așadar, rădăcina creșterii spirituale, anume în faptul că sufletul primește viață spirituală. Iată ce face posibil progresul spiritual al creștinului: acel om devine creștin mai întâi prin ungerea Duhului și apoi prin propria alegere. Această semnificație dublă a termenului „creștin” este cheia principală care deschide subiectul progresului creștinului sau al creșterii spirituale, căci trebuie să ne raportăm constant la el atât din perspectiva lui Dumnezeu, cât și din cea a omului. Ea trebuie văzută deopotrivă din unghiul acțiunilor lui Dumnezeu și din cel al achitării de responsabilitățile noastre. Sensul dublu al termenului „creștin” trebuie avut în considerare și în aspectul prezent al subiectului nostru, căci, pe de-o parte, progresul nu este nici necesar și nici posibil în lipsa ambelor aspecte, iar pe de altă parte, într-un sens foarte real, el este deopotrivă de dorit și obligatoriu. „Ungerea” făcută de Dumnezeu nu poate fi îmbunătățită cu nimic, pentru că este perfectă, însă „ucenicia” noastră trebuie să devină tot mai conștientă și să se manifeste tot mai mult în fapte bune. Multă confuzie persistă când această deosebire este ignorată, astfel că, în cadrul acestui capitol, vom vedea ce *nu* este creșterea spirituală, subliniind acele lucruri care nu au legătură cu creșterea spirituală sau care nu o produc.

1. Progresul creștinului nu este semnul avansării în favoarea lui Dumnezeu. Creșterea celui credincios în har nu îl conduce

nici măcar cu un centimetru mai sus în aprecierea lui Dumnezeu. Cum ar fi posibil acest lucru, atâta vreme cât Dumnezeu este Dă-tătorul credinței acesteia și Cel care „împlinește pentru noi tot ce facem” (Isaia 26:12)? Privirea favorabilă a lui Dumnezeu față de poporul Său nu își are originea în nimic care să se afle în ei, fie actual, fie din viitor. Harul lui Dumnezeu este absolut liber, fiind exercițiul spontan al bunei Sale plăceri. Cauza folosirii harului ține în totalitate de El. Scopul harului lui Dumnezeu este împlinirea acelei voi bune pe care El a avut-o față de poporul Său din toată veșnicia: „El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșniciei (2 Tim. 1:9). Mai apoi, faptul că Dumnezeu le dă harul Său credincioșilor Lui nu înseamnă decât punerea în aplicare a planului Său, anume spre binele poporului Său. De aceea, noi citim că Dumnezeu „ne dă un har și mai mare” (Iacov 4:6). Revărsarea acestui har este complet gratuită, necondiționată, fiind dat suveran, fără vreun lucru care să îl determine și care ar exista în beneficiarul lui.

Mai mult, orice face Dumnezeu și orice revarsă El asupra poporului Său se datorează lui Hristos. Nimic nu ține de meritele lor, ci doar de meritele lui Hristos și de ceea ce El a făcut în contul lor. Întrucât Hristos este singura cale prin care ne putem apropia de Tatăl, El este singurul mijloc prin care curge harul lui Dumnezeu către noi. De aceea, citim în Scriptură despre „harul lui Dumnezeu și darul (anume neprihănirea Lui justificatoare) pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos” (Rom. 5:15); și iar, „harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos” (1 Cor. 1:4). Dragostea lui Dumnezeu față de noi

este manifestată în „Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 8:39). El ne iartă de dragul lui Hristos (Efes. 4:32). El ne acoperă toate nevoile „după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Fil. 4:19). El ne duce în cer ca răspuns la rugăciunea lui Hristos (Ioan 17:24). Totuși, deși Hristos merită totul pentru noi, cauza originală este harul suveran al lui Dumnezeu.

„Chiar dacă meritele lui Hristos sunt cauza care procură mântuirea noastră, totuși ele nu constituie cauza faptului că am fost rânduți la mântuire. Ele sunt cauza procurării tuturor lucrurilor hotărâte pentru noi, dar ele nu sunt cauza care L-a îndemnat la început să hotărască aceste lucruri în beneficiul nostru” (Thomas Goodwin).

Creștinul nu este acceptat de Dumnezeu datorită harurilor sale, căci harurile însele, după cum indică numele lor, sunt revărsate asupra lui din bogăția divină, nefiind obținute prin vreun efort personal. Întrucât aceste haruri nu sunt motivul pentru care Dumnezeu îl acceptă, ele sunt roada faptului că el a fost „ales în Hristos înainte de întemeierea lumii” și, în sens decretiv, „binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos” (Efes. 1:3-4). De aceea, dragă cititor, să-ți fie permanent clar în minte, odată pentru totdeauna, că această creștere în har nu înseamnă că vei crește în favoarea lui Dumnezeu. Aceasta este, în esență, o amăgire papistașă, și este una care Îl dezonoarează pe Hristos într-un mod oribil, pentru că presupune flatarea creaturii. Întrucât aleșii lui Dumnezeu sunt „acceptați în Preaiubitul Lui” (Efes. 1:6, lit. KJV), este imposibil să aibă loc vreo schimbare ulterioară, produsă sau obținută de ei, care să îi facă superiori în ochii lui Dumnezeu sau să îi așeze pe

un plan superior al dragostei Sale. Când Tatăl a anunțat cu privire la Fiul Său întrupat că „Acesta este Fiul Meu preaiubit [nu „cu care”, ci] în care Îmi găsesc toată plăcerea”, El Și-a exprimat încântarea în întreaga alegere a harului, căci vorbea despre Hristos în calitatea Sa de Cap federal, ultimul Adam și Cap al trupului Său tainic.

Creștinul nu poate nici să crească și nici să descrească în favoarea lui Dumnezeu, după cum nimic din ceea ce el face sau eșuează să facă nu poate altera sau afecta nici măcar în cea mai mică măsură starea sa perfectă în Hristos. Totuși, de aici nu trebuie trasă concluzia că felul în care el se comportă ar fi de o mică importanță sau că felul în care Dumnezeu îl tratează nu are nicio legătură cu umblarea sa zilnică. Atunci când încercăm să evităm gândirea romano-catolică a meritelor omenești, trebuie să ne ferim să cădem în teologia trăirii libertine antinomiene. Fiind Stăpânul moral al acestei lumi, Dumnezeu observă comportamentul nostru și, într-o multitudine de feluri, El își arată aprobarea sau dezaprobarea: Domnul „nu lipsește de niciun bine pe cei ce duc o viață fără prihană” (Ps. 84:11), și totuși Dumnezeu se adresează astfel poporului Său: „păcatele voastre vă lipsesc de aceste bunătăți” (Ier. 5:25). Tot astfel, ca Tată, El menține disciplina în familia Sa și, când copiii Lui sunt împotriviți, El folosește nuiua (Ps. 89:3-33). Manifestările speciale ale dragostei divine îi sunt date celui ascultător (Ioan 14:21, 23), dar sunt ținute departe de cei neascultători și nepăsători.

2. Progresul creștinului nu înseamnă că lucrarea de regenerare ar fi fost incompletă. Trebuie să avem mare grijă atunci

când afirmăm acest adevăr al creșterii spirituale, așa încât să nu respingem caracterul perfect al nașterii din nou. Trebuie să repet aici în esență ceea ce am subliniat în primul capitol. Când un copil se naște în această lume, el este o ființă completă în toate părțile ei, având în posesie un set complet de membre trupești și de facultăți mentale. Pe măsură ce copilul crește, are loc o întărire și o consolidare a trupului și a minții lui, o dezvoltare a membrelor și o lărgire a facultăților sale, el ajungând la o utilizare mai completă a membrelor și la o manifestare mai clară a facultăților sale. De-a lungul creșterii sale nu i se adaugă niciun membru nou și nicio facultate suplimentară. Exact la fel stau lucrurile și în domeniul spiritual. Viața sau natura spirituală primită la nașterea din nou conține în ea însăși toate deprinderile (cf. Evrei 5:14) și harurile, și deși acestea pot fi hrănite și întărite, ele cresc prin exersarea lor, nu prin a adăuga ceva la ele, lucru care nu se va petrece nici măcar în cer. „Tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut” (Ecles. 3:14). Pruncul în Hristos este un copil al lui Dumnezeu la fel de real și de complet pe cât este cel mai matur „tată” în Hristos.

Regenerarea este o schimbare mai radicală și mai revoluționară decât glorificarea. Regenerarea constituie o trecere de la moarte la viață, pe când glorificarea este o intrare în plinătatea vieții. Regenerarea este aducerea în existență a „omului cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efes. 4:24), pe când glorificarea este atingera staturii depline a omului nou. Regenerarea este aducere în Împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu (Col. 1:13), pe când

glorificarea este ajungerea la privilegii mai înalte în cadrul acelei Împărății. Regenerarea are loc când ni se dă o nădejde vie (1 Petru 1:3), pe când glorificarea este împlinirea acelei nădejdi. La regenerare, sufletul este făcut o făptură nouă în Hristos, așa încât „cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5:17). Sufletul regenerat este părtaș oricărui har al Duhului, așa încât el este „complet în Hristos” (Col. 2:10, lit. KJV), așa că nicio creștere pe pământ și nici chiar glorificarea în ceruri nu poate să îl facă mai complet.

3. Progresul creștinului nu îi obține dreptul la cer. Dreptul perfect și inalienabil al fiecărui credincios se găsește în meritele lui Hristos. Împlinirea substitutivă de către Hristos a Legii, prin care El a onorat și a ridicat Legea la statutul ei, a asigurat răsplata deplină a Legii pentru toți cei pentru care El a acționat. Credinciosul este îndreptățit de Dumnezeu și asigurat că va domni în viață doar pe temeiul atotsuficient al ascultării perfecte a lui Hristos, care este pusă în contul lui (Rom. 5:17). Dacă el ar fi trăit pe pământ încă 100 de ani și L-ar fi slujit perfect pe Dumnezeu, aceasta n-ar fi adăugat nimic la dreptul său. Cerul este moștenirea celor „câștigați de Dumnezeu” (Efes. 1:14), obținut pentru poporul Său prin lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos. Sângele Său prețios îi dă fiecărui păcătos care crede dreptul legal al „intrării slobode în Locul preasfânt” (Evrei 10:19). Dreptul nostru la slavă se găsește doar în Hristos. Despre cei răscumprați care se găsesc acum în ceruri se spune că ei și-au „spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui” (Apoc. 7:14-15).

Credincioșii nu conștientizează suficient că pronunțarea de către Dumnezeu a hotărârii îndreptățirii înseamnă cu mult mai mult decât un simplu sentiment al achitării sau al eliminării condamnării. Ea include deopotrivă atribuirea pozitivă a neprihănirii. James Hervey a ilustrat foarte frumos acest lucru: „Atunci când soarele răsare, ce efecte produce el? Nu doar că umbrele nopții sunt dispersate, ci și lumina zilei este răspândită. Astfel, când Autorul mântuirii Se arată înaintea sufletului, El aduce deopotrivă iertarea și acceptarea”.

Astfel, nu doar că sunt îndepărtate „cârpele noastre murdare”, ci suntem și îmbrăcați în „haina cea bună” (Luca 15:22), astfel că niciun efort și nicio realizare din partea noastră nu poate adăuga ceva la această podoabă divină. Hristos nu doar că ne eliberează de moarte, ci ne dă și o viață răscumpărată de El. El nu doar că îndepărtează păcatele noastre, ci și, prin meritele Sale, câștigă o moștenire pentru noi. Creștinul cel mai matur și înaintat în credință nu are nimic altceva de adus înaintea lui Dumnezeu în ce privește acceptarea sa decât neprihănirea lui Hristos. Doar aceasta și numai aceasta constituie dreptul său perfect la slavă, lucru la care nu se mai poate adăuga nimic.

4. Progresul creștinului nu îl face potrivit pentru a fi primit în cer. Mulți dintre cei cărora le este mai mult sau mai puțin clară situația primelor trei puncte analizate mai sus, gândesc diferit în acesta, așa că va trebui să îl tratăm mai pe îndelete. Mii de oameni au fost învățați să creadă că, atunci când o persoană a fost justificată de Dumnezeu și a gustat fericirea „celui cu fărădelegea iertată, și cu păcatul acoperit” (Ps. 32:1), îi rămân totuși

multe de făcut pentru ca sufletul ei să fie gata pentru curțile cerești. Există o idee larg răspândită care sugerează că, după justificarea lui, credinciosul trebuie să parcurgă procesul de rafinare al sfințirii și că, pentru aceasta, trebuie să i se dea o perioadă de încercări și lupte cu o lume ostilă. Ideea aceasta este atât de puternic înrădăcinată în gândirea populară încât unii consideră că sunt o excepție față de ceea ce voi descrie mai jos. Totuși, o astfel de teorie respinge realitatea că lucrarea creatoare nouă a Duhului este ceea ce face sufletul capabil să se bucure de lucrurile spirituale de acum (Ioan 3:3, 5), dar îl și face să fie potrivit, din punct de vedere experimental, pentru a merge imediat în prezența veșnică a lui Dumnezeu.

Cineva credea că cei care se zbat sub influența erorii menționate mai sus ar putea ajunge să fie corecțați de propria experiență și de ceea ce pot observa în ceilalți creștini. Ei recunosc cu deschidere că progresul lor li se pare foarte nesatisfăcător, și că nu pot ști când procesul poate fi încheiat cu succes. Ei îi văd pe alți creștini cum pleacă la cer pe când se află în diferite stadii ale acestui proces. Dacă am admite că acest proces trebuie să se încheie pe pământ, până la moartea fizică, atunci suntem nevoiți să observăm că, pe patul morții, până și cei mai deosebiți și mai maturi sfinți au mărturisit că au fost foarte umiliți de realizările lor și profund nemulțumiți de propriile persoane. Triumful lor final nu ținea de ceea ce îi făcuse harul să fie în ei înșiși, ci de ceea ce Hristos a făcut pentru ei. Dacă o astfel de perspectivă ar fi adevărată, cum ar putea vreun credincios să se bucure că pleacă să fie cu Hristos (Fil. 1:23), în timp ce însuși existența sa încă în trup ar fi dovada (tocmai conform acestei idei) că procesul nu

este încă finalizat pentru a-l face potrivit să meargă în prezența Lui!

Dar unii pot întreba: Dar nu există ceea ce denumim „sfințirea progresivă”? Da, dar depinde ce se înțelege prin acea expresie. După părerea mea, ea trebuie definită atent și precis, altfel riscăm să Îl dezonorăm grav pe Dumnezeu, iar poporul Lui să fie serios rănit, fiind adus într-o robie față de o perspectivă incorectă și deficitară asupra sfințirii ca întreg. Există multe aspecte fundamentale în care sfințirea nu este „progresivă”, adică nu are grade, fiind incapabilă de creștere, iar acele aspecte ale sfințirii trebuie statuate simplu pentru a fi înțelese bine înainte de a fi luat în considerare aspectul secundar. În primul rând, fiecare credincios a fost sfințit în sens decretiv de către Dumnezeu Tatăl dinainte de întemeierea lumii (Iuda 1). În al doilea rând, el a fost sfințit în sens meritoriu de către Dumnezeu Fiul prin lucrarea de răscumpărare săvârșită în locul și în contul poporului Său, astfel încât este scris că „printr-o singură jertfă El i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:14). În al treilea rând, el a fost sfințit în sensul învierii spirituale prin Dumnezeu Duhul, când El l-a înviat la viața cea nouă, l-a unit cu Hristos și a făcut ca trupul lui să fie templul Său.

Dacă prin „sfințire progresivă” înțelegem o conștientizare mai deplină a ceea ce Dumnezeu a făcut ca Hristos să fie pentru cel credincios și a stării sale perfecte în El, dacă prin ea înțelegem că cel credincios trăiește din ce în ce mai mult în bucuria și puterea acelei stări, alături de influența corespunzătoare și de efectul ei asupra caracterului și a comportamentului aceluși om, dacă

prin ea înțelegem o creștere a credinței și a roadelor acesteia, manifestate printr-o umblare sfântă, atunci nu avem niciun fel de obiecție față de această expresie.

Dar dacă prin „sfințire progresivă” se are în vedere o aducere a credinciosului într-o stare mai acceptabilă înaintea lui Dumnezeu sau o transformare a lui așa încât să fie mai potrivit pentru Ierusalimul ceresc, atunci nu avem nicio ezitare în a respinge această gândire ca pe o eroare gravă. Nu doar că nu poate exista nicio creștere în puritate și în caracterul acceptabil al sfințeniei credinciosului înaintea lui Dumnezeu, însă nu poate exista niciun adaos la acea sfințenie pe care acesta o posedă de la bun început, de la nașterea din nou, căci natura cea nouă pe care el a primit-o atunci este sfântă și impecabilă în esența ei. „Pruncul în Hristos, dacă moare în acest stadiu al vieții lui, este la fel de capabil de o părtășie înaltă cu Dumnezeu după cum este Pavel în starea glorificată” (S. Pierce).

În loc să ne luptăm să obținem acea stare în care să fim mai potriviți pentru cer și să ne rugăm lui Dumnezeu să ne-o dea, ar fi mult mai bine să ne alăturăm apostolului „mulțumindu-I Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților, în lumină” (Col. 1:12), și apoi să căutăm să trăim potrivit cu acest privilegiu și cu această demnitate! Asta înseamnă ca sfinții să „își ia înapoi moșiile” (Obad. 17), căci a proceda altfel ar fi ca și cum le-am fura moștenirea printr-un soi de gândire catolică, doar superficial vopsită. Înainte de a explica în ce constă potrivirea creștinului pentru cer, haideți să observăm că cerul la care se face referire aici este identificat prin termenul „moștenire”. O

moștenire nu este un lucru pe care îl obținem prin lepădare de sine sau prin omorârea firii pământești, nici nu este cumpărată prin străduințele noastre sau prin fapte bune. Mai degrabă este acel lucru pe care îl primim în mod legitim în virtutea relației noastre cu cel care ne lasă moștenirea. În principal, ea devine proprietatea unui copil ca urmare a relației cu tatăl lui, sau ca atunci când fiul unui rege îi moștenește coroana. În acest caz, moștenirea este a noastră în virtutea faptului că suntem copiii lui Dumnezeu.

Petru a afirmat că Tatăl ne-a dat „o moștenire nestrăicicioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji” (1 Petru 1:4). La rândul lui, Pavel vorbește despre mărturia Duhului Sfânt alături de duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu, apoi susține că, „dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos” (Rom. 8:16-17). Dacă ne-am întreba mai apoi în ce constă această „moștenire” a copiilor lui Dumnezeu, versetul următor ne spune că ea este „Împărăția Fiului dragostei Lui” (Col. 1:13). Cei ce sunt împreună moștenitori cu Hristos trebuie să fie părtași Împărăției Lui. El ne-a făcut deja „o împărăție și preoți pentru Dumnezeu” (Apoc. 1:5), iar moștenirea împăraților este o cunună, un scaun de domnie, o împărăție. Fericirea pusă înaintea celor răscumparați nu este doar aceea de a fi supușii Împăratului împăraților, ci și să stea alături de El pe scaunul Său de domnie, să domnească pe veci împreună cu El (Rom. 5:17; Apoc. 22:4). Iată cât de minunată este demnitatea moștenirii noastre. În ce privește dimensiunea ei, noi suntem „împreună moștenitori” cu

Acela pe care Dumnezeu „L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor” (Evrei 1:2). Destinul nostru este legat de destinul Lui. Ce bine ar fi dacă, în credința lor, creștinii s-ar ridica deasupra „sentimentelor”, a „conflictelor” și a „experiențelor” lor, intrând în posesia moștenirii lor.

Dreptul creștinului la moștenire ține de neprihănirea lui Hristos care îi este atribuită. De aceea, în ce constă „potrivirea” lui pentru această moștenire? Întrucât există criterii pentru a moșteni un lucru, în acest caz, ei trebuie să fie *copiii lui Dumnezeu*, și ei devin astfel la momentul regenerării.

În al doilea rând, întrucât ea este „moștenirea sfinților”, ei trebuie să fie *sfinți*, și sunt sfinți din clipa când sunt în Hristos, căci ei sunt sfințiți în acel moment prin sângele prin care ei capătă iertarea păcatelor (Evrei 13:12).

În al treilea rând, întrucât aceasta este o moștenire a sfinților „în lumină”, ei trebuie să fie făcuți *copii ai luminii*, și ei au devenit astfel atunci când Dumnezeu i-a chemat „din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Acest statut nu este caracteristic doar anumitor sfinți care au intrat într-o favoare specială a lui Dumnezeu, căci „voi toți sunteți fii ai luminii” (1 Tes. 5:5).

În al patrulea rând, întrucât moștenirea lor este o Împărăție veșnică, pentru a se bucura de ea, ei trebuie să aibă *viața veșnică*, iar acest lucru îl are fiecare credincios: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică” (Ioan 3:36).

„Toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus” (Gal. 3:28). Sunt ei copii doar cu numele, nu și în natura

lor? Ce întrebare! Am putea presupune la fel că ei au un drept la moștenire, dar nu sunt potriviți să o primească, lucru care ar fi echivalent cu a afirma că statura noastră de copii ai lui Dumnezeu este o ficțiune, nu o realitate. Foarte diferită este învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, căci el ne spune că noi devenim copiii Lui prin a fi născuți din nou (Ioan 1:13). Regenerarea nu constă în îmbunătățirea sau purificarea graduală a naturii vechi, ci în creația unei naturi noi. A deveni copii ai lui Dumnezeu nu este deloc un proces de durată, ci un act instantaneu. Agentul atotputernic al regenerării este Duhul Sfânt, și este evident că ceea ce se naște din El nu are nevoie de îmbunătățire sau de perfecționare. „Omul cel nou” este în esență „făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efes. 4:24) și este cert că el nu poate avea nevoie de o lucrare „progressivă” ce ar trebui produsă în el! Este adevărat, natura cea veche se împotrivesc tuturor aspirațiilor și acțiunilor acestei naturi noi, motiv pentru care, câtă vreme credinciosul trăiește în acest trup, el este chemat ca, „prin Duhul, să facă să moară faptele trupului” (Rom. 8:13), însă, în ciuda conflictului obositor și dureros, natura nouă rămâne necontaminată de ticăloșia lumii în mijlocul căreia locuiește.

Ceea ce îl califică pe creștin sau îl face potrivit pentru cer este viața spirituală pe care el a primit-o la regenerare, căci aceea este viața sau natura lui Dumnezeu (Ioan 3:5; 2 Petru 1:4). Acea viață sau o natură nouă îl potrivește pe creștin pentru părtașia cu Dumnezeu, pentru prezența lui Dumnezeu, căci în aceeași zi în care tâlharul muribund de pe cruce a primit-o, el a ajuns cu Hristos în Paradis! Este adevărat că, atâta vreme cât trăim aici,

manifestarea ei este încețoșată, ca atunci când raza de soare strălucește printr-o sticlă opacă. Totuși, raza în sine nu este diminuată, chiar dacă ea pare să fie astfel din cauza mediului nepotrivit prin care trece. Dacă sticla opacă ar fi îndepărtată, raza soarelui ar apărea imediat în toată frumusețea ei. La fel stau lucrurile în cazul vieții spirituale a creștinului. Viața în sine nu piere, chiar dacă manifestarea ei este, din nefericire, încețoșată de trupul lui muritor. Tot ceea ce este necesar pentru manifestarea ei în perfecțiunile sale este eliberarea de mediul corupt în care ea acționează acum. Viața lui Dumnezeu în suflet face ca omul care o are să fie pregătit pentru slavă. Ea nu depinde de realizările noastre, nici de creșterea în har pe care o experimentăm, căci niciunul dintre aceste lucruri nu ne fac pregătiți pentru cer, întrucât viața lui Dumnezeu din noi este ceea ce ne dă dreptul la acesta.

IMPLICAȚIILE CREȘTERII SPIRITUALE

Dacă regenerarea creștinilor este completă, dacă sfințirea lor eficace este finalizată, dacă ei sunt deja potriviți pentru cer, atunci de ce îi mai lasă Dumnezeu aici, pe pământ? De ce nu-i ia în prezența Sa imediat ce ei se nasc din nou?

Primul nostru răspuns este acesta: nu există niciun „dacă” în această privință. Scriptura afirmă în mod expres că, încă de acum, credincioșii sunt „compleți în Hristos” (Col. 2:10), că El i-a „făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:14), că ei sunt „învredniciți să aibă parte de moștenirea sfinților, în lumină” (Col. 1:12), astfel că ei nu pot fi și nu vor fi nicio dată mai „compleți”, mai „desăvârșiți” și mai „învredniciți”. În

ce privește motivul pentru care Dumnezeu – în general, chiar dacă nu întotdeauna – îi lasă pe pruncii în Hristos în această lume pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă, chiar dacă nu poate fi sugerat un motiv satisfăcător, nu ar invalida nici în cea mai mică măsură ceea ce am demonstrat deja, căci atunci când vreun adevăr este întărit clar, nici măcar o sută de obiecții nu îl pot demola. Totuși, deși nu pretind că înțeleg complet gândul lui Dumnezeu, există o serie de consecințe care sunt mai mult sau mai puțin evidente.

Prin faptul că Dumnezeu îi lasă pe copiii Lui aici pentru o vreme, se deschid oportunități,

1. Pentru ca Dumnezeu să manifeste puterea Lui ocrotitoare, nu doar într-o lume ostilă, ci și în contextul în care păcatul încă locuiește în cei credincioși.
2. Pentru a demonstra suficiența harului Său, care îi susține în slăbiciunea lor.
3. Pentru a-Și menține mărturia în scena care zace în cel rău.
4. Pentru a manifesta credințioșia Lui în asigurarea tuturor nevoilor lor în pustia acestei lumi, înainte ca ei să ajungă în Canaanul ceresc.
5. Pentru a ilustra înțelepciunea Lui felurită înaintea îngerilor (1 Cor. 4:9; Efes. 3:10).
6. Pentru ca ei să acționeze ca o „sare” în păstrarea rasei omenești ferită de sinuciderea morală, prin influența purificatoare și aducătoare de înfrânare a sfinților.
7. Pentru a aduce dovada realității credinței lor, a încrederii în El în cele mai aspre încercări și în cele mai întunecate circumstanțe.

8. Pentru a le da ocazia să Îl glorifice în locul unde L-au dezonorat.
9. Pentru a le predica Evanghelia aceloră dintre aleșii Lui care trăiesc încă în necredință.
10. Pentru a da dovadă că Îl slujesc în ciuda celor mai dezavantajoase circumstanțe.
11. Pentru a-și adânci aprecierea pentru ceea ce El a pregătit pentru ei.
12. Pentru a fi părtași lui Hristos, care a îndurat crucea înainte de a fi încununat cu slavă și cinste.

Înainte de a arăta de ce este necesar progresul creștinului, haideți să ne reamintim de sensul dublu al termenului „creștin”, anume „uns” și „ucenic al lui Hristos”, și de felul cum acest dublu sens constituie cheia principală a subiectului aflat înaintea noastră. „Ungerea” creștinului cu Duhul Sfânt este un act al lui Dumnezeu în care beneficiarul este complet pasiv, dar faptul că devine un „ucenic” al lui Hristos este un act voluntar al lui, prin care se supune domniei lui Hristos și este hotărât să se lase călăuzit de sceptrul Său. Doar în măsura în care avem în vedere această definiție vom putea fi ocrotiți de eroare când trecem de la un aspect la altul al temei noastre.

Așa cum sensul dublu al numelui „creștin” ne îndreaptă deopotrivă către acțiunile divine și către cele ale omului, tot așa, în creșterea spirituală a creștinului trebuie să păstrăm înaintea noastră exersarea deopotrivă a suveranității lui Dumnezeu și a responsabilității noastre. Astfel, dintr-un unghi, creșterea nu este nici necesară și nici posibilă, pe când din celălalt, ea este deopotrivă de dorit și obligatorie. Acum ne vom îndrepta către

analiza definiției creștinului din acest al doilea punct de vedere, prezentând astfel obligațiile pe care le presupune definiția dată.

Haideți să ilustrăm ceea ce am spus mai devreme legat de caracterul dual al acestui adevăr prin câteva comentarii simple pe marginea unui verset binecunoscut: „Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să ne dedicăm inimile spre a căpăta înțelepciunea” (Ps. 90:12, lit. KJV). În primul rând, aceasta implică faptul că, în starea noastră decăzută, suntem rătăcitori în inimile noastre, înclinați să mergem pe drumul nebuniei, și așa este starea noastră prezentă, prin natura noastră. În al doilea rând, adevărul de aici implică faptul că poporul lui Dumnezeu și-a descoperit starea ticăloasă și este conștient de inabilitatea păcătoasă de a o corecta, experiență prin care toți cei regenerați trec. În al treilea rând, adevărul de aici ne vorbește despre asumarea acestui adevăr umilitor și despre un strigăt îndreptat către Dumnezeu, cerând putere de la El. Ei imploră să fie astfel învățați, încât să primească putere reală. Cu alte cuvinte, aceasta este o rugăciune prin care ei cer har. În al patrulea rând, adevărul de aici exprimă obiectivul avut în vedere, „ca să ne dedicăm inimile spre a căpăta înțelepciunea”, adică pentru a împlini responsabilitatea noastră, pentru a ne achita de obligațiile noastre, purtându-ne ca niște „copii ai Înțelepciunii”. Harul trebuie folosit, pus la lucru.

Noi toți știm ce se înțelege prin ideea că un om își pune la lucru mintea în studiile sale, anume își adună gândurile rătăcitoare, concentrându-și atenția pe subiectul aflat înaintea lui. La fel de evident este când un om se pune la lucru cu mâinile sale, ca să facă o anume muncă manuală, anume că se apucă de

treabă, se pune la lucrul ce stă înaintea lui, străduindu-se sârguincios să facă o treabă bună. În fiecare caz există o implicație: în primul, că are o minte sănătoasă, iar al doilea, că se află în posesia unui trup sănătos.

În ambele cazuri, se recunoaște universal că omul trebuie să-și folosească mintea sau puterea trupească. La fel de evident ar trebui să fie sensul și obligația expresiei „ca să ne dedicăm inimile spre a căpăta înțelepciunea”, cu zel și cu sârguință să facem din înțelepciune ținta căutării noastre și să umblăm pe căile ei. Întrucât Dumnezeu ne-a dat o inimă nouă la regenerare, ea trebuie folosită în consecință. Dacă El ne-a înviat la o viață nouă, atunci ar trebui să creștem în har. Dacă El ne-a făcut fapte noi în Hristos, suntem chemați să creștem în viața creștină. Întrucât aceste rânduri vor fi citite de categorii foarte diferite de oameni și pentru că vreau să îi ajut pe toți, trebuie să iau în considerare aici o obiecție, iar pentru a răspunde la ea mă gândesc că este cel mai bine să citez din renumitul autor John Owen.

„Se va spune că, dacă nu doar începutul harului, al sfințirii și al sfințeniei vin de la Dumnezeu, ci și creșterea acestora vine de la El, și aceasta nu doar în general, ci toate acțiunile harului, fiecare în parte, constituie un efect imediat al Duhului Sfânt, atunci ce nevoie mai avem să ne străduim noi înșine în aceste lucruri, sau să folosim eforturile noastre pentru a crește în har și în sfințenie, așa cum ni se poruncește? Dacă Dumnezeu lucrează totul în noi, și dacă noi nu putem face nimic fără acțiunile Sale eficiente din noi, atunci nu mai rămâne loc pentru sârguință, pentru responsabilitățile sau pentru ascultarea noastră.

Răspuns. 1. Ne putem aștepta să ne întâlnim cu această

obiecție în orice direcție ne-am îndrepta. Oamenii nu vor crede că există o consecvență între harul eficace al lui Dumnezeu și ascultarea noastră sânguincioasă, altfel spus, ei nu vor crede ce este revelat simplu, clar și distinct în Scriptură, și ce este potrivit cu experiența tuturor celor care cred în mod autentic, pentru că cei care formulează această obiecție se poate să nu înțeleagă răspunsul fiindcă au o gândire carnală. 2. Apostolul răspunde fără echivoc acestei obiecții: ‚Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă’ (2 Petru 1:3-4). Dacă toate lucrurile care țin de viață și evlavie, printre care se găsesc fără îndoială și ocrotirea și creșterea în har, ne sunt date prin puterea lui Dumnezeu, dacă de la El primim acea natură divină, în virtutea căreia corupția noastră este supusă, atunci ce nevoie mai există pentru străduința noastră? Toată lucrarea de sfințire este produsă în noi prin puterea lui Dumnezeu. De aceea, spun cei ce obiectează, putem lăsa totul la îndemâna Lui, fiind neglijenți și superficiali. Nu, spune apostolul, nu în felul acesta este pus la lucru harul lui Dumnezeu. Tocmai faptul că harul lucrează în felul acesta este și ar trebui să fie principalul motiv de încurajare la a ne da toată sânguința pentru a crește sfințenia în noi.

De aceea, apostolul adaugă imediat: ‚De aceea’ [sau datorită acțiunilor bune ale puterii lui Dumnezeu în noi], ‚dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta’ etc. (v. 5). Se vede că cei care obiectează în felul acesta au gândiri foarte diferite asupra acestor aspecte decât apostolul. Ceea ce ei consideră un motiv copleșitor și descurajant la sânguință și ascultare, apostolul consideră

că este cel mai mare motiv de încurajare tocmai la ascultare. 3. Rezultatul inevitabil este că trebuie să depindem continuu de proviziile Duhului și ale harului lui Dumnezeu, fără de care nu putem face nimic. Prin harul Său, Dumnezeu este Autorul binelui pe care noi îl facem, nu noi înșine (nu eu, ci harul lui Dumnezeu din mine). De aceea, trebuie să fim atenți ca nu cumva, prin neglijența și păcatele noastre, să Îl stărnim pe Duhul lui Dumnezeu așa încât El să Își retragă ajutorul și prezența, lăsându-ne în puterile noastre, stare în care nu putem face nimic bun spiritual. Aceste lucruri vor surveni în mod inevitabil din doctrina afirmată mai sus. Dacă cineva se simte jignit de această învățătură, nu stă în puterea noastră să o schimbăm doar ca ei să se simtă bine”.

Ne-am apropiat, așadar, de subiectul necesității creșterii spirituale sau a progresului creștinului. Creșterea spirituală nu este opțională, ci obligatorie, căci suntem îndemnați în mod expres să „creștem în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18) – să creștem de la pruncie la vigoarea tinereții și de la zelul tinereții la înțelepciunea maturității. Din nou, suntem îndemnați să „ne zidim sufletește pe credința noastră preasfântă” (Iuda 20). Nu este suficient să fim înrădăcinați și întăriți în credință, ci trebuie să creștem tot mai mult în ea. La convertire, luăm asupra noastră „jugul” lui Hristos, după care vedem că îndemnul Lui este să „învățăm de la El”, ceea ce constituie o experiență ce durează toată viața. Atunci când devenim ucenicii lui Hristos, intrăm în școala Lui. Noi nu rămânem la grădiniță, ci progresăm sub învățătura Lui. „Să asculte însă și înțeleptul, și își va mări știința, și cel priceput, și va căpăta iscusință” (Prov. 1:5), și va căuta să folosească acea

învățătură. Credinciosul nu a ajuns încă în cer, el se află pe cale, călătorind către țintă, fugind de cetatea pierzării. Iată de ce viața creștină este asemănată adesea cu o cursă, iar credinciosul cu un alergător: „uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Fil. 3:13-14).

1. Prin creșterea noastră spirituală, Sfânta Treime este glorificată. Acest lucru este atât de evident, încât nici nu are nevoie de argumente. Nu I-ar aduce nicio glorie lui Dumnezeu dacă cei ce sunt copiii Lui ar fi niște nelegiuți. Așa cum razele de soare și ploaia sunt trimise spre hrănirea și rodirea vegetației, tot așa mijloacele harului ne sunt date ca să creștem în statura noastră spirituală. „Ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți” (1 Petru 2:2) – nu doar în cunoașterea intelectuală a Cuvântului, ci și în supunerea și împlinirea lui practică.

Aceasta ar trebui să fie preocuparea noastră principală, devenind mai buni cunoscători ai lui Dumnezeu, având inima mai ocupată și mai afectată de perfecțiunile Lui, căutând o cunoaștere mai completă a voii Sale, dirijând comportamentul nostru prin aceasta, și astfel „să vestim puterile minunate ale Celui ce ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Ne dovedim mai mult calitatea de fii ai lui Dumnezeu în măsura în care ne vom purta mai mult potrivit calității de copii ai lui Dumnezeu înaintea unei generații perverse, onorându-L astfel mai mult pe Acela care Și-a revărsat dragostea asupra noastră.

Faptul că progresul și creșterea noastră spirituală Îl glorifică

pe Dumnezeu este dovedit clar din rugăciunile apostolilor, căci nimeni nu a fost mai preocupat de gloria Lui ca aceștia, și nimic nu a ocupat un loc mai proeminent în mijlocirea lor ca aceasta. Întrucât sper să revin la acest subiect ceva mai târziu, cred că este suficient să ofer aici o referință sau două. Pentru efeseni, Pavel s-a rugat ca „să ajungă plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (3:19). Pentru filipeni, rugăciunea lui a fost ca „dragostea lor să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere... [să fie] plini de roada neprihănirii” (1:9-11). În cazul colosenilor, el s-a rugat ca „să se poarte într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fie plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu” (1:10-11). Din toate acestea învățăm că este privilegiul și datoria noastră să căpătăm o perspectivă mai spirituală asupra atributelor perfecte ale lui Dumnezeu, lucru care va produce în noi o bucurie sfântă tot mai mare față de El, făcându-ne astfel să umblăm mai acceptabil înaintea Lui. Trebuie să existe în noi o cunoaștere crescândă a superiorității lui Hristos, o creștere a dragostei noastre față de El și o exersare mai vie a harurilor noastre.

2. Numai dacă creștem spiritual aducem dovada regenerării noastre. „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei” (Ioan 15:8). Asta nu înseamnă că devenim ucenici ai lui Hristos ca rezultat al rodniciei noastre, ci facem dovada ca suntem ai Lui prin roadele pe care le aducem. Cei care nu aduc niciun fel de rod nu au o unire vitală cu Hristos și, asemenea smochinului sterp, se află sub blestemul Lui. Acest lucru este unul foarte grav, și fiecare dintre noi

trebuie să ne măsurăm printr-un astfel de criteriu. Ceea ce creștinul produce nu trebuie limitat la ceea ce este denumit în multe cercuri „slujire” sau „lucrare personală”, ci face referire la ce rezultă din exersarea tuturor harurilor spirituale. Iată un exemplu: „Iubiți-i pe vrăjmașii voștri, binecuvântați-i pe cei ce vă blestemă, faceți-le bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri” (Matei 5:44-45), altfel spus, să faci dovedit ție și semenilor tăi că ai fost făcut părtaș naturii divine.

„Faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea... Rosta Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Gal. 5:19, 22-23). Aici nu se face referire directă la ceea ce Duhul Sfânt produce, ci mai degrabă la ceea ce se naște din „duhul” sau din natura nouă al cărei Autor este El (Ioan 5:6). Acest lucru este evident din faptul că aceste roade sunt contrare „faptelor firii pământești” sau naturii vechi. Prin acest „rod” se face referire la harurile plăcute prin care cel regenerat dovedește prezența unui principiu supranatural în el. Cu cât abundă astfel de „rod”, cu atât mai clară va fi dovada că am fost născuți din nou. Absența totală a acestor roade dovedește că pretenția noastră de credință este una seacă. S-a spus deseori că ceea ce rezultă din firea pământească sunt fapte făcute mecanic, căci până și o mașină le poate face, dar ceea ce produce „duhul” este „un rod” viu, prin contrast cu „faptele moarte” (Evrei 6:1; 9:14). Această rodnicie este necesară pentru a dovedi nașterea din nou.

3. Doar prin creșterea noastră spirituală dovedim că am fost făcuți părtași unei chemări eficace și că suntem printre aleșii lui Dumnezeu. „Fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră” (2 Petru 1:10). Acesta este un îndemn din partea lui Dumnezeu, unul care i-a încurcat pe mulți. El nu are ca scop să ne asigure înaintea lui Dumnezeu (lucru imposibil) ci să facă alegerea mai certă pentru noi și pentru frații noștri. Cum poate fi realizat acest lucru? Simplu, prin a căpăta o dovadă mai clară și mai deplină a alegerii noastre prin creșterea spirituală, căci creșterea este dovada că viața este prezentă. Această interpretare este întărită în mod clar de context. După ce enumeră manifestările harului lui Dumnezeu (v. 3-4), apostolul spune care este responsabilitatea noastră: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni” (v. 5-7). Credința trebuie să fie funcțională constant, însă în diferite ocazii și perioade, fiecare dintre haruri trebuie pus în practică, iar viața sfințeniei crește în suflet și astfel există o creștere spirituală proporțională (cf. Col. 3:12-13).

4. *Doar prin creșterea noastră spirituală putem împodobi învățătura pe care pretindem că o credem* (Tit 2:10). Adevărul pe care pretindem că l-am primit în inimile noastre este „învățătura care duce la evlavie” (1 Tim. 6:3) și, astfel, cu cât viețile noastre se conformează acestei învățături, cu atât vom da o dovadă mai clară asupra faptului că purtarea și caracterul nostru sunt modelate de principii cerești. Noi suntem deosebiți prin roadele pe care le producem (Matei 7:17), căci „orice pom bun

face roade bune”. Astfel, doar când aducem „roade în tot felul de fapte bune” (Col. 1:10) dovedim că suntem „copacii Domnului” (Ps. 104:16). „Acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii” (Efes. 5:8). Natura umblării noastre nu ne califică să devenim copii ai luminii, dar ea demonstrează ceea ce suntem noi. Întrucât suntem copii ai Aceluia care este lumină (1 Ioan 1:5), trebuie să alungăm întunericul. Dacă am fost „sfințiți în Hristos Isus” (1 Cor. 1:2), atunci din noi ar trebui să rezulte lucrurile care sunt potrivite sfinților (cf. Efes. 5:3). Cu cât înaintăm mai mult în evlavie, cu atât mai mult împodobim pretenția noastră de credință.

5. Doar prin creșterea noastră spirituală experimentăm mai autentic siguranța mântuirii noastre. Pacea devine mai stabilă și bucuria abundă proporțional cu creșterea noastră în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, și devenim astfel mai conformați practic chipului Său sfânt. Unii sunt cuprinși de îndoieli și frici în inimile lor tocmai pentru că ei ajung mediocri sau nepăsători în utilizarea mijloacelor harului și sunt atât de puțin interesați practic în exersarea creșterii în Hristos „în toate lucrurile” (Efes. 4:16). Dacă ei nu își „dau toate silințele ca să unească cu credința lor fapta” (2 Petru 1:5) prin a cultiva multe haruri, să nu se mire dacă sunt departe de a fi asigurați de chemarea și alegerea lor de către Dumnezeu. Numai sufletul sârguincios „este săturat” (Prov. 13:4), nu cel leneș. Acela care face din ascultare o chestiune de conștiință și care păzește poruncile lui Hristos, primește favoarea dovezilor dragostei Lui (Ioan 14:21). Există o legătură inseparabilă între a fi „călăuziți [înainte] de Duhul lui Dumnezeu”, ceea ce face referire

la participarea noastră voluntară și faptul că El „mărturisește împreună cu duhul nostru” (Rom. 8:14, 16).

6. Doar prin creșterea noastră spirituală suntem ocrotiți de decăderea spirituală dureroasă. Având în vedere ceea ce am spus până aici, ar trebui ca acesta să fie un lucru evident. Chiar expresia „decădere spirituală” denotă eșecul de a progresa și de a înainta. Lepădarea lui Petru în curtea marelui preot a fost precedată de faptul că Îl urma „de departe” (Matei 26:58), și aceasta a fost lăsată în Scriptură spre învățătura și avertizarea noastră. Același principiu este ilustrat iarăși în acea cădere usturătoare a lui David. Deși era momentul când împărații trebuiau să fie pe câmpul de bătălie, el a stat egoist și nepăsător în comoditatea lui, și astfel a fost copleșit de ispită (1 Sam. 11:1-2). Dacă nu creștem în cunoașterea Domnului și nu învățăm să folosim armura pe care El ne-a dat-o, vom fi cucerți ușor de vrăjmaș. Doar când inimile noastre sunt păstrate sănătoase și dorințele noastre sunt îndreptate asupra lucrurilor de sus vom fi impermeabili pentru atracțiile lumii. Nu putem fi staționari. Dacă nu creștem, vom intra în declin.

7. Doar prin creșterea noastră spirituală vom ocroti cauza lui Hristos de batjocura lumii. Decăderea spirituală a copiilor Lui le oferă ocazia vrăjmașilor Lui să blasfemieze – și cât de mulți au folosit ocazia în cazul trist al lui David! Când lumea ne vede împiedicându-ne, ea se simte bine, satisfăcută cu ideea că evlavia nu este decât o poleire de suprafață, un lucru fals. Printre altele, creștinii sunt îndemnați tocmai din această cauză să fie „fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini

în lume” (Fil. 2:15). Dacă mergem înapoi în loc să înaintăm – și nu putem face decât ori una, ori alta – atunci vom dezonora grav Numele lui Hristos și le vom oferi vrăjmașilor Lui motive suficiente să batjocorească. Mai degrabă suntem chemați să vedem că „voia lui Dumnezeu este, ca, făcând ce este bine, să astupăm gura oamenilor neștiutori și proști” (1 Petru 2:15). Cu cât copiii Domnului rămân mai îndelung în această lume, cu atât ar trebui să devină mai clar contrastul dintre copiii luminii și cei care sunt robii prințului întunericului. De aceea, ca urmare a acestor considerații multiple, creșterea noastră în har este foarte necesară.

3

NATURA CREȘTERII SPIRITUALE

INDICATORI FALȘI AI CREȘTERII SPIRITUALE

Am ajuns, iată, la cea mai importantă parte a subiectului nostru, dar departe de a fi cel mai ușor de gestionat. Dacă vrem să fim păziți sau eliberați de gândiri eronate în această privință, este foarte necesar să ne formăm o imagine corectă asupra a ceea ce este și ce nu este creșterea spirituală în realitate.

Ideile greșite sunt larg răspândite și mulți dintre copiii lui Dumnezeu au ajuns în robie din cauza lor. Există unii care n-au avansat mai deloc în școala lui Hristos, care își imaginează degeaba că au progresat considerabil, simțindu-se tare răniți dacă nu le este împărtășită opinia. De aceea, nu este un efort ușor să îi deziluzionăm. Pe de altă parte, unii dintre cei care au crescut considerabil nu știu acest lucru și chiar trag concluzia că au luat-o înapoi, nefiind ușor să îi asigurăm că s-au rănit pe ei înșiși. În fiecare caz, greșeala este cauzată de faptul că acei oameni se măsoară pe ei înșiși folosind un standard greșit sau, cu alte cuvinte, în ignoranță de ceea ce înseamnă cu adevărat creșterea spirituală.

Dacă cititorul s-ar întâlni cu o jumătate de duzină de oameni din diferite părți ale creștinismului, care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu, și dacă le-ar cere să definească ce înseamnă pentru ei creșterea spirituală, probabil că ar fi surprins de varietatea și caracterul contradictoriu al răspunsurilor primite. După cum acceptarea unei părți a adevărului ne pregătește pentru a ne însuși o altă parte a lui, tot așa admiterea erorii pavează calea pentru o eroare și mai mare. Mai mult, denotația specifică și forma deosebită a „câmpului de lucru” (2 Cor. 10:16) are un efect puternic în a determina felul de creștini crescuți sub influențele ei, la fel cum natura solului afectează plantele care cresc pe el. Nu doar că perspectivele lor teologice sunt modelate într-o matriță și felul în care privesc partea practică a creștinismului este determinat în mare măsură de aceasta, ci și viața lor devoțională și chiar purtarea personală sunt afectate considerabil de același lucru. În consecință, există o puternică asemănare în „experiența” mării majorități a oamenilor care țin de o partidă anume. Această constatare este aplicabilă în mare măsură tuturor denotațiilor evanghelice importante, după cum este valabil în cazul tuturor celor care pretind că se situează „în afara oricăror sisteme teologice”.

Așa cum urechea antrenată poate să detecteze imediat inflexiunile vocii omului și să spună locul de unde provine cineva în funcție de accentul și felul lui de a vorbi, tot așa persoana care are legături multiple cu alte denotații nu găsește greu să stabilească, chiar și după o discuție scurtă pe teme spirituale, cărei secte îi aparține tovarășul de discuție. Nu este necesară nicio etichetare, căci afilierea lui devine foarte evidentă. Apoi, dacă în

cursul discuției i-ar cere acelei persoane să descrie cum crede că este creștinul matur, portretul pe care acesta l-ar face va fi creionat în mod necesar și natural de limitele ecleziale particulare cu care omul este obișnuit. Dacă el aparține unui anumit grup, va prezenta imaginea unui creștin trist și apăsător, dar dacă este dintr-un grup de la polul opus, va picta tabloul unui creștin încrezător și bucuros. Felul de creștin admirat cel mai mult în anumite cercuri este acela al teologului profund, pe când în altele, va căpăta înțâietate cel care deplânge „doctrina seacă” și este ocupat în principal de viața personală. Un altul nu va prețui nici teologia și nici experiența creștină, considerând că un soi de contemplare a lui Hristos în suflet ar fi începutul, miezul și sfârșitul vieții creștine. Alții, în schimb, i-ar privi ca pe niște creștini eminenți pe cei care ar fi cei mai zeloși și mai activi în a căuta să-i mântuiască pe păcătoși.

De aceea, în încercarea de a descrie natura progresului creștin, sau, așa cum este exprimat mai frecvent, a creșterii în har, trebuie să căutăm să evităm o greșeală făcută adesea de mulți autori denominaționali – una care are efecte foarte grave asupra unui număr larg al cititorilor lor. În loc să extragă din Scriptură învățătura pe această temă, mult prea adesea ei fac referire la propriile experiențe. În loc să trateze elementele esențiale ale creșterii spirituale, ei insistă pe cele circumstanțiale. În loc să descrie trăsăturile generale comune tuturor celor ce fac obiectul acțiunilor harului, ei se îndreaptă către acele lucruri excepționale ce sunt aplicabile doar anumitor categorii de indivizi, de regulă celor melancolici sau cu probleme mentale. Această situație este

foarte asemănătoare cazului când artiștii sau sculptorii îi folosesc drept modele doar pe cei care au trupuri neobișnuite, diforme, în loc să aleagă un specimen comun al umanității. Este adevărat, imaginea care ar rezulta ar fi aceea a unei ființe omenești, însă procedând astfel, ei ajung la o reprezentare greșită a omului obișnuit. Din nefericire, la fel ca în domeniul fizic, și în cel religios se întâmplă adesea ca oamenii anormali să atragă mai multă atenție decât cei normali. De aceea, nu ne vom relaționa la propria istorie spirituală. În primul rând, pentru că nu scriem aici pentru a satisface curiozitatea nesănătoasă a unei anumite clase de cititori, care își găsesc încântarea în a folosi astfel de lucruri.

În al doilea rând, pentru că privim la experiența privată a creștinului ca un lucru prea sacru pentru a-l expune ochiului public. Mi s-a părut de multă vreme că există un fel de absență a modestiei spirituale: lucrările interioare ale sufletului nu sunt un obiect potrivit pentru a fi expuse înaintea altora: „Inima își cunoaște necazurile, și nici un străin nu se poate amesteca în bucuria ei” (Prov. 14:10).

În al treilea rând, pentru că nu suntem atât de infatuați încât să ne imaginăm că propria experiență a convertirii, ca și suferințele și coborâșurile vieții noastre creștine ar fi de o importanță suficientă pentru a le descrie.

În al patrulea rând, pentru că există probabil unele trăsături legate de convertirea proprie și de istoria spirituală care a urmat ce s-au regăsit în foarte puține alte cazuri, motiv pentru care ele n-ar face decât să îi ghideze greșit pe unii, care ar căuta experiențe asemănătoare în propriile vieți. În final, pentru că, așa cum am spus

mai devreme, vrem mai degrabă să Îl onorăm pe Dumnezeu și să fim de ajutor sufletelor prin a ne limita la învățătura Cuvântului Lui pe această temă. Totuși, înainte de a trece la acest lucru, trebuie să anticipăm o obiecție care va fi adusă în mod sigur împotriva a tot ceea ce am spus în ultimul paragraf. *Dacă apostolul Pavel și-a descris propria convertire, de ce n-ar trebui să facem și noi același lucru?*

Răspunsul este următorul: în primul rând, Pavel este singurul autor al Noului Testament care ne-a prezentat o relatare a convertirii sale sau lucruri legate de experiențele lui ulterioare. Dacă am face dintr-o excepție o regulă sau dacă am trage concluzii pe baza unui caz izolat, am stabili astfel un precedent nepotrivit și am răsturna toată rațiunea sănătoasă. Însuși faptul că situația lui Pavel este unică ne conduce la concluzia că n-ar trebui să facem un exemplu din ea.

În al doilea rând, experiența lui a fost nu doar excepțională, ci și unică. Mijlocul folosit la convertirea lui a constat din apariția supranaturală a Hristosului înălțat, așa încât el a avut parte de o vedere fizică a Lui și a auzit glasul Său cu urechile trupești, lucru care nu a mai avut loc niciodată de atunci. În treilea rând, relatarea convertirii sale nu a fost făcută înaintea prietenilor lui creștini apropiați, nici măcar înaintea unei biserici locale când a cerut să fie membru, ci înaintea vrăjmașilor lui (F.A. 22) și a lui Agripa – judecătorul lui – când și-a apărât viața. Astfel, circumstanțele au fost extraordinare și ele nu constituie criteriu de analiză pentru cazurile obișnuite.

În final, experiența lui de pe drumul către Damasc a fost

necesară pentru a-l califica pentru slujba apostolică (F.A. 1:22; 1 Cor. 15:8-9; cf. 2 Cor. 12:11).

O spun din nou că pare recomandabil să tratăm prima dată partea negativă a subiectului nostru înainte de a ne întoarce la cea pozitivă. Terenul pe care vrem să îl analizăm conține multe idei greșite ce trebuie dezrădăcinate dacă vrem să îl pregătim, sau, altfel spus, dacă vrem ca mințile multora să fie pregătite pentru a primi adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Cititorii noștri sunt atât de diferiți în funcție de felul de predicare de care sunt influențați, și unii dintre ei și-au format idei atât de greșite cu privire la ce anume este creșterea spirituală, încât dacă am descrie acum elementele principale ale acesteia, unii ar considera că am fi omis unele dintre cele mai importante trăsături ale creșterii spirituale, în funcție de lucrurile pe care și le-au însușit. De aceea, mă voi îndrepta acum către a identifica acele lucruri care, deși sunt considerate adesea părțile esențiale ale creșterii spirituale, de fapt n-au nimic de-a face cu ea. Chiar dacă această parte poate fi obositoare pentru unii, îi implor să parcurgă pasajele următoare și să înalțe o rugăciune ca Dumnezeu să găsească de cuviință să folosească pasajele ce urmează spre iluminarea celor care trăiesc în ceață spirituală.

1. Perioada trecută de la convertire. Adesea se crede că această creștere spirituală trebuie măsurată cu ajutorul calendarului, că perioada de timp de la momentul când cineva a devenit creștin va determina dimensiunea progresului pe care el l-a făcut. Evident că așa ar trebui să fie, însă, în realitate, se dovedește frecvent că aceasta nu este deloc un indicator potrivit. Dumnezeu încurcă

deosebirile făcute de oameni, căci El a primit laude din gura „pruncilor și a sugarilor” (Matei 21:16, lit. KJV). Se presupune în general că cei care au perii cărunți sunt cu mult mai spirituali decât credincioșii mai tineri, însă dacă cercetăm ce ne este lăsat scris despre anii bătrâneții lui Avraam, Isaac, David, Ezechia și a altor regi din Israel, cred că descoperim motive să revizuiam sau să facem anumite note de margine pe seama unei astfel de concluzii. Este adevărat că unii dintre cei mai deosebiți sfinți pe care i-am întâlnit vreodată erau „patriarhi” și „mame în Israel”, însă ei au fost mai degrabă excepții decât regula. Mulți creștini cresc spiritual mai mult în primul an decât în următorii zece de după acesta.

2. *Creșterea în cunoștință.* Trebuie să facem deosebire între lucrurile care diferă, anume între o cunoaștere a lucrurilor spirituale, și o cunoaștere spirituală reală. Prima poate fi căpătată chiar și de cel neregenerat, pe când cealaltă este aplicabilă doar copiilor lui Dumnezeu. Prima este doar intelectuală și teoretică, pe când cealaltă este dătătoare de viață și eficace în practică. Prima poate lua forma „studiului biblic” în același fel în care persoana în cauză ar studia filozofia sau economia politică. Acel om poate să studieze sârguincios și cu entuziasm. El poate căpăta o ușurință de a manevra litera Scripturii și o abilitate de a-i înțelege termenii, fiind cu mult mai avansat decât creștinul care se muncește din greu, și care are mai puțin timp la dispoziție și mai puțină abilitate naturală să se descurce în acest domeniu, și totuși o astfel de cunoștință nu afectează inima, eșuează să transforme caracterul și să facă așa încât trăirea zilnică să fie plăcută lui Dumnezeu! „Chiar dacă aș avea darul proorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința... și n-aș avea dragoste, nu

sunt nimic” (1 Cor. 13:2). Atâta vreme cât studiul Bibliei de către noi nu ne duce la o asemănare interioară și exterioară cu chipul lui Hristos, nu ne ajută la nimic.

3. *Darurile.* O persoană neregenerată care se apucă de studiul Bibliei poate fi în același timp una înzestrată cu talente naturale considerabile, cum ar fi puterea de concentrare, o memorie bună și o atitudine perseverentă. Pe măsură ce el înaintează în studiul lui, talentele sale sunt puse în joc, abilitățile lui sunt ascuțite și devine capabil să vorbească fluent pe teme studiate, și este cel mai probabil că o astfel de persoană ajunge să fie îndemnată să ocupe o slujbă de vorbitor sau predicator, chiar dacă acest om ar putea să nu aibă nicio licărire de viață divină în sufletul lui. Creștinii din Corint creșteau rapid în darurile lor (1 Cor. 1:4, 7), însă ei nu erau decât „prunci” și „lumești” (v. 2-3), așa că era nevoie să li se reamintească de „o cale mai bună”, a dragostei față de Dumnezeu și față de frații lor. Dragul meu cititor, poate că nu ai darurile spectaculoase ale unora, poate că nu ești în măsură să te rogi în public cum se roagă alții, dar dacă ai o inimă cinstită, o conștiință sensibilă și un duh răbdător și iertător, ești în posesia unor lucruri cu mult mai bune.

4. *Mai mult timp petrecut în rugăciune.* Din nou, pentru a evita să fiu înțeles greșit, trebuie să facem deosebirea între rugăciunea firească și cea spirituală. Unii sunt prin constituția lor, niște persoane devoționale și sunt atrași de anumite practici religioase, după cum alții sunt mai atrași de muzică și de pictură, și totuși aceștia să fie total străini de lucrările Duhului lui Dumnezeu în sufletele lor. Ei pot să își rezerve anumite părți ale zilei

pentru a avea „un timp liniștit cu Dumnezeu” și să aibă o listă de rugăciune lungă cât brațele lor, și totuși să fie complet lipsiți de duhul de har și de rugăciune. Fariseii erau renumiți pentru „rugăciunile lor lungi”. Musulmanii cu preșul lor de rugăciune, budiștii cu roata lor de rugăciune, și papistașii cu șirul lor de bobi pe care îi numără rugându-se, toți ilustrează același principiu. Este adevărat că o creștere în har este întotdeauna însoțită de o dependență crescândă de Dumnezeu și de o bucurie a sufletului în părtășia cu El, însă aceasta nu înseamnă că ne putem măsura spiritualitatea cu ceasul lângă noi, adică prin prisma timpului petrecut pe genunchi.

5. Implicarea în activități de slujire. Nu puține sunt cercurile în care acesta este indicatorul și testul spiritualității cuiva. Imediat ce un tânăr pretinde că este creștin, este pus la lucru. Indiferent cât de necalificat ar fi, chiar dacă i-ar lipsi (în multe situații) chiar și o cunoaștere rudimentară a elementelor fundamentale ale credinței, totuși i se cere și, în final, se așteaptă de la el să se implice cu toată puterea într-o formă de așa numită „slujire pentru Hristos”. Dar vom scotoci în zadar epistolele pentru a găsi un temei pentru așa ceva: ele nu conțin nici măcar o singură încurajare a proaspeților credincioși să se implice într-o „lucrare personală”. Dimpotrivă, ei sunt îndemnați să asculte de părinții lor în Domnul (Efes. 6:1), iar tinerele femei sunt chemate „să-și vadă de treburile casei” (Tit 2:5). Mulți au motive să deplângă că ei [nu Dumnezeu!] „m-au pus păzitoare la vii. Dar via frumuseții mele [harurile spirituale] n-am păzit-o” (Cânt. 1:6).

6. Sentimentele pozitive. Trebuie să luăm în considerare cu

seriozitate atât temperamentul cât și sănătatea noastră. Unii sunt în mod natural mai vivace și mai emoționali decât alții, cu un spirit și o atitudine mai vie și mai bucură, motiv pentru care ei se implică mai degrabă în cântări decât în suspine, mai degrabă în lucruri vesele decât să îi vezi plângând. Când astfel de oameni sunt convertiți, ei sunt înclinați să fie mai demonstrativi decât alții, atât prin a-și exprima recunoștința față de Domnul, cât și prin a le spune altor oameni ce Mântuitor prețios au ei. Totuși, ar fi o mare greșală să presupunem că ei ar fi primit o măsură mai mare a Duhului decât frații și surorile lor mai tăcuți și mai sobri. Un pârâu mic poate să facă mult zgomot, însă „apele liniștite sunt adânci”, însă și aici sunt excepții, așa cum ilustrează cascada Niagara. Creșterea în sfințenie nu trebuie măsurată prin intermediul mângâierilor și a bucuriilor interioare pe care le experimentăm, ci mai degrabă prin calitățile mai de substanță ale credinței, ascultării, smereniei și dragostei. Când un foc este prima dată aprins, se face mult fum și multe scânteii, dar, după aceea, chiar dacă flacăra scade, căldura degajată este mai mare.

7. Decăderea într-o stare tot mai mizeră. Pe cât de ciudat ar putea să li se pară unora dintre cititori, nu puțini sunt creștinii care privesc acest lucru ca pe unul dintre principalele elemente ale creșterii spirituale. Ei au fost învățați să privească siguranța mântuirii ca mândrie și bucuria creștină ca ușurătate, dacă nu chiar ca frivolitate. Dacă trec printr-o perioadă de pace „în credință”, ei se tem că diavolul îi amăgește. Ei sunt preocupați mai degrabă de păcatul interior decât să se concentreze pe Hristos.

Ei își îmbrățișează temerile și își idolatrizează îndoielile. Ei consideră că mlaștina disperării este singurul loc sigur, și sunt cei mai fericiți când se află în starea cea mai ticăloasă. Aceasta nu este în niciun caz o imagine exagerată, ci, din nefericire, este aplicabilă foarte bine unui fel anume de viață religioasă, în cadrul căreia fețele prelungi și vorbirea în șoaptă sunt lucruri considerate dovezi ale unor „experiențe creștine profunde” și semnele distinctive ale evlaviei. Este adevărat, cu cât Dumnezeu ne dă mai multă lumină, cu atât ne conștientizăm mai bine păcătoșenia și suntem astfel mai smeriți, însă în aceeași proporție ar trebui să fim mai mulțumitori pentru sângele ispășirii.

8. *Utilitatea în creștere.* Dumnezeu este suveran și rânduieste în consecință acțiunile providenței Lui. El deschide uși față de unul și închide uși față de altul, iar noi suntem chemați să ne supunem bunei Sale plăceri. El împrăștează unele pâraie și le lasă pe altele să sece; astfel lucrează El cu poporul Său, prin a deschide și a închide oportunități favorabile față de ei, pentru a le fi de ajutor spiritual semenilor lor. De aceea, este o mare greșeală să ne măsurăm creșterea în har și rodnicia prin dimensiunea oportunităților noastre de a face bine. Unii au parte de oportunități mai mari când sunt proaspăt convertiți decât când avansează în vârstă, însă dacă inimile celor din urmă sunt drepte, Dumnezeu acceptă dorința ca echivalentă faptei. Unii care au cel mai mult har sunt menținuți în locuri izolate și sunt în mare măsură necunoscuți celorlalți creștini, însă ochii lui Dumnezeu îi văd. Am putea spune că florile de la poalele muntelui sunt irosite pentru că niciun ochi omenesc nu le admiră, sau că ciripitul păsărilor din pădure este pierdut în văzduh pentru că trilarile

lor nu ajung la urechile oamenilor?

9. *Prosperitatea trecătoare.* Deși această idee este împărtășită de puțini dintre colegii mei predicatori, totuși convingerea mea fermă este că, în general, necazurile trecătoare și circumstanțele grele din viața prezentă a creștinului sunt văzute ca un semn al întristării lui Dumnezeu, o dovadă că El a blocat canalul binecuvântării (v. Ps. 84:11; Ier. 5:25; Matei 6:33). Pe de altă parte, vom ajunge negreșit să tragem o concluzie greșită dacă primim la lucrurile înfloritoare ale unui om neregenerat ca o dovadă a zâmbetului cerului asupra lui, ci mai degrabă ca situația aceluia care a fost îngrășat pentru „ziua măcelului” (Iacov 5:5). Mulți astfel de oameni își primesc lucrurile bune în această lume, dar vor fi chinuți în flăcări în lumea care vine (Luca 16:24-25). Chiar și printre copiii lui Dumnezeu pot exista unii care cedează în fața unui spirit de lăcomie, iar în anumite cazuri Domnul permite satisfacerea dorințelor lor carnale, dar „trimite o molimă printre ei” (Ps. 106:15), așa cum a făcut cu Israelul din vechime.

10. *Dărnicia deosebită.* Nu cred că vreo inimă poate rămâne egoistă acolo unde dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în ea, ci mai degrabă va socoti un privilegiu și o datorie să susțină cauza lui Hristos și să le slujească altor frați aflați în nevoie, după cum Dumnezeu îi permite, însă este un standard foarte greșit să judecăm spiritualitatea cuiva prin intermediul generozității lui (1 Cor. 13:3). Am trăit ani de zile în zone în care principalele denominații propovăduiau că spiritualitatea bisericii se măsoară prin intermediul sumelor de bani cu care contribuia la lucrarea de misiune; totuși, în timp ce sumele strânse de ei pentru aceste

scopuri erau foarte însemnate, evlavlia autentică era absentă. Milioane de dolari au fost donați Societății de Cruce Roșie de către cei care nici măcar nu pretindeau că sunt creștini! Sacii de zeciuieli ai bisericilor noastre n-au fost niciodată atât de plini cum sunt în zilele noastre, și totuși aceleași biserici n-au fost niciodată mai lipsite de ungera și binecuvântarea Duhului Sfânt.

DE LA GENERAL LA PARTICULAR

Asemenea celei mai sănătoase metode de a raționa, orice învățătură sănătoasă merge de la general la particular, motiv pentru care voi încerca în această secțiune să arăt principiile de care ține creșterea spirituală și principalele elemente ale progresului creștinului, după care voi trece la o analiză detaliată a lor.

La început, Dumnezeu i-a dat Israelului Legea Lui și apoi, pentru că „poruncile sunt fără margini” (Ps. 119:96), El a explicat-o prin profeți și apoi a dat o lămurire mai specifică a conținutului ei prin Hristos și prin apostolii Lui. Creșterea spirituală este dezvoltarea vieții spirituale, iar viața spirituală îi este dată păcătosului la nașterea din nou, astfel că, cu cât înțelegem mai clar natura regenerării, cu atât vom fi mai bine pregătiți să deosebim natura creșterii spirituale. Da, regenerarea este profund tainică, dar există cel puțin două lucruri care ne ajută în acest sens: faptul că ea este o „înnoire” (Tit 3:5), și că ea constituie o răsturnare reală și radicală (deși nu completă sau finală) a ceea ce s-a petrecut cu noi la căderea lui Adam. Vechea creație ne oferă o imagine a noii creații, iar ordinea în care prima a fost distrusă ne pregătește pentru a înțelege ordinea în care este făcută cea nouă.

Omul firesc este o ființă compusă, făcută din duh, suflet și trup. „Duhul” pare să fie cea mai înaltă parte a naturii lui, și aceea capabilă să Îl deosebească sau să Îl cunoască pe Dumnezeu – El fiind „Duh” (Ioan 4:24). „Sufletul” sau ego-ul pare să fie acela care, exprimându-se prin trup, constituie ceea ce noi spunem că este „personalitatea noastră”, fiind locul central al conștiinței de sine și mijlocul prin care omul comunică cu semenii lui. Trupul sau organismul fizic este ceea ce îi dă sufletului o casă în această lume, și el este locul central al simțămintelor și mijlocul prin care omul are contact cu lucrurile materiale. Ordinea Scripturii este „duh, suflet și trup” (1 Tes. 5:23), dar omul, în perversitatea lui obișnuită, răstoarnă invariabil această ordine și vorbește despre „trup, suflet și duh”. Iar acest lucru ne arată în ce a degenerat omul: trupul, pe care îl poate vedea și simți, care îl preocupă cel mai mult, ajunge să capete prioritate în aprecierea și considerația lui. „Sufletul” lui primește prea puțină atenție și chiar mai puțină grijă, iar despre „duh” aproape că nici nu își dă seama că mai are și așa ceva.

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Gen. 1:26). Dumnezeu este Triunic, fiind trei Persoane în Unul și având aceeași esență divină indivizibilă. Omul a fost creat după chipul Dumnezeului Triunic, după cum indică în mod clar pronumele folosite la plural. Astfel, omul a fost creat o ființă triunică. „Duhul” care este principiul intelectual și cea mai înaltă parte a ființei omului, a fost capacitat pentru părtășie cu Dumnezeu și a fost creat pentru a călăuzi sufletul (prin înțelepciunea lui), în care locuiește natura emoțională sau „afecțiunile” (ori dorințele). În schimb, sufletul

a fost creat pentru a dirija trupul, primind informații de la lumea exterioară prin simțurile fizice. Prin cădere, omul a răsturnat ordinea creației: și-a făcut un „dumnezeu” din trupul său, devenind astfel robul lumii inferioare, iar sufletul, în loc să conducă mecanismul fizic, a devenit în mare măsură robul simțurilor și al dorințelor trupești. Odată întreruptă părtășia cu Dumnezeu, duhul nu a mai funcționat potrivit naturii lui distincte și, deși nu a fost stins complet, a fost târât la nivelul sufletului.

Ceea ce tocmai am arătat ar trebui să îi fie mai clar cititorului dacă se gândește la aceste argumente în lumina celor scrise în Geneza 3. Când a asaltat-o pe Eva, Satana a atacat mai întâi duhul ei – principiul primit de la Dumnezeu – căci el a pus mai întâi sub semnul întrebării interdicția divină (v. 2) și apoi, răspunzând obiecției ei, a asigurat-o că „hotărât că nu veți muri”, adăugând ca atracție că, „în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (v. 4-5), căutând astfel să îi slăbească credința și să îi lingusească ambiția prin a-i promite o înțelepciune mai mare. Ascultând de minciunile lui, femeia a fost „amăgită” (1 Tim. 2:14). Judecata ei a devenit înțeșoșată prin faptul că s-a îndoit de avertismentul lui Dumnezeu, și astfel, odată ce s-a pierdut lumina lui Dumnezeu din duhul ei, totul a fost pierdut. Dorințele ei au fost corupte astfel încât ea a „dorit” acum sau a poftit după fructul interzis – nu prin îndemnul duhului ei, ci prin îndemnul simțurilor ei fizice; astfel, ea a devenit depravată moral și a luat fructul.

În ce privește experiența acestor lucruri, regenerarea este lucrarea inițială a lui Dumnezeu prin care El inversează efectele

căderii, căci beneficiarul ei favorit este atunci „înnoit spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Col. 3:10); altfel spus, i se restaurează percepția spirituală, așa încât acum el recapătă ceea ce a pierdut în Adam, o cunoaștere puternică și directă a lui Dumnezeu. În consecință, el este readus în părtășie cu Dumnezeu și restaurat la o comuniune conștientă cu El. Un aspect al acestei lucrări tainice dar binecuvântate ne este adus înaintea în Evrei 4:12, unde ni se spune: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul”. Eu înțeleg ultima clauză ca având sensul că „duhul” celui regenerat este eliberat acum din supunerea lui față de suflet și înălțat la nivelul său superior, fiind pus în armonie cu Dumnezeu însuși. Pavel susține acest lucru când spune: „Dumnezeu, căruia Îi slujesc în duhul meu” (Rom. 1:9), nu cu „sufletul”; și „duhul meu se roagă” (1 Cor. 14:14). Spre deosebire de aceasta, Petru afirmă că, „prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul” (1 Petru 1:22).

Deși cele spuse mai sus ar putea să sune întrucâtva ciudat și nou, oarecum dificil de înțeles pentru cititori, cred că ar trebui să ne fie mai mult sau mai puțin clar că, pentru a răspunde la ceea ce Dumnezeu a produs în noi, pentru a trăi potrivit calității de creștini, trupul trebuie să ocupe locul inferior față de suflet și să fie condus de acesta, și, la rândul lui, sufletul trebuie să fie subordonat duhului, care este iluminat și controlat de Dumnezeu. Dacă trupul nu este supus sufletului, omul trăiește la același nivel cu animalele. Atâta vreme cât dorințele și emoțiile creștinului nu sunt dirijate de înțelepciunea ce vine din duh, el trăiește

la același nivel ca oamenii neregenerați. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33). Asta înseamnă că lucrurile Duhului sunt de o importanță prioritară, iar interesele celelalte trebuie în mod automat supuse duhului. Dacă mintea sau duhul rămâne ațintită asupra lui Dumnezeu, sufletul se va bucura de o pace perfectă ce va acționa într-un mod binefăcător și asupra trupului. Astfel, în măsura în care viețile noastre sunt în acord cu ceea ce se petrece în noi la nașterea din nou, în aceeași proporție va fi și creșterea sau prosperitatea noastră spirituală.

Numai o cunoaștere a lui Dumnezeu poate satisface duhul omului, după cum doar dragostea Lui poate să mulțumească sufletul. Fericirea supremă a omului constă în exersarea celor mai nobile părți și facultăți ale sale, îndreptându-le asupra obiectelor potrivite cu acestea, și cu cât mai superioare sunt acele obiecte, cu atât mai reală și mai de durată va fi plăcerea pe care o găsește în cunoașterea Lui și în dragostea pentru El. Astfel, când Dumnezeu are planuri caracterizate de îndurare față de un om, El începe să strălucească asupra minții aceluia om și să îi atragă inima către El. Pe măsură ce acea lucrare a harului înaintază, omul respectiv este făcut capabil să vadă ceva din „înșelăciunea păcatului” (Evrei 3:13), felul în care păcatul l-a amăgit în a-și imagina zadarnic că lucrurile trecătoare și emoțiile îi pot aduce satisfacție, până când descoperă, dacă este să folosim limbajul figurativ al profetului, că și-a „cântărit argint pentru un lucru care nu hrănește” și a „dat câștigul muncii pentru ceva care nu satură” (Isaia 55:2). De aceea, Dumnezeu îi spune acestuia: „Ascultă-Mă dar, și vei mânca ce este bun, și sufletul tău se va desfăta cu bucate

gustoase”. Atât timp cât Dumnezeu nu devine „partea noastră de moștenire”, sufletul este abandonat unei goliciuni străpungătoare.

Dar iată ce anume se petrece la regenerare: Dumnezeu „ne-a dat pricepere să-L cunoaștem pe Cel ce este adevărat” (1 Ioan 5:20), iar El face acest lucru prin învierea „duhului” în noi. Citim din nou că „Dumnezeu [în legătură cu prima creație, Gen. 1:3], care a zis: ‚Să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat [în lucrarea noii creații] inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4:6). Astfel, progresul creștinului trebuie să se manifeste prin creșterea noastră într-o cunoaștere personală și experimentală a lui Dumnezeu și, în consecință, când apostolul s-a rugat pentru creșterea spirituală a colosenilor, el a cerut ca aceștia să „crească în cunoștința lui Dumnezeu” (1:10). Odată cu această comunicare a cunoașterii supranaturale a lui Dumnezeu, „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt” (Rom. 5:5) și, de aceea, creșterea spirituală constă într-o înțelegere mai profundă și o bucurie mai deplină a acelei iubiri, însoțită de un răspuns tot mai desăvârșit la acestea. Astfel, când se roagă pentru aceste lucruri în numele credincioșilor din Efes, Pavel cere ca ei să „cunoască dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință” (3:19).

Nu este scopul meu direct să ofer aici o descriere completă, pe cât ne permite lumina pe care o avem, a naturii precise a regenerării, ci doar să subliniez acele elemente esențiale care ne dau posibilitatea să înțelegem mai bine în ce constă creșterea

spirituală. De aceea, voi mai menționa o singură trăsătură a nașterii din nou, și cea care este cel puțin un lucru inseparabil de ea, anume primirea credinței. Nu voi încerca să definesc ce este credința, căci este de ajuns pentru moment să recunoaștem că ea este un binecuvântat „dar al lui Dumnezeu” (Efes. 2:8), neavând în nici un caz originea în exercițiul voinței omului, ci fiind comunicată prin „puterea lui Dumnezeu” (Col. 2:12), motiv pentru care este un principiu de viață supranatural, activ în beneficiarul ei favorit, aducând roadă potrivită și astfel dovada sursei ei. Creștinul trăiește „prin credință, nu prin vedere” (2 Cor. 5:7), așa cum spune apostolul: „viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu [El fiind Obiectul ei], care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2:20). Aceasta este ceea ce face diferența între cei regenerați și cei neregenerați, căci cei de pe urmă sunt „copii necredincioși” (Deut. 32:20; cf. 2 Tes. 3:3).

Viața creștină începe prin exersarea unei credințe dată de Dumnezeu, anume un act prin care Îl primim pe Hristos ca Mântuitor personal (Ioan 1:1). Noi suntem „socotiți neprihăniți prin credință”, iar prin Hristos, „prin credință, am intrat în această stare de har [adică acceptați în favoarea lui Dumnezeu]” (Rom. 5:1-2). Suntem „sfințiți prin credință” (F.A. 26:18, lit. KJV), adică făcuți părtași reali purității fără egal a lui Hristos.

Prin Duhul Sfânt, noi „așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii” (Gal. 5:5; cf. 2 Tim. 4:8). Numai prin „scutul credinței” putem să „stingem toate săgețile arzătoare ale celui rău” (Efes. 6:16). Prin „credință și răbdare” ajungem să „moștenim

făgăduințele” (Evrei 6:12).

Prin credință, sfinții Vechiului Testament „au căpătat o bună mărturie” (Evrei 11:3) și au făcut lucruri minunate, așa cum demonstrează restul aceluiași capitol. Prin credință ne putem împotrivi cu succes diavolului (1 Petru 5:9) și biruim lumea (1 Ioan 5:4). Este evident din toate acestea că tezaurul înaintării noastre în viața de credință va fi determinat în mare măsură de proporția în care acest principiu de viață este păstrat sănătos și continuă să opereze în noi.

Pentru a rezuma ceea ce am subliniat mai sus, trebuie să spun că regenerarea este deopotrivă „o înnoire” și o „nouă creație”. Ca „înnoire”, ea este un proces continuu, așa cum 2 Corinteni 4:16 ne arată clar. Acest aspect al ei constituie o întoarcere și o recuperare parțială din ceea ce s-a petrecut cu noi la cădere. Ea este o înviere divină, ceea ce presupune în mod necesar o entitate sau facultate deja existentă, chiar dacă aflată în nevoia de a fi înviată sau revitalizată. Această „înnoire” este a omului interior, care include deopotrivă duhul și sufletul, sau „mintea” și „inima”. Ea constituie un act inițial și radical, fiind urmat de un proces repetat dar imperceptibil, prin care părți mai nobile sau nemateriale ale ființei noastre sunt rafinate și înălțate. Asta nu înseamnă că „firea pământească” sau principiul rău din noi suferă vreo îmbunătățire, ci că facultățile noastre sunt spiritualizate. Astfel, creșterea spirituală va consta din faptul că mintea este din ce în ce mai atrasă de lucrurile divine, dorințele devin tot mai îndreptate către lucrurile de sus, conștiința devine din ce în ce mai sensibilă, iar voința omului este tot mai supusă voinței

lui Dumnezeu, așa încât omul interior este tot mai profund asemănător chipului sfânt al lui Hristos.

Însă regenerarea este ceva mai mult decât o „înnoire” sau înviere a părților și facultăților deja existente, este de asemenea o „creație nouă”, aducerea în existență a unui lucru care nu exista mai înainte, aducerea reală a unui lucru în ființa păcătosului, în plus față de ceea ce avea ca om natural. Acel „ceva” este denumit prin termeni variați în Scriptură (și de către teologi), potrivit cu relațiile și aspectele lui diferite. El este denumit „viață” (1 Ioan 5:12), ba chiar o viață „din belșug” (Ioan 10:10), mai bună decât cea de care se bucura Adam. El este denumit „duh”, pentru că este „născut din Duhul” (Ioan 3:6) și, de aceea, trebuie să fie diferit de duhul nostru natural; apoi este „duhul de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Tim. 1:7). El este denumit „arvuna Duhului” (2 Cor. 1:22), fiind o dovadă sau o pârgă a ceea ce va fi al nostru când vom fi glorificați. De asemenea, este denumit „har” (Efes. 4:7) ca principiu interior de viață. Teologii îl denumesc „natură nouă”, și mulți fac referire la el folosind expresia „harurile creștinului”, pe baza versetului din Ioan 1:16, și probabil cel mai ușor termen pe care îl putem înțelege. Gândind în felul acesta, se poate spune că progresul sau creșterea spirituală constă din dezvoltarea harurilor noastre: întărirea credinței, creșterea nădejzii, creșterea în dragoste, abundența păcii și a bucuriei (v. 2 Petru 1:3 și mai ales v. 5-8).

Până acum am insistat aproape în întregime pe aspectul *interior* al temei noastre, așa că acum voi cita un verset care ne îndreaptă atenția către cel *exterior*: „Căci noi suntem lucrarea Lui,

și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efes. 2:10). Vedem aici răspunsul care ni se cere ca urmare a nașterii din nou. Planul lui Dumnezeu prin noua noastră creație sau prin regenerare este ca noi să „umblăm în fapte bune” așa încât să dovedim că avem rădăcina spirituală pe care El a implantat-o la regenerare, iar dovada este roada spirituală. Acesta a fost scopul morții lui Hristos pentru noi: să ne „curețe ca un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:14). De aici rezultă clar că, în măsura în care suntem mai zeloși pentru fapte bune și umblăm mai consecvent și constant în ele, cu atât mai mult vom manifesta răspunsul corect față de ceea ce Dumnezeu a produs în noi. Îndeplinirea responsabilităților noastre zilnice constituie aceste multe „fapte bune”, dar aceasta este validă numai dacă faptele bune sunt făcute din ascultarea credinței față de poruncile lui Dumnezeu, cu privirea ațintită către gloria Lui și către aprobarea Sa. De aceea, cu cât ne achităm mai conștiincios și mai credincios de obligațiile noastre față de Dumnezeu și față de semenii noștri, cu atât vom înainta mai mult în creșterea noastră spirituală autentică.

Tot ceea ce am spus mai sus poate fi simplificat dacă privim la aceste învățături în lumina convertirii și a ceea ce urmează în mod normal după ea. Regenerarea este în întregime lucrarea lui Dumnezeu, în care noi suntem pasivi, însă convertirea este un act al nostru. În fapt, convertirea este efectul și consecința regenerării. Cuvântul „convertire” înseamnă întoarcere, o întoarcere de la lume la Dumnezeu, de la Satana la Hristos, de la păcat la sfințenie, de la a fi absorbiți de lucrurile

temporare la dedicarea față de interesele veșnice. La regenerare, noi am primit cunoașterea supranaturală a lui Dumnezeu și, drept consecință, ne vedem pe noi înșine în lumina Lui ca niște ființe depravate, pierdute și neajutorate. La regenerare, primim o natură „făcută după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care le dă adevărul” (Efes. 4:24), și, drept consecință, urâm orice nelegiuire și orice păcat. La regenerare, ni s-a dat o înțelepciune prin care putem cunoaște că El este adevărat (1 Ioan 5:20), iar răspunsul nostru constă din supunerea noastră față de stăpânirea lui și încrederea noastră în sângele Său ispășitor. La regenerare, primim „harul divin” ca principiu interior de viață, iar efectul este că ne face dornici să ne lepădăm de noi înșine, să ne luăm zilnic crucea și să Îl urmăm pe Hristos. Consecința potrivită unei astfel de convertiri este că aderăm în mod consecvent la supunere față de Domnul Isus și, cu cât facem mai mult acest lucru, cu atât mai rapid și mai solid va fi progresul nostru spiritual.

CREȘTEREA SPIRITUALĂ ÎN DETALIU

Am căutat să arăt principiile de unde izvorăște creșterea spirituală și principalele direcții către care merge progresul creștinului, arătând că această creștere spirituală constă din dezvoltarea vieții spirituale comunicată la regenerare. Acum ne vom îndrepta privirile către aspectele specifice, căutând să intrăm în detaliile a ceea ce este în realitate această dezvoltare.

1. Creșterea spirituală constă dintr-o creștere în cunoștință spirituală. Dumnezeu lucrează în noi considerându-ne făpturi raționale, potrivit naturii noastre de ființe inteligente, așa că nimic

din ceea ce se produce în noi nu este posibil fără ca această cale să fie pavată prin cunoștință. Nu putem vorbi o limbă dacă nu o înțelegem. Nu putem să ne folosim de o mașină sau să cântăm la un instrument muzical până nu îl cunoaștem. Același lucru se poate spune și despre aspectele spirituale. Nu putem să ne închinăm într-un mod inteligibil sau acceptabil unui Dumnezeu pe care nu Îl cunoaștem. De aceea, Dumnezeu trebuie mai înainte să Se descopere și să ne fie cunoscut, căci nu putem să Îl iubim sau să ne punem credința în Acela pe care nu Îl cunoaștem. De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu afirmă: „Cei ce cunosc Numele Tău, se încred în Tine” (Ps. 9:10). Lucrurile nu pot sta altfel. Odată ce Dumnezeu ne este revelat ca o realitate, inima I se dedică dintr-o dată, văzând că El este în mod clar vrednic de încredere și dependență deplină. Orice fel de neîncredere față de El are la rădăcină necunoașterea spirituală a lui Dumnezeu, de unde provine de fapt și orice îndoială sau temere: „Împrietenește-te [cunoaște-L] dar cu Dumnezeu, și vei avea pace” (Iov 22:21).

Viața creștină începe prin cunoaștere, căci „omul cel nou... se înnoiește spre cunoștință” (Col. 3:10). „Viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis” (Ioan 17:3). Există păreri foarte diferite printre comentatori în ce privește aria de aplicabilitate a acestor cuvinte. Pe vremuri, împărtășeam perspectiva majorității autorilor creștini, anume că avem de-a face aici cu o declarație a căii și mijloacelor prin care se obține viața veșnică, la fel cum cuvintele care urmează în Ioan 3:19, „judecata aceasta”, nu definesc natura acelei condamnări, ci mai degrabă ne vorbesc

despre cauza ei. Totuși, deși cred în legitimitatea și corectitudinea interpretării pe care am redat-o anterior, o reflecție mai matură asupra pasajului nu va restricționa sensul din Ioan 17:3 la acea explicație, ci o va înțelege și cu sensul de „viața veșnică” (pe care o avem, alături de promisiune și de arvună) sau că fericirea și gloria veșnică vor consta dintr-o cunoaștere constant crescătoare a Dumnezeului Triunic, revelat în Persoana Mijlocitorului. Această cunoaștere nu constă din simple gânduri teologice sau speculații metafizice legate de Dumnezeu, ci din înțelegerea spirituală a Lui care ne determină să credem în Domnul Dumnezeu, să ne predăm sufletele în mâinile Lui și să ne concentrăm pe El ca fiind partea noastră veșnică de moștenire.

„Mintea înnoită este ridicată și iluminată cu viață supranaturală, așa încât ceea ce cunoaștem despre Domnul vine printr-o cunoaștere intuitivă pe care Duhul Sfânt găsește plăcut să ne-o dea. De aceea, se spune despre credincioși că ei sunt chemați din întuneric la lumina Lui minunată, iar Pavel spune că ‚odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul’. Deoarece cunoașterea Tatălui, a Fiului și a Duhului se reflectă asupra minții înnoite în Persoana lui Hristos, așa este primită această cunoștință în inimă” (S. Pierce).

Această cunoaștere spirituală a lui Dumnezeu este de o așa natură încât nu poate fi obținută prin niciun mijloc exterior în sine, nici măcar prin citirea Cuvântului sau prin faptul că îl auzim predicat. În plus față de aceasta, prin lumina și puterea lui, Dumnezeu îi dă duhului omului o astfel de descoperire eficace a Sa, încât îi afectează în mod radical gândirea, conștiința, dorințele și voința, reformându-i astfel viața. Așa cum viața creștină

începe prin cunoaștere duhovnicească, tot așa și crește: „creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18), pasaj pe marginea căruia putem cita din nou comentariul excelent al lui Pierce:

„Prin har, aici sunt incluse toate acele facultăți, haruri, obiceiuri și înclinații produse în noi de Duhul Sfânt. A avea facultățile, harurile, obiceiurile și înclinațiile spirituale exersate în mod distinct și supranatural asupra obiectelor lor adecvate înseamnă a „crește în har”. Iar ceea ce urmează în pasajul nostru ne și explică acest adevăr: ‚și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos’. El este mărgețul Obiect către care trebuie îndreptate toate harurile noastre. El este viața tuturor harurilor noastre. De aceea, a crește într-o cunoaștere mai mare a Lui și în dragostea Tatălui în El, înseamnă a „crește în har” căci, în felul acesta, toate harurile noastre sunt înviorate, întărite, exersate și îndreptate către lauda lui Dumnezeu”.

Chiar dacă nu cred că aceasta epuizează sensul versetului 2 Petru 3:18, totuși o astfel de interpretare reiese și din al doilea verset al Epistolei: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos” – nu doar prin cunoașterea lui Dumnezeu, nici doar prin cunoașterea Domnului Isus, ci prin cunoașterea lui Dumnezeu în Hristos, Mijlocitorul, ceea ce constituie și forța versetului din Ioan 17:3.

Una dintre modalitățile prin care putem deosebi în ce anume constă creșterea spirituală este să privim la rugăciunile apostolilor și să observăm ce anume cereau ei. Fiind oameni deosebiți în har și sfințenie, dorința lor fierbinte a fost ca bisericile

și oamenii cărora le-au adresat epistolele să crească și să înflorească mult în acele lucruri date de Dumnezeu. În consecință, în rugăciunea lui pentru efeseni, îl descoperim pe Pavel cerând ca Tatăl slavei să le dea „un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui”, așa încât cu ochii minții lor să fie iluminați ca să poate cunoaște care este nădejdea chemării Lui (v. 17-18). Ar trebui să fie evident că, cerând astfel de favoruri pentru acei sfinți, implicația nu este că acestora le lipseau acele lucruri cu totul sau că Pavel cerea binecuvântarea lor inițială cu ele, la fel cum nici Ioan 20:31 nu ne arată că a patra Evanghelie ar fi fost adresată doar necredincioșilor (1:16 dovedește contrariul) sau că prima lui Epistolă fusese trimisă creștinilor cărora le lipsea siguranța, ci mai degrabă putem spune că 1 Ioan 5:13 exprima dorința apostolului ca aceștia să aibă o cunoaștere mai clară și mai deplină a faptului că viața veșnică era a lor.

Atunci când formulează aceste rugăciuni pentru sfinții efeseni, Pavel a cerut o mai mare porție a luminii cerești asupra minților lor, așa încât ei să aibă o cunoaștere mai duhovnicească a Aceluia cu care au de-a face, a perfecțiunilor Sale minunate potrivite cu revelația, lucruri pe care le-a arătat despre Sine în Cuvânt, și a relațiilor variate între aceste adevăruri și persoanele lor. Rugăciunea lui exprimă dorința ca aceștia să poată deosebi minunățiile harului și ale puterii Lui manifestate către ei, în ei și pentru ei. El dorea ca acești credincioși să aibă o perspectivă mai largă și o percepție mai deplină a stării trecute a morții și păcatului lor, ca și a vieții deosebite la care erau acum părtași. În aceeași manieră, el s-a rugat ca dragostea sfinților filipeni ca „să crească

tot mai mult în cunoștință și orice pricepere” (1:9). Tot astfel, rugăciunea lui pentru coloseni era ca ei să poată „crește în cunoștința lui Dumnezeu” (1:10), adică să crească în cunoștința lui Dumnezeu în revelația pe care El a făcut-o despre Sine în creație, în providență și în har, în cunoașterea lui Dumnezeu în cele trei Persoane ale Sale, în Hristosul Său, Mijlocitorul, în Legea Sa, Evanghelia Lui, în cunoașterea voii Sale sfinte.

Această cunoaștere a lui Dumnezeu, care face deosebirea între cei regenerați și cei neregenerați, cunoaștere pe care apostolul a solicitat-o în beneficiul convertirilor lui și care este elementul de bază al oricărui progres creștin autentic, este ceva cu totul diferit și superior de simpla posesie a unei opinii corecte despre Dumnezeu sau a oricărei perspective speculative legată de El. Ea este o cunoaștere supranaturală și mântuitoare. O simplă cunoaștere teoretică a lucrurilor *despre* Dumnezeu nu operează în suflet și nu este eficace, pe când o cunoaștere experimentală a Lui este dinamică și transformatoare. Ea este o cunoaștere care afectează profund inima, care produce o uimire caracterizată de reverență, căci „începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (Prov. 9:10). Ea este o astfel de cunoaștere care întărește harurile creștinului și le cheamă la exersarea lor vie. Întrucât lumina și puterea divină îi sunt date sfântului de Duhul, prin Scriptură, această lucrare a lui Dumnezeu îl determină să cerceteze Scripturile și să se gândească la ele așa cum n-a făcut-o niciodată anterior, și să pună credința în ceea ce citește. Ea este o astfel de cunoștință care stimulează sfințenia în inimă și evlavia în viață. Este o cunoștință care produce ascultare față de poruncile lui Dumnezeu, așa cum ne învață clar apostolul în 1 Ioan 2:3-4.

Totuși, o astfel de cunoaștere a lui Dumnezeu este imposibilă fără ca ea să fie căpătată prin Hristos (2 Cor. 4:6). O astfel de cunoaștere a lui Dumnezeu stă la temelia oricărui alt lucru din viața spirituală, atât în esența acestei vieți, cât și în ce privește intrarea în ea. Fără o astfel de cunoaștere a lui Dumnezeu nu putem să ne cunoaștem pe noi înșine, nu știm cum să ne rânduim viețile în această lume și nici nu știm ce ne așteaptă în viața viitoare, căci dacă nu Îl cunoaștem pe Cel care este lumina (1 Ioan 1:5), trăim în întuneric total. Calvin a demonstrat profunzimea gândirii sale spirituale prin a-și începe renumitele sale opere spunând că „înțelepciunea adevărată și esențială constă în primul rând în cunoașterea lui Dumnezeu și în cunoașterea propriilor persoane”. Fără o cunoaștere personală și duhovnicească a lui Dumnezeu, nu putem înțelege răutatea infinită a păcatului și dezastrul înfricoșător pe care păcatul l-a adus în noi. Numai prin lumina lui Dumnezeu putem „vedea lumina” (Ps. 36:9) și putem descoperi caracterul oribil și total al depravării noastre. Atunci putem vedea și simți că suntem exact așa cum ne-a descris Dumnezeu în Cuvântul Său. Tot astfel, doar printr-o astfel de cunoaștere a lui Dumnezeu putem să apreciem remediul pe care Dumnezeu ni l-a oferit, fie prin a descoperi în ceea ce el constă, fie prin a ne conștientiza nevoia disperată după acest remediu. „Calea celor răi este ca întunericul gros” (Prov. 4:19).

Din tot ceea ce am subliniat mai sus putem vedea cât de dependent este creștinul de Dumnezeu: niciun progres spiritual nu este posibil dacă El nu continuă să strălucească asupra noastră. Niciun intelect puternic, nici ajutorul artificial al filozofiei, niciun antrenament profund în logică nu poate contribui câtuși

de puțin la cunoașterea spirituală a lucrurilor divine. Este adevărat, aceste lucruri sunt de folos în a-l face capabil pe învățator să vorbească despre ele, să se exprime mai bine și mai fluent decât cel analfabet, dar în ce privește descoperirea adevărului divin față de el, aceste lucruri n-au nicio valoare. Iar motivul este evident: lucrurile cerești sunt cu mult deasupra posibilității de a fi înțelese prin rațiunea carnală, motiv pentru care ea nu le poate cunoaște niciodată în natura lor autentică. Harul ceresc este necesar pentru a înțelege lucrurile cerești, și cea mai neajutorată minte care are parte de har ceresc devine mintea cea mai capabilă de așa ceva. Mai mult, lucrurile lui Dumnezeu sunt înțelese prin credință, iar acesta este un har pe care cel neregenerat nu îl are nici în cea mai mică măsură, chiar dacă ar fi cel mai mare savant. Tainele divine sunt ascunse dinaintea celui înțelept și învățat natural, însă ele sunt revelate supranatural pruncilor spirituali (Matei 11:25) – revelate de Duhul Sfânt prin credința dată de Dumnezeu.

Un creștin fără educație poate să nu fie în măsură să pătrundă în subtilitățile teologiei, poate să nu fie competent în a dezbate adevărul în fața celor care obiectează prin întrebări ingenioase, dar el poate înțelege caracterul și perfecțiunile lui Dumnezeu, Persoana și lucrarea lui Hristos, tainele și minunățiile răscumpărării așa încât să obțină o perspectivă a lor și ea este suficientă pentru a-i stârni mintea la o adorare sfântă a Tatălui și la o dragoste și bucurie în Răscumpărătorul.

Numai o astfel de cunoaștere va rezista testului timpului, ceasului ispitei și momentului morții. Totuși, numai dacă Duhul Sfânt găsește plăcere să dea lumină proaspătă și viață în mintea

credinciosului prin a-i înprospăta mintea cu ungera Sa eficace, numai astfel ceea ce este deja cunoscut poate să crească în cunoștință spirituală. Ceea ce Dumnezeu a descoperit în Cuvântul Său trebuie aplicat din nou și din nou de Duhul, când El operează și rodește prin noi. Credinciosul este la fel de dependent de Dumnezeu pentru orice creștere a cunoștinței spirituale cum a fost în prima clipă când a primit-o, și el are nevoie constantă să își reamintească acele cuvinte aducătoare de smerenie: „despărțiți de Mine nu puteți face nimic”.

Dacă nu am adăuga nimic la ultimul paragraf, am ajunge să prezentăm o perspectivă dezechilibrată în acest aspect, sugerând că noi nu am avea nicio responsabilitate în această chestiune. După cum există o diferență radicală între creștin și necreștin, tot așa *există o diferență imensă între prima noastră cunoaștere spirituală a lui Dumnezeu și creșterea noastră în ea*. Îndemnul din partea lui Dumnezeu, care vorbește deopotrivă despre privilegiul și datoria noastră, este următorul: „creșteți în harul și în cunoștința Domnului nostru”. Ni se cere să folosim cu sârguință mijloacele pe care Dumnezeu ni le-a dat, căci El nu răsplătește lenevia.

Chiar dacă suntem dependenți de Duhul pentru aplicarea adevărului în viețile noastre, asta nu înseamnă că nu contează dacă păstrăm proaspete lucrurile lui Dumnezeu în mințile noastre, prin studiu zilnic. Numai Dumnezeu poate să lumineze Cuvântul Lui în inimile noastre prin puterea Sa vie, însă trebuie să ne rugăm: „înviorează-mă, după făgăduința Ta” (Ps. 119:25). Mai mult, obligația noastră este să ne abținem de la orice lucru

care ar putea să Îl întristeze pe Duhul Sfânt și care să slăbească astfel siguranța care ne face capabili să ne adresăm Lui cu expresii precum „Tatăl meu” și „Răscumpărătorul meu”. Dacă nu creștem în cunoașterea lui Dumnezeu, vina noastră suntem noi.

2. Creșterea spirituală constă dintr-o bucurie tot mai profundă în lucrurile și obiectele spirituale. Aceasta însoțește constant cunoașterea spirituală și este efectul ei, oferindu-ne astfel un alt criteriu prin care putem să testăm felul de cunoaștere pe care îl avem. O simplă cunoaștere speculativă a lucrurilor divine este una rece și lipsită de viață, însă cunoașterea lor spirituală și experimentală afectează inima și mișcă dorințele. Omul poate să accepte mare parte din Cuvântul lui Dumnezeu într-o modalitate tradițională (fiind învățat de timpuriu), și chiar poate fi pregătit să lupte în apărarea acestuia, însă această cunoaștere nu îl ajută cu nimic atunci când diavolul îl asaltează. De aceea, ni se spune că, la descoperirea celui rău, a cărui venire este făcută prin lucrarea Satanei, cu toate puterile și semnele mincinoase, Dumnezeu îi dă voie să lucreze „cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării”, iar motivul pentru care face aceasta este următorul: „pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți” (2 Tes. 2:10). În cel mai fericit caz, ei au avut o cunoaștere a adevărului limitată la litera acestuia, căci el nu și-a făcut niciodată loc în dorințele lor. Prin contrast, situația celui regenerat este complet diferită: fiecare dintre aceștia poate spune alături de psalmist: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea” (Ps. 119:97). Bucuria spirituală este rezultatul necesar al cunoașterii spirituale, căci un obiect nu poate fi apreciat decât în măsura în care este cunoscut. Cunoașterea

spirituală a lucrurilor lui Dumnezeu aduce nu doar o convingere legată de veridicitatea și realitatea lor, ci produce și o alipire a sufletului de ele, o așintire a dorințelor asupra lor și o bucurie sfântă, așa încât aceste lucruri sunt nespuse de binecuvântate și glorioase pentru cei care au parte de descoperirea lor. Prin contrast, întrucât aceste lucruri nu le sunt descoperite duhovnicește, cei neregenerați nu pot să își formeze o evaluare corectă a experienței creștine, iar când ei îl aud pe cel credincios exclamând înaintea lucrurilor lui Dumnezeu, „Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri” (Ps. 19:10), ei nu pot să privească la un astfel de limbaj decât ca la un entuziasm sălbatic sau fanatism. Omul firesc este lipsit de puterea de a deosebi frumusețea lucrurilor spirituale și de un gust pentru a constata dulceața lor. Bucuria celui credincios legată de Cuvântul lui Dumnezeu nu este limitată la promisiunile și părțile acestuia care îi aduc mângâiere. El afirmă în același timp: „Mă desfăt în poruncile Tale, căci le iubesc” (Ps. 119:47).

Cu cât credinciosul avansează în cunoașterea spirituală a superiorității și frumuseții lucrurilor cerești, cu atât acestea îi aduc în minte o satisfacție mai solidă. Cu cât creștinul intră mai adânc în importanța și valoarea adevărului veșnic al lui Dumnezeu, cu atât mai mult inima lui este atrasă de obiectele glorioase revelate în acesta. Cu cât gustă mai mult că Domnul este bun (1 Petru 2:3), cu atât își va găsi mai mult încântarea în El. Pe măsură ce creștinul primește mai multă lumină asupra tainelor sublime ale credinței, el va ajunge să admire și mai mult înțelepciunea minunată care îi este descoperită, puterea care le-a pus în

aplicare, și harul care le-a obținut pentru el. Cu cât conștientizează mai mult că Scripturile sunt însuși Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai mult este uimit de solemnitatea lor și impresionat de superioritatea lor. Cu cât perfecțiunile de nedescris ale Dumnezeirii îi sunt descoperite în duhul său, cu atât mai mult el va exclama: „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă și făcător de minuni?” (Exod 15:11). Cu cât inima lui este mai preocupată de Persoana, calitatea și lucrarea Răscumpărătorului, cu atât mai mult el va intra în experiența aceluia care a spus: „lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos” (Fil. 3:7).

Este adevărat că, prin încetineală și lipsă de înțelepciune, credinciosul poate să își piardă într-o măsură considerabilă apetitul pentru lucrurile spirituale, așa că felul în care citește Cuvântul îi poate aduce puțină satisfacție și bucurie. Acela care mănâncă și bea neînțelept își deranjează stomacul, așa că, în astfel de condiții, gustul lui nu mai tolerează nici cele mai alese mâncăruri. Așa stau lucrurile și din punct de vedere spiritual. Dacă cel credincios iese din părtășia cu Dumnezeu și se îndreaptă spre această lume, căutându-și acolo satisfacția, el își va pierde apetitul după mana cerească. De aceea, suntem îndemnați să „lepădăm orice necurăție și orice revărsare de răutate și să primim cu blândețe Cuvântul sădit în noi, care ne poate mântui sufletele” (Iacov 1:21). Trebuie să existe această „lepădare” înainte de a putea trăi acea primire apreciativă a Cuvântului. Tot astfel, 1 Petru 2:1 ne arată că există anumite poftes care trebuie omorâte dacă vrem, „ca niște prunci născuți de curând, să dorim laptele

duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creștem spre mântuire”. Dacă luăm aminte la aceste îndemnuri, și dacă cuvântul lui Hristos locuiește din belșug în noi, ne vom regăsi „cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima noastră” (Col. 3:16), cu o bucurie în El care se adâncește constant.

3. Creșterea spirituală constă dintr-o dragoste tot mai mare pentru Dumnezeu. Când am vorbit despre diferitele aspecte ale regenerării, am citat din Romani 5:5: „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt”. Contrar multor comentatori, eu nu cred că aici se face referire la dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său, ci mai degrabă la unul dintre efectele binecuvântate sau consecințele acesteia. În primul rând, spun asta pentru că aria de aplicabilitate și unitatea întregului context implică o astfel de interpretare. În 5:1-11, apostolul enumeră cele șapte rezultate sau implicații ale faptului că suntem justificați prin credință: avem pace cu Dumnezeu (v. 1), suntem înrădăcinați în favoarea Sa (v. 2), ne bucurăm în nădejde (v. 2), beneficiem de pe urma încercărilor (v. 3-4), avem o nădejde care nu eșuează (v. 5), inimile noastre sunt atrase către Dumnezeu (v. 5) și suntem asigurați de păstrarea finală (v. 8-10). În al doilea rând, relația dintre prima și a doua jumătate a versetului 5 conduce la aceeași concluzie: dragostea noastră pentru Dumnezeu este ceea ce dovedește că nădejdea noastră este una validă. În al treilea rând, dragostea lui Dumnezeu pentru noi se găsește în El însuși, și deși este manifestată față de noi, cu greu se poate spune că ea este „turnată în inimile noastre”. Versetul 8 vorbește clar despre dragostea Lui față de noi.

Prin natura lor, cei aleși nu au nicio particulă de dragoste pentru Dumnezeu. Ba chiar mințile lor sunt în „vrăjmășie” cu El (Rom. 8:7). Dar El nu îi abandonează în acea stare înfricoșată pe veci. Nu, întrucât El i-a iubit din veșnicie și a hotărât să le cucerească inimile pentru Sine. Dar cum realizează acest lucru? Prin a-Și revărsa dragostea în inima lor, lucru despre care noi credem că înseamnă că El comunică de la Sine un principiu spiritual al dragostei care îi califică și îi face capabili să Îl iubească. Credința este darul Lui pentru ei (Efes. 2:8), iar dovada că acel principiu se găsește în ei este că cei aleși cred acum în El. La rândul ei, nădejdea este darul Lui pentru ei (2 Tes. 2:16), căci, înainte de regenerare, ei nu aveau „nădejde” (Efes. 2:12), iar dovada că acel principiu nou de viață se găsește în ei este faptul că ei au acum o așteptare încrezătoare de la viitor. În aceeași manieră, dragostea este și ea un dar al lui Dumnezeu, iar dovada că ea există ca principiu de viață în cel credincios este că el acum Îl iubește pe Dumnezeu, Îl iubește pe Hristosul Lui și iubește chipul Lui în poporul Său. Observați felul în care Romani 5 vorbește despre credința (v. 1), nădejdea (v. 4-5) și dragostea creștinului (v. 5) – adică exact despre cele trei mari aspecte dinamice ale vieții creștine.

Această virtute divină, care este comunicată inimilor tuturor creștinilor, este ceea ce dirijează dorințele lor de a se alipi de Dumnezeu în Hristos, Binele lor suprem, și este denumită „dragostea lui Dumnezeu” deoarece El este Cel care o dă, El este Obiectul ei și El este Cel care o crește și o desăvârșește. Dragostea aceasta este stârnită mai întâi la acțiune către Dumnezeu, apoi sufletul înțelege dragostea lui Dumnezeu pentru el, căci „noi Îl

iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19), întrucât vreme îndelungată ne-am temut de mânia Lui, pentru că Îl uram. Acest har specific este unul care îi afectează în mod hotărâtor pe ceilalți. Dacă inima este păzită în neprihănire, capul nu are cum să meargă prea departe în direcția greșită. Dar când dragostea se răcește, orice alt har se diminuează. De aceea, îl descoperim pe apostol rugându-se pentru sfinții efeseni ca ei să aibă „rădăcina și temelie pusă în dragoste” (3:17). Pe măsură ce creștinul înaintează în creșterea lui spirituală, el învață să-L iubească pe Dumnezeu nu doar pentru ceea ce a făcut pentru el, ci pentru ceea ce este Dumnezeu în Sine – Cel infinit de glorios, Soarele oricărei perfecțiuni. Totuși, dragostea noastră pentru El poate ajunge ușor să se răcească, prin faptul că inima se îndreaptă spre alte obiecte. În fapt, dintre toate harurile noastre, acesta este cel mai sensibil și delicat, având nevoie de cea mai mare și mai intensă păzire și ocrotire (Matei 24:12; Apoc. 2:5).

Forța a ceea ce tocmai am spus este dovedită prin îndemnul: „țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu” (Iuda 21). Acesta are în primul rând sensul de a evita orice lucru care răcește dragostea pentru Dumnezeu, cum ar fi faptul că trăirea noastră nepăsătoare ajunge în curând să diminueze conștientizarea dragostei lui Dumnezeu în viețile noastre. Suntem chemați să fugim de orice lucru ar putea să Îl întristeze pe Duhul Său, prin care să ne facem vinovați de păcate înaintea Lui, ori să rătăcim de pe calea Sa, în loc să ne hrănim din lucrurile lui Hristos și să beneficiem de faptul că El ni le descoperă (Ioan 16:14). Trebuie să fugim de lucrurile lumii, păzindu-ne de idoli (1 Ioan 5:21). În al doilea

rând, această expresie ne îndeamnă să folosim mijloacele rându-ite pentru a ne păstra dorințele fierbinți și ațintite către lucrurile de sus. Suntem îndemnați să ne familiarizăm cu sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu, privindu-l ca o serie de scrisori care ne sunt trimise de Tatăl nostru ceresc. De aceea, dragă cititor, hrănește părtașia cu El prin rugăciune și prin meditație frecventă la atributele Sale perfecte. Menține o conștientizare proaspătă a dragostei Lui pentru tine, bucurându-te de ea în sufletul tău. Mai presus de orice, alipește-te strict de calea ascultării. Când Domnul Isus ne-a îndemnat să rămânem în dragostea Lui, El a continuat imediat explicând felul în care putem face aceasta: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:9-10; cf. 1 Ioan 5:3).

Nu putem atinge o dragoste mai profundă și mai mare pentru Dumnezeu atât de mult prin a fi conștienți de ea, pe cât prin dovezile pe care ea le produce. Mulți oameni cântă și vorbesc despre cât de mult Îl iubesc pe Hristos, dar umblarea lor nu se potrivește cu pretențiile lor. Pe de altă parte, există alții care își deplâng superficialitatea dragostei și răceala dorințelor, însă viețile acelor oameni dovedesc clar că inimile lor Îi sunt fidele. Sentimentele și emoțiile nu sunt criterii sigure în această chestiune. Comportamentul este cel mai sigur indicator. Mai mult, trebuie ținut minte că până și cel mai sfânt dintre creștinii care au umblat vreodată pe acest pământ, care s-au bucurat de cea mai intimă părtașie cu Domnul, ar fi printre primii care ar recunoaște și și-ar deplânga imperfecțiunea și intensitatea scăzută a dorinței după Acela a cărui dragoste întrece orice pricepere.

Totuși, există o dragoste crescătoare față de Dumnezeu în Hristos, iar aceasta este demonstrată printr-o înclinație tot mai puternică a sufletului către El, mintea fiind tot mai mult îndreptată către El, inima bucurându-se mai mult de părtășia cu El și gășind o bucurie tot mai mare în El, iar conștiința fiind îndreptată mai mult în grija noastră de a fi plăcuți înaintea Lui. Cu cât suntem mai implicați spiritual în a folosi dragostea lui Dumnezeu pentru noi, cu atât mai mult dorințele și iubirea noastră pentru El vor fi înflăcărate.

4. Creșterea spirituală constă din întărirea și creșterea credinței noastre. Credința este darul lui Dumnezeu (Efes. 2:8), și prin aceasta se înțelege că ea este un principiu spiritual, un har sau o virtute pe care El o infuzează în inimile aleșilor Lui, la regenerare. Întrucât „talanții” Lui ne sunt dați pentru a-i pune în negoț, pentru a-i înmulți, principiul credinței ne este dat pentru a-l folosi spre gloria lui Dumnezeu. Primul act al credinței este să credem în Hristos, să ne punem încrederea în El, și, așa cum ne îndeamnă Pavel în Coloseni 2:6, „Astfel dar, după cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El”. Acesta este cel mai cuprinzător îndemn și ar necesita multe detalii pentru a-l explica în totalitate. De exemplu, se poate spune că cel credincios este chemat să trăiască smerit, dependent, supus și ascultător.

Totuși, toate aceste lucruri sunt incluse în credință. Credința este un har care aduce smerenie și golire de sine, căci ea constituie mâna întinsă a cerșetorului pentru a primi din bogățiile lui Dumnezeu. Credința este recunoașterea insuficienței și a nevoii mele, o bizuire pe Acela care este puternic în mântuire.

Credința este de asemenea un act al voinței, prin care ea se supune autorității lui Hristos și Îl primește ca Împărat peste inimă și viață. Astfel, chiar dacă avem aici de-a face cu mai mult de atât, totuși forța prioritară și esențială a expresiei din Coloseni 2:6 este aceasta: așa cum ai devenit creștin printr-un act al credinței în Domnul Isus Hristos, continuă să te încrezi în El și lasă ca viața ta să fie ghidată prin credință – căci „a umbla” denotă progresul sau a merge înainte.

În Evrei 10:38 ni se spune că „cel neprihănit va trăi prin credință”. Aceasta este o afirmație elementară, însă poate fi transformată într-o eroare gravă în momentul în care ne jucăm cu ea. Noi nu suntem justificați ca urmare a credinței noastre, ci datorită neprihănirii lui Hristos care ne-a fost atribuită, însă acea neprihănire nu ne este socotită în cont decât când credem – instrumental, suntem „socotiți neprihăniți prin credință” (Rom. 5:1). Cei îndreptățiți nu sunt îndemnați să „trăiască din credința lor”, deși mulți încearcă în zadar să facă aceasta. Nu, credinciosul este chemat să trăiască în Hristos, și totuși el nu poate face aceasta decât prin credință. Aș vrea să exprim acest lucru pe cât de simplu îmi este posibil: când iau masa, mănânc folosindu-mă de o lingură. Mă hrănesc, însă ceea ce mănânc nu este lingura, ci hrana. Lui Esau i s-a spus: „Vei trăi din sabia ta” (Gen. 27:40), dar nu strict din sabia lui, pentru că el nu putea să o mănânce. Esau avea să trăiască din ceea ce avea să vâneze sau să câștige cu sabia lui. Creștinul face o greșală serioasă atunci când încearcă să trăiască bine credința pe care își poate închipui că o găsește sau o simte în sine: el este chemat să se hrănească mai

degrabă din Cuvânt, și face acest lucru numai atât timp cât credința lui este funcțională, pentru că acea credință se agață de Cuvânt și își însușește din el conținutul lui sfânt și binecuvântat.

„*Cel neprihănit va trăi prin credință*” (Evrei 10:38) poate să se înțeleagă foarte bine ca esența prediciei care urmează în capitolul imediat următor, căci în Evrei 11 ni se arată în detaliu și într-o varietate considerabilă felul în care sfinții din Vechiul Testament au pus la lucru acel principiu dat de Dumnezeu, felul în care ei au trăit prin credință și au făcut lucruri minunate prin ea. Nu se spune aici nimic despre curajul, zelul și răbdarea lor, ci toate faptele și biruințele lor sunt atribuite credinței. Explicația este că zelul, curajul și răbdarea au fost roade ale credinței. Ca în cazul lor, așa este și pentru noi: suntem chemați să „*umblăm prin credință*” (2 Cor. 5:7), și în măsura în care vom face astfel, vom avea succes în viețile noastre creștine. Domnul Isus le-a spus celor doi cerșetori orbi care cereau îndurarea Lui, „*Facă-vi-se după credința voastră!*” (Matei 9:29), și tatălui copilului posedat de demoni, „*Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!*” (Marcu 9:23). Dacă avem probleme în acest sens, nu este din cauza lui Dumnezeu, ci din cauza noastră, căci El răspunde întotdeauna la încrederea credinciosului în El și când îl vede contând pe intervenția Lui. El a promis în mod expres să îi cinstească pe cei care Îl cinstesc, și nimic altceva nu Îl onorează mai mult decât o credință fermă în El, o credință ca a unui copil.

„*Viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine*” (Gal. 2:20). Această mărturie adusă de cel mai

mare dintre apostoli ne arată locul pe care credința îl ocupă în viața creștină. Expresia „credința în Fiul lui Dumnezeu” ne arată că El este Obiectul grandios al credinței, Acela către care ea trebuie exersată – lucru care ar trebui să îl ajute pe cititor să aibă o mai bună înțelegere a expresiei „dragostea lui Dumnezeu” (Rom. 5:5) și a remarcii mele pe marginea ei. Viața creștină este, în esența ei, o viață a credinței și, în măsura în care credința mea nu este funcțională, în acea măsură eșuez să trăiesc viața creștină. O viață de credință ține de faptul că acea credință este îndreptată către Hristos, extrăgând viață de la El, primind proviziile pentru orice nevoie din mâna Lui. Viața credinței începe prin a privi la Hristos, prin a ne pune încrederea în El, prin a ne baza totalmente pe El ca neprihănirea noastră înaintea lui Dumnezeu, și prin a continua să privim la El și să ne punem încrederea în El pentru toate celelalte lucruri. Credința înseamnă să privim la Hristos și să căutăm la El înțelepciunea care ne va face capabili să înțelegem tot ceea ce El ne-a revelat despre Dumnezeu, despre noi înșine, despre mântuire și despre diversele noastre responsabilități. Credința înseamnă să ne agățăm de poruncile Lui și să ne însușim promisiunile Sale. Dar mai mult, credința înseamnă să căutăm la Hristos puterea de a împlini acceptabil poruncile Sale. Întrucât noi nu avem neprihănire proprie, nu avem nici putere proprie, fiind dependenți de El atât pentru neprihănire cât și pentru putere, și amândouă sunt obținute prin credință.

Totuși, în acest aspect de o importanță vitală, mulți dintre copiii Domnului au fost greșit învățați. Sub pretenția de a umili creatura și de a înălța harul divin, ei au fost învățați că sunt total neajutorați în această privință, că întrucât doar Dumnezeu este

Cel care dă credința, doar El este Cel care o crește, așa că ei trebuie să se supună voii Lui în ce privește măsura de credință pe care El o dă și în ce privește credința pe care nu le-a dat-o. Consecința este că, în loc să constatăm creșterea credinței, vedem că își petrec zilele pe care le mai au pe pământ într-o stare plină de îndoieli și temeri. Ceea ce este și mai rău, este că mulți dintre ei se simt vinovați și ocărăți pentru caracterul firav al credinței lor, însă, în loc să se orienteze către a o crește, ei pun în mod greșit vinovăția pe seama suveranității lui Dumnezeu. Dacă astfel de oameni mustră un bețiv păcătos pentru păcatul lui, ei ar fi pe bună dreptate șocați dacă el le-ar răspunde, „Dumnezeu nu mi-a dat harul să înving setea după alcool”, și totuși, când sunt muștrați pentru necredința lor, în esență Îl acuză pe Dumnezeu de asta, spunând că El nu le-a dat o măsură mai mare a credinței. Ce batjocură! Ce folosire oribil de greșită a adevărului harului suveran al lui Dumnezeu! Vinovăția este a lor, și ar trebui să o recunoască cu onestitate, mărturisind-o cu pocăință înaintea Lui.

Este perfect adevărat că Dumnezeu este Cel care dă și crește credința, dar cu siguranță că nu rezultă de aici că noi n-avem niciun fel de responsabilitate în această privință. Slăbiciunea și dimensiunea redusă a credinței mele este în totalitate din vina mea, nu pentru că Dumnezeu n-ar fi dornic să îmi dea mai multă, ci din eșecul meu păcătos de a folosi ceea ce El mi-a dat deja. Totul se datorează faptului că nu am strigat fierbinte la El, „mărește-mi credința” (Luca 17:5), și neglijenței mele grave de a nu mă folosi în mod adecvat de mijloacele pe care El mi le-a lăsat pentru a obține o creștere a ei. Când ucenicii au fost plini de

spaimă în mijlocul furtunii de pe mare și L-au trezit pe Învățătorul lor, strigând, „nu-Ți pasă că pierim?” (Marcu 4:38), El i-a muștră pentru necredința lor: „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?” (Matei 8:26). Cu siguranță că acest răspuns este departe de a încuraja amăgirea mortală că ei n-ar fi avut niciun fel de responsabilitate în ce privește măsura și tăria credinței lor! Într-o altă situație, El le-a spus ucenicilor Lui: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii” (Luca 24:25), ceea ce ne arată clar că ei erau vinovați pentru lipsa credinței și au fost admonestați din acest motiv.

Dacă mi-am predat ființa în fața domniei lui Hristos și mi-am pus încrederea în El ca Mântuitorul atotsuficient, atunci Hristos este al meu și pot ști că este al meu pe baza autorității infailibile a Cuvântului lui Dumnezeu. Întrucât Hristos este al meu, atunci este deopotrivă privilegiul și datoria mea să capăt o cunoaștere crescândă și o apropiere tot mai mare de El, prin Scriptură. Este privilegiul și datoria mea să mă încred în El „în orice vreme” (Ps. 62:8), să Îi fac cunoscută orice nevoie și să mă bazez pe El că va răspunde în harul Lui. Este privilegiul și datoria mea să mă folosesc pe deplin de Hristos, să trăiesc din El, să primesc tot mai mult din plinătatea Lui (Ioan 1:16), să mă bazez liber pe suficiența Lui în orice nevoie pe care o am. Este privilegiul și responsabilitatea mea să acumulez în memoria mea poruncile și promisiunile Lui, așa încât ele să îmi călăuzească comportamentul și să îmi susțină sufletul. Este slujba credinței mele să capăt putere de la El pentru împlinirea poruncilor și mângâiere pentru susținerea sufletului, așteptându-mă ca El să Își împlinească promisiunea: „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi;

bateți, și vi se va deschide” (Matei 7:7). Este privilegiul și responsabilitatea mea să pun „credință” (Evrei 4:2) alături de orice propoziție care a ieșit de pe buzele Sale sfinte și, făcând aceasta, să fiu „hrănit” (1 Tim. 4:6) – astfel încât credința mea va crește și va deveni tot mai puternică.

Dar, prin contrast, dacă umblu prin vedere, îmi voi îndepărta constant privirile de la Obiectul potrivit al credinței, așa că voi căuta constant în afara Lui, privind în interior la corupțiile mele, mergând înapoi, nu înainte. Dacă sunt mai preocupat de mângâierile interioare decât sunt de trăirea exterioară spre a fi plăcut lui Hristos, neumblând sârguincios în a urma exemplul pe care El mi l-a lăsat, atunci Duhul Sfânt va fi întristat și va înceta să ia din lucrurile lui Hristos ca să mi le descopere. Dacă îmi fac un obicei din a încerca să privesc la promisiunile lui Dumnezeu prin lentilele întunecate și groase ale greutăților prin care trec, în loc să privesc la dificultățile mele în lumina promisiunilor lui Dumnezeu, atunci sigur că va rezulta înfrângerea, nu victoria. Dacă îmi voi îndrepta privirile în altă parte, nu către Mântuitorul meu atotsuficient, și dacă mi le voi aținti la vânturile și valurile circumstanțelor mele, atunci voi începe să mă scufund asemenea lui Petru.

Dacă nu mă preocup zilnic și cu sârguință să mă împotrivesc pornirilor necredinței din inima mea și nu voi striga la Hristos pentru a primi putere care să mă facă capabil să procedez astfel, atunci credința se va diminua în mod sigur, iar greșeala va fi numai a mea. Dacă neglijez să mă hrănesc din „cuvintele credinței și ale bune învățături” (1 Tim. 4:6), atunci credința mea va

slăbi și se va diminua.

O spun din nou că *viața creștină este o viață a credinței*, astfel că, atâta vreme cât credinciosul nu este condus de acest principiu spiritual, el eșuează în cel mai elementar aspect. Trebuie să spun totuși foarte hotărât că o viață a credinței nu este un lucru mistic sau nebulos cum își imaginează mult prea mulți oameni, ci este unul foarte practic. O astfel de viață nu este monopolul unor oameni ca George Muller sau cei care merg să predice Evanghelia în țări străine, fără a avea un salariu garantat sau fără a aparține vreunei organizații, crezând doar în Dumnezeu pentru a-și acoperi orice nevoie. Mai degrabă ea este dreptul și privilegiul fiecărui copil al lui Dumnezeu. Ea nu este o viață formată din experiențe de tipul pornirilor entuziaste, ca și cum am trăi în nori. Nu, ea este pusă în practică la nivelul obișnuit al vieții de zi cu zi. Omul al cărui comportament este modelat de poruncile divine și a cărui inimă este susținută de promisiunile lui Dumnezeu, care își împlinește responsabilitățile obișnuite ca pentru Domnul, cerând de la El înțelepciune, putere și răbdare pentru a le împlini, contând pe binecuvântarea Lui asupra acestora, trăiește o viață a credinței la fel cum trăiește cel mai zelos și mai jertfitor predicator.

Este adevărat că trebuie să ne păzim împotriva ridicării nejustificate a mijloacelor deasupra locului lor rânduit de Dumnezeu, făcându-le un fel de substitut pentru Domnul însuși. Învățătura, poruncile și promisiunile Scripturii sunt ca multe ferestre prin care suntem chemați să privim la Dumnezeu. Este privilegiul și datoria noastră să cerem de la El binecuvântări asupra

mijloacelor, și pentru că El le-a rânduit spre a le sfinți în viețile noastre, trebuie să așteptăm ca El să le facă eficace. Trebuie însă să încheiem remarcile noastre asupra acestui subiect prin a menționa unele dintre dovezile unei credințe care crește și se adâncește. Noi dovedim o credință mai puternică și mai mare atunci când sufletul este mai stabil înrădăcinat în adevăr, când avem o încredere mai constantă în Dumnezeu, când ne folosim mai mult de promisiuni, când suntem influențați și afectați de ceea ce cred alți credincioși bine, bazându-ne sufletele doar pe dictonul „așa spune Domnul” (cf. 1 Cor. 2:5), când trăim mai mult prin Hristos și mai puțin prin noi înșine, când mulți dintre cei neregenerați se îndepărtează de Hristos și El spune „voi nu vreți să vă duceți?”, iar noi răspundem „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:66-69), și când devenim din ce în ce mai conștiințioși și mai sârguincioși în împlinirea îndatoririlor noastre, căci credința se arată prin faptele ei (Iacov 2:8).

5. Creșterea spirituală constă în avansarea în evlavie personală. Acest subiect ar fi incomplet dacă aș omite să mă refer la creșterea în evlavie practică. Întrucât diferitele aspecte ale creșterii spirituale vor ajunge înaintea noastră în următorul capitol, nu intru în detalii aici. Pe măsură ce creștinul capătă o înțelegere spirituală mai mare a perfecțiunilor lui Dumnezeu, nu doar că inima lui este afectată tot mai mult de bunătatea și harul Lui minunat, ci el este tot mai uimit de suveranitatea fără egal și de sfințenia fără pată a Domnului, astfel că el capătă o reverență tot mai adâncă pentru Domnul și temerea de El acoperă o sferă mai largă în inima sa, influențând cu mai multă putere apropierea de El, și gândirea și comportamentul lui. În același fel, pe măsură

ce creștinul devine un cunoscător tot mai apropiat al Persoanei, slujirilor și lucrării lui Hristos, el capătă nu doar o conștientizare mai completă a cât de mult Îi datorează lui Hristos și a ceea ce are în Hristos, ci devine din ce în ce mai conștient de vrednicia lui Hristos și de ceea ce este ucenicul Domnului slavei. Cu cât conștientizează mai bine că „nu este al lui, căci a fost cumpărat cu un preț”, cu atât va fi mai hotărât în străduința de a-L glori-fica pe Dumnezeu în Hristos „în trupul și în duhul lui” (cf. 1 Cor. 6:19-20), tânjind tot mai fierbinte după momentul când va fi în măsură să facă acest lucru fără vreo piedică sau neputință.

4

ANALOGIA CREȘTERII SPIRITUALE

O „analogie” este un acord sau o corespondență în anumite aspecte între lucruri care altfel sunt diferite, și, la fel cum adesea, pentru a înțelege forța unui cuvânt, luăm în considerare sinonimele acestuia, tot așa ea ne ajută frecvent să înțelegem mai bine un subiect sau un obiect prin a-l compara cu altul și prin a înțelege analogia sau asemănarea dintre acestea. Metoda analogiei a fost folosită frecvent de Domnul nostru în învățătura Lui publică, când a asemănat „Împărăția cerurilor” cu o varietate de lucruri. Același principiu este ilustrat prin numele figurative sau metaforice pe care Scriptura le atribuie copiilor lui Dumnezeu. De exemplu, ei sunt denumiți „oi”, și aceasta nu doar ca urmare a relației lor cu Hristos, Păstorul lor, ci și pentru că sunt multe asemănări între oi și creștini, Dumnezeu rânduind ca, în aspecte diferite, acest animal să ilustreze într-un fel umbrat, mai mult decât orice alt animal, natura și caracterul unui creștin. Multă învățătură valoroasă poate fi obținută prin a trasa aceste asemănări. Aceași înțelepciune divină care a rânduit ca Mântuitorul nostru să fie denumit deopotrivă „Mielul” și „Leul” a fost folosită pentru a selecta diferitele obiecte și ființe prin care copiii Lui

sunt denumiți în sens figurativ, și ne va fi de folos să urmărim această analogie și să învățăm lecțiile pe care ni le predă.

ANALOGIA POMILOR

„Ca să fie numiți ,terebinți [pomi] ai neprihănirii’, un [ră]sad al Domnului” (Isaia 61:3). Această asemănare este folosită cu referire la sfinți deopotrivă în Noul și în Vechiul Testament. Psalmistul spunea: „Dar eu sunt în Casa lui Dumnezeu ca un măslin verde” (52:8) și „Cel fără prihană înverzește ca finicul și crește ca cedrul din Liban. Cei sădiți în Casa Domnului, înverzesc în curțile Dumnezeului nostru” (92:12-13). Mântuitorul nostru a folosit aceeași figură de stil când a spus: „orice pom bun face roade bune” și, „Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul se cunoaște după rodul lui” (Matei 7:17; 12:33), astfel că fiecare pasaj în care termenul „rod” este folosit este o extensie a aceluiași simbol. În Romani 11, apostolul a asemănat poporul Israel cu un „măslin bun” iar creștinismul cu „măslin sălbatic” (v. 24, 17) în legătură cu mărturia lor înaintea lumii. Mântuitorul însuși a fost numit „Odrasla [Mlădița] Domnului” și Acela care avea să crească înaintea Tatălui ca „o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat” (Isaia 4:2; 53:2), iar El însuși S-a asemănat pe El și pe poporul Său aflat în părtășie cu El cu „adevărata viță” (Ioan 15:1).

Din frecvența cu care această asemănare este folosită în Scriptură, ar trebui să ne fie clar că ea este de o importanță specială. Unele dintre cele mai importante asemănări sau analogii sunt destul de evidente. De exemplu, să ne gândim la atractivitatea lor.

Pantele munților și dealurile de la țară sunt înfrumusețate de copaci. Acest lucru este plăcut și în ce privește oamenii, atunci când îi vedem pe cei care poartă chipul lui Hristos și Îi aduc laude! Ei pot fi disprețuiți de cei neregenerați, dar ochiul spiritual al copiilor lui Dumnezeu îi privește ca fiind cei deosebiți de pe tot pământul, și felul în care ei sunt priviți de Acela a Căruia lucrare sunt este revelat în aceste cuvinte: „măreția lui va fi ca a măslinului” (Osea 14:6). La fel stă situația și în cazul utilității lor. Copacii sunt un loc în care păsările își fac cuiburi, ei umbresc pământul, aduc hrană diferitelor făpturi, pot fi folosiți ca material de construcție sau ca un combustibil pentru a ne proteja de frig. Tot astfel, Dumnezeu Se folosește de poporul Său în această lume într-o varietate de modalități prin care îi face utili. Printre multe alte lucruri care le sunt date spre împlinire, copiii Lui sunt „sarea pământului”, ocrotind planeta aceasta așa încât ea să nu ajungă la putrefacție totală.

Înainte de a ne apropia de analogiile legate de subiectul nostru, trebuie să observăm în mod particular că această asemănare este făcută nu atât cu copacii sălbatici, pe cât cu cei cultivați. „Binecuvântat să fie omul, care se încrede în Domnul, și a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape” (Ier. 17:7-8). Observați cât de frecvent apare acest termen, „sădit”: „pe care i-a sădit Domnul” (Num. 24:6) și comparați cu Ps. 92:13-14; 104:16 și Isaia 61:3. Ei sunt proprietatea Gospodarului [Vierului] ceresc (Ioan 15:1; 1 Cor. 3:7-9) și obiectul grijii Lui. Aceasta este ceea ce le dă o forță atât de mare cuvintelor Domnului nostru: „Orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină” (Matei 15:13). Această

imagine a sfinților care sunt „plantați de Dumnezeu” – transferați dintr-un sol sau dintr-o poziție în alta – face referire cel puțin la trei lucruri. În primul rând, ea se referă la hotărârea veșnică a lui Dumnezeu, când El i-a scos din masa ființelor create și i-a ales în Hristos (Efes. 1:3). În al doilea rând, ea face referire la regenerarea lor, când El îi scoate din tărâmul morții spirituale și îi face „făpturi noi în Hristos” (2 Cor. 5:17). În al treilea rând, ea face referire la glorificarea lor, când ei sunt scoși de pe pământ și plantați în Paradisul Său ceresc. Totuși, ceea ce ne preocupă acum este creșterea acestor „pomi”.

ELEMENTELE SPECIFICE ALE ANALOGIEI

1. Cei credincioși au în ei principiul creșterii. Pomii nu cresc spontan și nici direct din lucruri exterioare, ci din propria sămânță și din nutrienții extrași prin rădăcină. Tot astfel este și creșterea spirituală a creștinilor. La regenerare, în inima creștinului este plantată o „sămânță” divină (1 Petru 1:23; 1 Ioan 3:9), iar acea „sămânță” conține în sine principiul viu al creșterii. Nu putem defini acea „sămânță” mai mult decât prin a spune că ea este o viață nouă sau o natură spirituală nouă ce i-a fost dată celui regenerat. Este lucrul care face deosebire între copiii vii ai lui Dumnezeu și simplii oameni care pretind că sunt creștini, dar care nu au viață în ei. Cei din urmă pot fi induși să împlinească toate îndatoririle exterioare ale creștinismului – prin influențe exterioare, cum ar fi apelurile și îndemnul predicătorilor, exemplele creștinilor și convingerile naturale produse prin citirea Cuvântului – însă deoarece faptele lor nu izvorăsc dintr-un principiu al vieții spirituale în suflet, ele nu sunt roadele sfințeniei. Acel

principiu spiritual sau har divin infuzat este descris de Hristos ca „apa” pe care El o dă și care devine în posesorul ei „un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4:14). Astfel, este natura creștinilor să crească după cum pomii cresc datorită principiului vieții existent în sămânța lor. Expresia „pomi care fac rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor” (Gen. 1:12) este prima referință biblică despre pomi.

2. *Ei trebuie udați de sus*. Deși pomii au în ei înșiși un principiu de viață, totuși ei nu sunt autonomi, fiind dependenți de Creatorul lor și departe de a se susține prin puterile proprii. Creșterea lor nu este un lucru inevitabil în virtutea puterii existente în sămânța lor, căci, dacă ar trece printr-o perioadă de secetă prelungită, s-ar ofili și s-ar usca. De aceea, când Scriptura vorbește despre creșterea pomilor, ea este atentă să afirme că Dumnezeu îi udă. „Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta, și binecuvântarea Mea peste odraslele tale, și vor răsări ca fiarele de iarbă între ape, ca sălciile lângă pâraiele de apă” (Isaia 44:3-4). „Voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori ca crinul, și va da rădăcini ca Libanul” (Osea 14:5). Vegetația supraviețuiește și crește numai în măsura în care Dumnezeu o udă. Așa stau lucrurile și în tărâmul spiritual. Creștinul nu este autonom sau independent de Dumnezeu. Chiar dacă el are o natură capabilă de creștere, dacă ar fi abandonat, acea natură va muri, căci el este doar o creație, chiar dacă o „creație nouă”. De aceea, credinciosul are nevoie să fie „înnoit din zi în zi” în omul dinăuntru (2 Cor. 4:16).

3. *Ei cresc în tăcere și imperceptibil.* Dezvoltarea de la o mică sămânță la un pom înalt este un proces învăluit în taină. „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua: sămânța încolțește și crește fără să știe el cum” (Marcu 4:26-27). Creșterea unui pom nu poate fi observată nici măcar de cel mai atent ochi, căci acesta nu vede decât consecințele și efectele creșterii. La fel este și în cazul creșterii spirituale: ea nu este, ca proces, observabilă nici de noi înșine, nici de alții. Indiferent cât de aproape am observa pornirile inimilor noastre sau cât de introspective ar fi unghiurile din care am privi la ele, nu putem percepe procesul în sine. El este văzut doar de Cel care îl produce. Totuși, creșterea spirituală se dovedește prin efectele și roadele ei: ele sunt mai clare în cazul unora decât al altora. Dar, deși procesul este tainic, mijloacele sunt clare: în cazul pomilor – ei cresc prin hrana extrasă din sol, prin apa care vine din nori, prin lumina și căldura soarelui. Tot așa este și în cazul creștinului: „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți” (1 Tim. 4:15) – altfel spus, așa încât creșterea ta spirituală să fie evidentă pentru cei din jurul tău.

4. *Ei cresc gradual.* În cazul unor pomi, creșterea lor este un proces foarte lent, în timp ce în cazul altora, maturitatea este atinsă mai rapid. De aceea, creșterea unor credincioși este asemănată cu cea a unui „cedru” (Ps. 92:12), în timp ce în cazul altora, când este avută în vedere recuperarea unuia răătăcit, se spune că „el va înflori [crește] asemenea crinului” (Osea 14:5). Totuși, în majoritatea cazurilor, dezvoltarea vieții spirituale în cei sfinți

este un proces de lungă durată, fiind realizat în etape, așa cum spunea profetul: „dă învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo” (Isaia 28:10). Creșterea noastră spirituală este produsă și promovată prin acțiunile plăcute, înțelepte, răbdătoare și credincioase ale Duhului Sfânt. Niciun credincios adevărat nu este vreodată satisfăcut cu creșterea sa. El este dureros de conștient de micul progres pe care l-a făcut și de cât de departe se află față de standardul lui Dumnezeu. Totuși, dacă el folosește mijloacele rânduite și evită piedicile, va crește negreșit.

Hai-deți să ne apropiem și mai mult de această analogie.

PATRU DIMENSIUNI ALE CREȘTERII

În primul rând, *creșterea unui pom se face întotdeauna în sus*. Principiul vital din el îl face să se îndrepte în sus, către soare, fiind atras de razele acestuia. Chiar dacă rădăcinile îi sunt înfipte în pământ, natura lui este să se îndrepte către cer, lent, dar sigur, ridicându-și capul din ce în ce mai sus. Astfel, creșterea unui pom poate fi deosebită mai întâi și poate fi măsurată prin creșterea lui în sus. Și oare nu este analogia suficient de bună și în tărâmul spiritual? Nu așa stau lucrurile cu cel sfânt? Însăși natura vieții noi pe care el a primit-o la regenerare este ceea ce îl îndreaptă către Dătătorul ei.

Prima dovadă a acelei vieți infuzate în suflet este faptul că el Îl caută pe Dumnezeu în Hristos. Acest om își cunoaște acum nevoia după Hristos, vede că Domnul este potrivit și suficient, iar inima îi este îndreptată către El. Se poate ca el să nu fie în

măsură să își descrie dorința inimii, fiind prunc în credință, însă dacă acea dorință ar putea să fie prezentată în limbaj scriptural, ea ar fi exprimată astfel: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeu” (Ps. 42:1), căci nimeni altcineva nu poate să satisfacă acum setea nou creată în el. Având în vedere cele două capitole de până aici, nu mai este nevoie să dezvolt acest subiect.

Cu cât vârful unui pom se îndreaptă mai mult către cer, cu atât mai mult el se depărtează de pământ. Dragul meu cititor, gândește-te la lucrul acesta, căci ai înaintea ta o pildă practică. Înaintea regenerării, inima ta era cu totul îndreptată către această lume și către ceea ce ea le oferă celor care îi sunt devotați. Totuși, când inima ta a fost iluminată supranatural și astfel ai văzut „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4:6), robia a fost ruptă, astfel că nu mai puteai fi mulțumit cu lucrurile pieritoare care te atrăgeau. Este adevărat, „firea pământească” încă mai poate pofti după ele, și dacă dai frâu solicitărilor ei, pacea și bucuria ta vor fi afectate și, pentru o vreme, viața ta va fi presărată cu dezamăgire și întristare, însă în tine există acum ceva care te face să nu mai fii mulțumit cu jucăriile copilărești, căci există ceva care tânjește după Cel care ți-a dat natura cea nouă. Este un lucru normal ca acea viață spirituală să crească, și dacă ea nu crește, trăiești cu mult sub nivelul privilegiilor tale.

O astfel de creștere în sus va consta în dorințe din ce în ce mai puternice după Dumnezeu, căutări mai constante și frecvente ale Lui, o cunoaștere mai apropiată a Lui, o dragoste mai

fierbinte după El, o părtășie mai apropiată cu El, o asemănare mai mare cu El și o bucurie mai profundă în El.

Pe măsură ce credinciosul crește, gloria lui Dumnezeu devine tot mai mult preocuparea sa și a-I fi plăcut lui Dumnezeu în toate căile sale devine principala pasiune a vieții, așa încât el împlinește și lucrurile obișnuite și mărunte ale vieții cu ochii ațintiți din ce în ce mai mult asupra Domnului său. Cunoașterea personală și experimentală a lui Dumnezeu crește prin faptul că noi continuăm să creștem în cunoașterea Lui (Osea 6:3), căci cu cât căutăm mai mult să împlinim voia Lui, cu atât mai mult vom ajunge să o înțelegem și să o admirăm (Ioan 7:17). Astfel, adevărul este pecetluit în minte, priceperea este tot mai vivace în frica de Domnul, iar bucuria noastră în căile lui Dumnezeu este intensificată. Acțiunile sfinte devin obiceiuri sfinte, și ceea ce era cândva dificil și obositor, devine ușor și plăcut. Cu cât căutăm „să fim evlavioși” (1 Tim. 4:7), cu cât ni se descoperă tot mai mult din tainele Lui. De la o percepție foarte încetoșată a tainelor spirituale, ajungem gradual să pătrundem în „toate bogățiile plinătății de pricepere” (Col. 2:2). Cu cât ne despărțim mai categoric de lume, cu atât gustul nostru după lucrurile spirituale devine tot mai intens. Pe măsură ce Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu, dragostea noastră pentru El crește și Îl prețuim tot mai mult, experimentăm o bucurie mai mare în El și inima tânjește tot mai mult după o rodnicie deplină a tuturor acestor lucruri, în slavă.

Eu nu spun că cel credincios atinge vreodată un moment în care ajunge să fie satisfăcut cu cât cunoaște despre Dumnezeu

sau să fie mulțumit cu dragostea pe care o are față de El. N-ar putea exista o dovadă mai lamentabilă a morții noastre spirituale și a autoamăgirii fatale decât să avem o perspectivă asupra dragostei noastre pentru Dumnezeu în care suntem mulțumiți unde am ajuns. Pe de altă parte, la fel de neplăcut ar fi să concluzionăm că nu suntem copiii lui Dumnezeu doar pentru că dragostea noastră pentru El este atât de firavă și plină de greșeli. Nu dragostea unui fiu față de tatăl său este ceea ce îl face să fie copilul lui, chiar dacă ea este efectul corect al acelei relații. O apreciere corectă a caracterului părinților lui și a aspectului sacru al relației dintre ei îl va face pe un copil iubitor să fie nemulțumit de sine și îl determină să își reproșeze zilnic că nu își iubește părinții atât de mult și că nu poate vreodată să îi răsplătească așa cum aceștia ar merita. Acesta ar trebui să fie limbajul relației adecvate dintre copil și părinte. Totuși, el nu ar avea dreptate dacă ar spune că, întrucât nu îi iubește așa cum ar trebui, nu este copilul lor. Sau, pentru că nu îi iubește suficient, să își pună întrebări dacă părinții îl iubesc sau nu.

De ce atunci să raționăm astfel în legătură cu Tatăl nostru ceresc? Rezumând acest aspect, creșterea în sus a unui credincios este exprimată prin îndreptarea gândurilor sale către cer și prin măsura în care dorințele lui sunt îndreptate către lucrurile de sus.

În al doilea rând, *creșterea unui pom se face și în jos*. El își înfinge rădăcinile tot mai adânc în pământ. În mod particular, situația aceasta se petrece îndeosebi în țările cu climă caldă, căci acolo, rădăcina unui pom trebuie să pătrundă tot mai adânc în

pământ, pentru a găsi umiditatea de care are nevoie. O aluzie la acest aspect al analogiei noastre se găsește în Osea 14:6, unde Domnul îi promite Israelului că el va își întinde „ramurile... măreția lui va fi ca a măslinului, și miresmele lui ca ale Libanului”, altfel spus, asemenea cedrilor Libanului care își înfig rădăcinile adânc la poalele munților, unde se face în mod evident referire la parfumul deosebit al cedrilor. Corespondentul spiritual se găsește în expresii precum „având rădăcina și temelia pusă în dragoste” (Efes. 3:17) și „rămâneți și mai departe întemeiați [în rădăcinați] și neclintiți în credință” (Col. 1:23), cele două lucruri fiind aduse ulterior alături în expresia „în rădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință” (Col. 2:7), expresie care vorbește în limbajul similitudinii de față.

Pe măsură ce credinciosul crește spiritual, el se prinde tot mai ferm de Hristos și „apucă viața veșnică” (1 Tim. 6:12), nemaifiind mulțumit doar cu a se atinge de „poala hainei Lui”. El devine tot mai hotărât și așezat în cunoștința și bucuria dragostei Mântuitorului, și este mai ferm în rădăcinat în credință, așa încât este mai puțin expus riscului de a fi „purtat de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire” (Efes. 4:14). Sămânța proaspăt răsărită nu are decât o rădăcină firavă lipită de pământ și, de aceea, este într-un pericol mai mare să fie dezrădăcinată de furtuni și ploi, dar pomul bătrân, care a supraviețuit vânturilor ostile, și-a înfipt rădăcinile mai adânc și este mai în siguranță. Tot așa stau lucrurile și în tărâmul spiritual. Tânărul creștin este mai susceptibil și mai expus învățăturilor eronate, dar cei care au ajuns la maturitate și sunt ferm în rădăcinați în adevăr au o mai mare abilitate de a discerne și de

a refuza poveștile omenești. Cu cât suntem mai bine înrădăci-
nați în dragostea lui Hristos, mai bine stăpâniți de frica de Dum-
nezeu, iar Cuvântul Lui locuiește din belșug în noi, cu atât mai
puțin vom fi măturați de frica de oameni, de obiceiurile lumii și
de atacurile Satanei.

Dar, ca să fiu mai specific, creșterea în jos a creștinului con-
stă în creșterea smereniei și în a deveni din ce în ce mai puțin
îndrăgostit de propria persoană. De aceea, ritmul creșterii sale în
sus, către Dumnezeu, va fi direct proporțional cu ritmul crește-
rii sale în jos. Cu cât creștem mai mult în sus, cu cât mințile noas-
tre sunt înnoite prin înțelegerea mai profundă a perfecțiunilor
lui Dumnezeu, a trăsăturilor perfecte ale Mijlocitorul nostru și
a meritelor lucrării Sale, cu atât suntem mai conștienți de ceea
ce Îi datorăm lui Dumnezeu, și cu atât mai profund știm că I-
am adus o răsplată foarte săracă. Dacă suntem părtași la ceva mai
profund și cu o influență mai mare decât a unei simple cunoaș-
teri teoretice și speculative a Tatălui și a Fiului, și dacă, în
schimb, ni se dă o cunoaștere experimentală a Lor, o cunoaștere
dătătoare de viață și care ne afectează puternic, atunci vom
ajunge profund rușinați de noi înșine, profund nemulțumiți de
dragostea, devoțiunea și asemănarea noastră cu chipul Lui. O
astfel de cunoștință ne va smeri, prăbușindu-ne în țărână, fă-
cându-ne să simțim cu durere răceala inimilor noastre, caracte-
rul firav al harurilor noastre, încetineala sufletelor noastre și co-
rupțiile care încă locuiesc în noi.

Cu cât un pom crește mai mult în jos, rădăcinile lui tot mai
adânci devenind mai bine înțepenite în pământ, cu atât mai

ferm este el ancorat și devine mai puternic, având o tărie mai mare de a rezista în fața furtunilor vieții. Nu atât înălțimea sau coroana unui copac sunt ceea ce îi dau stabilitate și siguranță, ci profunzimea rădăcinilor lui, puterea cu care se ține ancorat în pământ. Așa stau lucrurile și în domeniul spiritual. Atunci când credinciosul crește în jos, pentru el aceasta înseamnă să aibă o încredere tot mai mică în sine și o dependență tot mai redusă în puterile sale: „când sunt slab, atunci sunt tare”; dacă sunt mai conștient de slăbiciunile mele, acest lucru mă determină să mă îndrept tot mai mult către Dumnezeu și să mă alipesc de El. „Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintează împotriva noastră, și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” (2 Cron. 20:12) – iată limbajul unuia care a crescut spiritual, dar în jos.

Am afirmat mai devreme că smerenia crescută într-un creștin corespunde unei creșteri în jos a unui pom. Așa cum creșterea pomului în sus este însoțită de o rădăcină mai adânc înfiptă în pământ, tot așa creșterea celui credincios în dragoste și bucurie în Dumnezeu corespunde unei detestări de sine și unei deprecieri de sine mai profunde. Dacă acea cunoștință pe care am obținut-o în legătură cu adevărul sau dacă ceea ce noi denumim „experiența creștină” ne-a condus în situația în care să ne considerăm mai grozavi sau să găsim mai mare plăcere în realizările și performanțele noastre, aceasta este o dovadă sigură că ne-am amăgit complet imaginându-ne că am fi făcut o creștere reală în sus. Marele obiectiv al Scripturii este să Îl înalțe pe Dumnezeu și

să îl smerească pe om, și cu cât Îl cunoaștem mai mult pe Dumnezeu experimental sau spiritual, cu atât ne vom vedea pe noi înșine mai mici, ocupând un loc mai jos înaintea Lui. Cunoștința care îngâmfă este una doar intelectuală sau speculativă, însă aceea pe care o dă Duhul Sfânt îl determină pe cel ce o are să își asume această atitudine: „încă n-am cunoscut cum trebuie să cunosc” (1 Cor. 8:2).

Cu cât sufletul intră mai mult în părtășie cu Dumnezeu și percepe mai bine suveranitatea și măreția Lui, cu atât el va exclama ca și Avraam: „nu sunt decât praf și cenușă” (Gen. 18:27). Cu cât cel credincios primește o perspectivă spirituală asupra perfecțiunilor divine, cu atât va recunoaște asemenea lui Iov: „mi-e scârbă de mine” (42:6). Cu cât sfântul înțelege mai bine sfînțenia infinită a Domnului, cu atât mai mult se va alătura afirmației lui Isaia: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate” (6:5). Cu cât creștinul se concentrează mai mult pe attributele perfecte ale lui Hristos, cu atât mai mult îl vom regăsi având în sine atitudinea lui Daniel: „Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slujit, și am pierdut orice vlagă” (10:8). Cu cât va deosebi spiritualitatea înaltă a Legii lui Dumnezeu și cât de puțin se aseamănă acesteia în omul interior, cu atât mai mult va suspina la unison cu Pavel: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7:24). Noi ne vedem pe noi înșine în lumina lui Dumnezeu, descoperim starea oribil de coruptă a naturii noastre, ne deplângem plaga din inimi (1 Împ. 8:38) și ne minunăm de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de noi. Omul cu adevărat smerit nu este acela care vorbește mai mult despre nevrednicia lui și care

vorbește frecvent despre felul în care diferitele experiențe ale sale l-au aruncat în țărână.

„Există mulți oameni plini de expresiile ticăloșiei lor, care se așteaptă totuși să fie văzuți ca niște sfinți deosebiți ca urmare a smereniei lor. Este un lucru periculos când cineva îi privește pe acești oameni ca și cum ar fi cei mai deosebiți creștini. Există mulți oameni în zilele noastre care își deplâng inimile ticăloase, eșecurile lor mari și nevrednicia lor, vorbind despre ei înșiși ca și cum s-ar considera cei mai de jos dintre sfinți, și care, totuși, dacă cineva le-ar spune cu seriozitate același lucru în privat și le-ar arăta că se teme ca nu cumva ei să fie într-adevăr printre cei mai de jos și mai slabi creștini, că au motive serioase să se gândească la lipsa lor de rodnicie și la faptul că au rămas cu mult în urma altora, astfel de lucruri ar fi mai mult decât ar putea digera ei. Astfel de oameni s-ar considera foarte răniți și s-ar umple de prejudecăți adânci împotriva celui care a venit să îi mustre” (Jonathan Edwards).

Același autor definea smerenia evanghelică drept „simțământul pe care un creștin îl are cu privire la insuficiența sa totală, cu privire la caracterul lui dezgustător și odios, față de care inima lui răspunde”. Acea atitudine a inimii constă din a fi „smerit în duh”, o conștientizare a nevoii adânci, a stării sale de păcătoșenie și neajutorare. Omul firesc se compară cu prietenii lui și se laudă în sine cu faptul că este măcar la fel de bun ca aproapele lui. Dar cel regenerat se măsoară cu standardul înalt pe care Dumnezeu l-a pus înaintea lui, standard exemplificat perfect în modelul pe care Hristos l-a lăsat ca să mergem „pe urmele pașilor Lui”. Descoperind cât de lamentabil ratează să împlinească acel standard și cât de departe este în urma pe Hristos, creștinul este umplut

de rușine și este zdrobit. Acest lucru îl golește de neprihănirea proprie și îl determină să depindă în totalitate de lucrarea încheiată a lui Hristos. Această realitate îl face conștient de slăbiciunea sa și temător ca nu cumva să aibă parte de o cădere tristă, motiv pentru care își ridică privirea în sus, cerând ajutor și strigând: „Fii sprijinul meu, ca să fiu scăpat” (Ps. 119:117). Astfel, cel cu adevărat smerit este cel care trăiește cel mai aproape de Hristos și cel mai departe de sine.

Acest lucru ne conduce la acea expresie adesea citată dar, mă tem, puțin înțeleasă - „creșteți în har” (2 Petru 3:18). Creșterea în har este mult prea adesea confundată cu dezvoltarea harurilor creștinului. Acesta este motivul pentru care am ales un titlu diferit pentru această carte decât cel adesea atribuit subiectului. Creșterea în har este doar un aspect sau o parte a creșterii spirituale și a progresului creștinului. Când un predicator a întrebat-o pe o femeie simplă de la țară ce credea despre „creșterea în har”, femeia i-a răspuns: „Creșterea în har a creștinului este asemenea creșterii cozii unei vaci”. Încurcat de răspunsul femeii, predicatorul i-a cerut o explicație. Femeia a spus apoi: „Cu cât crește mai mult coada vacii, cu atât mai mult se apropie de pământ. Tot așa, cu cât creștinul crește în har, cu atât mai mult el își va ocupa locul în țărână înaintea lui Dumnezeu”. Această femeie fusese învățată de Dumnezeu despre ceva ce mulți teologi și comentatori eminente nu cunosc. Creșterea în har este o creștere în jos – este formarea unei păreri smerite despre noi înșine. Este o conștientizare mai profundă a nimicniciei noastre. Este o recunoaștere din inimă că nu suntem vrednici nici măcar de cele mai mici dintre îndurările lui Dumnezeu.

Ce înseamnă să experimentez personal harul mântuitor? Nu este oare să îmi conștientizez nevoia adâncă după Hristos și să văd apoi că El se potrivește perfect cazului meu disperat? Nu înseamnă să fiu acut conștient de faptul că sunt bolnav în suflet și să mă predau la picioarele marelui Medic? Dacă așa stau lucrurile, atunci nu constă orice avansare în har în intensificarea aceleiași experiențe, o conștientizare mai clară și mai completă a nevoii mele după Hristos? Iar o astfel de creștere în har vine dintr-o cunoaștere mai apropiată și dintr-o părtășie mai intimă cu El: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:2), adică o cunoaștere practică, eficientă și vie. Noi nu vedem lumina decât în lumina Lui. Devenim astfel mai buni cunoscători ai propriilor persoane, mai conștienți de depravarea noastră totală, mai cunoscători ai pornirilor corupțiilor noastre interioare. Harul este favoarea arătată celor nevrednici. Cu cât creștem în har, cu atât mai mult ne vom cunoaște nevrednicia, cu atât mai mult vom simți nevoia de mai mult har, și vom fi știți cât de mult Îi suntem datori Dumnezeului oricărui har. De aceea, suntem chemați să umblăm cu Dumnezeu și să ne folosim tot mai mult de Hristos.

Orice cititor creștin va fi de acord că, dacă a existat vreodată un copil al lui Dumnezeu care a „crescut în har” mai mult decât alții, acela trebuie să fi fost apostolul Pavel. Totuși, observați ce a spus el: „Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi” (2 Cor. 3:5); și iar, „prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt” (1 Cor. 15:10). Ce expresii ale smereniei! Însă noi putem apela la un exemplu infinit mai bun, unul perfect, anume văzând cum se vorbește despre Domnul Isus că era

„plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14), și totuși El a spus: „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11:29). Poate detecta cititorul un tremur al peniței în ultima frază? Da, atât de „blând și smerit cu inima” era El, încât, deși era Domnul slavei, nu a respins împlinirea sarcinii de jos a spălării picioarelor ucenicilor Lui! În măsura în care învățăm de la El vom putea să devenim și noi blânzi și smeriți cu inima. De aceea, „în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” este explicația expresiei „creșteți în har” din 2 Petru 3:18.

Adevărata smerenie locuiește doar într-o inimă ce a fost iluminată supranatural de Dumnezeu și care a învățat experimental de la Hristos, și cu cât sufletul învață mai mult de la Hristos, cu atât mai smerit va deveni. Chiar și în lucrurile naturale, novicele, nu savantul este cel care se dovedește cel mai mândru.

O cunoaștere neînsemnată a artelor și științelor îl umple pe posesorul ei tânăr de o laudă și stimă exagerată a înțelepciunii sale, însă cu cât se adâncește mai mult în studiile sale, cu atât va deveni mai conștient de ignoranța sa. Cu atât mai mult este valabil acest lucru în chestiunile spirituale. O persoană neregenerată care devine familiarizată cu litera adevărului își imaginează că a făcut un progres deosebit în religie, însă unul regenerat, chiar și după 50 de ani petrecuți în școala lui Hristos, i se pare că este încă un bebeluș în lucrurile duhovnicești. Cu cât sufletul crește în har, cu atât descrește în dragostea de sine. Într-una dintre epistolele sale timpurii, Pavel spunea că era „cel mai neînsemnat dintre apostoli” (1 Cor. 15:9); într-o epistolă mai târzie, el

afirma că era „cel mai neînsemnat dintre toți sfinții” (Efes. 3:8); iar în una dintre ultimele lui epistole, Pavel a putut spune: „Hristos Isus a venit în lume ca să îi mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Tim. 1:15).

În al treilea rând, *pomii cresc în interiorul lor*. Acest lucru ne conduce la ceea ce este pe bună dreptate cea mai dificilă parte a subiectului nostru. N-am studiat niciodată botanica în detaliu, și chiar dacă aș fi făcut acest lucru, mă îndoiesc că descoperirile pe care le-aș fi făcut m-ar fi contrazis în acest aspect. Faptul că trebuie să existe o creștere interioară a pomului este un lucru evident, deși ce anume se petrece exact acolo este un alt subiect. Totuși, creșterea interioară nu trebuie să ne surprindă, căci dacă analogia este bună și aici, nu ar trebui oare să ne așteptăm să ne confruntăm cu această incertitudine? Nu este creșterea interioară a unui creștin acel aspect al progresului cel mai dificil de definit, de descris și cu atât mai dificil de pus în practică? Dacă pomul nu crește în interior, el nu va crește în nicio altă direcție, căci creșterea lui exterioară nu înseamnă decât dezvoltarea și manifestarea principiului lui de viață interior, izvorât din sămânța și esența lui. Trebuie să ne bazăm aici pe principii generale și să punem la lucru bunul simț, spunând că, în cazul unui pom, creșterea interioară constă dintr-o creștere a miezului lui, un fel de element de rezistență în fața oricăror răni și o întărire a țesuturilor sale.

Seva este lichidul vital al tuturor plantelor și circulația ei liberă prin țesuturi este ceea ce îi determină plantei sănătatea și creșterea. Asemănarea acesteia cu creștinul se regăsește în faptul

că harul lui Dumnezeu i-a fost infuzat sufletului, iar progresul său spiritual este determinat fundamental de primirea proviziilor proaspete de har. La regenerare, Dumnezeu nu ne infuzează o rezervă de har suficientă pentru tot restul vieților noastre. Nu, pentru că El L-a făcut pe Hristos să fie Izvorul grandios al oricărui har, și ni se cere să venim constant înaintea Lui pentru a ne primi proviziile proaspete. Domnul Isus a lansat o astfel de invitație: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea” (Ioan 7:37), invitație care nu trebuie limitată la prima noastră apropiere de El. Atâta vreme cât creștinul rămâne pe pământ, el are constant nevoie să își extragă respirația spirituală ca la început, iar nevoia lui nu este împlinită în nicio altă modalitate decât prin a reveni zilnic la Hristos pentru a-și primi rezerva proaspătă de har. Hristos este „plin de har”, iar acea plinătate este disponibilă pentru poporul Său (Evrei 4:16). El „le dă un har și mai mare... celor smeriți” (Iacov 4:6), adică acelor care „însetează”, care sunt conștienți de nevoia lor și care se prezintă înaintea Lui ca niște vase goale, pentru a fi reumplute.

Dar există un alt principiu care operează și reglementează obținerea proviziilor ulterioare de har: „celui ce are, i se va da, și va avea de prisos” (Matei 25:29; cf. Luca 8:18). Contextul ne arată că acela care „are” este cel care a folosit ceea ce i s-a dat. Cu alte cuvinte, modalitatea de a obține mai mult har este să ne folosim corect și bine de ceea ce am primit deja. De ce ne-ar da Hristos mai mult, dacă nu am folosit ceea ce ne-a dat deja? Credința devine mai puternică prin a fi exersată. Cum se poate folosi creștinul de har? Prin a lua aminte la îndemnul coplesitor de

important: „Păzește-ți inima mai mult decât orice [cu toată sârguința, lit. KJV], căci din ea ies izvoarele vieții” (Prov. 4:23). Aceasta este o sarcină deosebit de importantă pe care Dumnezeu i-a dat-o fiecăruia dintre copiii Lui. „Inima” face referire la întreg omul interior – „omul ascuns al inimii” (1 Petru 3:4). Este ceea ce controlează și dă esență tuturor lucrurilor pe care le facem și a tot ceea ce noi devenim. Omul este în realitate ceea ce este în inima lui, căci „așa cum gândește în inima lui, așa este el” (Prov. 23:7, lit. KJV). A păzi și a cultiva inima constituie lucrarea grandioasă la care Dumnezeu ne-a chemat: El ne face capabili pentru asta, dar datoria este noastră.

Într-un sens, păzirea inimii cu toată sârguința face referire la înlăturarea a tot ceea ce este contrar lui Dumnezeu. Înseamnă să ne păstrăm imaginația eliberată de deșertăciune, gândirea eliberată de eroare, voința liberă de perversitate, conștiința clară de orice vinovăție, dorințele de a fi dezordonate și îndreptate către lucruri rele, omul interior de a fi dominat de păcat și Satana. Cu alte cuvinte, această îndatorire înseamnă să omorâm „firea pământescă” din interiorul nostru, cu toate dorințele și poftele ei, să ne împotrivim imaginațiilor rele, zdrobindu-le din fașă, să luptăm împotriva pornirilor de mândrie, a celor de necredință, să înotăm împotriva curentului lumii și să respingem ispitele și solicitările diavolului. Aceasta trebuie să fie preocuparea noastră constantă și străduința noastră neîncetată. Înseamnă să ne păzim conștiința sensibilă față de păcat de la prima lui apropiere și încercare de a ne atrage. Înseamnă să căutăm cu sârguință să curățăm ceea ce a fost pângărit. Pentru a împlini toate acestea avem nevoie de multă rugăciune, de a căuta fierbinte ajutorul lui

Dumnezeu, ajutorul Lui supranatural, și, dacă Îl vom căuta în mod autentic, vom vedea că rugăciunea noastră nu va fi în zadar, căci harul lui Dumnezeu este ceea ce ne învață să ne lepădăm de „păgânătate și de poftele lumești” (Tit 2:11-12).

În altă ordine de idei, păzirea inimilor noastre cu toată sânguința face referire la cultivarea harurilor noastre spirituale, denumite „roada Duhului” (Gal. 5:22-23), pentru că vom da socoteală de sănătatea, vigoarea, exersarea și manifestarea acelor haruri. Ele sunt asemenea multor plante delicate care nu vor crește decât dacă li se va acorda multă atenție. Ele sunt asemenea multor mlădițe dintr-o viță, care trebuie ridicate de la pământ, udate, îngrijite și altoite, dacă vrem să fie roditoare. Ele sunt asemenea multor puiți dintr-o plantație, care au nevoie de sol bogat, de irigații frecvente, de căldura soarelui, dacă vrem să crească. Cercetează atent lista celor nouă haruri din Galateni 5:22-23, apoi pune-ți onest întrebarea aceasta: Ce efort sincer fac în realitate, în viața mea, pentru a cultiva, pentru a hrăni și pentru a dezvolta aceste haruri? Privește apoi la lista celor șapte haruri din 2 Petru 1:5-7 și pune-ți aceeași întrebare. Când harurile noastre sunt vii, înfloritoare, și când Hristos se apropie de tine, vei putea să spui: „Iubitul meu s-a pogorât la grădina lui, la stratul de miresme, ca să-și pască turma în grădini, și să culegă crini” (Cânt. 6:2). Nu există ceva prețuit mai mult de Dumnezeu decât o credință sfântă, o dragoste neclintită și o temere de El ca Tată (cf. 1 Petru 3:4; 1 Tim. 1:5).

„Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă” (1 Sam. 16:7). Oare conștientizăm suficient acest lucru?

Dacă da, atunci facem din aceasta principala noastră preocupare în a ne păzi inimile cu toată sârguința? „Fiule, dă-mi inima ta” (Prov. 23:26) – câtă vreme nu facem aceasta, Dumnezeu nu va accepta nimic din partea noastră. Rugăciunile și laudele de pe buzele noastre, jertfele și străduințele mâinilor noastre, da, chiar umblarea noastră corectă la exterior, nu au nicio valoare înaintea Lui dacă inima nu bate cu adevărat pentru El. El nu va accepta o inimă împărțită. Dacă I-am dat cu adevărat inima, atunci ea trebuie păstrată pentru El, trebuie să Îi fie devotată, trebuie să fie potrivită planurilor Lui. Dragă cititorule, în zilele noastre putem vedea multă religie a minții, multă religie a mâinii - oameni ocupați implicați în ceea ce este denumită „slujirea creștină” – și multă religie a picioarelor – oameni care aleargă de colo colo, din întâlnire în întâlnire, din conferință biblică în conferință biblică -, dar unde sunt cei care se preocupă mai înainte de toate de păzirea inimilor lor? Inima celui care doar pretinde credința este asemenea viei „omului fără minte [spirituală], și era numai spini, acoperit de mărăcini, și zidul de piatră era prăbușit” (Prov. 24:30-31).

Mai am doar câteva cuvinte pentru a încheia acest al treilea aspect al creșterii interioare. În cazul unui pom, aceasta constă din întărirea țesuturilor și a fibrelor lui, lucru dovedit prin esența mai tare a lemnului în cazul unui bătrân prin comparație cu a unui puiet. Asemănarea spirituală se găsește în creștinul care capătă o fermitate și o înrădăcinare a caracterului său, așa încât el nu mai este măturat de opiniile altora. El devine mai stabil, așa încât este mai puțin emoțional. Este mai rațional, acționând nu din impulsuri de moment, ci pe baza principiilor

bine înrădăcinate în ființa sa. El devine mai înțelept în lucrurile spirituale, pentru că mintea lui devine tot mai cufundată în Cuvântul lui Dumnezeu și în preocupările sale veșnice, motiv pentru care este mai serios și mai sobru în purtarea lui. El devine statornic în doctrină și, de aceea, are mai mult discernământ în ceea ce aude și în ceea ce citește. Nimic nu îl poate clătina din dedicarea lui față de Hristos și, pentru că a cumpărat adevărul, el refuză să îl vândă (Prov. 23:23). El nu se teme să fie etichetat bigot, căci a descoperit că „liberalismul” este blazonul Satanei.

În al patrulea rând, *creșterea unui pom este exterioară, dovedindu-se prin faptul că își răspândește ramurile și le înmulțește.* Am alocat mai mult spațiu acelor aspecte ale temei noastre unde am crezut că cititorul are nevoie de mai mult ajutor. Acesta aproape că se explică de la sine: aici avem în vedere umblarea zilnică a credinciosului, comportamentul lui exterior. Dacă creștinul a crescut în sus – adică dacă a căpătat o cunoaștere mai mare, mai vie și practică a lui Dumnezeu în Hristos, dacă a crescut în jos – adică, dacă a devenit mai conștient de depravarea sa totală prin natură și a învățat să „nu își pună încrederea în lucrurile pământești” (Filipeni 3:3), așa încât știe că nicio îmbunătățire nu poate fi bazată pe meritele sau eforturile proprii; dacă a crescut în interior – a obținut provizii proaspete de har de la Hristos și le-a folosit cu sârguință prin a lupta împotriva păcatului interior și prin a se împotrivi cu hotărâre poftelor sale carnale și lumești, și dacă a îmbunătățit acel har prin a cultiva cu sârguință harurile sale spirituale în grădina inimii lui, atunci acea creștere în sus, în jos și interioară va fi (nu doar „ar trebui să fie”) – și se va vedea clar și fără îndoială prin viața lui exterioară.

Cum se manifestă în exterior acea creștere în sus, în jos și interioară din cel creștin? Ei bine, printr-o viață de ascultare față de Domnul și Mântuitorul său. Mănat de dragoste și recunoștință față de Acela care a suferit și a făcut atât de mult pentru el, creștinul se va strădui sincer să fie pe placul Domnului său în toate căile sale. Conștientizând că nu mai este al lui, ci a fost cumpărat cu un preț, el va avea cel mai înalt țel și se va strădui fierbinte să Îl glorifice pe Dumnezeu în trupul și în duhul său (1 Cor. 6:19-20). Autenticitatea dorinței sale de a fi pe placul lui Dumnezeu și intensitatea scopului său de a-L glorifica vor fi dovedite prin sânguința și constanța cu care citește, meditează și studiază Cuvântul Său. În cercetarea Scripturilor, principala lui țintă nu va fi să își ocupe mintea cu tainele ei, ci mai degrabă să capete o cunoștință mai deplină a voii lui Dumnezeu pentru el. În loc să umble după a descoperi simbolistica Scripturii sau a profețiilor, el va fi mai degrabă preocupat cum să devină mai bun în împlinirea voii lui Dumnezeu. El va dori să umble în lumina Cuvântului Său, motiv pentru care poruncile și promisiunile Lui, îndemnurile și avertismentele Sale, vor fi lucrurile pe care le va prețui cel mai mult în inima sa.

Unul dintre îndemnurile Noului Testament este acesta: „Încolo, fraților, fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm, și vă îndemnăm în Numele Domnului Isus, să sporiiți tot mai mult în privința aceasta” (1 Tes. 4:1). Una dintre rugăciunile lui este: „să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un

chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu” (Col. 1:9-10). Una dintre promisiunile lui este: „Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună” (2 Cor. 9:8). Iar unul dintre exemplele lui este: „Amândoi [părinții lui Ioan Botezătorul] erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului” (Luca 1:6). În lumina acestor versete – fiecare dintre ele având de-a face cu creșterea exterioară – responsabilitatea și privilegiul nostru sunt așezate clar înaintea noastră: ceea ce Dumnezeu cere de la noi și suficiența acțiunii lui Dumnezeu de a ne echipa pentru aceasta.

5

ANOTIMPURILE CREȘTERII SPIRITUALE

ANOTIMPURILE CREȘTINULUI

„Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui... orice lucru El îl face frumos la vremea lui” (Ecles. 3:1, 11). Dacă am citi consecutiv toate cele 11 versete, vom observa că ele ne oferă o schiță completă a multor și diferitelor experiențe ale vieții omenești în această lume, fiind inserat fiecare aspect al vieții omului și a acțiunilor acestuia. Ceea ce este subliniat despre toate aspectele dinamice și toate vicisitudinile vieții este că ele sunt rânduite și dirijate de Dumnezeu, potrivit cu înțelepciunea Lui fără greșală. Nu doar că El a rânduit o vreme pentru orice lucru de sub cer, ci „orice lucru este frumos la vremea lui”. Nimic nu survine prea devreme sau prea târziu. Totul este perfect coordonat, așa cum vedem din Noul Testament că El a făcut ca toate lucrurile să „lucreze împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Rom. 8:28).

Există un moment predestinat când fiecare ființă se naște și

când fiecare eveniment are loc, când acestor lucruri le este rânduită o perioadă a existenței, ca și circumstanțele existenței: toate sunt determinate de Dumnezeu. Acest lucru este aplicabil lumii ca întreg, căci Dumnezeu „face toate după sfatul voii Sale” (Efes. 1:11). Pământul nu a existat dintotdeauna. Dumnezeu a fost Acela care a hotărât momentul când pământul să ia ființă, și El l-a creat printr-un simplu cuvânt: „Căci el zice, și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă” (Ps. 33:9). Pământul nu va dăinui pe veci, căci va veni ceasul când elementele lui „vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde” (2 Petru 3:10). Nimeni nu știe cât de departe sau cât de aproape este acel moment solemn, însă ziua aceea este stabilită precis și neschimbător în hotărârea divină.

Același adevăr grandios aplicabil întregii creații este valabil cu o forță egală tuturor acțiunilor providenței divine. Începutul, sfârșitul și întregul pelerinaj pământesc al fiecărei persoane a fost stabilit de Creatorul ei. La fel sunt apariția, progresul, apogeul și întreaga istorie a fiecărei națiuni - toate au fost rânduite mai dinainte de Dumnezeu. „Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin” (Rom. 11:36). Un popor nu este decât un conglomerat de indivizi care îl compun, și chiar dacă viața colectivă poate fi mai lungă decât o singură generație a membrilor lui, luați individual, totuși ea se supune acelorași legi divine. Fiecare împărăție, fiecare regat, își are momentul nașterii și al dezvoltării, momentul maturității și al apogeului, dar și momentul declinului și al dispariției. Aceasta a fost situația egiptenilor, a babilonienilor, a medo-persanilor, a

grecilor și a romanilor.

Ceea ce este statuat în *Eclesiastul* 3:1, 11 este valabil și în cazul lucrurilor din tărâmul spiritual, chiar dacă noi suntem mai predispuși să uităm aceasta în legătură cu lucrurile spirituale mai degrabă decât cu cele materiale. Este un act al lui Dumnezeu faptul că în viața creștină „toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui”. Și cum poate fi altfel, când vedem că Dumnezeuul creației, Dumnezeuul providenței și Dumnezeuul oricărui har este unul singur? Este adevărat că multe lucruri sunt profund misterioase în acțiunile lui Dumnezeu atât în providența cât și în harul Lui, căci El „face lucruri mari pe care noi nu le înțelegem” (*Iov* 37:5). Totuși, vom căpăta o lumină deosebită asupra acelor taine înalte dacă vom căuta să observăm căile și lucrările lui Dumnezeu în natură. Domnul Isus a folosit adeseori acel principiu, îndreptând atenția celor ce Îl auzeau către aspecte foarte familiare din tărâmul fizic.

Îl putem observa în mod repetat pe Învățătorul divin folosind lucruri precum creșterea plantelor în ogor pentru a ilustra și sublinia aspecte invizibile și pentru a ne preda lecții cu valoare spirituală. „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii” (*Luca* 12:27). Nu suntem chemați doar să privim la ei și să îi admirăm, ci să și învățăm de la ei. „De la smochin învățați pilda lui” (*Matei* 24:32).

Da, să învățăm din acestea: să ne gândim la ele, să facem așa încât ele să ne informeze despre lucrurile spirituale. Când Hristos a insistat pe legătura inseparabilă există între caracter și comportament, El a folosit asemănarea cu un pom care se cunoaște

prin roadele lui. Când a accentuat necesitatea inimilor noi pentru a primi binecuvântările noului legământ, Hristos a vorbit despre burdufurile noi necesare pentru stocarea vinului nou. Când a prezentat condițiile esențiale ale rodniceii spirituale, El a folosit vița și ramurile ei.

Da, există multe lucruri în lumea materială de unde putem învăța lecții valoroase despre viața spirituală.

Să ne gândim la anotimpurile pe care Dumnezeu le-a rânduit să se succedă de-a lungul anului, și felul în care ele își fac apariția. Răceala și sterilitatea iernii fac loc căldurii și fertilității primăverii, în timp ce legumele și fructele care răsar primăvara cresc de-a lungul verii și ajung la maturitate toamna. Fiecare anotimp își are trăsăturile specifice și roadele caracteristice. Același principiu se poate vedea funcționând și în viața omului. Viața omului este împărțită în perioade sau etape distincte: copilăria, tinerețea, maturitatea și bătrânețea, fiecare dintre aceste etape fiind marcată de trăsături caracteristice: inocența și timiditatea copiilor, zelul și vigoarea tinereții, stabilitatea și anduranța maturității, experiența și înțelepciunea bătrâneții, fiecare dintre aceste trăsături distinctive fiind „frumos la timpul lui”.

Nu doar că Dumnezeu a rânduit anotimpuri sau perioade specifice pentru fiecare dintre ființele create de El ca să se nască și să înflorească, ci ele sunt obligate să aștepte momentul determinat de El pentru acestea. Dacă semănăm semințele în timpul iernii, ele nu vor germina. Plantele care răsar primăvara nu pot fi forțate să rodească, ci așteaptă să vină soarele verii. Așa stau lucrurile și în viața omului. „Toate își au vremea lor, și fiecare

lucru de sub ceruri își are ceasul lui”. Noi nu putem să ne punem capete bătrâne pe umeri tineri, căci astfel de eforturi se vor dovedi nu doar lipsite de succes, ci vor conduce și la consecințe dezastruoase. Întrucât orice lucru „este frumos la vremea lui”, astfel de combinații sunt cu totul nepotrivite. „Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc” (1 Cor. 13:11).

În lumina a ceea ce am spus, este deopotrivă interesant și instructiv să ne gândim la modalitățile în care Dumnezeu a lucrat față de poporul Său în decursul Noului și al Vechiului Testament. O parte din ceea ce a fost făcut în dispensația mozaică a fost potrivit acelei perioade de pruncie și a fost „frumos la vremea lui”, dar acum, că a venit „împlinirea vremii”, astfel de lucruri ar fi nepotrivite. În decursul acelei etape de grădiniță, Dumnezeu a instituit un ritual elaborat care apela la simțuri și care îi învăța pe oameni prin intermediul imaginilor și al simbolurilor. Exista un cort al întâlnirii frumos colorat, existau veșmintele preoțești, tămâierea, instrumentele muzicale și așa mai departe. Ele au fost toate învăluite într-o semnificație simbolică, dar când Esența și-a făcut apariția, nu a mai fost nevoie de acele lucruri: ele au devenit învechite, astfel că a aduce aceste lucruri în închinarea creștină ar însemna o întoarcere nepotrivită la etapa prunciei.

Tot ceea ce am afirmat mai sus este perfect aplicabil creșterii spirituale a creștinului, la nivel individual, și în mod particular diferitelor etape ale dezvoltării sau progresului său, și, dacă

suntem atenți la aceste lucruri, vom fi ocrotiți de multe idei greșite și concluzii eronate. Așa cum anul este împărțit în diferite anotimpuri, viața creștină are diferitele ei stadii. Așa cum există anumite trăsături care caracterizează mai mult sau mai puțin anotimpurile anului, așa există și anumite experiențe mai mult sau mai puțin specifice fiecărei etape din viața creștină. Așa cum anotimpurile dintr-un an sunt marcate de o schimbare hotărâtoare în ceea ce putem vedea în grădină și în livadă, tot așa există o variație și o schimbare în harurile manifestate și în roadele aduse de creștini în decursul diferitelor etape prin care el trece. Totuși, „orice lucru este frumos la vremea lui”, și este implicit urât dacă îl vedem altcândva.

Deși avem patru anotimpuri într-un an, totuși numai trei dintre ele au de-a face cu fertilitatea sau producția. Analogia se păstrează și în tărâmul spiritual: în viața creștinului există o primăvară, o vară și o toamnă – „iarna” survenind când trupul lui este pus în mormânt cu nădejdea învierii și așteptând primăvara veșnică. Astfel, ar trebui să ne așteptăm să vedem că învățătura explicită a Noului Testament împarte viața spirituală a sfântului aici, pe pământ, în trei etape. Într-una dintre pildele Împărăției lui Dumnezeu, Hristos a folosit asemănarea cu un om care aruncă sămânța în pământ (o metaforă a predicării Evangheliei), spunând: „Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic” (Marcu 4:28). Iată, există trei etape ale creșterii. În același fel, îi vedem pe apostoli folosind trei categorii de oameni atunci când își scriu epistolele, anume „părinți”, „tineri” și „copilași” (1 Ioan 2:13).

Nicio ființă vie nu este adusă la maturitate imediat în această lume, ci totul avansează printr-o creștere graduală. Da, Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva în stadiu matur, dar El nu ne regenerează aducându-ne la statura noastră completă în Hristos. Toate părțile și facultățile noului om își fac apariția la nașterea din nou, dar este nevoie de timp pentru dezvoltarea și manifestarea lor. Mai mult, așa cum talanții nu ne sunt dați uniform, unora fiindu-le dați cinci, altora doi, altora numai unul (Matei 25:15), tot astfel Dumnezeu îi dă o măsură mai mare de har unuia dintre copiii Lui decât altuia. De aceea, putem observa diferențe mari între creștini. Nu toți sunt de aceeași statură, putere și creștere în sfințenie. Unii sunt „oi”, dar alții nu sunt decât „mieluși” (Ioan 21:15-16). Unii sunt „tari”, iar alții sunt „slabi” (Rom. 15:1). Unii nu sunt decât „prunci”, pe când alții au ajuns „oameni mari” (Evrei 5:13-14). Totuși, fiecare aduce roadă „la vremea lui” (Ps. 1:3).

Dacă acordăm mai multă atenție principiilor pe care am căutat să le enunțăm și să le ilustrăm aici, unii dintre noi vom fi feriți să îi judecăm aspru pe frații și surorile noastre mai tineri și să îi criticăm pentru că nu exersează acele haruri și nu aduc acele roade potrivite etapei maturității creștine. Am putea să observăm imediat nebunia unui fermier care ar deplânge situația lui pentru că lanul său de grâu nu ar aduce recoltă în lunile timpurii ale primăverii, dar la fel de nepotrivit și de păcătos ar fi să învinovățim un prunc în Hristos pentru că nu are o judecată matură, nici răbdarea unui credincios experimentat și îndelung încercat. Orice cititor duhovnicesc va fi de acord cu aceasta, însă mă tem că tocmai astfel de persoane se fac vinovate de același

lucru într-o altă direcție, anume în ce privește propriile persoane, pentru că își reproșează că le lipsesc zelul și îndemânarea care i-au caracterizat ulterior. Unii creștini mai bătrâni privesc înapoi și se compară cu zilele tinereții spirituale, după care afirmă lucruri grele împotriva propriilor persoane, concluzionând că, în loc să fi avansat, ei au retrogradat. În anumite cazuri, reproșurile de sine sunt justificate, cum este cazul lui Solomon. Totuși, în multe situații, ele nu sunt susținute de realități, ci survin dintr-un standard greșit după care se măsoară și pentru că eșuează să aibă în vedere caracterul etapizat și sezonier al anumitor roade. Ei se plâng acum că le lipsește vivacitatea din vremurile timpurii, când aveau dorințe mai fierbinți după Hristos și după poporul Său, mai multă bucurie în citirea Cuvântului și în rugăciune, mai mult zel în a căuta să promoveze binele altora, mai multă roadă în truda lor. Ei deplâng faptul că, deși petrec acum mai mult timp în folosirea mijloacelor harului, alții, care nu sunt decât niște prunci spiritual, par să aibă beneficii cu mult mai mari, deși sunt mai puțin sârguincioși în responsabilitățile lor.

În anumite cazuri, când convertirea a fost mai radicală și s-a văzut mai clar, creșterea se poate percepe mai ușor. Prin contrast, acolo unde convertirea a fost o experiență mai liniștită și graduală, este mult mai dificil să observăm progresul ulterior făcut de acea persoană. Pe măsură ce creștinul primește mai multă lumină de la Dumnezeu, el devine mai conștient de murdăria naturii sale și, observând descreșterea lui în aprecierea de sine, el va crește în smerenie. Odată ce înțelepciunea spirituală crește, el se măsoară pe sine printr-un standard mai înalt, devenind astfel tot mai conștient de eșecurile sale. Anterior, el era mai preocupat de

umblarea sa exterioară, dar acum este mai sârguincios în a căuta să își disciplineze inima. În anii timpurii, se poate să fi fost mai fierbinte în rugăciunile sale, dar acum, cererile lui sunt mai spirituale. Pe măsură ce creștinul avansează spiritual, dorințele lui se largesc și, pentru că realizările lui exterioare nu țin pasul cu acestea, el este înclinat să greșească în evaluarea pe care și-o face: „altul face pe săracul, și are totuși mari avuții” (Prov. 13:7).

Proaspeții creștini sunt în general mai entuziaști și mai activi, însă zelul lor nu este întotdeauna potrivit cunoștinței, și există momente când sunt lipsiți de rațiune pentru că neglijează lucrurile temporale în favoarea celor spirituale. Un proaspăt creștin este gata să răspundă la aproape orice solicitare plauzibilă de dărnicie materială, însă unul matur este mai atent înainte de a acționa, așa încât să nu ajungă să îi susțină pe vrăjmașii adevărului. Creștinul mai experimentat poate să nu facă anumite îndatoriri cu același zel ca anterior, însă le va face cu mai mult discernământ. El este mai preocupat acum de calitate decât de cantitate. Pe măsură ce creștem, ne vom întâlni cu greutăți mai mari, iar depășirea lor dovedește că am căpătat o măsură mai mare de har. Harurile specifice pot să nu fie la fel de evidente ca anterior, însă exersarea unora noi va deveni mai clară (2 Petru 1:5-7). De aceea, nu îți măsoara creșterea printr-o parte anume a vieții tale, nici printr-un singur aspect al ei, ci prin progresul tău creștin ca întreg.

În niciun caz nu este o chestiune simplă să îi clasificăm peis pe credincioși după etapa specifică în care se află în școala lui Hristos, fie în ceea ce ne privește pe noi înșine, fie în ceea ce îi

privește pe alții, căci creșterea spirituală este rareori uniformă, chiar dacă așa ar trebui să fie, ideal vorbind. Unii creștini sunt slabi și puternici în același timp, dar în diferite aspecte, după cum ne demonstrează experiența și observarea lucrurilor. Alții au minți mai bune decât inimile lor, în timp ce alții au inimi mai sănătoase decât este gândirea lor. Unii sunt slabi în cunoștință, ignoranți și insuficient înrădăcinați în credință, dar, cu toate acestea, îi fac de rușine pe frații lor mai bine instruiți, prin dragostea și zelul lor, prin umblarea și rodnicia lor. Alții au o înțelegere bună a adevărului, dar sunt niște veritabili prunci când vine vorba de a-l pune în practică. Solomon a fost înzestrat cu înțelepciune mare, dar și-a ruinat mărturia prin faptul că a adus roade firești.

„Un creștin trebuie să se străduiască să aibă o inimă bună într-o minte sănătoasă și o minte sănătoasă într-o inimă bună” (Thomas Manton).

Din nou, trebuie avut în vedere că există diferențe mari în același creștin în momente diferite, ba chiar în aceeași etapă, așa încât cele trei etape ale creșterii spirituale pot să coincidă într-un singur sfânt. Cel mai matur „părinte” în anumite aspecte poate fi slab ca un „prunc” în alte aspecte, și poate fi ispitit în altele la fel de brutal ca un „tânăr”. Până și portretul celui mai evlavios dintre oameni își are ariile lui de imperfecțiuni și neuniformitate. Într-o zi, el poate fi răpit pe muntele sfânt pentru a-L privi pe Hristos în gloria Lui, și în seara aceleiași zile poate fi lovit de vânturi și de valuri, simțindu-se ca un vapor pe punctul scufundării. El poate fi acum asemenea lui Pavel, urcat până aproape de Paradis și binecuvântat cu descoperiri pe care nu le poate descrie

altora, și imediat să fie lovit cu o țepușă în trup, mesagerul Satanei care îl va opri să se mândrească. Perioadele de calm și furtunile, cele de pace și cele de necazuri, luptele și cuceririle, slăbiciunile și puterea sunt lucruri care alternează în viețile copiilor lui Dumnezeu. Totuși, în fiecare dintre acestea, ei pot aduce roada care este „frumoasă la vremea ei”.

Toate lucrurile pe care am insistat mai sus pot să li se pară unora dintre cititori ca atât de evidente și elementare, încât nu era nevoie să insist. Chiar dacă aceasta poate fi situația, există unii care au nevoie să li se reamintească astfel de lucruri. Nu cunoștința noastră, ci felul în care o folosim este ceea ce contează cel mai mult. Adesea, cele mai grave eșecuri ale noastre nu izvorăsc din neștiință, ci din a acționa contrar luminii pe care o avem. O recunoaștere corectă a etapelor și a roadelor spirituale potrivite fiecărei etape din viața creștină ne va feri să tragem multe concluzii greșite.

Pe de o parte, acest lucru ne va împiedica să ne așteptăm să descoperim într-un prunc spiritual acele roade și haruri dezvoltate care aparțin unei stări mature, iar pe de altă parte acela care se consideră un „părinte” în Hristos trebuie să dovedească acea apreciere de sine prin a produce roade cu mult mai consistente decât produc creștinii mai tineri.

PRUNCIA SPIRITUALĂ

Principiul esențial, pe care am dorit să îl enunț și să îl ilustrăm, anume acela al rodului adus la vremea lui, își primește exemplificarea prin acea afirmație a Bibliei: „ce bună este o

vorbă spusă la vreme potrivită.” (Prov. 15:23). Avem aici de-a face cu un cuvânt de compasiune adus celui în necaz, un cuvânt de încurajare adus celui apăsător sau un cuvânt de avertizare celui nepăsător. De aceea, vedem că predicatorii și slujitorii lui Hristos sunt îndemnați astfel: „propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura” (2 Tim. 4:2), iar prin expresia „la timp și ne la timp”, înțeleg că se face referire la momente favorabile create de oportunități. Același principiu a fost exemplificat de Ioan Botezătorul, când a spus: „Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră” (Matei 3:8), căci a-L lăuda pe Dumnezeu pentru îndurărilor Sale în acel moment ar fi fost nepotrivit, ci mai degrabă el exprima întristarea evlavioasă din cauza abuzului acestor lucruri. „Plânsul își are vremea lui, și râsul își are vremea lui” (Ecles. 3:4).

Rodnicia este o calitate esențială a unei persoane evlavioase, însă rodul trebuie adus la vremea lui. O vreme de suferință îl cheamă pe credincios la cercetare de sine, la mărturisirea păcatului și la exersarea răbdării. O perioadă de testare și încercare implică exersarea credinței și a curajului. Când este binecuvântat cu revigorare și prosperitate spirituală, bucuria sfântă și lauda la adresa lui Dumnezeu sunt lucrurile potrivite. Este scris: „Domnul așteaptă să Se milostivească de voi, și Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept: ferice de toți cei ce nădăjduiesc în El!” (Isaia 30:18) – așa că așteaptă momentul pe care El l-a rânduit pentru dezvoltarea și manifestarea fiecărui har! Harurile manifestate la vremea nepotrivită sunt asemenea smochinelor coapte în afara sezonului lor rânduit, care

își pierd tot parfumul. Majoritatea dintre noi suntem mult prea nerăbdători. „Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dăătoare de pace a neprihănirii” (Evrei 12:11) – exersată cu conștiinciozitate și atenție în funcție de circumstanța acelei discipline, manifestând credința spre împlinirea acestei promisiuni și răbdarea în așteptarea ei.

Îndreptându-ne acum către trăsăturile care descriu cele trei etape ale vieții creștine, trebuie să avem în vedere următoarele:

(1) nu suntem chemați să credem că ce se vorbește despre „tați” nu ar fi aplicabil în niciun fel „pruncilor”, ci mai degrabă că acel har specific abundă mai mult și mai clar în primii.

(2) Că ceea ce am spus despre fiecare dintre cele trei etape poate, în diferite aspecte, să se aplice aceluiași creștin, așa că „tinerii”, care sunt „tari”, pot fi, în alte aspecte, la fel de slabi ca niște „prunci”.

(3) Că nu trebuie să pierdem din vedere libertatea pe care Dumnezeu o are în revărsarea harului Său cui și când găsește de cuviință. El nu lucrează uniform, ci îi face pe unii dintre copiii Lui să aibă o creștere mai rapidă decât a altora, în decursul anilor timpurii ai vieților lor creștine, în timp ce alții care par să fie înceți la momentul de start, îi ajung ulterior din urmă și îi întrec pe cei dintâi.

„Vă scriu, copilașilor [gr. teknia], fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui. Vă scriu, părinților, fiindcă L-ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău. V-am scris, copilașilor [gr. paidia], fiindcă L-ați cunoscut pe Tatăl” (1 Ioan 2:12-13). Acesta este pasajul cel

mai cunoscut care ilustrează aspectul de față al subiectului nostru, deși forța lui este întrucâtva încețoșată prin faptul că traducătorii n-au făcut nicio deosebire între cei doi termeni din limba greacă traduși prin expresia „copilașilor”. 1 Ioan 2:12 se aplică întregii familii a celor chemați de Dumnezeu, indiferent de creșterea sau realizările lor, căci fiecare credincios are păcatele iertate prin meritele lui Hristos. Termenul folosit aici, „copilași”, este un termen ce ilustrează dragostea, și el a fost folosit de Hristos în Ioan 13:33, când s-a adresat apostolilor, fiind regăsit din nou în această epistolă în pasaje precum 2:28; 3:7 etc.

Dacă este să marcăm deosebirea de termeni folosiți în versetul 12, în 1 Ioan 2:13 credincioșii sunt împărțiți în trei categorii distincte potrivite progresului lor spiritual: „părinți”, „tineri” și „copilași”. Aceasta este ordinea demnității și a responsabilității. Dacă cele trei categorii ar fi fost puse în ordinea harului, ar fi trebuit ca enumerarea să se facă plecând de la prunci și ajungând la tați. Așa cum spunea cineva, „dacă Hristos ar fi să vină într-o adunare creștină cu scopul de a-și arăta favoarea, El ar începe cu cei mai tineri și mai firavi dintre cei prezenți, dar dacă ar veni pentru a evalua lucrarea slujitorilor Săi, ar începe cu cel mai matur dintre sfinți”. De exemplu, Hristos S-a înfățișat de multe ori după învierea Sa, și a sfârșit prin a Se arăta apostolului Pavel, dar cu cine a început El? Cu Maria Magdalena, cea din care scosese șapte demoni! Același principiu este ilustrat în pilda lucrătorilor viei, începând cu cei angajați în ceasul al 11-lea, însă a inversat ordinea în pilda talanților, unde este avută în vedere responsabilitatea.

Acum, când scriu pe tema progresului spiritual, sau așa

cum majoritatea autorilor îl denumesc, „creșterea în har”, îmi propun să inversez ordinea din 1 Ioan 2:13 și să mă îndrept mai întâi către pruncii spirituali. Dacă cineva se gândește că îmi iau o libertate ilegitimă să folosesc astfel Cuvântul, eu apelez la Marcu 4:28, unde Domnul nostru a vorbit despre dezvoltarea mai întâi a unui „fir verde, apoi spicul, după aceea grâu deplin în spic”.

Când caut să mă apropiu de tema noastră, trebuie să recunosc că am o dificultate deosebită în încercarea de a prezenta într-o măsură definitivă ceea ce marchează trăsăturile specifice „pruncului” spiritual prin contrast cu „tinerii” și cu „părinții”, sau, dacă preferă alții să discute în termenii aceștia, să identific trăsăturile specifice ale „firului verde”, prin contrast cu cele ale „spicului” și ale „grâului deplin în spic”. Dar dacă nu îi pot satisface nicidecum pe cititorii mei, am măcar convingerea că nu îi voi arunca în confuzie pe niciunul dintre ei.

Având în vedere circumstanțele cu totul superioare ale celor ce trăiau în zilele apostolilor, circumstanțe ilustrate prin pasaje precum F.A. 2:44-45; 11:19-21; 1 Cor. 12:8-11 – nu trebuie să presupunem că multe dintre trăsăturile care marcau acea perioadă glorioasă vor fi reproduse într-o „zi a începuturilor slabe” (Zah. 4:10), cum sunt vremurile în care trăim. Linia de demarcație între Biserică și lume era mult mai clar trasată atunci decât este acum. Contrastul dintre credincioșii prețiși, lipsiți de viață, și cei vii, era mai ușor de perceput atunci, și așa mai departe. De aceea, este rezonabil să concluzionăm că etapele distincte ale vieții creștine și diferitele forme de credincioși aflați în școala lui

Hristos erau mai ușor observabile în vremurile respective. Chiar dacă diferența este una mai degrabă de grad decât de categorie, totuși chiar această diferență face mai dificil pentru mine să descriu sau să identific diferitele ei grade.

Într-o excelentă colecție de scrisori, John Newton a inclus trei astfel de scrisori, intitulate „*Har în firul verde*”, „*Har în spic*” și „*Har în grâul deplin*”. A doua scrisoare era începută prin a spune următoarele: „Maniera în care Domnul lucrează în inimile copiilor Lui nu poate fi ușor identificată, deși este un lucru cert și demonstrabil din Scriptură. În încercarea de a explica acest lucru, putem vorbi doar la modul general, căci nu ne putem forma o înțelegere așa încât să descriem diversitatea imensă a cazurilor cu care ne întâlnim în experiența credincioșilor”. Tocmai pentru că mulți predicatori au eșuat să ia în considerare acea „diversitate imensă a cazurilor” și, în schimb, au ilustrat experiența convertirii ca și cum noi toți suntem aruncați într-o matriță uniformă, nenumărați cititori și ascultători ai acestora s-au poticnit, temându-se chiar că n-au fost niciodată convertiți cu adevărat din cauză că experiența lor este foarte diferită de cea descrisă de acel predicator sau autor.

George Whitefield spunea: „Am auzit o persoană care se afla în prezența a 14 predicatori ai Evangheliei, dintre care unii erau eminenți slujitori ai lui Hristos, și totuși niciunul dintre ei nu putea să precizeze momentul când Dumnezeu li S-a arătat pentru prima dată în sufletele lor”. Apoi a continuat spunând: „Noi nu îl iubim pe papa pentru că ne place să fim noi înșine papi și să folosim experiența noastră ca standard pentru toți ceilalți. Cei

care au avut parte de o convertire precum temnicerul din Filipi sau precum evreii din ziua Cincizecimii ar putea să spună, „voi nu sunteți deloc creștini pentru că n-ați avut o experiență ca noastră”. Ai putea la fel să-i spui aproapelui tău: „n-ai avut un copil, pentru că n-ai fost în travaliu toată noaptea”. Chestiunea în discuție este dacă un copil s-a născut în realitate, nu cât de lungă a fost durerea care a precedat nașterea. Ceea ce contează este dacă s-a produs o naștere din nou și dacă Hristos a luat chip în inimile voastre!”

Unii sunt gata să obiecteze astfel față de ceea ce am spus mai sus și să afirme: „Chiar dacă circumstanțele convertirii pot fi variate, totuși elementele esențiale sunt aceleași în toți. Legea trebuie să își facă lucrarea înainte ca sufletul să fie pregătit pentru Evanghelie, inima trebuie să își simtă boala înainte de a se îndrepta către marele Medic”. Deși aceea ar trebui să fie experiența multor sfinți, totuși Duhul Sfânt nu este în niciun fel legat de acea ordine a lucrurilor, și nici Scriptura nu prezintă o perspectivă atât de îngustă. Să luăm cazurile lui Petru și Andrei, fratele lui, și ale celor doi fii ai lui Zebedei (Matei 4:18-22). Nu există nimic în narațiunea sfântă care să ne arate că ei ar fi trecut printr-o perioadă de convingere de păcat înainte de a-L urma pe Hristos! Acest lucru nu s-a petrecut nici în cazul lui Matei (9:9). Zacheu a fost în aparență atras de simpla curiozitate de a prinde un loc mai bun de unde să Îl vadă pe Domnul Isus, și o lucrare a harului a fost produsă imediat în inima lui, și Zacheu „L-a primit cu bucurie” (Luca 19:6). Nu vreau să fiu înțeles greșit în acest aspect. Nu arunc niciun fel de umbră de îndoială asupra acelor predicatori ce propovăduiesc Legea prin care este obținută cunoașterea păcatului (Rom. 3:20), nici să afectez cu ceva

importanța și necesitatea convingerii de păcat. Mai degrabă insist că Dumnezeu are libertatea totală de a lucra așa cum consideră de cuviință și că nu am niciun motiv biblic să mă îndoiesc de realitatea convertirii mele pur și simplu pentru că inima mea a fost topită de un sentiment al dragostei minunate a lui Dumnezeu mai degrabă decât să fie uluită de o descoperire a sfințeniei Sale sau îngrozită de conștientizarea mâniei Lui. N-am niciun temei pentru a pune sub semnul întrebării autenticitatea convertirii altcuiva doar pentru că acea convertire nu se încadrează într-o anumită matriță. Întrebarea de o importanță majoră este dacă umblarea ulterioară dovedește sau nu că am trecut de la moarte la viață. În Zaharia 12:10, „plânsul” urmează, nu precedă privirea mântuitoare către Hristos! Există unii care gustă amărăciunea păcatului mai ascuțit după convertirea lor decât înainte de aceasta.

Întrucât Duhul Sfânt găsește plăcere să folosească diferite mijloace în legătură cu convertirea sufletelor, există de asemenea o diversitate reală în experiențele acelor proaspăt aduși la o cunoaștere mântuitoare a adevărului. Pe de altă parte, după cum există anumite lucruri esențiale care se găsesc în fiecare convertire autentică – întoarcerea de la păcat, de la sine și de la lume la Dumnezeu, în Hristos, primirea lui Hristos ca Mântuitor și Domn personal, și apoi umblarea cu El pe calea ascultării – tot așa există trăsături certe în pruncii în Hristos care îi fac să fie deosebiți de „tineri” și de „părinți”. Însăși numele ce le-a fost dat definește mai mult sau mai puțin acele trăsături. Ca prunci sau copilași, ei sunt în mare măsură ființe dirijate de impuls, conduse de emoțiile lor mai mult decât de judecată și rațiune. Sentimentele joacă un

rol important în viețile lor. Ei sunt foarte ușor de impresionat, de influențat și în mare măsură le lipsește discernământul, crezând rapid orice li se spune de către cei în care au încredere.

„*V-am scris, copilașilor, fiindcă L-ați cunoscut pe Tatăl*” (1 Ioan 2:13). Acesta este semnul distinctiv pe care nimeni altul decât Duhul Sfânt l-a pus asupra pruncului spiritual. Avem aici o afirmație ce trebuie pusă în mod special la inimă și cântărită bine de unii dintre cititori, căci ea ne arată clar că, dacă nu „Îl cunoaștem pe Tatăl”, nu avem dreptul să ne privim ca niște copii ai Lui. În viața naturală, primul lucru pe care bebelușii și copilașii îl descoperă este o recunoaștere a părinților lor, chiar dacă în modalitatea lor imperfectă, căutând să îi își cheme părinții pe nume – *tata* și *mama* – și deosebindu-i în felul acesta de alți adulți. Așa stau lucrurile și în domeniul spiritual: actul distinct al pruncilor în Hristos este acela de a-L recunoaște pe Dumnezeu ca Tată al lor, și fac acest lucru prin a-și exprima, în felul lor, atașamentul față de El, bucuria în El și dependența de El, rostind cu buzele lor Numele Lui în laude și rugăciuni aduse înaintea tronului de har.

Ceea ce tocmai am spus intră în acord cu pasaje ca acestea: „Mă vei chema: ‚Tată!’ Și nu te vei mai abate de la Mine” (Ier. 3:19). „Eu sunt Tatăl lui Israel, și Efraim este întâiul Meu născut... Efraim un fiu scump, un copil iubit de Mine... voi avea milă negreșit de el” (Ier. 31:9, 20). În prima învățătură formală pe care Domnul Isus le-a dat-o proaspeților Lui ucenici, El i-a îndemnat astfel: „Iată dar cum trebuie să vă rugați: ‚Tatăl nostru care ești în ceruri’” (Matei 6:9). Cum ne putem apropia de El cu încredere sau libertate dacă nu Îl privim în această binecuvântată relație?

Dacă am fost împăcați cu El prin Isus Hristos, atunci Dumnezeu este Tatăl nostru și, „pentru că suntem fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: ‚Ava’, adică: ‚Tată!’” (Gal. 4:6). Același Duh îl determină pe posesorul Lui să se apropie cu o familiaritate sfântă și ca de copil de Dumnezeu și se dovedește printr-o dorință de a-L onora și a-I fi plăcut.

Nu doar că ar fi greșit să îl asemănăm pe proaspătul convertit (chiar dacă bătrân ca vârstă biologică) cu un „copilaș” (Matei 18:2-3), dacă nu ar fi existat o asemănare reală și astfel o legitimitate în folosirea acestei metafore, dar ar fi de asemenea un lucru ciudat să ne depărtăm de una dintre cele mai bine încetățenite modalități de lucru ale lui Dumnezeu, anume că El a produs în același fel ca prima creație așa încât să prevestească în mod izbitor lucrările Lui din noua creație, aspectele naturale prevestindu-le pe cele spirituale. Vedem acest principiu și fapt biblic ilustrat în orice direcție. După cum este în lumea naturală, așa este și în cea spirituală: există o concepție (Iacov 1:19), când Hristos ia chip în suflet (Gal. 4:19), o naștere (1 Petru 1:23), iar acea naștere este dovedită printr-un „strigăt” (cf. Rom. 8:15), iar nou-născutul dorește „laptele duhovnicesc și curat” al Cuvântului (1 Petru 2:2); astfel, există multe trăsături comune între pruncul natural și cel spiritual.

Copiii sunt mult mai ghidați de dorințele și emoțiile lor decât de priceperea lor, iar proaspătul creștin este mult interesat de dragostea lui Dumnezeu, de harul Domnului Isus și de mângâierile Duhului Sfânt. El se gândește mult la propria experiență și îi place să audă experiența convertirii altora. La fel cum copilul

natural este timorat și ușor de speriat, tot așa proaspătul creștin se alarmează rapid, așa cum vedem dovedit în cazul ucenicilor temători pe marea înfuriată, cărora Mântuitorul le-a spus: „puțin credincioșilor”. După cum sistemul digestiv al unui copil este firav, tot așa pruncul în Hristos are nevoie să fie hrănit cu „lapte”, mai degrabă decât cu „carne tare”. „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta” (Ioan 16:12). Ca urmare a faptului că au o gândire încă nedezvoltată suficient, pruncii în Hristos nu sunt „întăriți” în credință: „ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire” (Efes. 4:14).

„Un proaspăt convertit este preocupat mult de dorința lui de a se ruga, de pornirile sale și de dorințele sale, fiind foarte vii și fierbinți, de multitudinea de mijloace, astfel că mare parte a timpului și-l petrece în folosirea acestora. Prin contrast, un credincios matur și cu o mare măsură a creșterii spirituale prețuiește acele descoperiri pe care Duhul Sfânt i le dă în rugăciune și în părtășia cu Domnul, dragostea necondiționată a Tatălui și mijlocirea personală, specifică și convingătoare a Fiului pentru el, și este mai implicat în acestea. Pruncii în Hristos sunt în mod specific afectați de conștientizarea și bucuria îndurării iertătoare și de faptul că Îl pot numi pe Dumnezeu Tată. De aceea, binecuvântările iertării de păcate, a păcii cu Dumnezeu, a Duhului înfierii și a înaintării în percepția spirituală a acestor realități prețioase trebuie să constituie o creștere în har potrivită cu statura și circumstanțele lor spirituale” (S. Pierce).

Am adus în atenție, iată, faptul că toți creștinii pot fi împărțiți în trei clase după „statura” lor în Hristos sau după progresul

ori dezvoltarea lor spirituală. Ca dovadă, am apelat la pasajele din Marcu 4:28 și 1 Ioan 2:13. În plus față de acele pasaje, putem observa Pilda Semănătorului, unde Domnul nostru i-a reprezentat pe cei ce aud Evanghelia și sunt convertiți ca solul fertil care aduce roade în cantități sau grade variate. Acea pildă este prezentată în fiecare dintre primele trei Evanghelii și există o diferență notabilă între afirmațiile lor: Marcu spune despre cei care au primit Cuvântul că ei „fac roadă: unul treizeci, altul șaiszeci și altul o sută” (4:20), în timp ce Matei inversează ordinea: „un grăunte dă o sută, altul șaiszeci, altul treizeci” (13:23). Este evident că aceeași pildă a fost prezentată de Domnul nostru în diferite ocazii și că El nu a folosit exact același limbaj, Duhul Sfânt călăuzindu-l pe fiecare evanghelist după scopul specific avut în vedere în fiecare Evanghelie.

Întrucât Matei este cartea cu care se deschide Noul Testament, făcând în mod evident legătura între Noul și Vechiul Testament, în consecință, natura conținutului Evangheliei lui diferă considerabil de natura conținutului celorlalte trei. Elementul profetic este cu mult mai proeminent și caracterul dispensațional este mult mai marcant. Mulți au privit pildele din Matei 13 ca acel conținut care oferă o schiță profetică a istoriei creștinismului. Și eu cred încă acest lucru, anume că, în loc ca traiectoria creștinismului să fie constant în sus, ea a fost în mod clar în jos, și în loc ca Evanghelia să convertească lumea la Hristos, veacul acesta aduce mărturie publică a faptului că propovăduirea publică a lui Dumnezeu a ajuns să fie coruptă.

Astfel, noi privim la cei „o sută” din Matei 13:23 ca descriind

creșterea inițială a creștinismului în zilele apostolilor, la cei „șazeci” ca fiind roada observabilă și mai redusă din vremea reformatorilor și a puritanilor, pe cei „trezeci” rezultați din străduințele unor oameni precum Whitefield, Jonathan Edwards și, mai târziu, Spurgeon; în timp ce astăzi nu mai rămân decât niște simple colțuri din ogorul Evangheliei. Astfel, cursul acestei dispensații creștine a fost foarte asemănător dispensației mozaice, cu reformele ei din zilele lui David și apoi ale lui Ezra, dar sfârșind așa cum arată Maleahi! Totuși, în Marcu 4:20 nu se are în vedere mărturia colectivă, ci experiența spirituală a credincioșilor, la nivel individual: „fac roadă: unul trezeci, altul șazeci și altul o sută”, ceea ce corespunde celor 3 grade din versetul 28: „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic”, și apoi descrierii mult mai clare a apostolului: „Vă scriu, părinților, fiindcă L-ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă L-ați biruit pe cel rău. V-am scris, copilașilor, fiindcă L-ați cunoscut pe Tatăl” (1 Ioan 2:13). Așa cum afirma Thomas Goodwin, Ioan „a avut un avantaj în fața tuturor celorlalți apostoli prin faptul că el a trăit cel mai mult dintre ei, așa că, în decursul vieții sale, a parcurs multele etape sau perioade prin care creștinii trec, și a experimentat ceea ce au experimentat și alți creștini, și ceea ce este potrivit fiecărei vârste a celor care se găsesc în Hristos, scriindu-le tuturor categoriilor de creștini și lăsând în scris trăsăturile spirituale caracteristice fiecăreia dintre aceste diverse etape”.

Până aici am insistat asupra unora dintre trăsăturile care îi caracterizează pe „prunci” sau „copilași”, arătând că înseși numele dat lor sugerează lucrurile care îi deosebesc de „tineri” și de

„părinți”, căci Dumnezeu a făcut ca lucrurile naturale să fie umbre ale celor spirituale. „Fraților, nu fiți copii la minte” (1 Cor. 14:20).

La fel cum, în cazul unui copil, rațiunea nu este dezvoltată suficient, în pruncul spiritual există o deosebire firavă a lucrurilor mai adânci ale lui Dumnezeu. Totuși, așa cum arată acel îndemn, credinciosul trebuie să treacă repede peste etapa prunciei.

Ceea ce se spune despre ei în 1 Ioan 2:13 descrie un alt semn distinctiv: „L-ați cunoscut pe Tatăl”. Oricât de mici ar fi, copiii își recunosc părinții, îi iubesc, se alipesc de ei și nu suportă să lipsească mult din compania lor. Ei se așteaptă să fie observați și mângâiați, motiv pentru care despre bunul Păstor se spune că „va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui” (Isaia 40:11). Pruncii trebuie legănați pe genunchi, nu pot suporta privirea încrunțată a unui părinte și nu sunt suficient de puternici pentru a rezista conflictelor, astfel că Dumnezeu înfrânează acțiunile providenței Sale față de ei, potrivit cu abilitățile lor. Pruncul a „gustat în adevăr că bun este Domnul” (1 Petru 2:3), dar încă nu cunoaște „plinătatea” care se găsește în Hristos.

Proaspătul convertit nu trebuie să rămână un prunc spiritual, ci este îndemnat să „crească în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18), da, să „crească în toate privințele” (Efes. 4:15). Dumnezeu i-a dat tot ce are nevoie pentru a face asta, și, când copilul Lui se folosește de aceste mijloace, Dumnezeu este onorat și glorificat. Realitatea tristă este că mulți creștini nu se folosesc niciodată de ceea ce Dumnezeu le dă, și mulți alții, care „aleargă bine” pentru o

vreme, cad înapoi în pruncie spirituală. Suntem avertizați de acest pericol prin exemplul negativ al evreilor, cărora apostolul a trebuit să le scrie următoarele cuvinte: „Asupra celor de mai sus avem multe de zis, și lucruri grele de tâlcuit; fiindcă v-ați făcut greoi la pricepere. În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obicinuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc” (Evrei 5:11-13).

Existau trei lucruri care îi caracterizau pe acei credincioși care au eșuat să înainteze în școala lui Hristos. În *primul rând*, ei erau „greoi la pricepere”, ceea ce nu face referire la o abilitate redusă de a înțelege, ci la eșecul dorinței și al voinței de a răspunde față de învățătura pe care o primiseră. Nu le prea păsa de ceea ce auzeau, nu se lăsau cercetați de învățătură și, în consecință, ea nu producea nicio schimbare în bine în caracterul și comportamentul lor. În Scriptură, a-L „auzi” pe Dumnezeu înseamnă să iei aminte la El, să îți îndrepti căile și faptele după voia Lui. Cuvântul lui Dumnezeu ne este dat ca regulă de viață (Ps. 119:105), iar a umbla are sensul de a înainta pe calea sfințeniei. Astfel, a fi „greoi la pricepere” este un fel de încăpățănare a voinței, o absență a răspunsului față de chemarea lui Dumnezeu, o ignorare a poruncilor Sale. Pe măsură ce inteligența începe să își facă loc în om, primul lucru care i se cere unui copilăș este să se supună voinței acelora care au cele mai bune intenții față de el, și primul lucru pe care Tatăl cere îl cere din partea copiilor Lui este ascultarea motivată de dragostea față de El.

Pruncii spirituali trebuie să fie învățați care sunt „cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu”. În ce au constat „cele dintâi adevăruri” pe care Dumnezeu le-a transmis lui Adam și Eva în Grădina Edenului? Ei bine, ei trebuia să învețe că Domnul era Creatorul lor și că le cerea ascultare. Care au fost „cele dintâi adevăruri” date de Iehova la muntele Sinai? Ei bine, Israelul trebuia să se supună Aceluia care îi răscumpărase din Egipt. Care erau „cele dintâi adevăruri” propovăduite de Hristos în primul Său mesaj? Predica Lui de pe Munte ne oferă răspunsul. Aceste învățături de căpătâi ale spiritualității sau evlaviei adevărate constau în credința personală în Dumnezeu și ascultarea de El în dragoste. Atâta vreme cât aceste lucruri funcționează în suflet, el va crește și va prospera spiritual. Imediat ce ele încetează să opereze, starea sufletului se deteriorează.

De aceea, *al doilea lucru* de care autorul Epistolei se plânge este că evreii nu erau „obișnuiți [experimentați] cu cuvântul despre neprihănire”. Observați termenul specific prin care este identificat Cuvântul aici, ceea ce subliniază latura practică a lucrurilor: acești oameni nu umblau pe „cărări drepte” (Ps. 23:3). Ei degeneraseră în oameni care umblau după plăcerile lor, luând-o pe căile ocolitoare ale propriilor voințe.

În al treilea rând, ei ajunseseră incapabili să primească „hrană tare”. Forța aceste expresii poate fi înțeleasă din versetele 10-11. Apostolul dorea să le prezinte evreilor taina lui „Melhisedec” și să le prezinte învățăturile mai adânci legate de gloria lui Hristos, însă starea lor îl împiedica. A fost nevoie să își potrivească învățătura după starea inimilor acestora, stare dovedită

prin umblarea lor. La fel a fost el împiedicat și în cazul corintenilor: „cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici acum chiar nu le puteți suferi” (1 Cor. 3:1-2; v. Marcu 4:33). Termenul „lapte” este o expresie figurativă care denotă exact același lucru ca și „cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu” – credința și ascultarea. La fel cum ar fi lipsit de sens să îl învățăm pe un copil gramatica înainte de a fi învățat alfabetul sau aritmetica înainte de a recunoaște valoarea numerelor, tot așa este inutil să îi învățăm pe creștini tainele mai profunde ale credinței sau să îi ducem în tărâmul profeției, atâta vreme cât ei n-au învățat să asculte și să își ghideze viețile după învățătura practică a Scripturii.

De aceea, iată care sunt două dintre principalele motive pentru care atât de puțini creștini înaintează în mod real dincolo de pruncia spirituală și nu devin „tineri” care sunt „tari” care să „îl biruie pe cel rău”. Aici se găsește viermele care, din nefericire, a mâncat și mănâncă din rădăcina vieții spirituale a unora dintre cititori: ei sunt „greoi la pricepere” [nu la intelect]. Termenul din limba greacă tradus prin „greoi” este tradus ca „leneviți” în Evrei 6:12. El face referire la o stare de inerție sau de încetineală. Asta ne arată că acești oameni erau indolenți în a se mișca. Erau niște leneși spiritual. Nu erau dornici să „cumpere adevărul” (Prov. 23:23) și să și-l însușească, încorporându-l în viețile lor zilnice. Ei au eșuat să „își încingă coapsele minții” (1 Petru 1:13) și să împlinească cu hotărâre și zel responsabilitatea pe care Dumnezeu le-a dat-o, anume să se lepede de ei înșiși, să își ia crucea

zilnic și să Îl urmeze pe Hristos. Ei nu au pus la inimă poruncile Evangheliei și nu le-au aplicat în practică. De aceea, nu au făcut niciun fel de progres sau creștere în evlavie practică. În al doilea rând, lipsa progresului s-a datorat faptului că nu erau „obișnuiți cu cuvântul despre neprihănire”. Termenul „neprihănire” înseamnă a face binele, potrivit standardului cerut. Cuvântul lui Dumnezeu este singura regulă a neprihănirii, standardul după care toate motivațiile și acțiunile noastre trebuie măsurate, regula după care ele trebuie ghidate. Cuvântul ne este lăsat pentru a ne ghida atât în interior cât și în exterior. Prin acel Cuvânt al neprihănirii vom fi judecați fiecare dintre noi în ziua cea mare a judecății. În pasajul nostru, nu se spune că acei evrei nu cunoșteau acest Cuvânt, ci că erau „neobișnuiți” cu el. Termenul „neobișnuiți” de aici are sensul lipsei experienței, adică a experienței în folosirea practică. Aș putea să cunosc foarte bine litera Cuvântului, să înțeleg mare parte din sensul lui, să citez corect multe dintre versetele lui, însă să fiu departe de situația când acesta îmi slujește vreunui scop bun, ci chiar să fiu în situația în care nu fac altceva decât să adaug condamnării mele, dacă nu sunt ghidat de acest Cuvânt. A fi „neobișnuit cu cuvântul despre neprihănire” înseamnă că nu am învățat încă felul în care ar trebui să dau morții firea pământească, să biruiesc ispitele și să mă împotrivesc diavolului. Atâta vreme cât mă aflu într-o astfel de stare, dacă sunt totuși mântuit, voi fi mântuit doar ca un prunc spiritual, nedezvoltat în viața duhovnicească.

Un alt lucru care îi ține pe loc pe mulți proaspeți convertiți, împiedicându-i să progreseze spiritual, este că ei pun un prea mare accent pe experiența inițială, a convertirii. Dacă ei nu se

păzesc, se află într-un mare pericol de a-și face un idol din pacea și bucuria conștientizării că le-au fost iertate păcatele. Dumnezeu ne cere să umblăm prin credință, nu prin emoții și sentimente, căci chiar dacă cele din urmă ar putea să ne facă bine pentru o vreme, credința este ceea ce Îl onorează, iar credința care Îl onorează cel mai mult este cea care se bazează pe Cuvântul Său tocmai atunci când nu există sentimente și emoții care să ne susțină. Mai mult, Dumnezeu este un Dumnezeu gelos, și nu va tolera să prețuim darurile Lui mai mult decât pe El. Dacă suntem preocupați mai mult de stările noastre și de mângâierile interioare decât să fim preocupați de Dumnezeu în Hristos, atunci El va lua de la noi conștientizarea mângâierilor Sale, iar sufletele noastre se vor prăbuși și vor fi zdrobite sub simțământul pierderii lor. Într-o astfel de situație, Apocalipsa 2:5 ne spune care este remediul: păcatul idolatriei trebuie mărturisit cu pocăință și trebuie să ne întoarcem la visteria harului ca niște cerșetori, făcând din Hristos totul pentru noi.

Mulți prunci în Hristos au întârziat în creșterea spirituală prin a fi lipsiți de învățătură potrivită și prin a li se turna apă rece peste bucuria și zelul lor de către prezbiteri. Nu este nici necesar și nici un gest de blândețe ca astfel de atotștiutori să le spună că această bucurie nu va dura, sau că cerul tău strălucitor va fi în curând acoperit de nori întunecați. Cel mai probabil, mulți vor descoperi acel lucru destul de repede, în timp ce alții vor trăi constatând că astfel de predicții nu s-au adeverit, cel puțin nu în cazul lor. Personal mi s-a spus adesea că îmi voi pierde rapid siguranța acceptării mele de către Dumnezeu în Hristos, dar, deși au trecut peste 35 de ani de când harul suveran „m-a scos din

foc” (Zah. 3:2), siguranța mea nu a fost vreodată clătinată sau slăbită, căci m-am bazat întotdeauna pe Cuvântul neschimbător al Celui care nu poate să mintă. Alții sunt împiedicați mult de cei ce fac o mărturisire seacă a credinței și de inconsecvențele unor credincioși adevărați, astfel că le permit acestor lucruri să îi împiedice din străduința lor după o umblare mai apropiată cu Dumnezeu.

Mulți rămân slabi în credință ca urmare a eșecului de a căpăta o cunoaștere adecvată și de a se apropia tot mai mult de Persoana și lucrarea lui Hristos. Ei nu conștientizează cât de suficient și puternic este El în tot ceea ce a promis să facă pentru ei, și cât de perfect a finalizat lucrarea Sa. Ei nu au o perspectivă clară nici a libertății, nici a caracterului necondiționat al mântuirii Sale atât de măreață. În consecință, un spirit legalist lucrează împreună cu necredința lor, făcându-i să creadă că nu este posibil ca ei să fi fost mântuiți numai prin har, doar prin credință. Aceste gânduri necredincioase capătă o mare putere în urma eșecurilor lor în războiul dintre duh și firea pământească, sau dintre har și natură. Ei iau aminte la pornirile firii pământești și se încred mai mult în aceasta decât în mărturia Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, credința lor este constant lovită în creșterea ei, și ei rămân prunci în Hristos. Credința lor slabă primește puțin de la Hristos, și continuă să existe în starea aceasta slabă, pentru că au o dependență atât de mică de plinătatea harului care există în Hristos pentru cei păcătoși. Ei nu își însușesc promisiunile Lui, nici nu cred în credincioșia și puterea Sa. Creșterea în har și în cunoștința lui Hristos sunt lucruri inseparabile, iar cunoașterea experimentală a lui Hristos este dependentă

în întregime de exersarea credinței în El.

TINERI ÎN HRISTOS

Trebuie să trecem acum la cea de-a doua categorie. „*V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și l-ați biruit pe cel rău*” (1 Ioan 2:14). Deși clasificarea făcută de acest pasaj a poporului lui Dumnezeu nu îi privește pe copiii Lui pur și simplu după vârstele lor biologice, ci după gradul maturizării în Hristos, totuși trăsăturile care le sunt atribuite sunt mai mult sau mai puțin inspirate sau asimilate din ceea ce face deosebirea în mod clar între diversele categorii din viața naturală. Pruncii se bucură să își vadă părinții și să se joace cu ei, astfel că pruncilor spirituali li se spune că „L-au cunoscut pe Tatăl”.

Proverbe 20:29 ne spune că „slava tinerilor este tăria”, astfel că cei care ajung în a doua etapă a dezvoltării creștine sunt denumiți „tineri”, iar despre ei se spune că sunt „tari”. Tinerii sunt recunoscuți pentru vigoarea lor athletică și sunt chemați să lupte în apărarea țării lor, ei fiind ilustrați aici ca biruitori în conflict, pentru că „l-au biruit pe cel rău”.

„*V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și l-ați biruit pe cel rău*”. Deși aceste cuvinte în mod sigur nu au fost scrise de apostol pentru a-i flata, ci au fost, dincolo de orice îndoială, o afirmare serioasă a unei realități legată de cei cărora el se adresa, totuși – pentru că suntem uneori înceți la minte – acestea nu sunt ușor de înțeles. De aceea, după cum îmi va da Domnul harul să explic, mă voi strădui să dau un răspuns la următoarele întrebări: În ce fel diferă

„tinerii” de „copilași”? În ce sens se poate spune despre ei că sunt „tari”? Există un fel de slăbiciune spirituală? Ce sens are expresia „Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi”, și trebuie să înțelegem aceste cuvinte ca și cum ar explica acea clauză anterioară sau pe cea care urmează? Având în vedere multele eșecuri care fac parte din experiența tuturor creștinilor, ce trebuie înțeles prin expresia „l-ați biruit pe cel rău”?

În ce fel diferă „tinerii” de „prunci”?

În primul rând, pentru că au fost implicați mai mult timp în practica evlaviei, ei au învățat mai serios să își cerceteze căile pentru a putea evita păcatul și ocaziile de a păcătui. Ei au învățat mai multe lucruri despre părtășia cu Dumnezeu încât să conștientizeze nevoia de veghere, rugăciune și străduință atât împotriva corupțiilor interioare, cât și a ispitelor exterioare. Ei vin frecvent înaintea tronului de har cu cereri ca acestea: „Învățământă, Doamne, calea orânduiri Tale, ca s-o țin până în sfârșit! Dă-mi pricepere, ca să păzesc Legea Ta și s-o țin din toată inima mea! Povățuiește-mă pe cărarea poruncilor Tale, căci îmi place de ea. Pleacă-mi inima spre învățăturile Tale, și nu spre câștig!” (Ps. 119:33-36). Păcatele pe care anterior le priveau ca șterse prin iertarea generală primită la convertire, sunt văzute acum cu rușine și amărăciune.

În al doilea rând, ei sunt mai sârguincioși în folosirea mijloacelor harului. Nu înseamnă de aici că ei își dedică în mod necesar mai mult timp acestor mijloace ale harului, ci că sunt mai conștiincioși și le pun la lucru într-o manieră mai duhovni-

cească. Pentru că își conștientizează mai bine înclinațiile corupte, voințele răzvrătite și pornirile necredinței și ale mândriei, ei iau cu mult mai în serios acea îndatorire elementară: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (Prov. 4:23), și, în consecință, pot spune cu adevărat: „Îmi plec inima să împlinesc orânduiri Tale, totdeauna și până la sfârșit” (Ps. 119:112), chiar dacă adesea se simt nevoiți să își mărturisească lipsa de putere în a-și pune dorința în practică. Aceasta îi face tot mai preocupați în a învăța cum să își folosească „armura” spirituală, căci nimeni nu este mai conștient de nevoia ei și mai zelos în a o folosi ca această categorie de credincioși.

În al treilea rând, ei devin tot mai versați în Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dacă nu sunt atât de experimentați în Cuvântul neprihănirii cum sunt „părinții”, totuși ei nu sunt la fel de neîndemânatici ca niște „copilași”. Ei au învățat mult despre felul în care ar trebui să aplice personal Scriptura, despre felul în care să aplice învățătura ei diferitelor cazuri, circumstanțe și nevoi. Ei doresc să înainteze tot mai mult în evlavie și, de aceea, meditează zi și noapte la Legea lui Dumnezeu. Fiind profund dornici de a fi plăcuți lui Dumnezeu în viețile lor zilnice și de a împodobi mărturisirea pe care o fac, ei sunt preocupați să se întrebe, „Cum își va ține tânărul curată cărarea?”, și descoperă că răspunsul este „îndreptându-se după Cuvântul Tău” (Ps. 119:9). Astfel, ei se echipează zilnic cu cunoștință spirituală și se întăresc împotriva vrăjmașilor lor.

În al patrulea rând, ei au învățat să privească dincolo de propriile persoane. Ei nu mai fac un așa de mare caz din mângâierile

interioare și nici nu se mai bazează atât de mult pe propria înțelepciune, cum făceau cândva. Ei privesc mai mult către Hristos și trăiesc mai mult din El. În vreme ce anterior se încredeau în El primordial în ce privește curățarea și neprihănirea, acum se îndreaptă către El și pentru înțelepciune și putere. Ei au descoperit din experiență că aceste lucruri izvorăsc doar din El prin exercițiul credinței. Ei au conștientizat că sunt săraci, niște ființe neajutorate, în continuă nevoie, neavând provizii de putere în propriile persoane.

De aceea, Domnul îi învață să trăiască mai puțin din ei înșiși și mai mult din plinătatea Lui. Când vrăjmașul își face loc și se apropie ca un potop, ei strigă la Hristos după victorie. Când sunt conștienți de neputințele lor, ei nu cad în disperare, ci se încred în Hristos pentru înnoirea puterii lor. Astfel, prin aceste mijloace, ei trec de la slăbiciunea prunciei și devin „tineri”.

„V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și l-ați biruit pe cel rău” (1 Ioan 2:14). Am căutat să descriu câteva dintre trăsăturile de bază ale celor pe care pe drept îi putem privi ca aparținând acelei categorii de creștini denumiți aici „tineri”, în mod deosebit văzând deosebirile dintre ei și „copilași”. Trebuie să înțelegeți că ceea ce am scris nu a fost scris în vreun spirit de dogmatism, ci doar ca o expresie a opiniei personale. Eu cred că „tinerii” spirituali sunt credincioși care au căpătat o considerabilă cunoaștere a Cuvântului și sunt bine înrădăcinați în întreg planul doctrinei, așa cum este arătat în Scriptură, chiar dacă le lipsește înțelegerea mai profundă a „părinților”. La aceasta aș adăuga că ei știu în Cine au

crezut și Cui și-au încredințat totul, căci în mod cert am considera că un creștin fără siguranța că Hristos este al lui este încă un „copilaș”, chiar dacă nu mă aștept ca toți să fiți de acord cu această evaluare.

„V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și l-ați biruit pe cel rău”. Cât de diferite sunt căile lui Dumnezeu de cele ale oamenilor, chiar și ale oamenilor buni! Mulți creștini în vârstă din zilele noastre ar considera imprudent să le scrie sau să le spună fraților lor mai tineri, „fiindcă sunteți tari... și l-ați biruit pe cel rău”, din temerea ca nu cumva o astfel de afirmație să fie „periculoasă” pentru că ar stârni o tendință puternică de mândrie în rândul destinatarilor, ceea ce nu face altceva decât să arate cât de puține dintre gândurile noastre sunt modelate de Cuvântul lui Dumnezeu și cât de înclinați suntem către un raționament firesc. O astfel de atitudine nu este decât o „înfățșare de înțelepciune” (Col. 2:23), și una sărmană, căci trădează deopotrivă ignoranță și nebunie. Cei care sunt „tari” spiritual cel mai probabil că nu se vor îngâmfa dacă le spunem adevărul. Din contră, oricine se îngâmfa când i se spune așa ceva nu ar face decât să demonstreze că este slab! Haideți să nu căutăm să fim mai înțelepți decât este scris, ci mai degrabă să lăsăm deoparte raționamentele mândriei și să primim ceea ce Dumnezeu spune că este un „copilaș”.

Apostolul nu a căutat să îi flateze pe tineri prin afirmația de mai sus, căci el nu a spus „v-ați făcut tari”. Mai degrabă el făcea o apreciere bazată pe realitate. Procedând astfel, el L-a onorat mai întâi de toate pe Duhul Sfânt, atribuindu-I lucrarea produsă în

ei. Explicația dată acelei afirmații era că ea constituia lucrarea plină de har a Duhului în inimile lor. În al doilea rând, el își exprima bucuria. Era o sursă de bucurie pentru el faptul că aceștia, prin harul lui Dumnezeu, ajunseseră la o astfel de stare a sănătății și puterii spirituale. În al treilea rând, el a făcut acea afirmație pentru a-i încuraja. Dacă este datoria noastră să respingem și să muștrăm ceea ce este rău în ceilalți creștini, tot așa este de datoria noastră să recunoaștem și să lăudăm ceea ce este bine în ei. Un cuvânt de încurajare se dovedește adesea a fi de un real ajutor. „Dă-râmarea își are vremea ei, și zidirea își are vremea ei” (Ecles. 3:3). Pavel nu a ezitat să le spună tesalonicenilor: „creința voastră merge mereu crescând, și dragostea fiecăruia din voi toți față de ceilalți se mărește tot mai mult” (2 Tes. 1:3).

Dar ce a vrut să spună apostolul prin expresia „sunteți tari”? Probabil că majoritatea creștinilor ar răspunde prompt: păi, el vorbea doar în sensul în care ei erau „întăriți în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efes. 6:10). Totuși, eu cred că răspunsul este incorect, și dacă termenul „doar” ar fi unul pe care s-ar insista, cred că ar fi chiar o gravă eroare. Sunt cu totul de acord cu Thomas Goodwin care spunea că „există o dublă tărie spirituală: una care este înrădăcinată în însuși sufletul omului, constând în tăria și vigoarea harurilor obișnuite, și o alta care le ajută pe acestea, și care vine de la Duhul, după cum găsește El plăcerea să înarmeze și să umple sufletul cu Sine, aducând odată cu aceasta întărirea harurilor în noi, despre care citim în Efeseni 3:16, „și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru”.

Prin natura lui, creștinul este total lipsit de putere spirituală. Scriindu-le sfinților din Roma, Pavel spune: „Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuți” (5:6). Acel „căci” ar fi inutil dacă cei cărora le scria erau încă „fără putere”. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Tim. 1:7). Aș dezonora lucrarea Duhului binecuvântat dacă l-aș vedea pe cel regenerat în aceeași stare neajutorată ca și cel neregenerat. La regenerare, noi primim viață spirituală și, așa cum bine spunea Goodwin, „Ce altceva poate fi tăria, dacă nu viața caracterizată de o vigoare activă?” Ni se spune că „bucuria Domnului va fi tăria voastră” (Neem. 8:10), altfel spus, cu cât credinciosul își găsește încântarea mai mult în Domnul și se bucură în perfecțiunile Lui și în relația sa cu El, cu atât mai mult sufletul lui va fi îmborsărit și harurile lui trezite la viață. Psalmistul însuși recunoaște că „m-ai îmbărbătat și mi-ai întărit sufletul” (138:3), așa încât nu mai era un simplu om firav. Aș vrea însă să nu fiu înțeles greșit în acest aspect. Nu argumentez în favoarea vreunui fel de „tărie” ce i se infuzează creștinului, putere care să îl facă în vreun fel suficient în sine. Nicidecum, să piară acest gând! Până și „părinții” rămân complet dependenți, clipă de clipă, de harul divin, la fel cum este situația celui mai firav prunc în Hristos. Pe cât de paradoxal ar suna pentru gândirea carnală, însăși „tăria” care îi este dată la nașterea din nou îl face pe beneficiarul ei conștient (pentru prima dată) de slăbiciunea sa totală. Tocmai puritatea naturii noi în suflet este ceea ce dovedește corupțiile firii sale pământești. Faptul că este beneficiar al arvunei moștenirii sale îl face sărac în duh. Darul credinței este ceea ce îl determină

să fie sensibil la pornirile necredinței. Viața lui Dumnezeu în cel înnoit este ceea ce îl determină să tânjească și să înseteze după Dumnezeu. Cu toate acestea, există un sens adevărat potrivit căruia creștinul este puternic, atât comparativ cu neputința lui în starea neregenerată, cât și relativ, în sine.

„Un om înțelept este plin de putere, și cel priceput își oțelește vlagă” (Prov. 24:5). În măsura în care cunoștința spirituală crește, tot așa crește și tăria spirituală. Sufletul este hrănit și îmbogățit atât pentru lucrarea spirituală cât și pentru război, prin înțelepciune adevărată. Așa cum i-am reamintit adesea cititorului, creșterea în har și în cunoștință spirituală sunt legate inseparabil (2 Petru 3:18). Există o putere a curajului, a forței, a hotărârii, care îl face capabil pe posesorul ei să stea hotărât în picioare împotriva oricărei opoziții, biruind dificultățile și îndurând încercările și suferințele. Dar opusul acestui lucru este exprimat în acest verset: „dacă slăbești în ziua necazului, mică îți este puterea” (Prov. 24:10). Dacă sufletul tău se prăbușește în ziua încercării așa încât mâinile tale cad moarte și genunchii tăi devin slabi, dacă suferințele vin dar nu știi cum să rezisti în mijlocul lor, neglijând mijloacele harului și nefiind echipat pentru a te achita de responsabilități, atunci „tăria” ta este „mică”, și o astfel de atitudine nu face decât să o slăbească și mai mult. Unor astfel de persoane li se potrivește cel mai bine acest cuvânt: „Nădăduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima, și nădăduiește în Domnul!” (Ps. 27:4).

Ordinea de acolo trebuie observată cu atenție: mai întâi, apare o recunoaștere a dependenței noastre de Domnul. Mai

apoi, vedem un îndemn la curaj. În al treilea rând, vedem promisiunea divină dată celor care au curaj. În al patrulea rând, observăm cum încrederea în Dumnezeu în ce privește împlinirea promisiunii Lui aduce putere mai mare. Doar celor care au li se va da mai mult (Matei 24:29), și cei care folosesc harul care li s-a dat primesc porții mai mari.

„În mod obișnuit, Dumnezeu vine în ajutor prin harul Său eficace pentru a birui ispitele potrivit cu măsura folosirii harului obișnuit sau inerent, motiv pentru care, când noi creștem și ajungem la o tărie interioară mai radicală, El ne dă un ajutor eficace mai mare și, în consecință, permite ispite potrivite cu abilitatea omului interior, așa încât să le putem suporta (1 Cor. 10:13). El ne trimite proviziile Sale de putere ajutătoare în proporția acelu stoc inerent de putere pe care o vede folosită în omul interior, și apoi, pe măsură ce luptele acestuia devin mai mari, porțiile suplimentare de ajutor sunt crescute” (Thomas Goodwin).

Fără a continua să citez din acest autor, voi rezuma și parafraza următorul lui paragraf, cu care sunt în perfect acord. Este adevărat că harul lui Dumnezeu lucrează liber și El nu Se obligă în mod absolut prin nicio regulă sau măsură, ci acționează mereu după buna Sa plăcere. El Își ia libertatea să înfrâneze proviziile Sale de har ajutător de la aceia care au o mare doză de har inerent, pentru a ne arăta slăbiciunea oricărui har care se găsește în noi, împiedicându-ne să fim „tari” (Rom. 15:1). Harul Lui care aduce influențe ulterioare și care ne determină atât să dorim cât și să acționăm dovedește că El nu este obligat să dea din harul Lui nimănui. Observăm acest lucru atât în David cât și în Ezechia când au crescut la acest stadiu al tinereții lor în har. Totuși,

aceasta nu schimbă cu nimic faptul că, în dispensațiile Sale obișnuite, Dumnezeu le dă mai mult har aceluia care se folosesc bine de ceea ce au primit deja: „pe orice mlădiță care aduce roadă, o curăță, ca să aducă și mai multă roadă” (Ioan 15:2). Promisiunea de a fi „îngrășat” nu este dată leneșului, ci „celui harnic” (Prov. 13:4).

Dacă este să însumez totul, prin expresia apostolului „tinerilor, fiindcă sunteți tari”, eu înțeleg că, prin folosirea mijloacelor harului, prin cunoștința spirituală crescută, prin însușirea și aplicarea tăriei care se găsește în Hristos Isus (2 Tim. 2:1), prin practicarea harurilor omului nou, prin a învăța din experiențele variate prin care ei trec și prin acțiunile ajutătoare ale Duhului Sfânt, aceștia au trecut de la stadiul de „copilași” la o statură spirituală mai înaltă, și au fost calificați pentru a-și folosi mai bine mușchii spirituali. Rămâne valabil acest cuvânt: „cei ce se încred în Domnul [care nu se referă atât de mult la un act pe cât descrie o atitudine ce se regăsește în toți cei regenerați aflați într-o stare spirituală sănătoasă] își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă, și nu ostenesc” (Isaia 40:31). Cel credincios poate depăși starea sa de slăbiciune spirituală sau de pruncie, dar nu poate depăși condiția de dependență continuă de Domnul. Există o experiență a înaintării „din putere în putere” (Ps. 84:7). Deși fără Hristos nu pot face nimic (Ioan 15:5), totuși, prin faptul că El mă întărește, „pot [face] totul” (Fil. 4:13).

„*Și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi*”. Eu consider că această clauză este legată mai întâi de cea precedentă, aducând

lumină și oferind o explicație (parțială) a motivului pentru care acești „tineri” erau „tari” și descoperindu-ne una dintre principalele surse și mijloace ale tăriei lor spirituale. În același timp, ea ajută la definirea naturii tăriei menționate, anume ca har inerenț, ca un lucru aflat în aceștia. Pruncul în Hristos crește prin laptele curat al Cuvântului (1 Petru 2:2), și el devine puternic prin rămânerea aceluia Cuvânt în el, așa încât facultățile sau harurile omului nou sunt menținute sănătoase și viguroase.

Dar, în al doilea rând, eu cred că acea clauză este strâns legată și de ceea ce urmează, văzând că ea se sfârșește așa cum începe. Acești tineri au fost făcuți capabili să „îl biruie pe cel rău” prin faptul că acest Cuvânt rămâne în ei – „după cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori” (Ps. 17:4).

„*Și l-ați biruit pe cel rău*”. Observați, mai întâi, că acesta nu este un îndemn la responsabilitate, căci apostolul nu spune „ar trebui să...” ci „l-ați...”. În al doilea rând, aceasta nu este prezentată ca o situație excepțională, ca și cum ar fi experiența unor sfinți cu totul speciali, ci este caracteristic tuturor acestora: „[voi] l-ați”. În al treilea rând, aceasta nu este descrisă ca un proces prezent sau ca o țintă pentru viitor, ci ca pe un lucru deja realizat: textul nostru nu spune „îl biruiți” sau „îl veți birui”, ci „l-ați biruit pe cel rău”. Nu este de mirare de ce Goodwin a spus pe marginea acestei clauze că, „există o a doua dificultate, mai mare, [dincolo de a defini sensul expresiei „sunteți tari”], anume, cum și în ce fel se spune despre ei că l-au biruit pe Satana? Nu sunt ei predispuși mai degrabă ca, în luptele lor, să fie biruiți și să se plece în fața dorințelor corupte? Și cât de mult pot

fi ei biruitori nu este un lucru determinat de om”.

„*Și l-ați biruit pe cel rău*”. Oricât de greu ar fi să înțeleg sensul acestor cuvinte, este cert că nu trebuie să facem ca aceste cuvinte să fie mai dificile decât sunt deja. Trebuie să fim foarte atenți cum interpretăm acest verset (ca, de altfel, pe toate), așa încât să nu extragem din el ceea ce nu se găsește acolo. Vedeți că el nu spune „voi ați biruit firea pământească”, ca și cum tinerii ar fi obținut victoria asupra corupțiilor lor interioare. Acesta este un aspect de o importanță maximă, și unul care ar trebui să exercite o influență mare asupra gândirii noastre, văzând că această epistolă vorbește despre biruința asupra „celui rău” și asupra „lumii” (5:4), dar nu spune nicăieri că cei credincioși ar fi biruit poftele lor. Este adevărat că suntem îndemnați să dăm morții mădulele noastre pământești (Col. 3:5) și că toți cei născuți din nou realizează acest lucru în diferite grade. La fel de adevărat este că harul lui Dumnezeu îi învață eficace pe beneficiarii lui „s-o rupă cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăiască în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie” (Tit 2:12), dar Scriptura nu afirmă nicăieri că vreun sfânt ar fi „biruit firea pământească”.

Așa cum am sugerat mai sus, eu cred că expresia „și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi” aduce lumină asupra cuvintelor care ni se păreau dificil de înțeles – „și l-ați biruit pe cel rău”. În primul rând, ele ne arată care este principalul mijloc prin care vrăjmașul este biruit, anume Cuvântul lui Dumnezeu, care este denumit în mod expres „sabia Duhului” – arma de atac ce trebuie folosită împotriva „celui rău” (Efes.

6:16-17). Demonstrația supremă a acestui adevăr a fost dată de Domnul Isus când El a fost atacat de diavolul. El a dat apoi dovada că, în El, Cuvântul a locuit din belșug, că acel Cuvânt al lui Dumnezeu a locuit în dorințele și gândurile Lui și era ceea ce Îi ghida căile. La fiecare dintre ispitirile Satanei, El a replicat: „este scris”. El nu a negociat cu vrăjmașul, nici nu a stat la discuție cu el. El a stat hotărât în Cuvântul plin de autoritate și atotsuficient al lui Dumnezeu și a refuzat să se abată de la el, și așa l-a biruit pe Satana. Prin aceasta, Hristos ne-a lăsat un exemplu pe care să îl urmăm și ne-a încurajat pentru că ne-a arătat că putem avea succes. Dar, în al doilea rând, eu văd clauza „și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi” ca indicând nu doar mijlocul ce trebuie folosit, ci și însăși natura mijlocului prin care tinerii „l-au biruit pe cel rău”. Cu alte cuvinte, însuși faptul că despre ei s-a putut spune „Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi” a fost în sine dovada victoriei lor asupra marelui lor vrăjmaș. În Pilda Semănătorului, Domnul nostru ne-a învățat că sămânța semănată este Cuvântul și despre sămânța căzută pe cărare că, „au venit păsările și au mâncat-o”. În interpretarea dată, Hristos a explicat această expresie astfel: „vine Satana îndată, și ia Cuvântul semănat în ei” (Marcu 4:15). Aceasta arată clar că scopul principal al diavolului este acela de a opri Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât acesta să nu își ia locul permanent în inima omului, iar în cazul majorității vaste a semenilor noștri, el primește permisiunea să aibă succes. Domnul le spune mării majorități a celor ce se consideră creștini așa cum le-a spus evreilor, care aveau o mare cunoștință teoretică a Scripturii: „Cuvântul Lui nu rămâne în voi” (Ioan 5:38).

Trăim astăzi într-o lume atât de întunecată încât această generație este „în neștiință despre planurile lui” (2 Cor. 2:11). Mulți dintre copiii lui Dumnezeu caută să îl blameze pe Satana pentru lucruri de care ei sunt vinovați. Observați bine următoarele afirmații: „Căci dinăuntru, din inima oamenilor, [nu „de la diavolul”] ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile... toate aceste lucruri rele ies dinăuntru” (Marcu 7: 21, 23). „Și faptele firii pământești [nu „ale diavolului”] sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea... pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea” (Gal. 5:19-21). „Ci fiecare este ispitit [nu „asaltat de cel rău”, ci] când este atras de pofta lui însuși” (Iacov 1:14). Dar mândria lucrează, iar noi nu vrem să credem că suntem atât de răi și ticăloși, astfel că încercăm să scăpăm de impulsurile conștiinței prin a-i atribui Satanei lucrurile de care noi suntem responsabili. Satana nu are nevoie să îi ispitească pe oameni să facă lucrurile la care se referă pasajele de mai sus. El lucrează mult mai subtil și mai insidios.

Dacă mergem înapoi în Geneza 3, unde este prima menționare a Satanei – și aceasta ne oferă invariabil cheia pentru celelalte referințe – vedem domeniul în care el lucrează și obiectul central al atacurilor sale. Acea sferă este religioasă, iar ținta este Cuvântul lui Dumnezeu. Primele lui cuvinte adresate Evei au fost: „Oare a spus Dumnezeu?”, punând astfel sub semnul întrebării dictonul „Domnul a zis”. După cum el caută zi și noapte să împiedice Cuvântul lui Dumnezeu să intre în inima omului, tot astfel el se străduiește neîncetat să îl alunge atunci când Cuvântul a pătruns acolo. Una dintre tacticile lui favorite constă

din a infuza îndoieli în mințile pruncilor spirituali, de a-i face să pună sub semnul întrebării inspirația și veridicitatea Scripturii. Sub termenii impozanți ai „gândirii moderne”, ai „expertizei”, ai „descoperirilor științei”, el caută să sape la temelia credinței. Când eșuează, el face apel la ideile conflictuale ale sectelor și denominațiilor pentru a discredita ineranța Cuvântului. Când dă greș și în aceasta, el folosește „tradițiile” omenești pentru a-i îndepărta pe oameni de Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi conștientizăm mult prea puțin că fiecare atac făcut la adresa Cuvântului lui Dumnezeu, fiecare respingere a inspirației lui verbale și a autorității lui divine, fiecare repudiere a suficienței lui ca fiind singura noastră regulă a credinței și practicii, fiecare încercare de corupere a doctrinei lui și de pervertire a rânduielilor și închinării înaintea Dumnezeului Triunic – toate acestea sunt de la diavolul.

Mulți „copilași” în Hristos sunt serios zguduiți de acele atacuri și sunt loviți din orice parte de diferitele vânturi de învățături eronate.

Cu toate acestea, harul divin îi ocrotește și, pe măsură ce ei cresc în har și în cunoștință, pe măsură ce ei devin tot mai atenți la cine sunt cei pe care îi ascultă și ce anume citesc, pe măsură ce ei devin mai întăriți în adevărul Scripturii, ei triumfă asupra vrăjmașului. El eșuează în încercarea lui de a distruge credința lor în Scriptură, de a-i abate prin „erezii condamnabile”, de a alunga Sămânța semănată în inimile lor, astfel încât locuirea Cuvântului lui Dumnezeu în ei este dovada clară că ei l-au „biruit pe cel rău”. Același apostol continuă spunând în al patrulea capitol că

„În lume au ieșit mulți proroci mincinoși”, și a adăugat imediat: „Voi, copilașilor [copii dragi], sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit” (1 Ioan 4:1, 4).

PĂRINȚI ÎN CREDINȚĂ

În Efeseni 4:13 se vorbește despre statura lui Hristos, anume aceea a „plinătății lui Hristos”. Dacă am intra într-o discuție completă și într-o analiză detaliată a pasajului în care se găsește acest verset (4:11-16), aceasta ne-ar duce mult prea departe de aspectul de față al subiectului nostru, anume creșterea spirituală a creștinilor, la nivel individual, așa că este suficient pentru moment să spunem că acest pasaj tratează creșterea comună a Bisericii și aducerea ei la perfecțiune finală. Versetele 11-12 vorbesc despre instituirea slujirii creștine, versetul 13 anunță scopul ei, în timp ce versetele 14-16 ne fac cunoscut procesul prin care se atinge acel scop. Există o unitate a credinței între credincioșii de acum, atât în ce privește învățăturile dintâi, după cum există o unitate în cunoștința mântuitoare a Fiului lui Dumnezeu în această viață, dar lucrul la care ne îndreaptă privirile pasajul de față este finalitatea acestor lucruri în trupul colectiv al lui Hristos, când va exista o unitate perfectă a credinței, când vom avea parte de cunoștință perfectă și de sfințenie perfectă (Evrei 12:23), căci toți sfinții vor fi atunci conformați deplin chipului lui Hristos. Când „plinătatea lui Hristos” se va revela deschis, vom avea un Cap glorificat cu un Trup glorificat.

„Starea de om mare, înălțimea staturii plinătății lui Hristos” este lucrul la care întreaga Biserică este predestinată și el se

va împlini la a doua venire a Domnului nostru, „când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi, și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut” (2 Tes. 1:10). Totuși, acum, în această viață, există diferite etape ale dezvoltării spirituale a creștinilor, diferite clase în școala lui Hristos, diferite măsuri ale progresului făcut de aceștia. Vorbind la modul general, există trei etape ale „staturii plinătății lui Hristos” în care se află credincioșii din această viață, chiar dacă cei mai deosebiți dintre ei sunt foarte departe de acea statură pe care o vor primi în viața viitoare. Acele trei etape sunt specificate cel mai clar în 1 Ioan 2:12-14, unde apostolul îi împarte pe membrii familiei lui Dumnezeu în „prunci”, „tineri” și „părinți”. Am căutat să descriu trăsăturile principale ale celor din prima și a doua categorie, iar acum mă voi îndrepta către ceea ce este mai deosebit celor din a treia categorie, anume „părinții”.

Observați atent felul în care am formulat ultima parte a frazei anterioare: mă interesează mai degrabă ceea ce este distinctiv în această a treia categorie. Acest lucru trebuie subliniat sau cel puțin afirmat clar, pentru a-i preveni pe cititori să tragă o concluzie greșită. Ceea ce este caracteristic fiecărei categorii, este de asemenea o trăsătură a întregului, chiar dacă nu în aceeași măsură. În măsura lor, „copilașii” îl biruie pe cele rău și au o cunoaștere reală și mântuitoare a Celui „ce este de la început”, dar ei nu ies biruitori în aceeași măsură în care o fac „tinerii”, nici nu Îl „cunosc” pe Hristos atât de profund pe cât o fac „părinții”. În aceeași manieră, „părinții” se bucură că știu că au păcatele iertate și „Îl cunosc” pe Tatăl mai bine decât Îl cunoșteau în vremea prunciei lor spirituale. Astfel, ei nu sunt doar „la fel de tari”

pe cât erau în vremea tinereții lor spirituale, prin faptul că în ei rămâne Cuvântul lui Dumnezeu, ci au progresat „din putere în putere” (Ps. 84:7), căci acum Cuvântul locuiește în ei din „belșug” (Col. 3:16). Aș vrea să îi reamintesc cititorului că, în 1 Ioan 2:12-14, credincioșii nu sunt împărțiți după vârsta lor biologică, nici după timpul scurs de când au devenit creștini, ci după creșterea spirituală și după progresul pe care l-au făcut în viața creștină. Unii dintre aleșii lui Dumnezeu sunt convertiți foarte târziu în viața lor biologică și sunt lăsați în această lume pentru o perioadă scurtă, și chiar dacă ei aduc o dovadă clară a unei lucrări a harului produsă în ei și sunt rodnici spre slava lui Dumnezeu, totuși ei nu ajung la vigoarea spirituală a „tinerilor”, și cu atât mai puțin la inteligența și maturitatea spirituală a „părinților”. Pe de altă parte, există cei regenerați în tinerețea lor biologică și unii dintre ei fac un progres constant, statornic, împodobind doctrina pe care pretind că o cred și devenind folositori celorlalți creștini. Alții, însă, după un început promițător, se abat de pe cale și sunt o sursă de întristare pentru frații lor. Așa cum stau lucrurile la nivel individual, așa sunt și la nivel colectiv: despre sfinții din Roma, Pavel putea spune, „credința voastră este vestită în toată lumea” (1:8), în timp ce, scriind galatenilor, el a deplâns starea lor astfel: „Voi alergați bine: cine v-a tăiat calea ca să n-ascultați de adevăr?” (5:7). Celor din Tesalonic le-a scris, „credința voastră merge mereu crescând” (2 Tes. 1:3), dar despre efeseni este scris că și-au pierdut „dragostea dintâi” (Apoc. 2:4).

Deși este adevărat că cu cât a fost cineva creștin mai mult timp, cu atât mai matur ar trebui să fie în caracterul lui spiritual și să vedem în el mai multă creștere în har și mai multă maturitate

în lucrurile lui Dumnezeu, totuși, în multe situații, realitatea ne arată că lucrurile stau altfel. Mulți creștini demonstrează că, în viațele lor, creșterea spirituală este împiedicată și întârziată, iar unii creștini născuți din nou de peste 20 de ani nu avansează mai deloc în școala lui Hristos prin comparație cu cei care abia au intrat în această școală de câteva luni. Avem o paralelă cu această situație în contrastul prezentat între Elihu și bărbaiții în vârstă care s-au oferit să îl sfătuiască și să îl critice pe Iov. „Eu îmi ziceam: „Să vorbească bătrânețea, marele număr de ani să învețe pe alții înțelepciunea” – au avut primii acces la scenă, însă n-au făcut decât să-și arate incompetența. „Dar, de fapt, în om, duhul, suflarea Celui Atotputernic, dă priceperea. Nu vârsta aduce înțelepciunea, nu bătrânețea te face în stare să judeci” (Iov 32:7-9). „Perii albi” constituie „o cunună de cinste, ea se găsește pe calea neprihănirii” (Prov. 16:31).

Observați de asemenea afirmația din pasajul de mai sus: „de fapt, în om, Duhul, suflarea Celui Atotputernic, dă priceperea” (Iov 32:8). Abilitățile spirituale nu vin odată cu trecerea anilor, ci prin învățătura Duhului Sfânt. Acest lucru ne conduce la partea divină a creșterii spirituale, dar există și o parte care ține de responsabilitatea noastră. David spunea: „Am mai multă pricepere decât bătrânii, căci păzesc poruncile Tale” (Ps. 119:100). Deși studiul și meditația asupra Cuvântului lui Dumnezeu sunt într-adevăr mijloace ale harului și creșterii, înțelepciunea spirituală este obținută în principal prin supunerea personală față de Dumnezeu. El nu va da lumină asupra „tainelor” Scripturii dacă noi uităm de calea ascultării. Proaspătul creștin care umblă în ascultare de poruncile divine va avea mai mult discernământ spiritual și o judecată mai

sănătoasă decât un credincios mult mai bătrân, dar care este le-neș în „căile” lui. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască” (Ioan 7:17). Lumea aceasta spune, „experiența este cel mai bun învățător”, dar ea greșeste: copilul care se supune cu totul poruncilor divine are o Călăuză atotsuficientă și este independent de experiență. Priceperea obținută prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu este infinit mai bună decât cunoștința căpătată prin experiență dureroasă.

„V-am scris, părinților, fiindcă L-ați cunoscut pe Cel ce este de la început” (1 Ioan 2:14). Ceea ce se spune aici despre creștinii maturi indică cunoștința lui Hristos de către ei, căci referința se face la Fiul lui Dumnezeu întrupat. Ei au căpătat o cunoaștere mai deplină, mai profundă și mai experimentală a lui Hristos. Ei sunt acum mai preocupați de Persoana lui Hristos decât de ceea ce El a făcut pentru ei. Ei își găsesc încântarea în a-L vedea ca Acela care a preamărit porunca divină și a făcut-o onorabilă, care a satisfăcut toate cerințele sfințeniei și ale dreptății divine, care L-a glorificat pe Tatăl. Ei au căpătat o imagine mai profundă a tainei Persoanei Sale minunate. Ei au o înțelegere mai clară a angajamentelor legământului Său și a funcțiilor Sale profetice, preoțească și regală. Ei au o apropiere mai intimă de El prin părtășie personală. Ei au o experimentare mai deplină a dragostei, a harului și a răbdării Lui. Ei au căpătat o experimentare a învățăturilor Lui, testând astfel în practică valoarea poruncilor Lui și certitudinea promisiunilor Sale. Cunoașterea atribuită aici „părinților” este cu mult diferită de cea istorică sau speculativă, cu care sunt mulțumiți majoritatea preinșilor creștini. Există diverse grade ale acestei cunoașteri pur teoretică. În cazul unora,

ea nu înseamnă mai mult decât memorarea unor pasaje, așa cum se spunea despre evrei că aveau o formă a cunoștinței (cf. Rom. 2:20), ca o hartă a acesteia în mintea lor, obținută prin a reține ceea ce citiseră sau auziseră despre lucrurile divine. În cazul altora, avem de-a face cu o cunoștință limitată la niște opinii, așa încât ei cunosc mental numai părți de adevăr, o cunoaștere a unor lucruri care să îi determine să se considere „biblici”, însă înțelepciunea nu a pătruns în inimile lor (Prov. 1:20). Câțiva dintre ei ating un nivel mai înalt al acestei cunoștințe, care afectează într-o măsură inimile lor și conduce la reformarea vieții, așa încât ei „au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului *nostru* Isus Hristos” (notați că nu spune că era *al lor*), însă influența acesteia asupra dorințelor lor este atât de slabă încât nu rezistă ispitelor puternice, astfel că apostaziază de la credință și se întorc la tăvălirea în noroiul păcatului (2 Petru 2:20, 22).

Prin contrast cu acei credincioși nominali, orice suflet regenerat are o cunoștință supranaturală și spirituală a lui Dumnezeu, a lui Hristos și a Evangheliei, și, pe măsura creșterii în har, această cunoștință crește și ea. Cunoașterea pe care fiecare dintre noi o avem poate fi observată prin efectele pe care ea le produce: putem vedea dacă avem doar o cunoaștere teoretică, fără influență asupra practicii noastre, sau dacă avem o cunoaștere spirituală și mântuitoare, lucru pe care-l putem descoperi prin roadele pe care aceasta le aduce. O cunoaștere dată de Dumnezeu îl va conduce pe posesorul ei să își pună credința în Domnul (Ps. 9:10), să Îl prețuiască pe Hristos mai presus de orice (Fil. 3:8-9) și să Îl asculte (1 Ioan 2:3-4). O astfel de cunoaștere ne determină

nu doar să primim adevărul în lumina lui, ci și să îl iubim (2 Tes. 2:10), iar aceasta este o cunoaștere intimă, permanentă, care transformă viața și înflăcărează inima. Este ceea ce apostolul denumea „prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos” (Fil. 3:8) și care îl determină pe cel care o are să socotească toate lucrurile ca un gunoi, tânjind astfel după o cunoaștere și mai deplină și după o apropiere mai mare de Hristos, după o părtășie neîntreruptă cu El, după o asemănare tot mai completă cu chipul Său. Cunoașterea lui Hristos cu care „părinții” sunt binecuvântați este o cunoaștere care le umple sufletele de uimire sfântă, de admirație și adorare. Ei Îl cunosc prin revelația Evangheliei ca Acela care a fost „așezat din veșnicie, înainte de orice început”, care era „în toate zilele desfătarea Lui” (Prov. 8:23, 30). Astfel, ei Îl cunosc ca Acela care a unit Persoana Sa divină cu o umanitate sfântă. Ei Îl cunosc drept chipul Dumnezeuului celui nevăzut (Col. 1:16), Cel care ni l-a descoperit pe Tatăl. Ei sunt conduși astfel la o cunoaștere a măreției Sale divine, a calității Sale de Cap al Bisericii și Mijlocitor al unirii și părtășiei cu El, lucruri care le umplu inimile de bucurie. Îl cunosc ca Domn și Răscumărător al lor, ca Nădejdea lor, ca totul în tot pentru ei. El este Subiectul și Obiectul măreț al contemplării lor, așa încât sunt din ce în ce mai absorbiți de El. O astfel de cunoaștere își găsește expresia în a-L vorbi de bine celorlalți sfinți, străduindu-se să Îi fie plăcuți în toate lucrurile prin a urma cu sârguință exemplul pe care El l-a lăsat.

Nu trebuie să concluzionăm din 1 Ioan 2:13-14 că această cunoaștere mai profundă și mai deplină a Persoanei, calităților și lucrării lui Hristos este singurul semn distinctiv care îi caracterizează

pe „părinți”. Evrei 5:11-14 demonstrează că lucrurile nu stau așa: ei „îi învață” pe alții, deopotrivă prin exemplul și prin învățăturile lor, dându-le fraților lor mai tineri sfaturi și îndemnuri, încurajări și mângâieri. În același pasaj, ei sunt denumiți „oameni mari”, iar semnele distinctive ale lor sunt descrise ca „judecata care s-a deprins, prin întrebuițare, să deosebească binele și răul”, și ca fiind capabili să consume „hrana tare”, lucru care, potrivit cu scopul epistolei, face referire la gloriile lui Hristos, în special la calitatea Sa preoțească. Prin contrast, acei credincioși care nu pot digera astfel de hrană nu găsesc în ea nici savoare și nici hrană, fiind denumiți „prunci”, deci nu pot fi hrăniți decât cu „lapte”, altfel spus cu aspectele mai simple și elementare ale Evangheliei.

La fel cum pruncul trupesc are aceleași facultăți ca și adultul, dar nu a învățat încă să le folosească, pruncul în Hristos are toate „simțurile” sau harurile spirituale ale „părinților”, dar nu a învățat să le folosească pentru a căpăta aceleași avantaje. La fel cum un copil este incapabil să deosebească între hrana sănătoasă și cea dăunătoare, tot așa copilul spiritual nu are abilitatea de a-și forma o judecată corectă și de a face deosebire între predicatori care slujesc doar literei Cuvântului, și cei care sunt capabili să îi descopere sensul spiritual. Simțurile spirituale se dezvoltă prin folosirea lor. Așa cum mușchii unui atlet sau degetele unui pictor devin îndemânatice prin exercițiul lor constant, tot așa harurile spirituale ale omului nou sunt dezvoltate prin a le pune regulat în practică. Noi devenim mai bine echipați să deosebim binele de rău numai atunci când folosim lumina pe care o avem, practicând ceea ce cunoaștem deja, echipându-ne astfel sufletele

pentru descoperiri ulterioare ale adevărului și pentru o părtășie mai apropiată cu Hristos. Astfel, un alt semn distinctiv al „părinților” este înțelepciunea, judecata sănătoasă și discernământul ascuțit.

„Creștinul matur are o imagine mai solidă, mai judicioasă și mai bine încheată a Domnului Isus Hristos și a gloriilor dragostei Lui răscumpărătoare. De aceea, nădejdea lui este mai fermă, dependența lui este mai simplă, pacea și tăria lui mai durabile și uniforme decât este cazul proaspătului convertit. Chiar dacă sentimentele și simțurile sale se poate să nu mai fie atât de fierbinți ca pe vremea când era în starea de pruncie spirituală, judecata lui este mai solidă, gândirea lui este mai bine înrădăcinată, gândurile lui se îndreaptă mai des asupra lucrurilor de dincolo de vâl. Marea lui preocupare este să privească la gloria lui Dumnezeu în Hristos și, procedând astfel, el este schimbat după același chip și produce roadele neprihănirii într-o manieră evidentă și uniformă. Gândurile îndreptate către Hristos nu sunt simple speculații, pentru că ele au o influență reală asupra sa și îl fac capabil să exemplifice caracterul creștin cu mai mult folos și cu mai multă consecvență decât se poate aștepta din partea ‚copilașilor’ sau a ‚tinerilor’” (John Newton, *Grace in the Full Ear*).

„Părinții” sunt implicați cu mai multă sârguință în exercițiul evlaviei, întrucât, după ce au dovedit pentru sine că ascultarea de Dumnezeu este adevărata libertate, ei practică evlavia nu doar dintr-un simț al datoriei, ci cu bucurie. Ei își gestionează mai înțelept treburile acestei vieți, căci au o măsură mai mare de prudență și de circumspecție spirituală. Ei se achită de responsabilitățile lor cu o sârguință mai mare și cu o grijă deosebită, știind că Dumnezeu prețuiește calitatea mai mult decât cantitatea,

inima implicată mai mult decât dimensiunea sau măsura performanțelor lor. Ei sunt mai despărțiți de bucuriile emoțiilor, căci siguranța lor se bazează acum pe cunoștință, nu pe sentimente. Ei sunt mai conștienți decât erau anterior de fragilitatea și ignoranța lor, motiv pentru care se bazează mai mult pe brațele veșnice și caută mai frecvent înțelepciunea care vine de sus. Ei sunt mai predispuși la supunere în circumstanțele diverse ale lucrărilor Providenței, căci încercarea credinței lor a produs răbdare (Iacov 1:3) și, de aceea, sunt tot mai mulțumiți să abandoneze cu încredere și blândețe persoanele și lucrurile lor în mâinile Aceluia care face toate lucrurile bine.

„Părinții” sunt binecuvântați în mod deosebit cu lumină din partea Duhului, prin lucrarea Lui plină de har prin care le deschide ochii minții pentru a pricepe și inimile pentru a primi învățăturile Sfintelor Scripturi, astfel că ei au învățat că nu pot pătrunde în sensul spiritual al vreunui verset din Cuvânt fără ajutorul Duhului la fel cum nu pot crea o lume, așa încât rugăciunea lor zilnică este aceasta: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale” (Ps. 119:18). Ca urmare a cunoașterii lor profunde a lui Dumnezeu, caracterul lor devine tot mai maleabil și viețile lor sunt mai credincioase laudei Lui – nu în mod necesar în activități exterioare, ci prin exersarea harurilor lor, cu mulțumire și adorare. După ce le-a făcut numeroase descoperiri ale gloriilor lui Hristos, după ce au primit nenumărate dovezi ale iertării Sale, fiind părtași numeroaselor dovezi de dragoste din partea Lui, mărturia lor este aceasta: „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în

nimeni decât în Tine” (Ps. 73:25). Mințile lor sunt în bună măsură concentrate pe perfecțiunile minunate ale lui Hristos, manifestate atât în Persoana, cât și în lucrarea și calitățile Lui.

„Tu însă, vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă. Spune că cei bătrâni trebuie să fie treji, vrednici de cinste, cumpătați, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare” (Tit 2:1-2). Aici ni se spune că există haruri particulare care ar trebui să îi caracterizeze pe „părinții” din familia lui Dumnezeu. Mai întâi, ei sunt „treji”, sau, așa cum spune o notiță de margine, „vigilenți”. Acești credincioși nu consideră că, dacă au trecut anii, pot să cadă în letargie spirituală, ci mai degrabă aceasta îi stârnește la veghere în fața pericolului. Ei sunt „vrednici de cinste”: ei nu trebuie să fie stârniți de orice lucru mărunț, ci trebuie să fie gânditori și serioși, așa că lor nu li se pot permite aceleași lucruri ca în cazul fraților mai tineri, care pot cădea pentru o vreme în deșertăciune și superficialitate. Ei sunt „cumpătați” sau moderați în toate lucrurile. Termenul din limba greacă are sensul de „înfrânare de sine”, sau a-și ține pornirile și simțurile sub control. Ei sunt „sănătoși în credință”: ei trebuie să fie sinceri și statornici în mărturia lor. Ei sunt sănătoși „în dragoste” față de Hristos și frații lor. Ei sunt sănătoși în „răbdare”, nu nerăbdători și agitați, ci perseverenți în fapte bune, îndurând încercările și persecuțiile. „Cei ce sunt plini de ani ar trebui să fie plini de credință, har și bunătate” (Matthew Henry).

Nu doar că Noul Testament face o deosebire între pruncii spirituali și creștinii maturi, ci el ne descoperă și felul în care Dumnezeu ne dă slujitori ai Lui potriviți fiecărei categorii:

„Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mulți părinți” (1 Cor. 4:15). „Părinții” dintre slujitorii lui Hristos sunt caracterizați nu doar de o învățatură altruistă, iubitoare, credincioasă și prudentă, așa încât ei merită dragostea și respectul unor părinți, ci sunt și echipați în mod divin și experimental pentru a ne descoperi „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”, pentru a-i zidi pe sfinții bătrâni și pe sfinții tineri. Chiar dacă toți slujitorii adevărați ai lui Hristos sunt trimiși de El, totuși nu toți sunt la fel de calificați, echipați sau utili Bisericii. Mulți sunt „învățători în Hristos”, dar ei nu pot merge mai departe, nefiind nici rânduiți, nici echipați pentru vreun lucru dincolo de aceasta. Comparativ, puțini sunt cu mult superiori acestora și au o importanță mai de durată pentru turmă. Toți sunt folositori în diferitele lor poziții, dar nu toți sunt utili în același fel.

În încheierea acestui aspect al subiectului nostru, n-aș putea face ceva mai bun decât să atrag atenția asupra analogiei dintre creșterea spirituală a copiilor lui Dumnezeu și cea din Fiul întrupat. Este un lucru cu adevărat frumos să privim la felul în care acest aspect al adevărului a fost exemplificat în El. Umanitatea lui Hristos a fost perfect naturală în dezvoltarea ei obișnuită, și totul a fost făcut în El „frumos la vremea lui” (Eccl. 3:1). În primul rând, Îl vedem ca un Prunc „înfășat în scutece” și pus într-un staul (Luca 2:12). Apoi observăm creșterea Lui de la pruncie la copilărie, văzându-L la vârsta de 12 ani și observând perfecțiunile Sale morale strălucind când le „era supus” părinților Lui, după care ni se spune că „Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:51-52). Când a ajuns la vârsta maturității,

gloria Lui și-a găsit alte modalități de expresie, lucrând la masa tâmplarului (Marcu 6:3), după care au urmat lucrarea Sa publică. Într-un fel suprem, El a fost „Pomul sădit lângă un izvor de apă”, care „Și-a dat rodul la vremea Lui” (cf. Ps. 1:3).

6

CREȘTEREA SPIRITUALĂ, SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU ȘI RESPONSABILITATEA CREDINCIOSULUI

CREȘTEREA SPIRITUALĂ ȘI SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU

Am ajuns acum la ceea ce este probabil cel mai important aspect al subiectului nostru, nu atât din punct de vedere doctrinar pe cât din perspectivă practică. Ne este de folos să știm că există aspecte multiple ale creșterii credinciosului în har și în cunoașterea Domnului, dar nu ne va fi cu nimic de folos să știm clar ce este progresul creștinului, dacă rămânem pe loc. Chiar dacă interesul nostru ar putea fi trezit ca să învățăm că, în anumite aspecte fundamentale, creșterea sfinților este asemenea a pomilor, în dezvoltarea lor în sus, în jos, la interior și spre exterior, totuși astfel de informații nu vor avea nicio valoare reală dacă conștiințele nu ne sunt puse la lucru și dacă nu vom face eforturi clare în îndatoririle noastre. Pomii nu cresc mecanic, ci doar în măsura în care extrag hrană din sol și primesc apă la rădăcină, ca și căldură

și lumină de la soare. Ne este de ajutor să descoperim că există diferite grade și stadii ale creșterii spirituale în familia lui Dumnezeu și să deosebim trăsăturile fiecăreia, însă în ce fel ne vor ajuta acestea dacă personal nu vom trece de la pruncia spirituală la tinerețe și, în final, să devenim „părinți” în Hristos?

Deși există o analogie apropiată între creșterea unui creștin și a unui pom, nu trebuie să pierdem din vedere că există o diferență reală și radicală între ei atunci când privim la creștin ca la o entitate morală, ca la o faptură responsabilă, spre deosebire de un pom, care nu este astfel. Ceea ce ne va preocupa de aici încolo va fi exersarea calităților noastre morale și achitarea de responsabilitatea noastră. Creșterea spirituală este foarte departe de a fi ceva fortuit, care să se petreacă indiferent de folosirea mijloacelor potrivite, ea neavând loc spontan sau separat de însușirea privilegiilor și de împlinirea responsabilității noastre. Mai degrabă ea este rezultatul binecuvântării lui Dumnezeu asupra folosirii de către noi a lucrurilor ce ne sunt de ajutor și pe care El le-a dat și le-a rânduit, alături de dezvoltarea în ordine a diferitelor haruri pe care El ni le-a dat. Așa cum stau lucrurile în lumea naturală, așa stau și în cea spirituală: unele stimulează și altele împiedică progresul creștin, și este obligația constantă a sfântului să se folosească pe deplin de primele și să le evite cu hotărâre pe celelalte. Creșterea spirituală nu va putea fi stimulată câtă vreme rămânem indiferenți și inactivi, ci doar când ne dăm toată sârguința să cultivăm sănătatea sufletelor noastre.

Când căutăm să analizăm creșterea spirituală a unui sfânt, este nevoie să ne amintim că și aici, ca în orice alt aspect al vieții

creștine, există doi agenți diferiți la lucru, două principii cu totul diferite: există deopotrivă partea divină și partea omului, și este necesară multă înțelepciune și multă grijă pentru a păstra un echilibru scriptural. Acești doi agenți sunt Dumnezeu și sfântul. Cele două principii costau din acțiunile suveranității lui Dumnezeu și achitarea creștinului de responsabilitatea lui. Dificultatea implicată aici – și indubitabil una reală – este să recunoaștem existența fiecăruia dintre cei doi agenți și să păstrăm un echilibru corect între unul și celălalt. Există un pericol real ca să devenim atât de preocupați de responsabilitatea credinciosului și de sârguința lui în folosirea mijloacelor adecvate, încât putem ajunge să ne atribuim reușitele și astfel să Îi furăm lui Dumnezeu gloria – așa cum se petrece în mare măsură cu arminienii. Pe de altă parte, un pericol la fel de real există când insistăm aproape exclusiv pe acțiunile divine și pe dependența noastră de lucrarea de înviore a Duhului, așa încât ne cuprinde un spirit de inerție și ne considerăm ființe reduse la niște entități fără responsabilitate – cum este cazul fataliștilor și al antinomienilor. Trebuie să căutăm eliberarea imediată de oricare dintre aceste extreme.

Este de o importanță vitală să recunoaștem clar și de la bun început că numai Dumnezeu poate să îi facă pe copiii Lui să crească și să prospere, și că trebuie să fim profund și constant sensibili la dependența noastră totală de El. Așa cum am fost incapabili să dăm naștere vieții spirituale în sufletele noastre, tot așa suntem incapabili să o ocrotim și să o creștem. Chiar dacă acest adevăr este aducător de o smerenie profundă în inimile noastre, totuși afirmațiile Sfintei Scripturi sunt prea implicite și prea numeroase pentru a ne lăsa vreo umbră de îndoială asupra

acestui subiect, oricât de mică: „nimeni nu poate să-și păstreze viața” (Ps. 22:29), iar acest lucru este adevărat deopotrivă în tărâmul natural și în cel spiritual. Mai apoi, Cuvântul spune: „Binecuvântați, popoare, pe Dumnezeu nostru... El ne-a păstrat sufletul cu viață” (Ps. 66:8-9). „Domnul este partea mea de moștenire și paharul meu” (Ps. 16:5) a spus Hristos însuși. „Dumnezeul tău te-a făcut puternic” (Ps. 68:28). „De la Mine îți vei primi rodul” (Osea 14:8). „Nouă, Doamne, Tu ne dai pace, căci tot ce facem noi, Tu împlinești pentru noi” (Isaia 26:12). „Toate izvoarele mele sunt în Tine” (Ps. 87:7). „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Astfel de afirmații care usucă firea pământească elimină orice temeii al laudei de sine și orice plasare a cununii de onoare pe capul persoanei care nu trebuie.

Există în același timp o altă categorie de pasaje, la fel de clare și de necesare pentru noi, la care trebuie să privim direct și să fim influențați de ele într-un mod adecvat, pasaje care accentuează *responsabilitatea creștinului* și care vorbesc despre împlinirea îndatoririlor sale, pasaje care îl învinuiesc când el eșuează să facă aceste lucruri. Este vorba despre pasajele care arată că Dumnezeu își tratează copiii ca pe niște ființe raționale, punându-le înaintea îndatoririlor și cerând împlinirea lor sânguincioasă, chiar avertizându-i de durerea întristării Lui și de pierderile mari pe care au să le suporte dacă nu împlinesc aceste lucruri. El îi îndeamnă în mod expres să „crească în har” (2 Petru 3:18), să „lepede dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și, ca niște prunci născuți de curând, să dorească laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să crească

spre mântuire” (1 Petru 2:1-2). În loc să îi scutească pe evrei și să îi scuze pentru că nu crescuseră, El îi învinuiește (5:11-14). Chiar dacă a promis că va face bine poporului Său, Domnul a afirmat în același timp: „Iată în ce privință Mă voi lăsa înduplecat de casa lui Israel, și iată ce voi face pentru ei” (Ezec. 36:37), și nu ezită să spună: „nu aveți, pentru că nu cereți” (Iacov 4:2).

La prima vedere, ar părea imposibil să demonstrăm punctul de întâlnire între acțiunile suveranității lui Dumnezeu și cele ale responsabilității creștinului, și să definim relația dintre acestea două și modalitatea în care ele se întretaș. Dacă am fi lăsați să rezolvăm acest lucru prin puterile noastre, cu siguranță că o astfel de sarcină ar trece dincolo de abilitatea rațiunii omenești. Totuși, Scriptura rezolvă problema pentru noi și face asta în termeni atât de clari, încât nici măcar cel mai simplu credincios nu ar trebui să aibă vreo dificultate să îi înțeleagă. „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine” (1 Cor. 15:10). Este adevărat că apostolul trata lucrarea lui în contextul imediat, însă aplicația mai largă este evidentă și ne spune că principiile versetului se aplică cu o forță egală laturii practice a vieții creștine – lucru evidențiat de copiii Domnului în toate veacurile, prin faptul că și-au aplicat propriilor persoane prima și ultima dintre clauze, dar la fel de important și pertinent este ceea ce survine între acestea două.

În anumite pasaje, expresia „harul lui Dumnezeu” face referire la bunăvoința Lui veșnică față de poporul Său. În altele,

conotația este mai degrabă aceea a efectului favorii Sale, „harul” pe care El îl revarsă și îl infuzează în ei, ca în versetul următor: „fiecăruia dintre noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos” (Efes. 4:7). Hristos este „plin de har și de adevăr... și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har” (Ioan 1:14, 16). La fel cum păcatul este un principiu puternic ce lucrează în omul firesc, îndreptându-l către rău, tot așa, la regenerare, aleșii lui Dumnezeu primesc harul divin în sufletele lor, care acționează ca un principiu de viață puternic, lucrând în interiorul lor și înclinându-i către sfințenie. „Harul nu este nimic altceva decât o introducere în suflet a virtuților lui Dumnezeu” (Thomas Manton). Acest principiu al harului care ne-a fost infuzat la nașterea din nou este ceea ce denumim adesea „natura nouă” din cel creștin, și este denumit „duh” pentru că „este născut din Duhul” (Ioan 3:6). Fiind un principiu spiritual și sfânt, el este contrar păcatului interior, denumit „fire pământească” (Gal. 5:17) și, de aceea, se împotrivesc pornirilor păcatului și poftelor firii pământești, unul fiind contrar celuilalt.

Principiul harului sau natura nouă ce îi este dată sfântului nu este o ființă, chiar dacă este intrinsec sfântă și total dependentă de Autorul ei în ce privește tăria și creșterea. Astfel, trebuie să facem deosebirea între principiul harului și proviziile proaspete ale harului care se dau spre învierea și dezvoltarea lui. Am putea să îl asemănăm pe un nou născut și apoi pe un tânăr creștin cu un velier complet echipat: chiar dacă are tot echipamentul, este incapabil de mișcare câtă vreme vântul nu suflă. Creștinul este responsabil să își întindă pânzele și să ceară de la Dumnezeu o suflare din cer, însă atâta vreme cât vântul nu

bate (Ioan 3:8), el nu va înainta deloc. Dacă este să lăsăm în urmă această analogie și să ne întoarcem la realitate, ceea ce tocmai am spus își primește ilustrația în binecuvântarea apostolică, prin care Pavel s-a rugat atât de clar pentru sfinți în felul acesta: „Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos” (1 Cor. 1:3); sau, așa cum spunea Petru, „harul și pacea să vă fie înmulțite” (2 Petru 1:2), căci numai harul „înmulțit” îl va face pe creștin capabil să crească și să rodească.

De aceea, trebuie să facem deosebire nu doar între voia eternă și bună a lui Dumnezeu față de poporul Său (Efes. 1:4-5) și efectul sau rodul ei în infuzarea reală a harului Său (Efes. 4:7) sau revărsarea de la El a unui principiu activ al sfințeniei, ci trebuie să recunoaștem de asemenea diferența dintre acel principiu și înnoirea zilnică a lui (2 Cor. 4:16) sau, altfel spus, primirea dozelor de putere ale lui prin influențele Duhului Sfânt, lucru pe care noi nu îl merităm. Chiar dacă natura nouă este una spirituală și sfântă, care îl înclină pe posesorul ei spre a-I fi plăcut lui Dumnezeu, totuși ea, în sine, nu are suficiența de a produce roadele sfințeniei. Psalmistul spunea: „O, de ar ținti căile mele la păzirea orânduiri Tale!” (119:5). O astfel de dorință survine din principiul harului, dar pentru că el nu are o putere în sine, pentru a ajunge la rodire are nevoie de abilitatea suplimentară din partea lui Dumnezeu. Tot astfel, Cuvântul spune: „înviorează-mă, după făgăduința Ta!” (v. 25): scânteile harului alungă cenușa firii pământești ce are nevoie să fie arsă într-o flacără puternică. Viața harului poate să înainteze doar printr-o dependență completă de Dumnezeu și prin a primi de la El o provizie proaspătă a „ajutorului Duhului lui Isus Hristos” (Fil. 1:19).

„Trebuie să depinzi de Hristos în ce privește puterea și abilitatea de a te pocăi. Orice responsabilitate evanghelică se face numai în puterea Lui. Hristos trebuie să ne dea inimi maleabile, inimi care se pocăiesc. El trebuie să le învețe prin Duhul Său înainte ca acestea să se poată pocăi. Dacă El nu lovește aceste pietre, ele nu vor da apă, nici lacrimi pentru păcat. Dacă El nu zdrobește aceste inimi, ele nu vor sângera. Mai degrabă am putea să transformăm o piatră în carne decât să ne pocăim prin puterile noastre. Acest lucru este cu mult deasupra puterii naturii noastre, ba chiar contrar ei. Cum am putea să urâm păcatul pe care, în mod natural, îl iubim mai presus de orice? Cum am putea să deplângem păcatul, atâta vreme cât găsim plăcere supremă în el? Cum să abandonăm lucrurile care ne sunt dragi ca ființele noastre? Numai puterea nelimitată a lui Hristos poate face aceasta, așa că trebuie să ne bazăm pe Hristos, să-L căutăm pe Hristos, de unde vom primi această putere (Plâng. 5:21)” (David Clarkson, 1670).

Acest lucru se aplică în mod egal credinței, nădejzii, dragos-tei, răbdării – și punerii în practică a oricărui har creștin. Doar atunci când suntem întăriți cu putere de la Duhul Sfânt în omul interior putem să fim mlădițele roditoare ale Viței.

În esență, creșterea spirituală a creștinului depinde de harul pe care continuă să îl primească de la Dumnezeu, așa că măsura lui nu este obținută și nici determinată de vreun lucru care se află în noi sau din noi. Întrucât avem de-a face cu har, Autorul lui îl dă potrivit cu hotărârea Sa suverană: „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și voința și înfăptuirea bunei Sale plăceri” (Fil. 2:13, lit. KJV). Dumnezeu este Cel ce „face să crească” (1 Cor. 3:7): unora o creștere a credinței și înțelepciunii, altora a

dragostei și blândetii, altora a mângâierii și păcii, și altora a puterii și biruinței – El îi „dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Cor. 12:11). Preocuparea și cooperarea noastră se datorează în mod egal harului care ne face capabili, căci „nu că prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu” (2 Cor. 3:5). Tot ceea ce este bun în noi este un izvor ce vine din fântâna harului divin, și nimic altceva decât o convingere constantă legată de această realitate nu ne va păstra deopotrivă smeriți și mulțumitori. Dumnezeu este Cel care înclină mintea și voința spre orice lucru bun, care iluminează priceperea noastră și atrage dorințele noastre către lucrurile de sus. Chiar și mijloacele harului sunt ineficace dacă Dumnezeu nu le binecuvântează. Totuși, noi păcătuim dacă nu le folosim.

CREȘTEREA SPIRITUALĂ ȘI RESPONSABILITATEA CREDINCIOSULUI

Dar haideți să nu întoarcem spatele responsabilității omului în acest subiect. Nouă ni se cere să „creștem în har” (2 Petru 3:18) și este responsabilitatea noastră să primim „mai mult har” (Iacov 4:6), iar dacă nu creștem, vina este în totalitate a noastră, căci „Dumnezeul oricărui har” (1 Petru 5:10) este infinit mai dornic să ne dea harul decât suntem noi dornici să îl primim. Noi avem îndemnul clar: „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide” (Matei 7:7), iar aici se face referire la obținerea de către noi a proviziilor proaspete de har. Nicio apatie fatalistă nu este insinuată aici, căci nu putem sta leneși, cu mâinile în buzunare, până ce Dumnezeu va găsi plăcere să ne

împrospăteze. Nu, ci trebuie să facem tocmai contrariul. Suntem chemați să „cerem” cu hotărâre, să „căutăm” cu sârguință, să „batem” cu insistență, până când provizia necesară este obținută. Suntem îndemnați în mod expres să ne „întărim în harul care este în Hristos Isus” (2 Tim. 2:1). Suntem invitați liber „să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16) – harul iertător, harul sfințitor, harul care ne face capabili să perseverăm și harul de a împlini credincios până și sarcinile obișnuite ale vieții.

De aceea, este deopotrivă privilegiul și responsabilitatea noastră să obținem provizii proaspete de har, în fiecare zi. Apostolul spune: „să avem har” (Evrei 12:28, lit. KJV). Dar haideți să observăm totalitatea aceluia verset și să notăm cele cinci elemente menționate în el. „Fiindcă [o precizare care ne îndreaptă către context] am primit dar o Împărăție, care nu se poate clătina [privilegiul care ni se dă], să avem har [abilitatea] pentru ca astfel să Îl slujim acceptabil pe Dumnezeu [responsabilitatea], cu reverență și frică sfântă [maniera de împlinire]” (lit. KJV). Responsabilitățile noastre în slujirea lui Dumnezeu nu pot fi făcute într-un fel acceptabil fără ajutorul special al lui Dumnezeu. Noi trebuie să căutăm acest ajutor cu hotărâre, sârguință și constanță. Aș vrea să citez legat de acest verset ceea ce spunea John Owen, probabil unul dintre ultimii care pot fi acuzați că ar fi avut un spirit legalist: „A crește în acest har în ce privește și măsura lui și a menține punerea în practică a tuturor responsabilităților slujirii lui Dumnezeu este o datorie a tuturor credincioșilor în virtutea tuturor privilegiilor evanghelice pe care ei le primesc din

partea lui Dumnezeu. În aceasta constă rodnicia slavei pe care El o cere și o așteaptă de la ei”. Ce trist este că mulți hiper-calviniști sunt atât de departe de acest echilibru sfânt.

Pentru a obține proviziile proaspete de har, trebuie *mai întâi* să cultivăm o conștientizare a slăbiciunii, păcătoșeniei și insuficienței noastre, luptând împotriva oricărei porniri de mândrie și de încredere în sine. *În al doilea rând*, trebuie să fim mai sânguincioși în folosirea harului pe care îl avem deja, amintindu-ne că acela care își pune în negoț talanții va fi cel căruia îi vor fi încredințați și alți talanți. *În al treilea rând*, trebuie să cerem acest lucru de la Dumnezeu, întrucât Hristos ne-a învățat să cerem de la Tatăl pâinea noastră zilnică, și cu atât mai mult ar trebui să cerem de la El harul necesar pentru fiecare zi. În Hristos există o plinătate mijlocitoare a harului pentru poporul Său, și este privilegiul și datoria lor să ceară de la El acest har. „Să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului”: iar verbul de aici este conjugat la timpul prezent, vorbind despre o venire continuă, un fel de obicei sau practică a acestei veniri înaintea lui Dumnezeu. De aceea, avem deopotrivă privilegiul și datoria de a veni, și de a veni cu tot curajul. Apostolul nu spune că nimeni nu poate să vină decât dacă vine cu această încredere, ci mai degrabă el arată, având în vedere ideile din context, felul în care ar trebui să venim. Dacă nu venim cu tot curajul, atunci măcar să venim cerând acest curaj.

În ce privește scuzele pentru neascultarea noastră de invitația binecuvântată din Evrei 4:16 și pentru eșecul nostru de a „găsi har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie”, nu putem aduce

nimic altceva decât cele mai groaznice și mai nevrednice scuze, ele fiind atât de zadarnice și fără sens, încât ar fi chiar o pierdere de vreme să le enumerăm și să le respingem. Dacă le urmărim până la sursa lor, atâta cât putem suspecta, vom descoperi că acele scuze izvorăsc dintr-un sentiment al suficienței de sine, după cum este clar implicat de adevărul că „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar le dă har celor smeriți” (Iacov 4:6). Dumnezeu îmi spune și îți spune: „numai dacă veți căuta ocrotirea Mea” (Isaia 27:5); și iar, „căutați-L pe Domnul și sprijinul Lui” (1 Cron. 16:11). De aceea, trebuie să venim înaintea Lui cu rugăciunea aceasta: „Acum, Dumnezeule, întărește-mă” (Neem. 6:9), pledând promisiunea Lui: „Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor” (Isaia 41:10). Într-un paragraf anterior am citat cuvintele, „Dumnezeul tău te-a făcut puternic”, însă psalmistul nu a simțit nicidecum că o astfel de afirmație l-ar fi scutit de orice fel de responsabilitate în situația în care se găsea, ci el a strigat: „Întărește, Dumnezeule, ce ai făcut pentru noi” (Ps. 68:28).

Haideți să arătăm acum felul în care acea expresie din 1 Corinteni 15:10 ne indică punctul de întâlnire între acțiunile divine ale harului și folosirea de către noi a acestuia. Mai întâi, apostolul spune: „prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt” - o mlădiță smulsă din foc, o nouă făptură în Hristos Isus.

Mai apoi, el afirmă: „și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic” (comp. cu 2 Cor. 6:1), „ba încă am lucrat mai mult decât toți”. În loc ca harul să-l fi încurajat la indiferență, l-a stârnit la cea mai fierbinte străduință și la folosirea harului, așa că apostolul a fost conștient de aceasta și nu s-a ferit să își afirme sânguینța și zelul.

El spune, în al treilea rând: „totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine”. El respinge orice credit pus pe seama lui, ci Îi dă toată gloria lui Dumnezeu. Este responsabilitatea noastră să folosim harul pe care Dumnezeu ni l-a dat, punându-l în practică sfântă, dar nu ne putem lăuda cu el. Este la fel cum apostolul spunea altundeva: „Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Col. 1:29) – și vedem că apostolul n-a păstrat laude pentru sine, ci a atribuit cu smerenie tot ceea ce făcuse numai Domnului.

În al patrulea rând, harul îi este dat creștinului pentru a se folosi de el, pentru a munci cu el, luptându-se împotriva păcatului, împotrivindu-se diavolului, alergând pe calea poruncilor lui Dumnezeu, și totuși, cu toată această străduință și trudă a lui, el trebuie să fie conștient de Sursa puterii sale spirituale. Noi nu putem pune în practică decât ceea ce Dumnezeu pune sau lucrează în noi (Fil. 2:12-13), însă trebuie să ne amintim că este datoria noastră să punem la lucru ceea ce El ne-a dat.

Responsabilitatea creștinului nu este doar să ceară și să obțină mai mult har pentru sine, ci să și stimuleze și să crească harul în frații lui. Recitiți această propoziție și haideți să ne lăsăm smulși din letargia și indolența noastră. Nu are nicio valoare să răspunzi că nu poți să crești nici măcar provizia ta de har, cu atât mai puțin pe a altuia. Scriptura este clară în acest aspect: „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor ce-l aud” (Efes. 4:29). Observați bine că acest verset nu este adresat slujitorilor Evangheliei, ci oricărui copil al lui Dumnezeu.

Da, poți și ar trebui să fii un ajutor, un ziditor al fraților tăi. Plângându-te de soarta ta, suspinând în legătură cu situația ta nu îi vei stimula în niciun fel. Mai degrabă îi vei îndrepta către depresie și vei alimenta necredința în ei. Dar dacă vorbești despre credințioșia lui Dumnezeu, dacă aduci mărturie suficienței lui Hristos, dacă vestești bunătatea și îndurarea Lui manifestate față de tine, dacă citezi promisiunile Lui, atunci cei ce te vor auzi vor experimenta adevărul aceluia proverb: „După cum fierul ascute fierul, tot așa și omul ascute bucuria de pe fața prietenului lui” (Prov. 27:17, lit. KJV).

S-a spus adesea că „totul depinde de un început bun”. Există o forță considerabilă în aceste vorbe, căci dacă fundația este greșită, suprastructura va fi în mod cert nesigură. Dacă o luăm pe o cale greșită când ne aflăm la începutul unei călătorii, nu vom ajunge niciodată la destinația dorită, cu excepția situației când greșeala este corectată. De aceea, este de o importanță vitală pentru creștini să se cerceteze după standardul fără greșală al Cuvântului lui Dumnezeu și să se asigure de convertirea lor autentică, și de faptul că și-au pus temelia casei pe stâncă, nu pe nisip. Mulțimi de oameni sunt amăgite, și amăgite fatal în acest element vital: „Este un neam de oameni care se crede curat, și totuși, nu este spălat de întinăciunea lui” (Prov. 30:12). De aceea, copiii lui Dumnezeu sunt îndemnați în mod expres la aceasta: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă” (2 Cor. 13:5). Acest lucru nu poate fi făcut cu jumătate de măsură: „căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră” (2 Petru 1:10). Iată care este responsabilitatea noastră.

„Cercetați toate lucrurile”: nu lua totul ca pe un lucru de apucat, ci verifică-ți pretenția de credință asigurându-te de convertirea ta, nerămânând mulțumit decât când ai ajuns la o dovadă clară și temeinică a faptului că ești într-adevăr o făptură nouă în Hristos Isus. Apoi vine acest îndemn: „cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun” (1 Tes. 5:21). Acesta nu este un îndemn mediocru, ci unul care trebuie pus la inimă cu toată seriozitatea. Există încă în tine lucruri care se împotrivesc adevărului, chiar care iubesc minciuna. Mai mult, te vei confrunta cu o împotrivire feroce din afara ta, și vei fi ispitit să uiți de unde ai plecat și pe ce drum ai apucat-o. Și mai subtil va fi exemplul rău al celor ce pretind credința într-un fel ușuratic, care râd de strictețea ta și caută să te tragă la nivelul lor. Din aceste motive și din altele asemănătoare, „cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile, pe care le-am auzit, ca să nu fim [niciodată] depărtați de ele” (Evrei 2:1), iar termenul „niciodată” [cf. KJV] sugerează că trebuie să fim constant veghetori păzindu-ne de o astfel de situație gravă.

„Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința” (Evrei 10:23), astfel că trebuie să fim credincioși în a împlini ascultarea noastră. Veghează așa încât să nu ascunzi lumina sub obroc. Nu te rușina de haina ta creștină, ci poart-o în toate ocaziile. Fă așa încât lumina ta să strălucească înaintea oamenilor, pentru ca ei să vadă faptele tale bune. Nu te pleca în fața compromisurilor, ci fii constant un martor al lui Hristos. „Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit, și ține” (Apoc. 3:3). Dacă ai avut parte de o convertire autentică, ai primit ceea ce este infinit mai prețios decât aurul și

argintul, așa că trebuie să prețuiești aceasta și să te alipești cu tenacitate de ea. Păstrează lucrurile lui Dumnezeu în memoria ta prin meditații frecvente la ele, menținând fierbinți dorințele tale și fără a-ți călca peste conștiință. „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa” (Apoc. 3:11). Dacă ai cumpărat adevărul prin har, ai grijă să „nu îl vinzi” (Prov. 23:23). Fii neclintit în a menține această stare și devotamentul tău față de Hristos și față de ceea ce El ți-a încredințat.

Astfel, nu este doar necesar să începem bine, ci este la fel de necesar să continuăm așa: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei” (Ioan 8:31). O ascultare perseverentă de învățăturile lui Hristos este cea mai bună dovadă a realității mărturiei tale. Doar printr-o credință statornică în Persoana și lucrarea lui Hristos, printr-o încredere fermă în promisiunile Lui și printr-o ascultare regulată de poruncile Sale – în ciuda oricărei împotriviri din partea firii pământești, a lumii și a diavolului – ne vom dovedi a fi ucenicii Lui adevărați. „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea” (Ioan 15:9). Continuă să trăiești bucurându-te în dragostea Lui, prin credință. Cum se obține aceasta? Prin a te înfrâna de la acele lucruri care sting acea dragoste, prin a face acele lucruri care conduc la o manifestare mai deplină a ei. Un astfel de sfat nu este în nici cea mai mică măsură „legalist”, după cum demonstrează înseși cuvintele Domnului nostru: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui” (v. 10).

Este perfect adevărat că, dacă un suflet a fost regenerat de

Duhul lui Dumnezeu, el va rămâne pe calea Lui, însă la fel de adevărat este că rămânerea pe cale este dovada regenerării lui, iar dacă el nu rămâne pe cale, atunci doar se amăgește când presupune că este regenerat. Faptul că Dumnezeu a promis să împlinească sau să „desăvârșească” lucrarea bună pe care El a început-o în oricare dintre cei din poporul Lui nu elimină niciun fel de necesitate ca ei să împlinească lucrarea care le-a fost încredințată. Apostolii nici n-au gândit și nici n-au acționat altfel. Pavel și Barnaba îi îndemneau pe cei care îi ascultau „să stăruie în harul lui Dumnezeu” (F.A. 13:43), de unde înțelegem că îi îndemneau să nu fie descurajați de împotrivirea cu care se confruntau din partea celor necredincioși, nici să le permită pornirilor păcatului interior să întunece însușirea harului lui Dumnezeu, ci mai degrabă să continue bazându-se pe harul bogat al lui Dumnezeu și să dovedească din ce în ce mai mult suficiența lui. Tot astfel, îi descoperim pe aceiași apostoli mergând în alte locuri, „întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință și spunea că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe ne cazuri” (F.A. 14:22). În niciun caz ei nu au crezut în ideea mecanică sugerată de dictonul „odată mântuit, mântuit pentru totdeauna”, care este acum la modă în creștinism. Ei au insistat pe responsabilitățile creștinului și au fost credincioși în a-i avertiza pe oameni atât de dificultățile cât și de pericolele pe care aceștia trebuiau să le înfrunte cu dârzenie, dacă voiau să ajungă în Cer. Da, ei nu au ezitat să le spună sfinților că aveau să se prezinte fără vină și fără reproș înaintea lui Dumnezeu, „dacă rămân și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să se abată de la nădejdea Evangheliei” (Col. 1:23). Tot astfel, ei i-au îndemnat

să „stăruie în rugăciune, să vegheze în ea cu mulțumiri” (Col. 4:2), să se păzească împotriva tendinței de a renunța la rugăciune, să nu fie descurajați dacă răspunsul întârzie, să insiste și să fie mulțumitori pentru îndurările din trecut și pentru cele din prezent, așteptându-le cu nerăbdare pe cele viitoare.

Așadar, creștinul este chemat să continue în același fel în care a început: „După cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El” (Col. 2:6). Observați cu atenție unde este pus accentul: aici nu se spune „Hristos Isus, Mântuitorul” sau „Răscumpărătorul”, ci „Hristos Isus, Domnul”. Pentru a-L primi pe Hristos Isus ca „Domn”, a fost necesar să abandonezi tot ceea ce era împotrivor față de El (Isaia 55:7). Continuă astfel și nu te întoarce „iarăși în nebulie” (Ps. 85:8). A fost necesar și ți s-a cerut să predai armele războiului împotriva Lui și să te împaci cu El, apoi să te supui cu totul, și să „te păzești de idoli” (1 Ioan 5:21). Ți s-a cerut să te predai în fața cerințelor Sale neprihănite și drepte, și să Îi dai tronul inimii tale, apoi să nu lași să stăpânească peste tine „alți stăpâni” (Isaia 26:13), ci să „te dai pe tine însuși lui Dumnezeu, ca viu, din mort cum erai” (Rom. 6:13). Așa cum spunea Romaine, „El trebuie primit întotdeauna așa cum a fost primit de prima dată”. Obiectul credinței noastre nu suferă schimbări, așa că nu trebuie să existe nicio schimbare în noi în ce privește atitudinea față de El. Fii gata și bucuroasă ca El să stăpânească peste tine!

Dar haideți să observăm acum o altă expresie care se găsește în acest verset important: „După cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El”. Ca în multe alte pasaje

din epistole, viața creștină este asemănată aici cu o „umblare”, ceea ce denotă acțiune, deplasare înainte. Nouă nu ni se cere doar să păstrăm ceea ce avem și să continuăm așa cum am început, ci trebuie să și progresăm constant.

„Calea îngustă” trebuie să parcursă dacă vrem să intrăm în viață. Trebuie să existe o abandonare a acelor lucruri din trecut, nu să rămânem într-o complacere mulțumită gândindu-ne la vreo realizare anterioară, fiind chemați să ne „aruncăm spre ce este înainte”, insistând constant să mergem înainte „alergând spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Fil. 3:14-15). Aici, metafora trece de la umblare la alergare, ceea ce necesită mai mult efort și mai multă atenție. În Evrei 12:1-2, viața creștină este asemănată cu o cursă athletică, iar în 1 Corinteni 9:24 ni se reamintește că „dintre cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul”, apoi ne este dat îndemnul: „Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul!”

În discuția noastră despre stimularea creșterii spirituale, am tratat doar principii generale, așa că vom intra în mai multe detalii legate de mijloacele creșterii, dar înainte de a ajunge la ele, haideți să facem legătura dintre pasajele de mai sus și ceea ce am subliniat mai devreme în acest capitol. Am spus cândva că, „în esență, creșterea spirituală a creștinului depinde de harul pe care continuă să îl primească de la Dumnezeu”. Acum ar trebui să îi fie evident oricărui suflet înnoit că, deși este clar că are responsabilitatea de a rămâne în lucrurile pe care le-a primit de la Dumnezeu, de a continua pe calea sfințenie și de a merge înainte pe

ea, totuși el va putea să se achite de aceste responsabilități numai în măsura în care primește provizii noi de putere și înțelepciune de sus. De aceea, în Scriptură este lăsat următorul cuvânt spre încurajarea lui: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar le dă har celor smeriți” (Iacov 4:6), iar cei „smeriți” sunt cei care își conștientizează nevoia, care se golesc de încrederea în sine și de superficialitate, care vin ca niște cerșetori pentru a-și primi favorurile.

„*Harul și pacea să vă fie înmulțite*” (2 Petru 1:2). În legătură cu saluturile apostolice, trebuie avut în vedere *mai întâi* faptul că ele erau mai mult decât o formă evlavioasă de salut, fiind în esența lor rugăciuni făcute pentru cei cărora epistolele erau adresate. *În al doilea rând*, întrucât astfel de rugăciuni au fost inspirate nemijlocit și verbal de Duhul Sfânt, ele conțin în mod cert rugăciuni pentru acele lucruri potrivite cu voia lui Dumnezeu. *În al treilea rând*, prin a cere acele lucruri de la Dumnezeu, apostolii au pus înaintea cititorilor lor un exemplu, învățându-i care erau nevoile lor prioritare și ce anume trebuiau să se roage. *În al patrulea rând*, creștinii din zilele noastre au parte de o călăuzire certă și n-ar trebui să le fie neclar dacă sunt îndemnați să se roage sau nu pentru binecuvântările spirituale. Credincioșii de astăzi pot fi pe deplin asigurați că este deopotrivă privilegiul și responsabilitatea lor să ceară de la Dumnezeu nu doar creșterea, ci înmulțirea harului pe care l-au primit deja.

Nevoia înmulțirii harului este reală și imperativă. Natură activă a omului fie crește în rău, fie în bine, așa că ar trebui să fim la fel de profund preocupați de creșterea harului după cum trebuie

să fim veghetori ca să nu îl pierdem. Viața creștină este un mers împotriva curentului firii pământești din interior și al lumii din exterior, și cei care vălesc împotriva curentului trebuie să își dea sânguința cu putere și continuitate, altfel forța apelor îi va purta la vale. Dacă un om se chinuie să urce un deal nisipos, el se va cufunda în nisip sau va aluneca la vale dacă nu va merge înainte. Tot astfel, atâta vreme cât dorințele creștinului nu se îndreaptă crescând către lucrurile de sus, ele vor ajunge în curând să se cufunde în atenția lor către lucrurile trecătoare și către cele ale simțurilor. Avertismentul pe care Domnul nostru ni l-a lăsat în ce privește folosirea talanților este unul foarte serios și aducător de cercetare în inimile noastre (Matei 25:28). Mulți creștini, care erau cândva zeloși în slujba Domnului și care aveau multă bucurie în sufletele lor, nu le mai au nici pe una, nici pe cealaltă. Cu atât mai serios este să observăm că chemarea, „să mergem spre cele desăvârșite”, este urmată imediat de o descriere a stării și a destinului înfricoșător al apostaziilor (Evrei 6:1, 4).

Așa cum sublinia Manton, „Este un indiciu rău să fim mulțumiți cu puțin har. Starea aceluia care nu își dorește să crească în har n-a fost niciodată bună. Lucrurile spirituale ale unei astfel de persoane n-au fost niciodată bucuria lui. Cel care a gustat cândva din dulceața harului are suficiente argumente pentru a-l determina să ceară mai mult har. Orice grad al sfințeniei este de dorit ca primul, așa că nu poate exista nicio sfințenie adevărată în lipsa unei dorințe după sfințenia perfectă. Dumnezeu ne dă un gust pentru acest obiectiv, așa încât să tânjim după lucrul desăvârșit din care am gustat”. Totuși, Domnul nu ne forțează să primim mai mult, ci adesea ne testează pentru a vedea dacă asta

este ceea ce ne dorim cu adevărat, așa cum a făcut Hristos după ce a vorbit cu cei doi ucenici pe drumul către Emaus și a făcut ca inimile lor să „ardă în ei” și „S-a făcut că vrea să meargă mai departe” la momentul când a ajuns la destinația lor, dar aceștia „au stăruit de El, și au zis: „Rămâi cu noi”” (Luca 24:28-32). Strugurii din Eșcol erau un eșantion din ceea ce Canaanul producea și aceștia au aprins zelul lui Iosua și al lui Caleb de a merge și a intra în posesia acelei țări, însă frații lor necredincioși au fost mulțumiți cu acel eșantion, dar n-au obținut niciodată mai mult de atât!

Pot exista multe lucruri în partea exterioară a vieții creștine care să fie lipsite de corespondentele lor interioare. Există un zel care nu este potrivit cunoștinței, o energie nestăvilită a firii pământești care stârnește la activismul pe care Scriptura nu îl încurajează nicăieri, iar astfel de lucruri sunt identificate prin expresia „porunci și învățături omenești” (Col. 2:22) și sunt încurajate adesea prin simpla tradiție sau superstiție, sau constituie numai imitarea a ceea ce fac alți „membri ai bisericii”. Totuși, nu poate exista prea multă credință în Dumnezeu, prea multă frică sfântă de El, prea multă cunoaștere a lucrurilor spirituale, prea multă lepădare de sine și dedicare față de Hristos, nici prea multă dragoste pentru frații noștri sfinți. Avem nevoie de har bogat pentru toate aceste virtuți. Sunt unii care trăiesc departe de Împărăția lui Dumnezeu, nepreocupându-se deloc de sufletele lor (Efes. 2:13). Alții se apropie de Împărăția lui Dumnezeu (Marcu 12:34), dar nu intră niciodată în ea (F.A. 26:18). Alții, care intră în Împărăție, fac totuși puțin progres pe cale și sunt niște mărturii sărmame pentru Hristos. Există însă puțini despre care se

poate scrie astfel: „În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:11), și, așa cum ne arată contextul, există unii care își „dau silința”, punând interesele sufletelor lor mai presus de orice.

Cei care folosesc harul ce li s-a dat, în felul acesta fac loc pentru provizii noi de har (Luca 8:18), și își asigură astfel o răsplată mai amplă în ziua veșniciei. Sunt perfect de acord cu Man-ton, care spunea că, „Vom avea măsuri de glorie potrivite cu măsura harului, căci cei care au parte de cel mai mult har sunt vase de capacitate mare, căci fiecare este umplut după mărimea lui”. Știu că nu toți puritanii gândeau la fel în acest aspect, și aș putea cita dintre cei care susțineau că vor exista grade de glorie printre sfinții din Rai, după cum există diferențe în pedeapsa dată celor pierduți în Iad. Și de ce n-ar fi așa? Există diferențe considerabile chiar și printre îngerii din cer (Efes. 1:21 etc.). Nu putem contrazice faptul că aici, pe pământ, Dumnezeu împarte inegal darurile și harurile Duhului Său printre copiii Lui. Scriptura arată foarte clar că Dumnezeu ne va potrivi răsplățile cu slujirile, și cununile noastre cu felul în care am folosit harul Lui și oportunitățile și privilegiile de aici, de pe pământ. Secerișul va fi proporțional cu semănatul (2 Cor. 9:6; Gal. 6:8). Este adevărat că toate cununile vor fi aruncate la picioarele lui Hristos, dar cununile nu vor fi identice în orice aspect.

De aceea, străduiește-te să capeți mai mult har, folosind toată rezerva de har pe care o ai. Astfel, există o mulțime de motive pentru care copilul lui Dumnezeu ar trebui nu doar să caute

să primească mai mult har, ci chiar ca harul să îi fie „înmulțit”. Dacă un rege pământesc l-ar invita pe unul dintre supușii lui să îi ceară o favoare, el nu s-ar simți deloc flatat dacă i s-ar cere cine știe ce mărunțiș. Nici noi nu Îl onorăm pe Suveranul cerului dacă am merge înaintea Lui cu mărunțișuri. Frați și surori, mergem înaintea Împăratului. Haideți să aducem lucruri mari înaintea Lui! Nu ne îndeamnă oare El să „deschidem gura larg, și El o va umple!” (Ps. 81:10) – crezi că nu știe El ce spune? Nu ne invită El să „mâncăm, prieteni, să bem [din izvorul de har până ne vom] îmbăta de dragoste” (Cânt. 5:1) – de ce să nu Îl credem pe cuvânt? El este „Dumnezeul oricărui har” (1 Petru 5:10) și ne-a descoperit „bogățiile harului Său” (Efes. 1:7), da, „nemărginita bogăție a harului Său” (Efes. 2:7). Pentru cine sunt ele disponibile, dacă nu pentru cei care își simt profund nevoia și le cer cu încredere? „Dumnezeu poate să vă umple cu orice har” (2 Cor. 9:8) și nu ne-ar fi spus asta dacă n-ar fi fost și dornic să ne asculte.

Haideți să anticipăm acum o *obiecție* ce poate fi exprimată astfel: Știu că această creștere spirituală este dependentă total de primirea proviziilor proaspete de har de la Dumnezeu și că este responsabilitatea mea să le cer sârguincios și încrezător. Am făcut asta, însă, în loc ca harul să îmi fie „înmulțit”, harul de care am parte a scăzut chiar. De aceea, în loc să înaintez, am luat-o înapoi; în loc ca nelegiuirile mele să fie „călcate în picioare” (Mica 7:19), poftele mele răcnesc mai feroce ca niciodată. La această obiecție se pot aduce mai multe răspunsuri.

În primul rând, se poate să nu fi căutat acest har cu toată

sârguința. Nu este de ajuns să ceri și să cauți, trebuie să „bați” cu insistență (Matei 7:7), să te lupți într-o manieră sfântă cu Dumnezeu în rugăciune (Rom. 15:30), să poți spune ca și Iacov, „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta” (Gen. 32:26).

În al doilea rând, momentul când Dumnezeu îți va răspunde poate să mai întârzie un pic: „Domnul așteaptă să Se milostivească de voi” (Isaia 30:18). El întârzie pentru a-ți testa credința și pentru că El cere de la noi perseverență și insistență. Lucrurile greu de obținut sunt prețuite mai mult decât cele pe care le căpătăm ușor.

În al treilea rând, trebuie să ținem minte că infuzia de har într-un suflet stârnește prompt vrăjmășia firii pământești, și cu cât ni se dă mai mult har, cu atât păcatul se va ridica mai feroce împotriva lui. Nici nu a venit bine Hristos în această lume, că Irod a scotocit întreaga țară căutând să Îlucidă. Când Hristos intră într-un suflet, tot păcatul interior se ridică împotriva Lui, fiindu-I vrăjmaș de moarte. Cu cât avem mai mult har, cu atât mai conștienți suntem de corupțiile din noi, dar cu cât suntem mai preocupați să le gândim, cu atât mai puțin conștienți vom fi de harul nostru. După cum crește harul, așa crește și conștientizarea nevoilor noastre spirituale.

În al patrulea rând, Dumnezeu nu răspunde întotdeauna dându-ne exact ceea ce Îi cerem. Tu I-ai cerut mai multă sfințenie, și El ți-a răspuns dându-ți mai multă lumină; tu I-ai cerut îndepărtarea unei poveri, dar El ți-a dat mai multă putere să o porți. Tu ai cerut biruință asupra poftelor tale, și ți-a fost dat harul care te smerește, așa încât să fii mai dezgustat de tine însuși.

Tu L-ai implorat să îți îndepărteze „țepușul din carne”, iar El ți-a răspuns dându-ți harul ca să îl poți suporta.

7

MIJLOACELE CREȘTERII SPIRITUALE

INTRODUCERE

După cele spuse până aici, poate părea aproape anormal să urmeze un capitol dedicat prezentării principalelor mijloace ale creșterii spirituale. Dacă succesul în viața creștină depinde în esență de obținerea proviziilor proaspete de har de la Dumnezeu, atunci de ce să mai enumerăm și se descriem în detaliu diferitele mijloace ce trebuie folosite pentru stimularea evlaviei personale? Pentru că expresia „a cere provizii proaspete de har” este una cu mult mai extinsă decât se presupune în general. „Mijloacele” sunt în realitate canalele prin care acel har curge către noi. Pe când explicam Matei 7:7 în cartea mea dedicată Predicii de pe Munte, am arătat că, atunci când căutăm harul care să ne facă în măsură să trăim o viață spirituală și supranaturală în această lume, acest har trebuie căutat la tronul de har, însă aceasta nu îl face inutil și nu îl scutește pe creștin de folosirea sârguincioasă a mijloacelor suplimentare pe care Dumnezeu le-a rânduit spre binecuvântarea poporului Său. Rugăciunea nu trebuie să ajungă să hrănească letargia în acele direcții sau să devină un substitut

pentru depunerea energiei în alte căi. Suntem chemați să veghem și să ne rugăm, să ne lepădăm de noi înșine, să ne luptăm cu păcatul, să îmbrăcăm întreaga armură a lui Dumnezeu și să luptăm lupta cea bună a credinței.

În părțile anterioare ale predicii Sale, Hristos prezentase un standard de excelență morală imposibil de atins doar prin carne și sânge. El a adus cerință după cerință, prezentând lucruri care nu stau în puterea naturii omenești decăzute. El a interzis vorbirea jignitoare, dorințele rele, privirile necurate și gândurile de răzbunare. El i-a încurajat pe credincioși la cea mai strictă omorâre a poftelor noastre cele mai dragi. El poruncise să ne iubim vrăjmașii, să îi binecuvântăm pe cei care ne blestemă, să le facem bine celor care ne urăsc și să ne rugăm pentru cei care, cu toate acestea, se folosesc de noi și ne persecută.

În fața tuturor acestor lucruri, creștinul poate exclama pe bună dreptate: „Cine poate face aceste lucruri? Astfel de cerințe ale sfințeniei sunt cu mult peste puterea mea firavă. Totuși, dacă Domnul le-a cerut, ce trebuie să fac?” Iată răspunsul Lui: „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide” (Matei 7:7). Domnul Isus știa că, prin înțelepciunea și puterea noastră, suntem incapabil să păzim poruncile Lui, însă ne-a informat imediat că lucrurile în mod obișnuit imposibile oamenilor pot fi posibile prin Dumnezeu.

Ajutorul divin este imperativ, dacă vrem să împlinim cerințele divine. Avem nevoie de îndurarea lui Dumnezeu pentru a fi iertați și curățați, de putere de la El pentru a supune poftele noastre care răcnesc, de înviere și împropătare pentru animarea

harurilor noastre firave, de lumină pe cărare, așa încât să putem evita capcanele diavolului, de înțelepciune de sus pentru rezolvarea diverselor noastre probleme. Numai Dumnezeu poate să ne elibereze din necazuri și să ne împlinească toate nevoile. De aceea, trebuie căutat ajutorul Lui: trebuie căutat cu rugăciune, cu credință, cu sârguință și cu așteptare. Dacă îl căutăm astfel, nu îl vom căuta în zadar, căci același pasaj continuă asigurându-ne astfel: „Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!” (Matei 7:9-11). Ce încurajare! Totuși, dincolo de rugăciune, suntem chemați să folosim și alte mijloace dacă vrem să obținem ajutorul și puterea de care avem atâta nevoie.

Există trei pericole principale față de care creștinul trebuie să se păzească în ce privește mijloacele variate pe care Dumnezeu le-a rânduit spre creșterea lui spirituală. În primul rând, există pericolul de a pune prea mare accent pe ele și pe dependența de ele. Ele nu sunt decât „mijloace”, și nu ne pot ajuta cu nimic dacă Dumnezeu nu le binecuvântează. În al doilea rând, dacă este să mergem la extrema cealaltă, există pericolul de a le subevalua sau de a ne imagina că putem să ne ridicăm deasupra lor. Există unii care cad în fanatism sau își imaginează că au fost „botezați cu Duhul” așa încât nu mai au nevoie de alte mijloace de ajutor. În al treilea rând, există pericolul de a aștepta de la aceste mijloace ceea ce poate veni doar de la Dumnezeu în Hristos. Fără îndoială că există loc pentru diferențe de opinie în ce privește

mijloacele specifice care sunt cele mai eficiente spre creșterea spirituală, și cu siguranță că există o varietate în metoda de abordare a celor care au scris pe acest subiect, unii accentuând mai mult un aspect în detrimentul altora. De asemenea, nu există o unanimitate a opiniei în ce privește ordinea în care diferitele mijloace ale creșterii spirituale ar trebui așezate. De aceea, le voi pune înaintea cititorului așa cum mi se par mie că sunt revelate, în lumina Scripturii.

OMORÂREA FIRII PĂMÂNTEȘTI

Pentru a obține provizii proaspete de har, este nevoie de o veghere constantă așa încât să nu ne deconectăm de la sursa acestor provizii. Dacă o astfel de afirmație pare ciudată unora dintre cititorii noștri, pretinzând că sună „legalist” sau arminian, mă tem că acest lucru se datorează faptului că sensibilitățile lor nu sunt pe deplin aliniată învățăturilor Sfintei Scripturi. N-ar fi o nebunie să dau vina pe bec că nu emite lumină, dacă nu am apăsat pe întrerupător? La fel de zadarnic ar fi să atribui orice lipsă a harului din mine unei pretinse lipse de dorință din partea lui Dumnezeu să îmi dea acel har, în condițiile în care eu am întrerupt părtașia cu El.

Dacă cineva ar obiecta că trasarea unei astfel de analogii este o chestiune carnală, răspunsul meu este că îmi este ușor să ilustrez ce am în vedere. Domnul însuși spune clar acest lucru: „nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeuul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte” (Isaia 59:2). Cum aș putea să primesc har din Izvorul lui,

dacă m-am deconectat de la El?

Numai entuziaștii fanatici vor spune că un creștin poate obține o cunoaștere mai profundă a voinii lui Dumnezeu și poate avea o lumină mai mare pe calea lor în timp ce își neglijează Biblia, abandonează cărțile bune și ignoră predicarea. Duhul Sfânt nu îmi va deschide Cuvântul câtă vreme eu mă complac în poftele firii pământești și îmi permit păcatul în inimă și viață. La fel de clar este că niciun creștin nu are vreun temei scriptural să se aștepte să primească înțelepciune și putere de sus, atât timp cât neglijează tronul de har și, dacă practică doar o formă de rugăciune, în timp ce urmează cu încăpățănare calea voinței și a plăcerilor proprii, nu va avea parte de răspunsuri de pace. „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul” (Ps. 66:18). „Cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre” (Iacov 4:3). Duhul Sfânt nu va tolera carnalitatea noastră. „Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte legea [adică refuză să meargă pe calea ascultării, în supunere față de autoritatea lui Dumnezeu], chiar și rugăciunea lui este o scârbă” (Prov. 28:9), pentru că, în astfel de circumstanțe, rugăciunea nu ar fi decât o un act de ipocrizie, o batjocură la adresa lui Dumnezeu.

De aceea, devine clar că trebuie să existe ceva ce vine înaintea rugăciunii sau a hrănirii din Cuvânt, dacă cel credincios vrea să facă vreun progres în viața spirituală. Scriptura este clară în acest aspect, chiar dacă eu aș putea să nu fi reușit să îl dovedesc înaintea cititorului. Noi suntem îndemnați să „primim cu blândețe Cuvântul sădit în noi”, dar, înainte de a putea face asta, trebuie să

împlinim ceea ce precedă imediat acest îndemn, anume să „lepădăm orice necurăție și orice revărsare de răutate” (Iacov 1:21). Trebuie să facem loc pentru Cuvânt în inimile noastre: să scoatem mobila veche înainte de a o muta pe cea nouă. Suntem îndemnați ca, asemenea unor „prunci născuți de curând, să dorim laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creștem spre mântuire” (1 Petru 2:2). O, dar mai există ceva înainte de aceasta, și de care trebuie să ne ocupăm mai întâi: „Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire” (v. 1). Trebuie să existe o alungare a corupțiilor noastre interioare, dacă vrem să avem un apetit spiritual pentru lucrurile divine. Omul firesc poate studia Biblia pentru a deveni informat intelectual în conținutul ei, dar, pentru ca sufletul să se hrănească în mod real din Pâinea vieții, este necesar ca el să lepede lucrurile pe care Dumnezeu le urăște.

Ceea ce am adus aici în atenție nu este recunoscut suficient de lumea creștină. Una este să citești Scriptura și să te obișnuiești cu învățătura ei, și cu totul altceva să te hrănești din ea și să ai viața transformată de învățăturile ei. Cuvântul lui Dumnezeu este un Cuvânt sfânt, și el cere sfințenia inimii din partea aceluia care vrea să o studieze cu folos. Sufletul trebuie acordat mesajului Cuvântului înainte de a-l primi în interior cu adevărat. Pentru a cultiva sfințenia sufletului, trebuie să ne împotrivim păcatului, să ne lepădăm de noi înșine, să omorâm poftetele corupte. Ceea ce este accentuat aici este ilustrat și demonstrat constant în Scriptură. Noi suntem chemați să „urâm răul” înainte ca să „iubim binele” (Amos 5:15), și să „încetăm să mai facem rău” înainte de a putea „învăța să facem binele” (Isaia 1:16-17). Trebuie

să ne lepădăm de noi înșine și să luăm crucea, înainte de a-L putea „urma” pe Hristos (Matei 16:24). Trebuie să ne „curățăm de orice întinăciune a cărnii și a duhului” dacă vrem să „ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Cor. 7:1). Nu ne putem „să ne îmbrăcăm în omul cel nou” (Efes. 4:24) până nu, „cu privire la felul de viață din trecut, ne-am dezbrăcat de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare” (v. 22)!

Păcatul locuiește în toți creștinii și se împotrivesc în mod activ principiului harului sau „naturii noi”. Când aceștia vor să facă binele, răul este prezent în ei. Păcatul interior sau „firea pământească” – natura coruptă – nu are „nimic bun” care să locuiască în el (Rom. 7:18). Natura lui este cu totul rea. El nu poate fi corectat, nefiind capabil de vreo îmbunătățire. El poate să îmbrace o haină religioasă, ca în cazul fariseilor, dar pe dedesubt nu se găsește altceva decât putreziciune. Este așa cum s-a spus pe bună dreptate: „Nimic bun nu poate rezulta din el. Mai degrabă am putea să scoatem foc din gheață decât să producem înclinații sau hotărâri bune din inima coruptă a unui om regenerat. Păcatul din ea nu va produce niciodată așa ceva. El nu poate fi convins vreodată să contribuie la acțiunile noului principiu în vreuna dintre acțiunile acestuia, astfel că gândirea credinciosului nu este niciodată cu totul duhovnicească și sfântă în acțiunile ei. În sufletul lui există o rezistență față de ceea ce este sfânt, și asta în orice perioadă”. Așa cum „firea pământească” se împotrivesc continuu oricărui lucru bun, tot așa ea înclină voința către ce este rău. Dorințele și pornirile ei se îndreaptă constant către obiecte zadarnice și carnale. Atâta vreme cât firea pământească capătă permisiunea de a-l controla pe creștin, ea îi va întuneca judecata,

îi va captura dorințele și îi va înrobi voința.

Principiul harului i-a fost dat sfântului cu scopul precis al împotrivirii față de solicitările firii pământești și spre înclinarea lui către sfințenie. Astfel, întreaga lui îndatorire poate fi însumată în aceste două lucruri: *să moară față de păcat și să trăiască pentru Dumnezeu*. El poate trăi pentru Dumnezeu numai în măsura în care moare față de păcat. Acest lucru ar trebui să fie evident de la sine că, întrucât păcatul este ostil lui Dumnezeu, și aceasta cu toată forța lui, nu vom deveni liberi să acționăm în direcția lui Dumnezeu decât în măsura în care ne ridicăm deasupra influențelor lui rele. De aceea, progresul nostru în viața creștină trebuie măsurat prin gradul eliberării noastre de puterea păcatului interior, iar acesta, în schimb, va fi determinat prin cât de hotărât, cât de sârguincios și cât de neobosit ne vom dedica acestei mari responsabilități a luptei împotriva corupțiilor noastre. Buruienile trebuie smulse înainte ca florile să poată crește în grădina și, tot astfel, poftele noastre trebuie omorâte dacă vrem ca harurile noastre să înflorească. Păcatul și harul cer fiecare stăpânirea asupra sufletului, și este responsabilitatea creștinului să se îngrijească de respingerea păcatului și ca harului să i se dea dreptul să stăpânească peste el.

„Dacă trăiți după îndemnul ei [firii pământești], veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi” (Rom. 8:13). Aceasta ne arată imediat importanța fundamentală și vitală a acestei responsabilități. Achitarea sau nu de ea este o chestiune de viață și moarte. Omorârea păcatului nu este ceva opțional, ci imperativ. În acest verset este prezentată alternativa

foarte gravă. Acele cuvinte sunt adresate sfinților, și ei sunt avertizați cu credincioșie că, „dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri”, altfel spus, că vor muri spiritual și veșnic. A „trăi după îndemnul firii pământești” înseamnă să trăim cum trăiesc cei neregenerați, care sunt motivați, stârniți și dominați de nimic altceva decât de natura lor decăzută. A „trăi după îndemnul firii pământești” nu se referă la un singur act, la unul minor sau chiar la o serie de fapte făcute într-o direcție anume, ci la situația când întreg omul este dirijat de principiul rău. Educația și cultura pot să producă un exterior rafinat, educația din familie și celelalte influențe pot să conducă la o „pretenție a religiei”, însă acestea nu îl îndeamnă pe om la dragostea de Dumnezeu și nici să își ia drept țel gloria Lui. A „trăi după îndemnul firii pământești” înseamnă să permitem naturii noastre decăzute să guverneze caracterul și să ghideze comportamentul nostru, și aceasta este situația tuturor celor neregenerați.

„Dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi”. Observați bine condiția „dacă”, fiindcă aceasta introduce imediat responsabilitatea fiecărui creștin, una care îl cheamă la efort. Totuși, ea nu este o lucrare pentru care el să fie suficient în sine, căci nu poate fi împlinită decât „prin Duhul”. Trebuie să avem grijă în acest aspect, ca să nu cădem în eroare. Expresia de aici nu este „dacă Duhul, prin voi, va face să moară...”, ci „dacă [voi], prin Duhul...” În această responsabilitate, creștinul nu este un fel de spectator. Nu ne este dat Duhul pentru a ne elibera de responsabilitățile noastre în această chestiune foarte importantă, ci mai degrabă ca să ne echipeze așa în-

cât să o putem împlini. Duhul operează prin a ne face mai sensibili în fața păcatului interior, prin a adânci dorințele noastre după sfințenie, prin a face ca dragostea lui Hristos să ne constrângă, prin a ne întări cu puterea Lui în omul interior. Totuși, noi suntem cei cărora li se cere să „facă să moară faptele trupului”, adică să ne împotrivim lucrărilor păcatului, să ne lepădăm de noi înșine, să dăm morții poftele noastre, să refuzăm să „trăim după îndemnul firii pământești”.

Nu trebuie să respingem responsabilitatea noastră cu pretenția că „Îl onorăm pe Duhul” sau sub pretextul că așteptăm ca Duhul să ne miște sau să ne dea putere, rămânând astfel într-o stare de pasivitate.

Dumnezeu ne-a chemat să „ne curățăm de orice întinăciune a cărnii și a duhului” (2 Cor. 7:1), „cu privire la felul nostru de viață din trecut, să ne dezbrăcăm de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare” (Efes. 4:22), să ne „păzim de idoli” (1 Ioan 5:21), iar El nu va accepta scuza incapacității noastre ca pe o pledoarie validă. Dacă suntem copiii Lui, El a infuzat harul Său în inimile noastre, iar acel har trebuie folosit tocmai în această responsabilitate a omorării poftelor noastre, iar modalitatea în care primim mai mult har constă în a ne folosi mai sârguincios de ceea ce avem deja. Noi nu Îl onorăm pe Duhul Sfânt prin a rămâne inerți, ci Îl cinstim și preamărim harul atunci când putem spune ca și David, „m-am păzit de fărădelegea mea” (Ps. 18:23), și asemenea lui Pavel, „mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire” (1 Cor. 9:27). Este adevărat, totul vine prin puterea lui Dumnezeu, însă aceste lucruri nu au

fost făcute de Dumnezeu în locul lor. Există un efort depus de acești credincioși, efort făcut eficace prin harul divin.

Observați că expresia nu este, „dacă, prin Duhul, ați *făcut* să moară faptele trupului”, ci „dacă, prin Duhul, *faceți*...”. Aici nu este o responsabilitate pe care am putea să o facem odată pentru totdeauna, ci una continuă, o sarcină pe viață pusă înaintea creștinului. Termenul „a omori” este folosit aici în sens figurativ, la fel cum un termen fizic este aplicat unui lucru imaterial. Totuși, putem observa ușor forța lui. În sens literal, termenul acesta implică deopotrivă o sarcină dureroasă și dificilă. Cea mai slabă ființă poate să opună rezistență când viața îi este amenințată, și întrucât păcatul este cel mai puternic principiu din om, acesta se va ridica în toată puterea lui la luptă, pentru a-și apăra existența. De aceea, creștinul este chemat să-și dea silința constant și cu toată energia pentru a-și supune poftele, pentru a se împotrivi înclinațiilor acestora și pentru a refuza solicitările lor, „luptând împotriva păcatului” (Evrei 12:4) – nu doar împotriva unei anumite forme sau porniri ale păcatului, ci împotriva tuturor, și în special împotriva rădăcinii de unde răsar toate acestea – „firea pământească”. Cum este creștinul chemat să împlinească această lucrare atât de importantă? În primul rând, prin a-și înfometă natura rea: „nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele” (Rom. 13:14). Există două modalități de a stinge un foc: să oprești alimentarea cu combustibil, sau să torni apă peste el. Dumnezeu nu ne cere să ne mutilăm trupurile, nici să adoptăm măsuri austere severe la exteriorul nostru, ci să ne abținem de la a alimenta aceste plăceri.

„A cere carne pentru trupurile noastre este un lucru necesar, o datorie, dar a cere carne pentru poftele noastre este un lucru provocator la adresa lui Dumnezeu (Ps. 78:18)” (Matthew Henry).

„A purta de grijă” firii pământești face referire la orice lucru care are până și cea mai neînsemnată tendință de a sluji poftelor acestuia, și orice stârnește poftele noastre carnale trebuie să fie un lucru de la care să ne abținem. Există pofte mentale și pofte fizice: există mândrie, lăcomie, invidie, răutate, prejudecăți, și toate acestea trebuie la rândul lor înfometate și respinse, căci ele sunt „întinăciunea cărnii și a duhului” (2 Cor. 7:1). Evită toate excesele și fii cumpătat în toate lucrurile. În al doilea rând, refuză orice prietenie cu orice este lumesc: „nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului” (Efes. 5:11). Refuză tovarășiile rele, căci „cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău” (Prov. 13:20). „Nu intra pe cărarea celor răi, și nu umbla pe calea celor nelegiuți” (Prov. 4:13-14), a celor care, „având doar o formă de evlavie”, în practică, „îi tăgăduiesc puterea”, căci Dumnezeu spune, „depărtează-te de oamenii aceștia” (2 Tim. 3:5).

În al treilea rând, „păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (Prov. 4:23). Fii hotărât să păstrezi o disciplină strictă asupra omului tău interior, în special asupra dorințelor și a gândurilor tale. Dorințele nelegitime și gândurile rele trebuie zdrobite din fașă, prin a te împotrivi cu hotărâre față de ele imediat ce ești conștient de existența lor. La fel cum este mult mai ușor să smulgi buruienile câtă vreme sunt tinere sau să stingi un foc înainte ca el să se întetească, tot așa este mult mai

simplu să tratezi pornirile inițiale ale poftelor tale decât după ce ele au „zămislit” (v. Iacov 1:15). Refuză să negociezi cu prima ispită, și nu tolera ca mintea ta să cugete prea mult la vreun lucru pe care Scriptura nu îl permite. În al patrulea rând, rămâi strâns alipit de Dumnezeu. Imediat ce ești conștient de eșecul tău, nu îl scuza, ci mărturisește-l cu pocăință înaintea Lui. Nu lăsa ca păcatele să se acumuleze în conștiința ta, ci recunoaște-le cu deschidere și promptitudine înaintea Domnului. Îmbăiază-te zilnic în Izvorul care a fost deschis „pentru păcat și necurăție” (Zah. 13:1).

Este un lucru ciudat că atât de mulți alți autori care au scris pe marginea acestui subiect au eșuat să pună pe primul loc între mijloacele creșterii spirituale această lucrare a omorării firii pământești, căci pare destul de evident că această lucrare ar trebui să fie prioritară în fața a orice altceva. La ce ne-ar folosi să citim și să studiem Cuvântul, să petrecem mai mult timp în rugăciune și să căutăm să ne dezvoltăm harurile, atâta vreme cât ignorăm și neglijăm faptul că în interiorul nostru avem un dușman care va neutraliza și va păta toate celelalte eforturi. Care este utilitatea gestului de a-mi stropi ogorul cu îngrășământ, dacă le permit buruienilor să crească și să se înmulțească acolo? La ce mi-ar fi de folos să ud și să altoiesc un trandafir, dacă aș ști că există un vierme care îi mănâncă rădăcina? De aceea, ține bine minte, dragă cititor, că nu poți face niciun progres în viața creștină până când nu conștientizezi importanța capitală și necesitatea imperativă de a purta un război neîncetat împotriva păcatului interior, nu doar să conștientizezi nevoia acestuia, ci să te echipezi cu hotărâre și să te implici în această responsabilitate, căutând întotdeauna ajutorul Duhului Sfânt, care îți va da succes

în această luptă. Canaanii trebuie exterminați fără milă dacă vrei ca Israelul să ocupe țara unde curge lapte și miere, și să te bucuri acolo de pace și prosperitate.

DEDICAREA FAȚĂ DE DUMNEZEU

Lucrarea de o viață a omorării păcatului este doar partea negativă a vieții creștine, fiind un mijloc pentru atingerea unui scop: aspectul pozitiv este acela că păcătosul răscumpărat și regenerat este chemat să trăiască pentru Dumnezeu, dedicându-I-se totalmente, să își folosească facultățile și puterile căutând să fie plăcut lui Dumnezeu și să promoveze gloria Lui. În vremea când era neregnerat, el mergea „pe drumul lui” (Isaia 53:6) și făcea ceea ce îi plăcea, însă, la convertire, el a renunțat la firea pământească, la lume și la diavolul, îndreptându-se către Dumnezeu și recunoscându-L ca Domnul lui absolut, Țelul său suprem și Partea lui veșnică de moștenire. Omorârea păcatului constituie înnoirea zilnică a acelei renunțări, continuarea în a se îndepărta de tot ceea ce Dumnezeu urăște și condamnă. Devotamentul față de Dumnezeu constă în punerea în practică a hotărârii și promisiunii pe care credinciosul a făcut-o la convertirea lui, când s-a predat și dedicat Domnului (2 Cor. 8:5), când L-a ales ca să-i fie cel mai mare Bine și când a intrat în legământ cu El pentru a-L iubi cu toată inima și pentru a-L sluji cu toată puterea.

În aceeași proporție cu aderarea strictă a credinciosului la predarea sa înaintea lui Dumnezeu la momentul convertirii va fi și creșterea lui spirituală și progresul său în viața creștină. Faptul că omorârea păcatului și dedicarea față de Dumnezeu constituie

ordinea corectă a principalelor mijloace care hrănesc creșterea spirituală este dovedit în primul rând din tipologia pe care o vedem în Vechiul Testament. Când Dumnezeu Și-a început lucrarea cu poporul Israel, El i-a chemat din Egipt, despărțindu-i de păgâni, așa cum a făcut cu marele lor strămoș, când l-a chemat să părăsească cetatea Ur din Caldeea – iar aceasta constituie o imagine metaforică a omorârii păcatului. Dar acesta era doar partea negativă. Odată ce i-a eliberat de vechiul fel de a trăi și i-a trecut prin Marea Roșie, El i-a adus la Sine (Exod 19:4), le-a făcut cunoscută voia Lui și a intrat într-un legământ solemn cu ei, la care ei au consimțit, afirmând că „vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul” (Exod 24:7). Atâta vreme cât ei aveau în vedere jurământul lor și își păzeau partea de legământ, totul avea să le fie bine. Devotamentul față de Dumnezeu era marele secret al succesului spiritual.

Această ordine rezultă din nou din cuvintele adesea repetate ale lui Hristos, care conțin un sumar scurt, dar cuprinzător al cerințelor Lui: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Matei 16:24).

Există termeni fundamentali ai uceniciei creștine și principii de bază după care viața creștină trebuie ghidată. Oricine „vine după Mine” – cine alege, hotărăște și decide să se înroleze sub stindardul Meu, oricine Mi se alătură, devenind unul dintre ucenicii Mei, „să se lepede de sine, să își ia crucea”, și aceasta „în fiecare zi” (Luca 9:23) – ilustrează lucrarea de omorâre a păcatului. Acesta este însă doar un aspect preliminar, un mijloc care țintește la realizarea unui scop: principalul lucru este „și vine

după Mine”. Adică oricine urmează exemplul Meu. Care era marele principiu care L-a ghidat pe Hristos? Care era țelul neschimbător al vieții lui Hristos? Iată: „M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6:38); „totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8:29). De aceea, nu Îl urmăm pe Hristos decât dacă acesta este scopul și ținta străduințelor noastre.

Din învățătura epistolelor reiese la fel de clar că devotamentul față de Dumnezeu constituie semnul distinctiv cel mai clar, responsabilitatea esențială și lucrul de căpătâi al vieții creștine: „Vă îndemn [implor] dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Rom. 12:1). Acest apel este făcut creștinilor și începe partea practică a acelei epistole. Până în acel punct, apostolul prezentase realitățile mărețe și conținutul doctrinar al Evangheliei, și cu o singură ocazie și-a întrerupt șirul discursului său prin a introduce un îndemn, anume în 6:11-22, iar forța acestuia este concentrată aici. Expresiile „dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați” (6:13) și „să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii” (6:19) sunt reformulate aici prin îndemnul: „să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. În substanța lui, acest îndemn este paralel cu cel al înțeleptului: „Fiule, dă-mi inima ta, și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele” (Prov. 23:26).

Locul acordat acestei porunci în Noul Testament sugerează importanța ei colosală: „Vă îndemn [implor] dar, fraților,

pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Rom. 12:1). Acesta este primul îndemn din epistole adresat sfinților, fiind formulat înaintea tuturor celorlalte! Mai întâi, există responsabilitatea pe care Dumnezeu o cere de la noi. În al doilea rând, temeiul pe care ea este cerută sau motivația pentru care trebuie împlinită, nu este cunoscută. În al treilea rând, vedem aici cum este afirmat caracterul ei rațional. Responsabilitatea la care suntem îndemnați aici este o chemare la o dedicare fără rezerve și la consacrarea creștinului față de Dumnezeu. Dar întrucât aceștia sunt termeni care au suferit mult în mâinile diversilor fanatici, voi prefera să vorbesc despre ei prin expresia dedicării noastre totale față de Dumnezeu. Acel cuvânt, „dedicare”, este folosit în Levitic 27:21, 28, unde este definit prin expresiile „să fie închinat Domnului” și „un lucru preasfânt pentru Domnul”, altfel spus, ca un lucru ce trebuie pus deoparte pentru a fi folosit numai pentru Dumnezeu.

Iosua 6 conține o ilustrație sobră a forței și implicațiilor acestui termen. Liderul Israelului a informat poporul că „cetatea [Ierihon] să fie dată Domnului spre nimicire, ea și tot ce se află în ea” (v. 17). Întrucât această cetate a cananiților căzuse în mâinile lor prin puterea lui Dumnezeu, El a pretins că este a Lui și a cerut să se împlinescă ceea ce El voia, împiedicându-i astfel pe evrei să își însușească orice lucru ca pradă de război pentru ei. Pentru a nu exista nicio incertitudine în mințile lor, Iosua a adăugat în mod expres din partea Domnului: „Tot argintul și tot aurul, toate lucrurile de aramă și de fier, să fie închinare Domnului, și să intre în vistieria Domnului” (v. 19). Și iată în ce a

constat enormitatea păcatului lui Acan: nu doar că s-a lăsat pradă unui duh de lăcomie, nu doar că a fost deliberat neascultător față de o poruncă divină, ci că și-a însușit ceea ce fusese în definitiv dedicat și pus deoparte pentru Domnul. De aici a rezultat și severitatea pedepsei cu care au fost loviți el și toți cei din casa lui. Acesta a fost un avertisment monumental pentru toate generațiile viitoare legat de cât de gelos vede Dumnezeu ceea ce este pus deoparte pentru El, și cât de gravă este acțiunea de a profana sau de a folosi în alte privințe ceea ce I-a fost dedicat!

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie”. Acest îndemn are sensul că trebuie să te dedici lui Dumnezeu, că te pui deoparte cu toată seriozitatea pentru El, spre a fi folosit de El, în slujba Lui, spre plăcerea Lui și ținând gloria Lui. Termenul ebraic tradus prin „dedicare” (*charam*) este redat ca „închinat” în Mica 4:13 și în Ezechiel 44:29 (*cherem*). Termenul grec tradus aici prin „aduceți-vă” (*paristemi*) apare pentru prima dată în Luca 2:22, unde ni se spune despre părinții lui Isus că „au adus Pruncul la Ierusalim, ca să-L înfățișeze înaintea Domnului”, ceea ce în versetul următor este definit prin expresia „închinat [sfânt] Domnului”. Ce profund și sugestiv este că referința inițială a fost făcută către marele nostru Exemplu! Aceasta revine în 2 Corinteni 11:2, „să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată”, și în Efeseni 5:27, „ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită”. Avem de-a face cu același cuvânt ce este tradus în Romani 6:13 prin expresia „dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu”. De aceea, el are sensul unui act hotărât, voluntar și personal de predare totală în mâinile lui Dumnezeu.

Această responsabilitate adusă înaintea creștinului este prezentată parțial aici, și în limbajul caracteristic simbolurilor Vechiului Testament, prin expresia „o jertfă vie”, în timp ce termenul „aduceți-vă” era unul folosit adesea la templu în legătură cu aducerea unor lucruri la Dumnezeu. Această responsabilitate a fost anunțată în profeția Vechiului Testament: „Vor aduce pe toți frații voștri din mijlocul tuturor Neamurilor, ca dar Domnului” (Isaia 66:20), nu pentru a fi uciși și arși în foc, ci pentru a fi prezentați înaintea lui Dumnezeu, spre a fi folosiți după buna Lui plăcere. Tot astfel, a fost revelat că, la venirea Dumnezeu nostru, El va spune, „strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă” (Ps. 50:3, 5). În jertfele levitice erau ilustrate trei lucruri. În primul rând, era ilustrată păcătoșenia, vinovăția și contaminarea noastră, care putea fi ispășită numai printr-un schimb de tipul „viață pentru viață”, iar aceasta aducea smerenie. În al doilea rând, era ilustrată acțiunea providențială minunată a harului lui Dumnezeu: Hristos ca Substitut și Garant, murind în locul nostru, lucru ilustrat spre mângâierea noastră. În al treilea rând, erau ilustrate dragostea și recunoștința datorate lui Dumnezeu, ca și noua ascultare pe care El o cere de la noi, iar aceasta spre sfințirea noastră.

Creștinului i se cere să își predea întreaga ființă în mâinile lui Dumnezeu. Limbajul în care este prezentată această poruncă din Romani 12:1 este preluat din economia mozaică. Expresia „să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie” are sensul de a ne preda pe noi înșine ca ființe raționale, care trăiesc într-un trup. „Trupurile” noastre sunt menționate în mod specific aici pentru a demonstra că nu există nicio rezervă, că întreg omul trebuie

să fie dedicat lui Dumnezeu: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tes. 5:23). Când Dumnezeu a chemat Israelul să iasă din Egipt, El a spus, „să nu rămână o unghie din ele” (Exod 10:26). „Trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos” (1 Cor. 6:15) și, de aceea, El ne cere să „facem mădularele noastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungem la sfințirea noastră” (Rom. 6:19). Noua noastră natură se exprimă prin trup. Așa cum ne învață 1 Corinteni 6, trupul este „pentru Domnul, și Domnul este pentru trup” (v. 13). Și iar, „trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi... Proslăviți-L dar pe Dumnezeu în trupul vostru” (v. 19-20).

Această responsabilitate este exprimată în termenii Vechiului Testament pentru că apostolul îi compara pe creștini cu animalele de jertfă, ale căror trupuri erau dedicate Domnului ca jertfe, pentru că el voia ca, în felul acesta, să accentueze în mod specific acea obligație a creștinilor de a fi, de a face și de a suferi tot ceea ce Dumnezeu le cere. Expresia „jertfe vii” ne îndreaptă către o paralelă, nu către un contrast, căci niciun evreu nu îndrăznea să aducă drept jertfă un trup mort al unui animal. Jertfa trebuia să fie adusă vie de către cel ce venea înaintea altarului, omul respectiv punându-și mâna pe capul animalului, pentru a semnifica transferul tuturor păcatelor de la el la Dumnezeu, apoi animalul era ucis înaintea lui Dumnezeu, după care preoții, fii lui Aaron, luau sângele și îl stropeau pe altar (Lev. 1:2-5). Atunci când facem aplicația acestui termen în viața creștinului, putem include și ideea de permanență, anume să aducem trupurile

noastre ca o jertfă vie perpetuă. Ca în Hristos, care este „Pâinea vie” (Ioan 6:51) și „o nădejde vie” (1 Petru 1:3), ea nu trebuie să fie o jertfă trecătoare. Termenul „sfântă” are sensul de fără pată și de a fi pusă deoparte în totalitate pentru a fi folosită de Dumnezeu, așa cum și vasele cortului întâlnirii și templul erau dedicate exclusiv slujbei Lui.

Creștinul este chemat să se dedice lui Dumnezeu, iar acest lucru nu poate fi făcut fără cost, fără a dovedi că o „jertfă” este într-adevăr un sacrificiu, chiar dacă unul de bunăvoie. Totuși, numai în felul acesta putem să ne asemănăm morții lui Hristos (Fil. 3:10). Ea trebuie făcută rațional, voluntar, ca o jertfă de bunăvoie adusă lui Dumnezeu, cu tot consimțământul inimii, ca atunci când doi miri se dedică unul celuilalt în căsnicie, așa încât credinciosul poate să spună acum: „Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu” (Cânt. 6:3). Totuși, această dedicare se face în smerenie, cu durere și rușine pentru că am întârziat atât de mult, am irosit atât de mult din timpul meu, și am pierdut atâta putere în slujba păcatului. Ea trebuie făcută cu recunoștință, dintr-o conștientizare profundă a harului și milei lui Dumnezeu, astfel încât să ilustrez că dragostea lui Hristos m-a constrâns. Ea trebuie făcută fără rezerve, dedicându-mă necondiționat lui Dumnezeu. Ea trebuie făcută cu intenție, cu dorință sfântă, cu străduința și toată disponibilitatea de a fi călăuzit și stăpânit de El în toate lucrurile, preferând întotdeauna și punând interesele și plăcerea Lui mai presus de ale mele.

Dar haideți să observăm acum temeiul pe care este cerută această responsabilitate, sau motivația care stă în spatele ei. „Vă

îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu”. Vedeți că aici nu spune, „vă poruncesc”, căci el nu face apel la autoritatea divină. A implora este limbajul tandru al dragostei, cerând un răspuns al inimii față de harul uimitor al lui Dumnezeu. Termenul „dar” face legătura cu versetele anterioare, iar în capitolele de până aici, de la 3:21 înainte, apostolul prezentase „îndurările” Evangheliei sau bogățiile harului divin. Ele constau în alegere, răscumpărare, regenerare, îndreptățire, sfințire, însoțite de promisiunea păstrării și a glorificării – binecuvântări care întrec orice imaginație. Așadar, care ar trebui să fie răspunsul nostru față de favoruri atât de inestimabile? Era ca și cum apostolul a anticipat faptul că frații lui creștini aveau să fie atât de copleșiți de manifestarea bogată a bunătății lui Dumnezeu față de ei, încât aveau să exclame: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Ps. 116:12). Ce răsplată posibilă aș putea să-I aduc lui Dumnezeu pentru dragostea Lui fără egal? Iar aici, spune Pavel, aici este răspunsul la o astfel de întrebare, la o astfel de dorință profundă a inimii.

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. În felul acesta îți vei manifesta cunoștința și aprecierea față de tot ceea ce Dumnezeu a făcut pentru tine, în tine și spre binele tău. În felul acesta îți vei arăta sinceritatea dragostei față de El. Așa vei dovedi că ești ucenicul lui Hristos și că împodobеști Evanghelia Lui. Așa Îi vei fi plăcut Aceluia care a făcut totul pentru tine, nu doar prin mulțumirile cu buzele, ci prin mulțumirile în persoana ta. În felul acesta a început apostolul să

prezinte și să insiste asupra acelor obligații care decurg din favorurile și privilegiile binecuvântate prezentate în capitolele anterioare. Descoperirile doctrinare făcute anterior nu erau lucruri speculative care să implice doar creierul, ci erau descoperiri prețioase spre înflăcărea inimii. Conținutul Epistolei către Romani, de la capitolul 3 până la capitolul 8, ne este dat nu doar spre informarea minții, ci și spre reformarea vieților noastre. Nu ar trebui să despărțim niciodată privilegiile de responsabilități, nici responsabilitățile de privilegii, ci să le luăm împreună. Acest „dar” din 12:1 ne îndreaptă către aplicația practică a tuturor lucrurilor prezentate anterior.

„O jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. Chiar dacă recunoștința noastră față de bogățiile binecuvântărilor lui Dumnezeu este săracă și firavă, Dumnezeu găsește plăcere să primească ofranda ființelor noastre și să spună că o astfel de jertfă este un lucru care Îi place. Acest lucru se află într-un contrast izbitor și binecuvântat față de expresia gravă a înțeleptului: „Jertfa celor răi este o scârbă înaintea Domnului” (Proverbe 15:8). Expresia „slujbă duhovnicească” a fost interpretată în mai multe feluri, însă mă îndoiesc că ar putea fi înțeleasă mai bine decât ca o slujbă rezonabilă, potrivită. Alternativa corectă ar putea fi *logică* sau *rațională*, căci Dumnezeu cere în mod sigur să fie slujit într-un fel rațional, nu orbește sau superstițios. Literal vorbind, expresia mai poate fi înțeleasă și prin expresia „slujba voastră potrivită Cuvântului”. Slujba aceasta este închinare, căci este un act de omagiu și o slujbă asemenea celor de la templu, fiind în acord cu ideea de „jertfă”. Dumnezeu cere închinarea noastră cu trupul

și cu mintea.

„Aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. Și nu așa trebuie să fie?

„Cei care nu ascultă de Cuvânt sunt denumiți ‚nesocotiți’ (Ier. 8:9), pentru că le lipsește înțelepciunea de a deosebi superioritatea și echitatea căilor lui Dumnezeu. Ce poate fi mai rațional decât Acela ce a făcut toate lucrurile pentru Sine să fie slujit de făpturile pe care El le-a creat? Decât să trăim pentru Cel care ne-a dat ființă? Decât ca Suveranul să fie ascultat, adevărul infailibil să fie crezut? Decât ne temem de Cel care poate să distrugă și să Îl iubim și să avem încredere în Cel ce răsplătește?” (E. Reynolds, 1670).

Aceste lucruri sunt rezonabile pentru că este ceea ce ne cere Cel atotștiutor. Aceasta constituie partea fundamentală a legământului nostru când L-am ales să ne fie Dumnezeu: „Unul va zice: ‚Eu sunt al Domnului!’ ... iar altul va scrie cu mâna lui: ‚Al Domnului sunt!’” (Isaia 44:5). Prin consimțământul nostru solemn, recunoaștem dreptul lui Dumnezeu asupra noastră și ne supunem cerințelor Lui. El cere ca dreptul Lui să fie confirmat prin consimțământul nostru: „luați jugul Meu asupra voastră” – astfel, El nu forțează legământul Lui asupra nimănui.

„Aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. O spun iarăși, nu ar trebui ca lucrurile să stea așa? Oare un schimb de stăpâni nu implică și o schimbare a ordinii în viață? Nu ar trebui ca toți cei recuperați din păcate și dați lui Dumnezeu să demonstreze realitatea acelei schimbări prin a fi sârguincioși în sfințenie așa cum au fost sârguincioși anterior în păcat? Cuvintele pot fi ieftine, însă acțiunile și faptele vorbesc mai puternic.

Dacă Dumnezeu ni L-a dat pe Hristos ca jertfă pentru păcat, este oare prea mult să ne ceară să ne dedicăm Lui ca o jertfă de mulțumire? Hristos a fost mulțumit să Se facă nimic pentru ca Dumnezeu să poată fi totul - oare nu este rezonabil ca unirea noastră cu Hristos să conducă la asemănarea noastră practică cu El? Dacă, prin regenerare, am trecut de la moarte la viață, este foarte normal și potrivit să ne dedicăm pe noi înșine ca „jertfe vii” lui Dumnezeu și să umblăm în viața cea nouă. Nu ne însușim oare „îndurările” lui Dumnezeu prin credință, și nu constituie ele o motivație suficientă pentru a-l determina pe copilul Său să se dedice în totalitate voii Lui, pentru a fi călăuzit și folosit după buna Sa plăcere? Există oare cineva înclinat să se întrebe ce au în comun toate cele de mai sus cu creșterea spirituală? Răspunsul este că toate acestea sunt absolut necesare pentru creșterea spirituală. Convertirea autentică constă dintr-o dedicare a ființelor noastre înaintea lui Dumnezeu, dintr-o intrare în legământ cu El așa încât El să fie Dumnezeul nostru, iar promisiunile Lui sunt făcute „pentru cei ce păzesc legământul Lui, și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le împlinescă” (Ps. 103:18). Dar dacă noi ne întoarcem de la a ne dedica lui Dumnezeu și ne îndreptăm către păcat și către lume, încalcând astfel legământul, ce creștere spirituală am putea avea, de care să ne bucurăm? Hristos a murit pentru toți copiii Lui, „pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Cor. 5:15). Dacă eu revin apoi la o viață de plăceri de sine, în loc să avansez în viața creștină, m-am abătut de pe cale, am renunțat la dedicarea mea inițială față de Dumnezeu și am lepădat jugul lui Hristos. Creșterea spirituală constă în

creșterea dedicării față de Dumnezeu și din a fi tot mai asemenea morții lui Hristos.

A trăi în conștientizarea zilnică a faptului că Hristos ne-a „răscumpărat pentru Dumnezeu” (Apoc. 5:9) este unul dintre cele mai eficace mijloace ale creșterii spirituale, căci El ne-a răscumpărat pentru a-Și restaura drepturile asupra noastră, pentru a ne admite în favoarea și prietenia Lui, pentru a ne bucura de părtășie și comuniune cu El, pentru a trăi pentru plăcerea și gloria Sa, astfel că ne vom purta în consecință. Doar în măsura în care suntem cu totul dedicați slujirii și laudei Sale, doar în măsura în care toată bucuria noastră se găsește numai în El, doar așa vom ilustra atingerea scopului răscumpărării noastre. Niciun progres în viața creștină nu poate fi făcut decât dacă suntem conduși de realitatea că „nu suntem ai noștri... căci am fost cumpărați cu un preț” (1 Cor. 6:19-20). Când înțelegem aceste lucruri cu adevărat în inimă, sufletul va deveni preotul consacrat iar trupul va fi jertfa vie adusă zilnic înaintea lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Atunci vom avea de-a face cu devotament, nu cu ceva constrâns, ci din dragoste. Cu cât ne asemănăm mai mult morții lui Hristos, cu atât mai îndeaproape vom urma exemplul pe care El ni l-a lăsat, și cu atât mai autentică (și singură) va fi creșterea noastră spirituală.

CINSTIREA CUVÂNTULUI

Prin cinstirea Cuvântului mă refer la locul potrivit pe care îl acordăm Cuvântului sfânt și infailibil al lui Dumnezeu în dorințele, gândurile și viețile noastre zilnice. Noi îi vom acorda locul

cuvântul doar dacă suntem profund impresionati de Cel care ne-a dat Cuvântul, văzând motivele pentru care El ni l-a dat. Dumnezeu a „mărit faima prin împlinirea făgăduințelor” Lui (Ps. 138:2), și dacă așa îl vom vedea în mințile noastre, îl vom prețui mai presus de orice altceva (Ps. 119:72). În lipsa Cuvântului, noi ne-am afla într-un întuneric spiritual total (Efes. 5:8). Fără Scriptură, nu putem ști mai nimic despre caracterul lui Dumnezeu, despre atitudinea Lui față de noi sau despre felul în care El ne tratează. În absența Scripturii, nu am cunoaște natura păcatului și lipsa lui infinită de merite, după cum nu am fi în măsură nici să descoperim cum să fim mântuiți și scăpați din dragostea de păcat, din vinovăția păcatului și din contaminarea lui. Fără Scriptură, nu știm de unde venim, unde mergem și nici cum să ne purtăm în perioada dintre nașterea și plecarea noastră din lume. Chiar în calitatea noastră de credincioși, nu avem niciun alt mijloc pentru discernerea vocii lui Dumnezeu pentru noi, căci fără Cuvânt nu am ști pe ce cale să mergem, nu am cunoaște care sunt vrăjmașii cu care trebuie să ne luptăm, nu am deosebi armura de care avem nevoie, și nici cum să primim harul care să ne ajute la vreme de nevoie.

Toți cei care pretind că sunt creștini își vor da cel puțin acordul mental față de aceea ce tocmai am spus. Dar, când vine vorba de a aplica aceste lucruri, există diferențe mari de practică. În ce privește felul în care trebuie folosit Cuvântul lui Dumnezeu, există o diversitate de opinii. Biserica Romano-Catolică face tot ceea ce poate pentru a-i ține pe oameni cât mai departe de Scriptură, chiar interzicându-le să o citească sau, acolo unde interdicția pare prea mult, caută să îi descurajeze să facă asta.

Drojdia ei rea s-a răspândit în stânga și în dreapta, căci vedem că mulțimi de „protestanți” nominali, care altfel nu acceptă formal dogmele papalității, cred că Biblia este o carte misterioasă, ce nu poate fi înțeleasă de cei neinițiați și că numai „biserica” este competentă să îi explice învățăturile. De aceea, aceștia rămân mulțumiți să își primească învățăturile religioase prin alții, acceptând ceea ce le spune prelatul sau predicatorul de la amvon, și pentru că ei nu trebuie să „cerceteze Scripturile”, sunt incapabili să testeze ceea ce li se spune și sunt expuși riscului de a fi amăgiți în lucrurile care îi privesc pe veci. Astfel, în acest aspect nu există nicio diferență între aceștia și papistașii infatuați.

Dar există alții care „citesc Biblia” pentru ei înșiși, însă aici sunt incluse multe categorii de oameni. Unii fac acest lucru din tradiție, pentru că părinții și bunicii lor citesc o parte a Bibliei în fiecare zi, însă în puține cazuri aceștia dovedesc că se află în posesia cunoașterii mântuitoare a adevărului. Alții citesc motivați de superstiții, privind Biblia ca pe un fel de cutie magică religioasă: când se află într-o perioadă de incertitudini sau de întristare, se îndreaptă către Cartea pe care în general o neglijează, sperând să găsească acolo călăuzire sau alinare. Mulți o citesc doar intelectual. Dacă cei mai apropiați prieteni sunt mai mult sau mai puțin religioși, ei se simt rușinați că nu pot să ia parte la conversații, așa că vor căuta o cunoaștere generală a conținutului Bibliei. Alții o citesc pentru că aparțin unei denominații anume, așa încât să poată fi echipați să apere „mărturisirea noastră de credință” și să își poată menține poziția în controverse, cercetând cu prioritate acele pasaje care vor demola credințele altora. Câțiva o citesc pentru că asta este meseria lor: ea este manualul

lor. Principala lor motivație este să găsească acolo materialul potrivit pentru predici și pentru „studiile biblice”. Unii o citesc dintr-un spirit de curiozitate, doar pentru a-și satisface mândria intelectuală: ei se specializează pe profeții, pe simboluri, pe numerologie și așa mai departe.

Oamenii pot citi Biblia din astfel de motivații până ajung la vârste matusalemice, și totuși sufletele lor să nu aibă niciun folos din aceasta. Ei pot citi și reciti Biblia sistematic, de la Geneza până la Apocalipsa, pot să „cerceteze Scripturile” cu sârguință – comparând pasaj cu pasaj, pot deveni niște elevi sârguincioși ai Bibliei, și totuși, spiritual vorbind, să nu beneficieze cu nimic din toată această trudă. De ce? Pentru că au eșuat să conștientizeze principalele motivații pentru care Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său și nu au acționat în consecință, întrucât motivația lor este greșită, având un țel nepotrivit. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său ca o revelație a propriei Persoane, a caracterului, a stăpânirii Sale și a cerințelor Lui față de noi.

De aceea, atunci când îl citim, motivația noastră ar trebui să fie să Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu, perfecțiunile Lui și voia Lui pentru noi. Scopul nostru, atunci când folosim Cuvântul Lui, ar trebui să fie să învățăm cum să Îi fim pe plac și să Îl glorificăm și ca, odată ce caracterul nostru este format sub influența sfântă a Cuvântului, comportamentul să fie ne ghidat în toate aspectele lui de regulile pe care El ni le-a dat. Minteă are nevoie să fie învățată, dar dacă conștiința nu este cercetată, dacă inima nu este influențată și dacă voința nu este pusă la lucru, o astfel de cunoștință nu va face decât să ne îngâmfă și să adauge

la condamnarea noastră.

În paragrafele anterioare, am arătat că, pentru a crește spiritual, creștinul trebuie să se implice zilnic în omorârea firii pământești și în a se dedica pe sine ca o jertfă vie lui Dumnezeu, oferind motivele pentru care le-am pus pe primul și al doilea loc între mijloacele care ajută la creșterea spirituală. Este evident că pe următorul loc survine acordarea atenției potrivite Cuvântului, deoarece numai prin învățăturile lui putem afla ce anume trebuie dat morții și cum putem să Îi fim plăcuți lui Dumnezeu în umblarea noastră. Și este nevoie de câteva gânduri pentru a formula mai bine acest al treilea instrument de ajutor. Mulți l-au descris ca studierea Scripturii, dar, așa cum am arătat mai sus, oamenii pot să o „studieze” – așa cum procedau cărturarii din vremea Domnului Isus – și totuși să nu îi ajute cu nimic. Alții folosesc expresia hrănirii din Cuvânt, care este mai bună, chiar dacă există astăzi mii de oameni care cred că se hrănesc din el și totuși nu dau vreun semn că sufletele lor sunt cu adevărat hrănite sau că devin niște mlădițe mai roditoare ale Viței. De aceea, am ales expresia „cinstirea Cuvântului” ca fiind un termen mai cuprinzător.

Pentru a cinsti Cuvântul, trebuie să înțelegem scopurile pentru care Dumnezeu ni l-a dat, apoi să dirijăm eforturile noastre în consecință. Cuvântul ne informează în mod expres de scopul esențial pentru care a fost scris: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Tim. 3:16). Întrucât Scriptura este inspirată de Dumnezeu, rezultă în mod necesar și

natural că ea este „de folos”, căci El nu poate fi autorul vreunui lucru fără scop și inutil pentru beneficiarii lui. În ce sens sunt Scripturile „de folos”? În primul rând pentru *învățătură*, adică pentru învățătura sănătoasă și completă, „învățătura care duce la evlavie” (1 Tim. 6:3). Acest cuvânt face referire la doctrină, la instruire și „învățare”. În Scriptură avem adevărul și numai adevărul în legătură cu fiecare obiect sau subiect pe care îl tratează, și el ne este prezentat așa cum nicio altă ființă nu ar fi putut să îl înțeleagă sau să îl inventeze. Descoperirea doctrinei lui Dumnezeu este o revelare a Persoanei și caracterului Lui, așa cum nu au fost vreodată concepute de filozofi sau de poeți. Învățătura Scripturii despre om este una pe care niciun medic sau psiholog nu a descoperit-o vreodată prin puterile lui. La fel este doctrina despre păcat, despre mântuire, despre lumea aceasta, despre Rai și despre Iad.

A citi și a ne gândi la Scriptură căutând „învățătura” înseamnă să facem așa încât ceea ce credem să fie modelat de învățăturile ei. În măsura în care suntem sub influența prejudecăților sau ne însușim ideile religioase pe baza autorității omenești, și dacă mergem înaintea Cuvântului nu atât cu dorința de a învăța lucrurile pe care nu le știm, ci mai degrabă cu scopul de a găsi în Cuvânt ceva care să ne confirme învățătura pe care deja am primit-o din partea oamenilor, fie bună, fie rea, și atâta timp cât vom avea o atitudine păcătoasă față de Canonul Sacru, nu putem să ne așteptăm decât să fim abandonați în propria înșelăciune. Dacă stabilim în mintea noastră că nu vom accepta nimic ca adevăr divin decât ceea ce putem înțelege intelectual, atunci dovedim că disprețuim Cuvântul lui Dumnezeu și nu se poate

spune despre noi că îl citim spre învățatură sau corecție. Nu este suficient să afirm că nu am de stăpân pe vreun om, dacă pun rațiunea mea mai presus de dictatele infailibile ale Duhului Sfânt, atunci rațiunea mea îmi formulează crezul. Trebuie să vin înaintea Cuvântului conștient de ignoranța mea, abandonând gândurile mele (Isaia 55:7), cu rugăciunea fierbinte, „arată-mi ce nu văd” (Iov 34:32), și să fac acest lucru câtă vreme rămân aici pe pământ.

De aceea, mai înainte de orice, Scriptura inspirată este de folos pentru învățatură, pentru ca gândurile, ideile și credințele noastre în tot ceea ce privește revelația divină să poată fi modulate și ghidate de învățatura infailibilă a Bibliei. Acest gând și această atitudine îi mustră pe cei care batjocoresc învățatura teologică, care manifestă prejudecăți împotriva explicării doctrinei a Evangheliei, care o socotesc, în ignoranța lor, seacă și neinteresantă, care umblă numai după ceea ce ei denumesc „religia practică”. Am spus „în ignoranța lor”, întrucât deosebirea pe care ei încearcă să o facă este una nescripturală și invalidă. Cuvântul lui Dumnezeu nu trasează nicăieri o linie de demarcație între doctrină și practică. Cum ar putea, când evlavia practică adevărată nu este altceva decât influența adevărului asupra sufletului, sub lucrarea Duhului Sfânt? Ce poate fi întristarea evlavioasă pentru păcat, dacă nu influența adevărului asupra conștiinței și a inimii? Poate fi ea altceva decât o conștientizare sau simțământul ticăloșiei păcatului, a caracterului lui contrar față de ceea ce ar trebui să fie omul, a faptului că el a comis păcatul împotriva luminii și a dragostei lui Dumnezeu, topind astfel inima în durere? Atâta vreme cât acele adevăruri nu sunt conștientizate în inimă, nu vei

putea vreodată să plângi în mod autentic pentru păcatul tău. Pacea și bucuria se găsesc în credință, dar trebuie să ai un Obiect în care să crezi. Dacă îndepărtezi marea doctrină a ispășirii, toată pacea și credința ta sunt anihilate.

Da, mai înainte de toate, *Scriptura este „de folos ca să învețe”*. Dumnezeu declară aceasta, iar cei care spun orice altceva sunt mincinoși și amăgitori. Această afirmație îi respinge și îi condamnă pe cei care au prejudecăți față de doctrina Evangheliei sub pretenția că este neprietenosă pentru latura practică a vieții creștine. Acea evlavie personală sau trăire sfântă poate fi neglijată prin atașamentul excesiv față de dogmele teologice favorite, dar nu pot decât să resping vehement pretenția că învățătura doctrinară nu ar fi esențială pentru a urma exemplul lui Hristos. Toată învățătura Scripturii este „învățătura [doctrina] care duce la evlavie” (1 Tim. 6:3); altfel spus, este doctrina care definește și ghidează „evlavia”, care ne dă motivațiile pentru sfințenie și care o stimulează astfel. Dacă adevărul divin este primit în proporțiile plăcute în care este prezentat în Cuvânt, în loc să fie primit în sensul în care să împiedice evlavia practică, de fapt el se va dovedi a fi viața acesteia. Religia doctrinară, experimentală și practică sunt atât de necesar interconectate, încât nu pot exista separat. Influența adevărului asupra inimilor și minților este sursa tuturor simțămintelor noastre spirituale, iar acele simțăminte și dorințe sunt izvoarele oricărei fapte bune.

În al doilea rând, *Scriptura inspirată este de folos pentru „ca să mustre” sau spre convingere*. Termenul din limba greacă este redat de 5 ori ca „mustrare” și o singură dată prin expresia „mustră-

l între tine și el” [sau spune-i de greșeala lui, lit. KJV] (Matei 18:15). Și iată care este motivul principal pentru care Scriptura este atât de dezgustătoare pentru cei nemântuiți: ea pune înaintea lor un standard pe care ei nu îl pot atinge. Ea le cere lucruri care le sunt profund neatractive și le interzice acele lucruri după care natura lor rea tânjește și pe care le iubește. Astfel, învățăturile sfinte ale Scripturii îi condamnă constant. Cel neregenerat are un dezgust atât de mare față de Scriptură tocmai ca urmare a faptului că ea vorbește despre sfințenie și descurajează orice formă de rău. Tocmai pentru că Biblia îl convinge pe cititorul ei de păcatele sale, pentru că îi aduce la lumină păgânătatea, pentru că îl blamează pentru lipsa interioară și exterioară de conformare cu cerințele ei, tocmai de aceea omul firesc o respinge. Carnea și sângele nu vor să se amestece nimic peste ele, urăsc să fie cenzurate și sunt mânioase când li se prezintă greșelile. Pentru mândria omului firesc este prea mult să fie muștrat pentru eșecurile sale și umilit pentru erorile sale. De aceea, el preferă „profețiile” sau lucrurile care nu îi străpung conștiința!

„*De folos ca să mustre*”. Ești tu gata să fii muștrat? Suntem noi gata și dornici cu toată onestitatea să ni se arate tot ce există în noi și care este contrar legii Domnului și, astfel, dezgustător înaintea Lui? Suntem noi cu adevărat de acord să fim cercetați în lumina strălucitoare a adevărului, să avem inimile străpunse de sabia Duhului? Răspunsul autentic la aceste întrebări ne descoperă dacă suntem sau nu regenerați, dacă s-a produs în noi o minune a harului sau dacă suntem încă în starea firii noastre pământești. Dacă răspunsul nu este afirmativ, nu poate exista ni-

cio creștere spirituală în noi. Despre cei răi este scris: „au nescotit toate mustările mele” (Prov. 1:30). Pe de o parte, ni se spune că „cine urăște mustrarea, este prost” și că va muri (Prov. 12:1); pe de altă parte, „îndemnul și mustrarea sunt calea vieții”, „cel ce ascultă mustrarea capătă pricepere” (Prov. 6:23; 15:32). Dacă vrem ca Scriptura să ne fie de folos, trebuie să ne apropiem mereu de ea cu o dorință onestă ca tot ce este necurat în noi să fie muștrat prin învățăturile ei și, în consecință, să fie smerit până în țărână înaintea lui Dumnezeu.

În al treilea rând, *Scriptura este de folos ca „să îndrepte”*. Termenul din limba greacă nu se găsește nicăieri în altă parte în Noul Testament, dar are sensul de a îndrepta ceva. Mustrarea nu este decât un mijloc pentru atingerea unui scop, ne arată ce este greșit așa încât să poată fi îndreptat. În noi, totul, atât în interior cât și la exterior, are nevoie de corectare, căci căderea în păcat l-a despărțit pe om cu totul de Dumnezeu și de sfințenie. Gândurile noastre sunt greșite în toate aspectele și au nevoie să fie reajustate. Dorințele noastre sunt toate dezordonate și trebuie redirectate. Caracterul nostru este cu totul diferit de al lui Hristos, și trebuie să fie asemănat chipului Său. Purtarea noastră este rătăcitoare și cere să fie ghidată după regula neprihănirii. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său așa încât, sub călăuzirea lui, să ne ghidăm credințele, să ne reînnoim inimile și să ne reformăm viețile. Astfel, nu ne este de niciun folos să citim un capitol sau două pe zi doar motivați de spiritul decenței, fără vreo intenție clară de a ne supune gândului lui Dumnezeu așa cum este revelat în Biblie. Întrucât El ne-a dat Scriptura ca să ne „în-

drepte”, trebuie să ne apropiem întotdeauna de ea cu scopul sincer de a pune armonie între ea și tot ceea ce este nepotrivit în noi și în purtarea noastră.

În al patrulea rând, *Scriptura este de folos ca „să dea înțelepciune în neprihănire”* [sau ca să dea învățătura despre neprihănire, cf. KJV]. Acesta este obiectivul la care contribuie toate celelalte mijloace. Așa cum spunea Matthew Henry, Scriptura este „de folos pentru noi toți în toate aspectele vieții creștine. Ea ne descoperă toate obiectivele revelației divine. Ea ne învață arătându-ne ce este adevărat, ne mustră pentru tot ceea ce greșim, ne călăuzește în toate lucrurile bune”. „Învățătura despre neprihănire” nu se referă la neprihănirea lui Hristos care ne este atribuită prin îndreptățire, căci aceea este inclusă în „învățătură” [primul folos al Scripturii], ci se referă la integritatea în caracter și comportament, la neprihănirea inerentă și practică, care constituie rodul neprihănirii atribuite. Acesta este motivul pentru care avem nevoie să fim învățați din Cuvânt, căci nici rațiunea și nici conștiința nu sunt adecvate pentru o astfel de sarcină. Dacă acțiunile noastre sunt dirijate de vise, viziuni sau presupuse descoperiri nemijlocite din cer, în loc să fie modelate de învățătura clară a Sfințelor Scripturi, atunci o batjocorim, iar Dumnezeu ne poate abandona pe bună dreptate ca să cădem pradă propriilor amăgiri. Dacă mergem după tendințele lumii, dacă vrem doar să îi imităm pe semenii noștri sau să facem din opinia publică standardul nostru, nu suntem decât păgâni. Dar dacă Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu, este singura sursă pentru înțelepciunea și călăuzirea noastră, atunci ne vom descoperi mergând pe „cărările neprihănirii” (Ps. 23:3).

Biblia este foarte diferită de o carte de colorat care să îi amuze pe copii, chiar dacă ea conține imagini frumoase și ilustrează scene și evenimente într-o manieră în care pensula artistului n-ar putea să o facă vreodată. Ea este mai prețioasă decât o mină de comori în care să săpăm, chiar dacă conține minunății și bogății cu mult superioare celor descoperite la Kimberley. Noi nu conștientizăm suficient că Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său pentru a ne ghida zilnic viețile.

„Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să ÎMPLINIM toate cuvintele Legii acesteia” (Deut. 29:29). Și cât de rar auzim sau vedem acea ultimă clauză citată! Oare omiterea ei nu este o ilustrare gravă și importantă asupra stării vremurilor noastre? Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său nu pentru a ne distra intelectul, nici pentru a ne exersa imaginația, nici pentru a-l face terenul de luptă al teologilor, ci pentru a fi „o candelă pentru picioarele noastre, și o lumină pe cărarea noastră” (Ps. 119:105) – pentru a ne arăta calea pe care să mergem și pentru a identifica acele căi pe care să le evităm și care duc la pierzarea sigură.

„Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Rom. 15:4). Astfel, întreg Vechiul Testament este lăsat spre învățătura noastră, „așa încât, prin a ne alipi cu răbdare de Domnul, în credință și ascultare, în toate încercările și ispitele, să ne găsim mângâierea în folosirea zilnică a Scripturii, intrând astfel în posesia nădejzii bucuroase a cerului,

în ciuda păcatelor noastre trecute și a multelor greșeli din prezent” (Thomas Scott).

„*Aceste lucruri* [păcatele Israelului în pustie și judecățile lui Dumnezeu asupra lor] *li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră*” (1 Cor. 10:11) sau pentru avertizare, fiind lăsată ca să o punem la inimă, ca să luăm aminte și să evităm lucrurile rele. Ne vom confrunta cu ispite asemănătoare și cu aceeași natură rea în noi așa cum era în acești credincioși, și, dacă nu o dăm morții, vom fi copleșiți de aceeași soartă îngrozitoare. „Povățuiește-mă pe cărarea poruncilor Tale, căci îmi place de ea” (Ps. 119:35). Dacă citim părțile preceptive ale Scripturii fără atenția și hotărârea ca, prin ajutorul lui Dumnezeu, să ne conformăm purtarea după porunca ei, Scriptura nu ne va ajuta la nimic, ba va adăuga chiar la condamnarea noastră.

„*Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuïți*” (1 Ioan 2:1). Acesta este nu doar scopul acestei epistole, ci al întregii Scripturi. Iată obiectivul fiecărei doctrine, al fiecărei porunci și al fiecărei promisiuni: „ca să nu păcătuïți”. Biblia este singura carte din lume care acordă atenție păcatului săvârșit împotriva lui Dumnezeu. Revelația pe care ea o face cu privire la atotștiința lui Dumnezeu – „[Tu] știi când stau jos și când mă scol, și de departe îmi pătrunzi gândul” (Ps. 139:2) – îmi spune să nu păcătuiesc. Așa face și atributul omniprezenței Lui – „Ochii Domnului sunt în orice loc, ei îi văd pe cei răi și pe cei buni” (Prov. 15:3). Am fost învățați de sfințenia lui Dumnezeu? Aceasta ne îndeamnă să fim sfinți. Avem parte de adevărul învierii? Descoperirea acestuia s-

a făcut așa încât noi să „ne venim în fire, cum se cuvine, și să nu păcătui” (1 Cor. 15:34). Cu ce scop s-a arătat Fiul lui Dumnezeu? Iată: „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3:8). Promisiunile prețioase ne sunt date cu obiectivul expres ca „să ne curățăm de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Cor. 7:1).

„Să doriți laptele duhovnicesc și curat [al Cuvântului], pentru ca prin el să creșteți” (1 Petru 2:2). Dacă vrem să fim hrăniți de Cuvânt, trebuie să îl dorim și, ca în cazul oricărei alte dorințe, ea poate fi hrănită sau împiedicată, așa cum, după o vreme, oamenii s-au dezgustat de mana pe care o primeau de la Dumnezeu, și au poftit după carnea din Egipt. Scopul acelei dorințe după Cuvântul lui Dumnezeu este ca „prin el să creștem”, să creștem în cunoștință, în har, în sfințenie, „să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efes. 4:15); să creștem în rodnicie față de Dumnezeu și în utilitate față de semenii noștri. Trebuie nu doar să dorim Cuvântul, ci și să îl „primim cu blândețe” (Iacov 1:21): altfel spus, cu supunerea dorinței față de el și cu disponibilitatea și maleabilitatea inimii, fiind gata să fim modelați de cerințele lui sfinte. El trebuie să fie de asemenea „presărat cu credință” (Evrei 4:2, lit. KJV), altfel spus, să fie primit fără rezerve drept Cuvântul lui Dumnezeu ce ne este adresat, pentru a fi însușit și asimilat. Trebuie să ne apropiem de el cu smerenie și rugăciune, așa cum evreii trebuiau să se plece pe genunchi pentru a aduna boabele mici de mană de pe pământ. „Învață-mă orânduiri Tale” (Ps. 119:12): adică sensul lor, modalitatea de aplicare în toate detaliile vieții mele, și

felul în care trebuie împlinite.

Dacă vrem să citim Scriptura și să ne fie de folos, dacă vrem să ne hrănim sufletele prin ea, dacă vrem să progresăm cu adevărat în viața creștină, trebuie să facem aceste lucruri prin rugăciune fierbinte și cu meditație constantă. Doar dacă ne gândim adânc la cuvintele lui Dumnezeu, ele se vor întipări în mintea noastră și vor avea o influență salutară asupra gândurilor și acțiunilor noastre. Lucrurile pe care le-am uitat n-au nicio putere de a ne dirija, și Scriptura este uitată repede dacă nu ne vom îndrepta mintea constant către ea. O binecuvântare minunată îi este promisă aceluia care meditează zi și noapte la Legea lui Dumnezeu: „El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit” (Ps. 1:3). „Vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (1 Ioan 1:4). Fericirea și sfințenia sunt legate inseparabil. Pierzarea și ticăloșia se găsesc pe căile celor răi (Rom. 3:16), dar căile Înțelepciunii „sunt niște căi plăcute, și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice” (Prov. 3:17).

FOCALIZAREA PE PERSOANA ȘI LUCRAREA LUI HRISTOS

Este clar că focalizarea pe Hristos survine imediat. Trebuie să avem Scripturile înainte de a-L putea avea pe Hristos, căci ele mărturisesc despre El (Ioan 5:39), iar acolo unde Biblia nu a ajuns, Hristos este necunoscut. Hristos este revelat pe deplin în Scriptură, căci despre El este scris în sulul Cărții. În El se concentrează toate învățăturile Scripturii, căci Biblia este „învățătura

lui Hristos” (2 Ioan 9). În El își găesc împlinire perfectă toate poruncile ei. În El sunt adevărate toate promisiunile ei (2 Cor. 1:20). În El culminează toate profețiile biblice, căci „mărturia lui Isus este duhul prorociei” (Apoc. 19:10). Dacă despărțim învățătura de Hristos, Biblia devine într-adevăr „seacă”. Dacă separăm poruncile de Hristos, nu mai avem nicio exemplificare perfectă a lor. Dacă vom separa promisiunile de Hristos, ele nu mai sunt „da și Amin”. Dacă punem un zid de despărțire între profeții și Hristos, ele nu mai sunt de niciun folos sufletului, ci mai degrabă rămân niște enigme rezervate speculațiilor inutile. Hristos este Alfa și Omega Cuvântului scris: „Isus Hristos” este primul Nume menționat în Noul Testament (Matei 1:1) și ultimul (Apoc. 22:21), iar Vechiul Testament este plin de umbre și prevestirile Lui.

Dacă cel credincios dorește laptele Cuvântului așa încât să crească prin el, scopul precis este ca el să „crească în toate privințele, ca să ajungă la Cel ce este Capul, Hristos” (Efes. 4:15). Sfântul este predestinat să se asemene chipului Fiului lui Dumnezeu. El trebuie să își îndrepte dorințele asupra lui Hristos, care este așezat acum la dreapta lui Dumnezeu (Col. 3:1). El trebuie să alerge în cursa care îi este pusă înaintea având privirea ațintită asupra lui Hristos (Evrei 12:2). El este chemat să învețe de la Hristos (Matei 11:29), să primească din plinătatea Lui (Ioan 1:16) și să fie călăuzit de poruncile Sale (Ioan 14:15). El trebuie să se hrănească din Hristos, așa cum Israelul se hrănea cu mana din pustie (Ioan 6). La Hristos trebuie să meargă el în toate necazurile sale (Matei 14:12), căci El este un Mare Preot care are compasiune pentru noi, în toate neputințele noastre. El trebuie

să țintească întotdeauna cinstea și gloria lui Hristos (Fil. 1:20). Pe scurt, creștinul este chemat să acționeze așa încât să poată spune: „căci pentru mine, a trăi este Hristos”.

Pentru a avea părtășie cu cineva, trebuie să existe cel puțin trei lucruri: cealaltă persoană trebuie să îmi fie cunoscută, ea trebuie să fie prezentă, și trebuie să am un acces liber și obișnuit la ea. În această stare se găsesc sufletul regenerat și Hristos. În primul rând, trebuie să Îl cunosc personal pe Hristos. El trebuie să fie o realitate vie pentru sufletul meu. De aici rezultă că, dacă vreau să am o părtășie apropiată cu El, trebuie să Îl cunosc tot mai mult, și, în măsura în care fac aceasta, tot așa va fi și progresul meu spiritual. Sunt într-un totu de acord cu Pierce, care spunea că expresia „creșteți în har” este explicată, cel puțin în parte, de clauza care urmează imediat: „și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18), întrucât al doilea verset al acelei epistole ne spune că harul și pacea sunt înmulțite față de noi „prin cunoașterea lui Dumnezeu și Domnul nostru Isus”. Unul dintre principalele lucruri care îl împiedică pe creștin, care îl fac să fie slab în credință și în har, ține de eșecul de a crește în cunoașterea Domnului și a Mântuitorului său, și de a obține astfel o cunoaștere mai intimă și mai apropiată a Lui. Cum putem să ne îndreptăm cu totul încrederea sau să ne concentrăm dorințele pe Acela care ne este mai degrabă un străin?

Deși creștinul crede într-un Hristos nevăzut, el nu poate și nu își va pune încrederea într-un Hristos necunoscut. Nu, ci mărturia lui este aceasta: „știu în cine am crezut” (2 Tim. 1:12), ceea ce nu înseamnă că Îl cunosc pentru că am crezut, ci mai

degrabă că am crezut în Hristos pentru că El S-a descoperit inimii mele. Aceasta a fost experiența celui care a scris acest verset. Existase o vreme când Pavel nu Îl cunoscuse pe Hristos. Înainte de convertirea lui, apostolul nu Îl cunoștea, astfel că nu avea nicio credință în El, nicio dragoste pentru El, nicio dorință după El. Aceasta este situația tuturor înainte de regenerare: ei nu cunosc lucrurile care duc la pacea lor veșnică. Pavel era un mare teolog, un moralist strict, un religios devotat, și totuși era complet ignorant în ce Îl privește pe Domnul Isus Hristos, a Căruia cunoaștere este viața veșnică. El fusese educat de Gamaliel, faimosul învățător al acelor vremuri, și cunoștea în profunzime Vechiul Testament, îl auzise chiar în cuvintele lui Ștefan, la moartea acestuia, și totuși era complet străin de Hristosul lui Dumnezeu. Ceea ce l-a condus la cunoașterea mântuitoare a lui Hristos nu a fost educația lui teologică, nici mintea sa filozofică, și nici măcar cunoașterea Scripturii.

Tot ceea ce Pavel a cunoscut despre Hristos a fost prin învățătura venită de sus. Dumnezeu a fost Cel care i-a iluminat mintea cu o cunoaștere mântuitoare a adevărului și care i-a îndreptat inima către Domnul Isus prin harul și dragostea Lui invincibile. Și așa se petrece cu fiecare dintre cei pe care atotputernicul Domn Dumnezeu îi cheamă. Fiecare om, în starea lui naturală, este cu totul neștiutor despre Dumnezeul adevărat, și un străin de singurul și suficientul Mijlocitor, de Răscumpărătorul neprihănit, care are puterea de a mântui. Cum sunt aduși aceștia la cunoașterea Lui? Această aducere a lor în prezența lui Hristos se face totalmente prin har și prin acțiunile supranaturale ale Duhului Sfânt în sufletele lor. Fiind Duh de înțelepciune și de

descoperire, El găsește plăcere să învieze sufletul dându-i viață spirituală și să îi lumineze mintea cu o cunoaștere a adevărului divin, dându-i acelui om percepția spirituală interioară a lui Hristos în inimă. Revelarea exterioară a lui Hristos față de noi este prezentată în Cuvântul scris, care ni-L prezintă și aduce mărturie despre El, acolo unde Îl vedem manifestat clar, necondiționat și complet. Totuși, acea descoperire exterioară nu are niciun efect mântuitor asupra noastră până în clipa când Duhul Sfânt strălucește asupra minților noastre oarbe, îndepărtând astfel vălul care se întinde peste inimile noastre (2 Cor. 3:14, 16) și deschizându-ne mintea așa încât să putem înțelege Scriptura (Luca 24:45) și ceea ce este scris în ea despre Hristos.

Doar în măsura în care sufletul este regenerat poate avea capacitatea de a privi spiritual la Persoana, calitatea și lucrarea lui Hristos, căpătând o cunoaștere reală și satisfăcătoare a dumnezeirii și umanității Sale, a planului și scopului Tatălui în întruparea, viața, ascultarea, moartea și învierea Lui miraculoasă. Slujba deosebită și lucrarea Duhului Sfânt este să „mărturisească” despre Fiul (Ioan 15:26), să Îl “proslăvească” (Ioan 16:14), să ia din lucrurile lui Hristos și să le „arate” celor pentru care El a murit (Ioan 16:15), să Îl facă cunoscut în inimile păcătoșilor sărmani. El face acest lucru în și prin Cuvânt, după ce a făcut sufletul potrivit pentru a-L primi. De aceea, apostolul a spus: „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit” (1 Ioan 5:20). Cum au cunoscut aceasta Ioan și cei cărora el le-a scris? Următoarele lui cuvinte ne oferă răspunsul: „și ne-a dat pricepere să-L cunoaștem pe Cel ce este adevărat”. O cunoaștere spirituală, care este darul lui Dumnezeu, constituie o parte esențială a lucrării

Duhului Sfânt în regenerare, și prin acea înțelegere spirituală, sufletul înviat este făcut capabil să primească din Cuvânt o cunoaștere spirituală și supranaturală a lui Hristos, la fel cum prin intermediul ochiului (și numai astfel) putem vedea și admira strălucirea frumoasă a soarelui.

Dacă cineva ar întreba care sunt acele priveriști pe care Duhul Sfânt ni le dă și prin care El produce credința în inimă sau prin care ni-L face descoperit pe Hristos în suflet, răspunsul este că Duhul nu ne dă alte priveriști ale lui Hristos decât cele care sunt în perfectă consonanță cu revelația care i-a fost făcută în Scriptură. Dar, ca să fiu mai specific, prima descoperire pe care Duhul o face despre Hristos înaintea păcătosului sărman este faptul că El este un Mântuitor pe deplin potrivit și atotsuficient, a cărui Persoană și attribute sunt perfecte, veșnice și infinite, care S-a născut în această lume și a fost numit Isus, pentru că El avea să „mântuiască pe poporul Lui de păcatele lor” (Matei 1:21). El îi descoperă sufletului dragostea minunată și harul măreț al lui Hristos, haina neprihănirii Sale, sângele Său eficace care a fost vărsat pentru cei care nu meritau altceva decât Iadul. Astfel, El ia din lucrurile lui Hristos și le descoperă așa încât sufletul este captivat, voința este capturată și inima câștigată pentru El, și astfel păcătosul este făcut să creadă în Persoana Lui, să se supună sub sceptrul Său și să își găsească odihna în lucrarea Sa încheiată. Duhul iluminează mintea, aduce voința să Îl aleagă ca Domn absolut, inima să Îl iubească și conștiința să fie satisfăcută cu jertfa Lui, întreaga ființă supunându-se acum conducerii și călăuzirii Lui.

În felul acesta, Hristos este descoperit în inimile copiilor

Lui ca fiind singura lor nădejde la gloria veșnică (Gal. 1:16). Cuvântul lui Dumnezeu este singura regulă și temelie a credinței lor. Hristos este descoperit în el ca Obiectul nemijlocit al credinței și, când Duhul ia din lucrurile Lui și le descoperă sufletului înnoit, El atrage acțiunile sufletului către Hristos, Mântuitorul devenind astfel real și prețios. Inima este adusă în bucuria dragostei Lui, fiind încântată înaintea atributelor Sale perfecte și considerându-L cu totul fermecător. Întrucât Hristos este făcut Obiectul credinței, aceasta constituie percepția spirituală a Lui și, în felul acesta, El devine o realitate vie și prezentă. Când inima se îndreptă către El, când gândurile sunt ațintite asupra Persoanei, titlurilor, calităților, atributelor Sale perfecte și lucrării Lui, sufletul exclamă: „Fie plăcute Lui cuvintele mele! Mă bucur de Domnul” (Ps. 104:34). Credincioșii nu iubesc un Hristos necunoscut, nici nu își pun încrederea în cineva pe care să nu Îl cunoască. Chiar dacă El este nevăzut cu ochiul trupesc, când credința se manifestă, sufletul în care ea se înfiripă poate spune: „știu că Răscumpărătorul meu este viu”.

Plecând de la această cunoaștere personală, interioară și spirituală a lui Hristos, primită din Cuvânt, prin Duhul, credința în Hristos se ridică și Îl iubește. Totuși, nu toți credincioșii au o cunoaștere a lui Hristos la fel de clară și completă. Pentru unii, El este revelat mai mult, în timp ce alții au o imagine vagă și o înțelegere redusă asupra Lui, iar aceasta face diferența între creștinul puternic și cel slab. Credinciosul slab Îl cunoaște puțin pe Hristos și, de aceea, nu își pune la fel încrederea și nu își găsește la fel plăcerea în El așa cum o face unul puternic, căci cel din urmă diferă de cel slab prin faptul că este condus la o cunoaștere

și o apropiere mai mare de Mântuitorul. Acest lucru se datorează deopotrivă părții divine și părții umane a lucrurilor. Așa cum noi nu putem vedea soarele decât în lumina lui, nu putem vedea nici Soarele neprihănirii decât în lumina Sa (Ps. 36:9). Așa cum nu putem vedea lucrurile trecătoare și obiectele materiale fără lumină, tot așa credința nu poate să Îl vadă pe Hristos decât atunci când Duhul Sfânt strălucește asupra ei și o iluminează. Cu toate acestea, Hristos nu este capricios în strălucirea Lui, nici Duhul nu este arbitrar în iluminarea pe care o face.

Hristos a spus: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui” (Ioan 14:21). Dar dacă cel credincios se lasă pradă unei atitudini concentrate pe plăcerea de sine și, pentru o vreme, nu păzește poruncile Domnului său, atunci manifestările Lui prețioase față de suflet vor fi retrase. Slujba și lucrarea Duhului este să ia din lucrurile lui Hristos și să le descopere celui cu inima înnoită, dar dacă cel credincios ignoră îndemnul, „să nu Îl întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu” (Efes. 4:30) și permite lucrurilor din viața lui pământească, care sunt dezgustătoare Domnului său, să îi împiedice imaginile proaspete ale lui Hristos, El va retrage mângâierile și îl va lăsa într-o situație ticăloasă, până va fi convins de îndepărtarea lui și adus la mărturisirea deplină a greșelii. Pe deoparte, creștinul care este binecuvântat cu o cunoaștere mai profundă și cu o gândire mai clară despre Hristos va lepăda cu deschidere orice merit personal și va atribui liber binecuvântările sale totalmente harului care l-a făcut să fie deosebit, însă, pe de altă parte, creștinul care progresează puțin în școala lui Hristos și nu se bucură decât de puțină

părtășie intimă cu El, trebuie să își atribuie vina în totalitate, lucru care trebuie ținut minte întotdeauna.

Despre Israelul din vechime și despre proviziile de hrană pe care Dumnezeu le-a dat în pustie, Scriptura spune că „au strâns unii mai mult, alții mai puțin” (Exod 16:17). Mana – un simbol al lui Hristos – era dată fără plată, și era accesibilă tuturor, fără deosebire. Dacă unii erau mai indolenți așa încât nu strângeau porția de care aveau nevoie, nu era decât vina lor. Așa este și situația sfântului în relația lui cu Hristos. Suntem învățați să ne rugăm așa încât să putem „crește în cunoștința lui Dumnezeu” (Col. 1:10), dar dacă suntem neglijenți în aceasta, sau dacă ne rugăm doar cu jumătate de inimă, nu vom căpăta nimic. Suntem asigurați că „vom ști dacă continuăm să Îl cunoaștem pe Domnul” (Osea 6:3, lit. KJV). Termenul ebraic tradus prin „continuăm” are sensul de a persevera sau de a merge constant către o țintă, fiind un termen care semnifică acțiunea, care vorbește despre sârguință și zel. Aici sunt descrise calea și mijloacele: trebuie să prețuim mult calea și mijloacele, făcând din ele principala noastră căutare (v. Prov. 2:1-4; Fil. 3:12-15), pentru ca apoi, dacă împlinim responsabilitatea ce ne este dată, putem să ne așteptăm în mod sigur la împlinirea promisiunii și a binecuvântării. Dar dacă suntem letargici și dormim pe-o ureche, nu vom înainta deloc, iar singurii care vor purta vina vom fi noi.

Întrucât credinciosul își datorează mântuirea lui Hristos și își va petrece veșnicia cu El, cu siguranță că, în lumina acestor realități, țelul său suprem și preocuparea lui constantă ar trebui să fie să ajungă la o cunoaștere clară și mai profundă a Domnului. Nicio

altă cunoaștere nu este atât de importantă, atât de binecuvântată și atât de aducătoare de împlinire. Aici nu mă refer la o cunoaștere teoretică, speculativă și fără influență, ci la acea cunoaștere supranaturală, duhovnicească, care implică din plin credința și care produce transformări în viață. Apostolul spunea: „Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să Îl câștig pe Hristos” (Fil. 3:9). Observați cât de cuprinzătoare este această cunoaștere: „Hristos, Isus, Domnul” – ea cuprinde principalele aspecte incluse în descoperirea Lui în Cuvânt: „Hristos”, făcând referire la Persoana și calitatea Lui; „Isus”, făcând referire la lucrarea și mântuirea adusă de El; „Domnul”, făcând referire la stăpânirea Lui peste noi. Observați de asemenea că este o cunoaștere aplicată propriului suflet: „Hristos Isus, Domnul meu” - să Îl percep ca fiind al meu, pe o temelie bună, este culmea acestei cunoașteri. Demonii Îl cunosc ca Profet, Preot și Împărat, dar ei nu Îl cunosc astfel printr-o aplicare personală. Această cunoaștere personală îl face pe posesorul ei să spună: „care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2:20).

Cunoașterea spirituală și mântuitoare a lui Hristos este una eficace. Așa cum Evrei 6:9 vorbește despre „lucrurile mai bune și care însoțesc mântuirea”, așa sunt lucrurile care însoțesc această cunoaștere. „Cei ce cunosc Numele Tău, se încred în Tine” (Ps. 9:10), și nici nu poate fi altfel, căci cu cât Îl cunosc ei mai bine, cu atât mai hotărâtă și mai deplină va fi încrederea lor. „Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:40) – văzând că Fiul este pus înaintea credinței așa cum cauza produce efectul. Cu cât studiem și medităm mai

mult asupra Persoanei glorioase a lui Hristos și a mântuirii perfecte adusă de El, cu atât conștientizăm mai bine suficiența veșnică a vieții și morții Sale spre mântuirea din toate păcatele și ticăloșiile noastre, și cu atât mai mult credința noastră va fi hrănită și harurile noastre vor fi stimulate. Tot astfel, inimile noastre vor fi tot mai înflăcărate și dorințele noastre tot mai ferm ațintite către El. Așa trebuie să stea lucrurile, căci „credința... lucrează prin dragoste” (Gal. 5:6).

Cu cât avem mai multă încredere în Hristos, cu atât El va fi mai drag sufletului nostru. Cu cât trăim mai mult privind la tot ceea ce El a făcut pentru noi, la toate calitățile și slujbele Sale pentru noi, cu atât mai glorios Îl vom prețui în inimile noastre. Privirea duhovnicească la Hristos, prin credință, este ceea ce îndepărtează vinovăția din conștiință, ceea ce produce sentimentul de pace și bucurie în inimă și ceea ce face sufletul capabil să spună, „Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu” (Cânt. 6:3).

Așa cum această cunoaștere este însoțită de credință și dragoste, ea este însoțită și de ascultare. „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui” (1 Ioan 2:3) – nu cunoaștem și nu credem cu adevărat decât ceea ce practicăm! „Astfel dar, după cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El” (Col. 2:6) – supunându-ne autorității Lui, crezând Evanghelia Sa, bazându-ne pe brațul Lui, contând pe credințioșia Lui, privind la El și cerând de la El toate lucrurile.

A umbla „în El” înseamnă a acționa în același gând cu El. „Umblarea” trebuie modelată de voia Sa revelată și înseamnă să

călcăm pe calea pe care El ne-a rânduit-o. Supunerea față de voia Lui este singura libertate adevărată, la fel cum este și secretul păcii și al bucuriei solide. Când luăm jugul Lui asupra noastră și când învățăm de la El, aceste lucruri ne asigură odihna autentică a sufletului. Dar, așa cum nu mă pot bucura de promisiunile bune ale lui Hristos decât dacă le primesc prin credință, aplicate persoanei mele cu încredere, la fel este și în cazul poruncilor Lui – ele trebuie însușite personal și trebuie să mă supun lor tot personal. De aceea, citim despre „ascultarea credinței” (Rom. 1:5). Tot astfel, acestea nu pot fi împlinite decât motivați de dragoste: „dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele”.

Ca să ne facem timp de părtășia cu Hristos, trebuie să existe o cunoaștere spirituală a Lui și o credință care acționează pe baza acesteia. Cel care a exemplificat cel mai bine caracterul creștin a spus: „viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2:20). Hristos a fost Obiectul atotcuprinzător al credinței sale, obiectul dragostei și al credinței lui. Hristos a fost Acela care îi câștigase inima, pe care tânjea să Îl cinstească și să Îi fie pe plac, al cărui Nume și a cărui faimă căuta să le răspândească, al cărui exemplu s-a străduit să Îl urmeze. El s-a hrănit din Hristos prin credință și a trăit pentru Hristos în toate acțiunile sale. El și-a primit viața spirituală din Hristos și a dorit să cheltuie și să se cheltuie pentru a-L glorifica pe Hristos. Întreaga noastră părtășie cu Hristos este prin credință. Credința este ceea ce Îl face real – Îl vede „pe Cel ce este nevăzut” (Evrei 11:27). Credința este ceea ce Îl face prezent: „Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan

8:56). Credința este ceea ce Îl aduce pe Hristos din ceruri în inimă (Efes. 3:17). Credința este ceea ce ne face capabili să Îl preferăm înaintea tuturor lucrurilor și să putem spune: „pe pământ nu mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine” (Ps. 73:25).

„Noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har” (Ioan 1:16). Acest „noi” sugerat în text face referire la cei despre care se vorbise în versetele 12-13. În versetul 14, expresia „plin de har și de adevăr” se referă la atributele Persoanei Sale perfecte, însă în versetul 16, atenția este îndreptată către plinătatea Sa ca Mijlocitor, pe care Dumnezeu Îl dăduse pentru poporul Său. Termenul „plinătate” este folosit uneori cu sensul de abundență, ca în expresia „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el” (Ps. 24:1), dar, așa cum spunea un puritan, acesta ar fi un sens prea îngust. În Hristos există nu doar o plinătate a abundenței, ci și una redundanței – o plinătate a harului care este turmat continuu. Există o transmitere a acestei plinătăți a lui Hristos către toți credincioșii, iar ei beneficiază de ea prin faptul că o „primesc” (cf. Rom. 5:11; Gal. 3:2; 4:5). Aici se spune că ceea ce credincioșii primesc de la Hristos este „har după har”, cu sensul de har care răspunde harului, ca în expresia „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte” (Matei 5:38). Oricare ar fi harul sau sfințenia care se găsesc în Isus Hristos, există ceva în cel sfânt care răspunde la acestea, așa cum în creștin locuiește același Duh care locuiește și în Hristos. În Hristos, ca Dumnezeu-Omul Mijlocitor, există o „plinătate de har” disponibilă pentru poporul Său. În El se găsesc, ca într-o vastă vistierie, toate lucrurile de care credinciosul are nevoie pentru această viață și pentru veșnicie. Credinciosul primește din acea plinătate harul regenerativ, harul

justificator, harul împăciuator. Din acea plinătate, el primește harul sfințitor, harul ocrotitor, harul roditor. El este disponibil așa încât credința să se îndrepte către El, și tot ceea ce se cere din partea celui credincios este să își aducă încrezător vasele goale pentru a fi umplute de Hristos. În Hristos există o plinătate a harului care depășește într-un mod infinit plinătatea noastră de păcat și lipsurile noastre, și din plinătatea harului Lui suntem invitați să luăm fără plată: „Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”” (Ioan 7:37). Aceste cuvinte nu sunt limitate la prima venire a păcătosului la Hristos, și nici „setea” nu trebuie înțeleasă în cel mai strict sens. Dacă cel credincios însetează după înțelepciune spirituală, după puritate, după blândețe, după orice har spiritual, atunci el trebuie să vină la Izvorul harului și să „bea” – căci a bea înseamnă a primi, goliciunea noastră fiind umplută cu plinătatea Lui.

Când sărmana Marta, împovărată de munca ei în gospodărie, I-a cerut Mântuitorului să o mustră pe sora ei, El a răspuns: „un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua” (Luca 10:40-42). În ce consta acea „parte bună” pe care Maria și-o alesese? Iată, ea „s-a așezat jos la picioarele Domnului, și asculta cuvintele Lui” (v. 39). Maria își cunoscuse nevoia: ea știa unde avea să fie împlinită acea nevoie, așa că a venit să primească din plinătatea lui Hristos. Iar El a afirmat că acela este „singurul lucru” necesar, căci include orice altceva în el. Așază-te în acea poziție a sufletului, în acea așteptare a credinței, și astfel poți primi din plinătatea Lui. A fi preocupat de Hristos însemna „partea cea bună”, care nu avea să-i fie luată niciodată. Totuși, în acest veac neobosit, a „sta așezat jos la picioarele

Domnului” este o artă pierdută. În loc să își recunoască smeriți nevoia de a fi sluiți, oamenii din zilele noastre se îngâmfă cu sentimentul importanței lor și se înșală prin militantismul firii pământești, fiind „împărțiți cu multă slujire” – îngrijind de viile altora, dar neglijând propria vie (Cânt. 1:6).

Dacă cel ce este creștin vrea să înainteze în mod autentic pe calea creșterii spirituale, el trebuie să se preocupe mai mult de părtașia cu Hristos. Întrucât El este suma și substanța oricărui adevăr evanghelic, rezultă că o cunoaștere tot mai apropiată a Persoanei, slujirilor și lucrării Sale nu poate decât să hrănească sufletul și să stimuleze creșterea spirituală. Totuși, trebuie să existe acțiuni înnoite și constante ale credinței îndreptate către El, dacă vrem să primim din plinătatea Lui și să ne asemănăm tot mai mult chipului Său. Cu cât dorințele noastre sunt mai așintite asupra Lui, cu atât mai puțin ne vom agăța de lucrurile acestei lumi și cu atât mai puțin ne vor atrage plăcerile carnale. Cu cât vom medita mai spiritual la suferințele și smerirea Lui, cu atât sufletul nostru va învăța să se dezguste mai adânc de păcat și să considere mai mult suferințele noastre cele mai grele ca fiind „ușoare”. Hristos este perfect potrivit pentru fiecare circumstanță prin care trecem și calificat divin ca să ne împlinească orice nevoie. Privește mai puțin în interiorul tău și mai mult la El. El este singurul care îți poate face bine. Fii dezgustat de orice lucru care intră în competiție cu El în dorințele tale! Nu fi satisfăcut cu nicio cunoaștere a lui Hristos care nu te facă să Îl iubești mai mult și să te asemeni mai mult chipului Său sfânt.

8

DECLINUL SPIRITUAL

NATURA ȘI CAUZELE DECLINULUI SPIRITUAL

Subiectul către care îmi voi îndrepta atenția aici este denumit de alți autori „alunecare înapoi” – o expresie ce nu este folosită atât de des în zilele noastre pe cât era cândva. Asemenea altor termeni teologici, și acesta a oferit prilejul multor controverse. Unii insistă că el nu poate fi aplicat unui creștin, întrucât expresia respectivă nu se găsește nicăieri în Noul Testament. Totuși, acest argument este pueril, pentru că noi nu dezbatem termenul în sine, ci sensul lui. Atunci când Petru l-a urmat pe Învățătorul lui „de departe”, s-a încălzit la focul vrăjmașului și s-a lepădat de Hristos cu jurământ, cu siguranță că Petru se afla într-o stare de declin spiritual, însă dacă cititorul preferă să folosească un alt termen pentru a descrie această stare, nu am de ce să mă opun. Alții au susținut că este imposibil ca un creștin să intre în declin spiritual, spunând că „firea pământească” din el nu este niciodată împăcată cu Dumnezeu și că „Duhul” nu pleacă niciodată din el. Dar și acest argument este unul superficial, căci nu natura intră în declin, ci persoana respectivă, după cum persoana este cea care acționează – crede sau păcătuiește.

Nu am preferat termenul „declin” doar pentru că expresia „alunecare înapoi” este una controversată, ci pentru că aceasta din urmă este aplicată în Scriptură deopotrivă celui neregnerat și celui regnerat – tuturor celor care pretind credința, pe când aici discuția este legată strict de cazul unui copil al lui Dumnezeu a cărui spiritualitate se diminuează și al cărui progres spiritual este întârziat.

Evident, există grade în declinul spiritual, căci citim despre „cel cu inima rătăcită” (Prov. 14:14) ca și despre cei care fac același lucru în mod deschis în umblarea lor. Totuși, pentru marea majoritate a copiilor Domnului, expresia „alunecare înapoi” probabil că ne duce la ideea unuia care a rătăcit îndelung de la calea lui Dumnezeu, și față de care frații lui sunt obligați ca, din nefericire, să aibă îndoieli. Întrucât nu îmi propun să mă limitez la astfel de cazuri extreme, ci mai degrabă să acopăr o arie mai largă a cazuisticii, am considerat că este cel mai bine să aleg un termen diferit, unul mai potrivit în relație cu subiectul creșterii spirituale.

Prin „declin spiritual” mă refer la slăbirea evlaviei, la părăsirea sufletului cu Preaiubitul lui ce devine mai puțin intimă și mai neregulată. Dacă dorințele creștinului se răcesc, el își va găsi mai puțină plăcere în Domnul și va vedea o decădere a harurilor sale. Astfel, declinul spiritual constă în slăbirea credinței, în răcirea dragostei, în diminuarea zelului, într-o descreștere a devotamentului din inimă față de Hristos. Atributele perfecte ale Răscumătorului sunt lucruri la care un credincios sănătos meditează frecvent, dar în cazul declinului, lucrurile o iau în direcția

opusă, iar în această situație, el caută sfințenia personală cu mai puțină energie, se teme mai puțin de păcat și i se împotrivesc mai puțin. Expresia „ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apoc. 2:4) descrie cazul unuia care se află în declin spiritual. Într-o astfel de situație, sufletul și-a pierdut plăcerea deosebită pentru lucrurile lui Dumnezeu, găsește mai puțină bucurie în împlinirea responsabilităților, conștiința lui este mai puțin sensibilă, iar harul pocăinței încetinește în manifestarea lui. În consecință, va rezulta o diminuare a harului și a bucuriei în suflet, făcând loc unei nemulțumiri și agitații tot mai mari.

Când sufletul își pierde pofta după lucrurile lui Dumnezeu, invariabil vom vedea mai puțină străduință în umblarea după ele. Mijloacele harului, chiar dacă nu sunt neglijate complet, sunt folosite mai formalist și cu mai puțină încântare și folos. Scriptura este citită în astfel de situații mai degrabă din sentimentul datoriei decât dintr-o foame adevărată după învățătura care hrănește. Tronul de har este vizitat mai degrabă pentru a satisface conștiința decât dintr-o tânjire adâncă după părțasia cu Cel care stă așezat pe el. Pe măsură ce inima este mai puțin concentrată pe Hristos, mintea va deveni tot mai implicată în lucrurile acestei lumi. Odată ce conștiința devine mai insensibilă, își face loc în suflet o atitudine de compromis și, în loc de veghere și strictețe, creștinul va fi caracterizat de nepăsare și superficialitate. Pe măsură ce dragostea pentru Hristos se răcește, ascultarea de El devine dificilă și va interveni o lipsă de disponibilitate și de dorință după fapte bune. În condițiile în care eșuăm să folosim harul pe care l-am primit deja, corupțiile interioare câștigă loc în suflet. În loc să fim puternici în Domnul și în puterea tăriei Lui,

ne regăsim slabi și incapabili să ne împotrivim atacurilor Satanei.

Un creștin născut din nou nu se va prăbuși niciodată într-o stare caracteristică celui neregenerat, chiar dacă situația lui poate ajunge astfel încât nici el și nici cei care privesc la el cu ochi spirituali nu mai pot avea siguranța că au înaintea ochilor o persoană regenerată. Harul din inima creștinului nu va fi niciodată absent, însă el poate decade destul de mult în sănătatea, puterea și exersarea lui, și aceasta din diferite motive. Creștinul poate suferi o suspendare a influențelor divine față de el. Aceasta nu va fi una totală, căci lucrarea lui Dumnezeu rămâne în sufletul celui sfânt și ocrotește existența principiului spiritual al harului (sau natura nouă) din el, însă cel credincios nu se bucură întotdeauna de acțiunile proaspete ale Duhului binecuvântat asupra acelui principiu, iar acțiunile harului sunt astfel întrerupte pentru o vreme, implicația fiind că el devine mai puțin implicat în lucrurile spirituale, harurile lui scad, rodnicia intră în declin, iar mângâierile lui interioare aproape dispar. Firea pământească se folosește din plin de o astfel de circumstanță și acționează cu energie mare, astfel că, drept consecință, creștinul devine în sine cea mai mizerabilă și mai ticăloasă ființă.

Dacă ar fi să ne întrebăm *de ce* Își retrage Dumnezeu acțiunile pline de har ale Duhului de la copiii Lui sau de ce Își întrerupe influențele mângâietoare, care le sunt atât de necesare pentru a umbla în El, răspunsul poate fi dat atât din partea lui Dumnezeu, cât și din partea omului. Dumnezeu poate face acest lucru într-o modalitate suverană, fără vreo cauză care să țină de comportamentul copiilor Lui față de El. Așa cum El îi dă unuia

cinci talanți și altuia numai doi, după cum consideră El că este bine, tot așa El le dă copiilor Lui măsuri variate de har, iar motivul este că așa consideră El mai bine. Dacă cineva ar fi înclinat să cârtească împotriva acestei manifestări a suveranității lui Dumnezeu, tot ce pot face este să îl îndemn să ia atenție la cuvintele următoare, care îl pot reduce la tăcere: „Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al Meu?” (Matei 20:15). Dumnezeu este suprem, independent, necondiționat de nimic și distribuie binecuvântările Lui așa cum dorește, în natură, în lucrările providenței și în cele ale harului. Dumnezeu nu se sfătuiește cu nimeni și nu este influențat de nimic, ci „face toate după sfatul voii Sale” (Efes. 1:11). Ca atare, trebuie să ne supunem înaintea Lui cu smerenie și bucurie.

Dar Dumnezeu îndepărtează de la poporul Său influențele mângâietoare și dătătoare de energie ale Duhului Său nu doar ca urmare a faptului că acționează potrivit dreptului Lui regal. El face acest lucru și pentru a le da o cunoaștere mai bună a propriilor persoane și pentru a-i învăța mai bine dependența lor totală de El. Acționând în felul acesta, Dumnezeu îi face pe copiii Lui să descopere ei înșiși puterea corupțiilor lor interioare și slăbiciunea harurilor lor. Chiar dacă au fost mântuiți și despărțiți de dragostea, vinovăția și stăpânirea păcatului, ei nu au fost încă eliberați de puterea și prezența lui. Deși le-a fost dată o natură sfântă și duhovnicească, totuși acea natură este încă un lucru slab și dependent, trebuind să fie susținută de autorul ei. Acea nouă natură nu are putere sau tărie inerente, ci acționează doar în măsura în care Duhul Sfânt lucrează asupra ei. „Numai în Domnul locuiește dreptatea și puterea” (Isaia 45:21): fiecare

credincios este convins de aceasta, dar, în mod obișnuit, convingerea nu vine decât după multe experiențe umilitoare prin care descoperă că tăria lui nu se găsește în sine, ci în Domnul.

În marea majoritate a situațiilor, Dumnezeu retrage de la copiii Lui acțiunile pline de har ale Duhului mai degrabă ca pe un act de disciplinare, iar aceasta ne conduce la partea cauzelor omenești, în care este implicată responsabilitatea noastră. Când sfântul devine superficial în felul în care folosește mijloacele rânduite ale harului – care sunt asemenea multor canale prin care curg în mod obișnuit influențele Duhului – atunci în mod necesar credinciosul va fi care cel care pierde, iar vinovăția îi va aparține în totalitate. Atunci când creștinul se joacă cu ispitele și experimentează astfel o cădere tristă, Duhul este întristat iar acțiunile Sale mângâietoare sunt retrase ca o muștrare serioasă. Chiar dacă Dumnezeu încă îl iubește pe acel sfânt, totuși îl va lăsa să cunoască faptul că El urăște păcatele lui și, deși nu îl va trata ca un Judecător aspru, totuși îl va disciplina ca un Tată jignit, și poate trece mult timp până când cel ce a păcătuit să fie restaurat pentru libertatea și relația familiară de care se bucura anterior înaintea lui Dumnezeu (v. Isaia 59:2; Ier. 5:25; Hagai 1:9-10). Deși Dumnezeu nu scoate sabia împotriva sfinților Lui care greșesc, totuși El folosește nuiua asupra lor. „Dacă fiii lui vor părăsi Legea Mea, și nu vor umbla după poruncile Mele, dacă vor călca orânduirile Mele, și nu vor păzi poruncile Mele, atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiua, și nelegiuirile cu lovituri; dar nu-Mi voi îndepărta deloc bunătatea de la ei, și nu-Mi voi face credințioșia de minciună; nu-Mi voi călca legământul, și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele mele” (Ps. 89:30-34). De

aceea, este un lucru înțelept să „ascultăm pedeapsa” (Mica 6:9), să ne smerim sub mâna Lui puternică (1 Petru 5:6) și să abandonăm nebunia noastră (Ps. 85:8). Dacă nu ne pocăim și nu ne corectăm căile, acte mai grele de disciplină vor veni asupra noastră, dar „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Când influențele Duhului Sfânt sunt retrase de la cel credincios, cea mai sigură cale de ieșire pentru el este să concluzioneze că a fost neplăcut înaintea Domnului și să strige: „Arată-mi pentru ce Te cerți cu mine” (Iov 10:2).

Principala cauză a decăderii spirituale este eșecul de a omorî păcatul interior, denumit „firea pământească” în Galateni 5:17, care se împotrivesc constant „Duhului” sau principiul harului din sufletul credincioșilor. Natura carnală este prezentă constant în cel credincios, ea nefiind niciodată inactivă, indiferent dacă acesta îi percepe acțiunile sau nu. Cel credincios este adesea insensibil la multe dintre pornirile ei, căci ea lucrează în tăcere, în secret, subtil, amăgitor, stârnind nu doar la acțiuni exterioare de neascultare, ci și producând necredință, mândrie și auto-neprihănire, lucruri foarte ofensatoare la adresa Celui Preasfânt. Acest vrăjmaș din suflet este în posesia multor avantaje mari, pentru că puterea lui de a stăpâni nu a fost împiedicată cu nimic în vreunul dintre noi de-a lungul perioadei când am fost neregenerați, pentru că ea este blestemat de înșelătoare și ca urmare a numeroaselor ispite prin care este agitată și a diversității obiectelor asupra cărora acționează. Totuși, ține de responsabilitatea noastră să ne păzim inimile cu toată sârguința, să veghem cu gelozie împotriva pornirilor ei, căci principala parte a „luptei” la

care creștinul este chemat constă din a se împotrivi continuu pornirilor și solicitărilor acestui principiu rău: trebuie să le dea morții.

Cu cât credinciosul observă mai atent multe căi prin care păcatul interior îi asaltează sufletul, cu atât mai mult își va vedea nevoia de a striga la Dumnezeu după ajutor, așa încât să poată fi veghetor și credincios în a se împotrivi poftelor lui. Totuși, noi devenim leneși și neatenți în fața unduirilor șerpuitoare ale firii pământești și suntem prinși în capcana ei înainte de a ne da seama. Aceasta este nebunie, și ne costă scump. Prin superficialitatea și lenevia noastră, căpătăm o rană adâncă în suflet, harurile noastre decad, conștiința ne este pângărită, dorința după Cuvântul lui Dumnezeu este stinsă, și devenim leneși în împlinirea responsabilităților noastre. Harul nu poate să crească acolo unde hrănim pofta, căci interesele firii pământești și interesele Duhului nu pot fi promovate simultan. Dacă păcatele noastre interioare nu se întâlnesc cu împotrivirea și respingerea noastră, ele vor înflori negreșit. Dacă nu împlinim lucrarea zilnică de omorâre a firii pământești cu toată sânguința, mai mult ca sigur că păcatul va deveni predominant în acțiunile lui în inimile noastre. Dacă eșuăm aici, eșuăm în toate celelalte lucruri.

Este adevărat că poftele firii pământești nu pot fi făcute inactive, dar trebuie să refuzăm să le oferim combustibil: „nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele” (Rom. 13:14). Acele pofte nu pot fi eradicate, dar, cu ajutorul Duhului, putem să le refuzăm. Și aici intervine responsabilitatea creștinului. Datoria lui este să prevină acele pofte care să îi ocupe

gândurile, să îi implice dorințele și să fie convingătoare asupra voinței în a alege obiectele pe măsura lor. Dacă luăm lăcomia ca exemplu - ea este o poftă după lucruri seci ale acestei lumi. Dacă îi permitem minții să hrănească gânduri nerăbdătoare după bogățiile materiale și dorințelor să fie atrase către ele, în imaginația noastră se formează gânduri și imagini plăcute, moment în care pofta a învins iar comportamentul va fi unul păcătos. O căutare sârguincioasă după lucrurile corupte se hrănește din viața spiritualității adevărate. De aceea, mijlocul de prevenire a acestui fel de situații este să ne îndreptăm dorințele după lucrurile de sus, să facem din Hristos partea noastră de moștenire care ne aduce toată împlinirea, și dacă avem „cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns” (1 Tim. 6:8).

Este un lucru foarte clar că cel credincios n-ar trebui să scutească niciun efort în a căuta să identifice și să fie puternic afectat de cauzele reale ale declinului său spiritual, căci dacă nu cunoaște cauzele decăderii sale spirituale, el nu poate să își „aducă aminte de unde a căzut” nici să se „pocăiască” autentic de eșecurile sale și să se întoarcă „la faptele dintâi” (Apoc. 2:5). Iar dacă nu face aceste lucruri, situația lui se va deteriora tot mai mult. La fel de clar este că, dacă există anumite mijloace care, odată folosite, stimulează creșterea spirituală, atunci ignorarea lor va împiedica inevitabil acea creștere. Dacă ne gândim că primul dintre acele mijloace este omorârea firii pământești, vom vedea că reticența în folosirea acestui mijloc este locul unde începe orice eșec. Ceea ce pătează grădina sufletului este păcatul nedat morții și față de care nu ne împotrivim, păcatul pe care l-am permis și l-am hrănit. Ceea ce este mai rău este păcatul pe care nu l-

am mărturisit și de care nu ne-am pocăit, păcatul pe care nu l-am deplâns și nu l-am abandonat în dorințele noastre. Această situație este mai rea și mai periculoasă decât chiar comiterea concretă a păcatului.

În strânsă legătură cu omorârea păcatelor este dedicarea completă a creștinului față de Dumnezeu. Înaintarea creștinului este determinată în mare măsură de continuarea lui așa cum a început – de măsura în care aderă constant la predarea de sine față de Hristosul, făcută inițial la convertirea lui și la jurămintele asumate la momentul botezului. Dacă am avut parte de o convertire autentică, atunci am renunțat la lume, la firea pământească și la diavolul, și L-am primit pe Hristos ca singurul nostru Domn și Mântuitor. Dacă botezul nostru a fost unul biblic și dacă am înțeles clar sensul spiritual și emblematic al acelei rânduiei, atunci am mărturisit că ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și, când am ieșit din apă – ca unii înviați simbolic împreună cu Hristos – am jurat că vom umbla în viața cea nouă. Așa cum evreii adulți erau „botezați în nor și în mare, pentru Moise” (1 Cor. 10:1-2) – acceptându-l ca legiuitorul și liderul lor, tot așa, cei care au fost „botezați” în Hristos s-au „îmbrăcat cu Hristos” (Gal. 3:27), înrolându-se sub steagul Lui și purtând de acum uniforma Lui.

Cu cât credinciosul acționează mai consecvent în armonie cu mărturia publică pe care a făcut-o la botezul său, cu atât înaintarea lui va fi mai reală. Întrucât Hristos este „Căpetenia” mântuirii lui, el se află sub obligația de a lupta împotriva oricărui lucru care se împotrivesc lui Hristos, căci „cei ce trăiesc, nu

mai trăiesc pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Cor. 5:15). Sfântul ar trebui să își înnoiască dedicarea față de Dumnezeu în fiecare zi și să trăiască având constant înaintea lui adevărul că „nu mai este al lui, ci a fost cumpărat cu un preț” – el nu mai este liber să își satisfacă poftetele. Cu cât răscumpărarea lui de către Hristos este păstrată proaspătă în mintea lui, cu atât mai hotărât va fi în lucrarea de omorâre a păcatului. Faptul că uităm că Îi aparținem lui Dumnezeu în Hristos este ceea ce ne determină să fim reticenți în a ne împotrivi lucrurilor pe care El le urăște. Uitarea și încetineala sunt ceea ce explică această chemare: „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut” (Apoc. 2:5) – adică de momentul dedicării tale față de Dumnezeu și de jurămintele pe care le-ai făcut la botezul tău de a te identifica cu Hristos în moartea, îngroparea și învierea Lui.

Câtă vreme există o dorință sănătoasă după Dumnezeu și încântare a ființelor noastre în El, o căutare fierbinte de a-I fi plăcuți și bucuria părtășiei cu El, va exista în mod necesar în noi o aversiune față de păcat și un zel împotriva lui. Câtă vreme avem în noi o conștientizare adecvată a obligațiilor noastre față de Dumnezeu și o prețuire înaltă a harului Său manifestat față de noi în Hristos, vom continua să vedem responsabilitățile noastre ca niște lucruri plăcute și să ne ghidăm acțiunile spre gloria Lui.

Dar atunci când ne preocupăm mai puțin de atributele Sale perfecte, de poruncile și promisiunile Lui, celelalte lucruri se furizează în inimile noastre și, puțin câte puțin, ne abat de la Domnul. Lumina feței Lui nu ne mai aduce atât de multă bucurie, iar întunericul începe să umbrească sufletul. Dragostea se răcește și

recunoștința față de Hristos se risipește, apoi lucrarea de omorâre a păcatului devine obositoare, așa că o abandonăm. Poftele noastre cresc din ce în ce mai nestăpânite și mai dominante, iar grădina sufletului este invadată de buruieni. Într-o astfel de situație, trebuie să ne „pocăim” și să ne întoarcem la „faptele dintâi” (Apoc. 2:5) – mărturisindu-ne păcatele cu strângere de inimă și eșecurile noastre păcătoase, și rededicându-ne lui Dumnezeu.

Și iarăși, dacă cel credincios nu se aliniază Cuvântului lui Dumnezeu și nu îi acordă cinstea pe care o merită, cu siguranță că el va fi cel care va pierde. Dacă Scriptura nu ocupă acel loc înalt în dorințele lui, în gândurile și în viața lui, așa cum cere Autorul Bibliei, triste vor fi consecințele. Dacă sufletul nu este hrănit cu această pâine cerească, dacă mintea nu este dirijată și ghidată de învățăturile Scripturii, dacă umblarea nu este modelată de poruncile ei, dezastrul va fi rezultatul sigur. Este de așteptat ca Dumnezeu să Își ascundă fața dacă nu Îl căutăm pe acele căi pe care El a promis că Îl vom întâlni și ne va binecuvânta, căci o astfel de neglijență este deopotrivă o încălcare a rânduiei Lui și o ignorare a binelui nostru. Aș putea să petrec astăzi mult timp în citirea Bibliei, mai mult ca niciodată, dar fac eu lucrul acesta fiind însoțit în inima mea de un respect clar și serios față de Dumnezeu, cu dorința de a-L asculta? Dacă apropierea mea de Biblie va fi mai puțin spirituală, dacă motivațiile mele sunt mai puțin curate, atunci declinul a început deja, și trebuie să Îl implor pe Dumnezeu să mă împrespăteze, să îmi învieze gusturile spirituale și să mă facă să fiu mai atent la îndemnul Lui.

În final, aş vrea să aduc câteva cuvinte pentru a-l convinge pe cel credincios că, dacă există o descreştere în preocuparea inimii lui faţă de Hristos, aurul său fin se va încetăşa în curând. Dacă el încetează să crească într-o cunoaştere spirituală a Domnului şi Mântuitorului Său, dacă devine relaxat în dorinţele după El şi în a căuta părtăşia reală cu El, dacă eşuează să extragă din plinătatea harului disponibil pentru copiii Lui, atunci asupra harurilor sale se va abate un nor. Credinţa în El va scădea, dragostea pentru El se va micşora, ascultarea faţă de El va încetini, aşa că cel credincios ajunge să Îl urmeze de la o distanţă tot mai mare. Cuvintele Domnului în acest aspect sunt mult prea clare ca să putem greşi în a le înţelege: „Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu [observaţi ordinea: noi suntem întotdeauna primii care ne abatem], aduce multă roadă [harurile lui sunt sănătoase şi viaţa lui abundă în fapte bune], căci despărţiţi de Mine [despărţit de părtăşie], nu puteţi face nimic” (Ioan 15:5). Aceleaşi lucruri care ni s-au împotrivit la prima noastră venire la Hristos vor continua să împiedice alipirea noastră de El, şi aceştia sunt vrăjmaşii împotriva cărora trebuie să veghem şi să ne rugăm.

„*Credinţa care lucrează prin dragoste*” (Gal. 5:6). Întrucât „prin credinţa din inimă se capătă neprihănirea” (Rom. 10:10), credinţa mântuitoare şi dragostea duhovnicească nu pot fi separate – ele pot fi totuşi deosebite. Credinţa implică inima în părtăşie cu Hristos şi, de aceea, dorinţele sunt atrase spre El. Astfel, credinţa este un factor dinamic puternic în suflet, şi ea acţionează (dacă este să împrumut cuvintele lui Thomas Chalmers) ca o „putere convingătoare a unei noi dorinţe”. Un copiluş poate să se amuze de nişte lucruri murdare sau periculoase, dar

dacă îi vei întinde o pară sau o piersică frumoasă, se va delecta imediat din ea. Lumea absoarbe inima și mintea celui neregenerat pentru că el este din lume și nu știe altceva mai bun, iar Hristosul lui Dumnezeu îi este complet străin. Dar cel născut din nou are o natură nouă și, prin credință, el devine preocupat de Hristos, care este centrul gloriei cerului. De aceea, cu cât mintea lui este mai atentă și mai îndelung ațintită către Hristos, cu atât mai puțină atractivitate vor avea pentru el lucrurile pieritoare ale lumii, iar influența lor asupra lui scade. Ceea ce îl face să biruie lumea este exersarea credinței asupra acestui glorios Obiect al ei.

ALTE CAUZE

Am vorbit până aici despre importanța profundă de a identifica prompt cauzele declinului spiritual, pentru a putea să ascultăm astfel pe deplin de îndemnurile din Apocalipsa 2:5. Nu ne putem îndepărta de lucrurile periculoase și să ne însușim remediul pentru situația noastră decât dacă suntem conștienți și sensibil afectați de ceea ce ne-a furat sănătatea spirituală. Dar proaspătul creștin nu trebuie să adopte o atitudine de învins și să tragă concluzia că nu va dura mult până când va experimenta un declin spiritual. Prevenția este mai bună decât vindecarea. A fi avertizat înseamnă a fi înarmat mai bine pentru război. Acest aspect al temei ar trebui să slujească unui dublu scop: să ofere un avertisment împotriva unei astfel de situații grave și să le aducă învățătură folositoare celor ale căror haruri au început deja să descrească. Până acum am insistat doar pe consecințele inevitabile ale eșecului credinciosului de a folosi complet și sânguinos mijloacele esențiale ale creșterii spirituale. Acum mă

voi îndrepta către alte lucruri ce pot fi enumerate printre cauzele declinului spiritual.

O relaxare în viața de rugăciune va conduce în curând la scăderea sănătății spirituale a credinciosului. Acest lucru este recunoscut pe scară largă de creștini, astfel că nu este nevoie să spun prea multe aici. Rugăciunea este o disciplină spirituală rânduită de Dumnezeu, fiind instituită atât spre gloria lui Dumnezeu cât și spre binele nostru. Este o recunoaștere a supremației Lui și a dependenței noastre de El. Pe de o parte, Domnul ne cere să așteptăm ajutorul de la El, să cerem acele lucruri care ne vor sluji la bunăstarea noastră spirituală; pe de altă parte, prin rugăciune, inimile noastre se pregătesc să primească sau să li se refuze acele lucruri pe care le dorim – căci ea este, în esență, o disciplină sfântă prin care voința noastră este adusă în armonie cu voia lui Dumnezeu. O mare parte a vieții noastre religioase constă în rugăciune, fie în public sau în privat, fie cu glasurile sau în mințile noastre. De aceea, bunăstarea noastră spirituală este direct proporțională gradului fervorii și a constanței în practicarea acestei discipline spirituale. Rugăciunea a fost numită pe bună dreptate „respirația făpturii noi” și, dacă respirația noastră este împiedicată, atunci întreaga ființă suferă, lucru valabil atât în sens spiritual, cât și în sens trupesc.

Dar rugăciunea este mai mult decât o responsabilitate: ea este și unul dintre cele două mari mijloace ale harului, astfel că, fără ea, celălalt (Cuvântul) nu ne ajută prea mult. Întrucât rugăciunea este respirația făpturii noi, este necesar ca ea să fie exersată aducând ființele noastre în elementul potrivit pentru ele –

anume în atmosfera Cerului. Pentru aceasta, o cale nouă și vie a fost deschisă pentru noi la tronul de har, pe care putem veni cu încredere și curaj, și acolo vom găsi ajutor. Ajutor pentru ce? Pentru orice lucru necesar vieții creștine, mai specific pentru a fi capabili să ascultăm de poruncile divine. Ceea ce Dumnezeu ne cere poate fi rezumat într-un cuvânt – ascultare – și numai prin rugăciune putem căpăta putere pentru ascultare. Acesta este, parțial, și sensul versetului următor: „Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1:17). Legea îi descoperă omului responsabilitatea lui, dar ea nu-i dă nicio putere ca să o îplinească. Dar harul (și adevărul) vine la noi prin Isus Hristos, așa cum ne spune versetul precedent, însă nu există altă cale pe care să primim har din plinătatea Lui decât prin rugăciunea cu credință.

Rugăciunea este chiar mai mult decât un mijloc al harului. Ea este un privilegiu sfânt, o favoare inestimabilă, așa că ar trebui să fie cea mai încântătoare dintre toate disciplinele spirituale. Prin rugăciune avem acces la Dumnezeu și Îi putem vorbi, iar El devine o realitate tot mai vie pentru sufletele noastre. Așa ne apropiem noi de El și El de noi, existând o comuniune sacră între noi și El. Așa avem părtașie cu El și ne găsim încântarea în El. În timp ce noi suntem astfel implicați în rugăciune, Duhul împlinește lucrarea Lui de Duh de înfiere, prin care strigăm „Tată! Tată!” Apoi Îl descoperim pe Domnul mai dispus să ne asculte decât am fi noi dispuși să Îi vorbim. Când pledăm meritele lui Hristos în rugăciune, ne bucurăm de cea mai fericită părtașie cu El și primim pregustări proaspete ale fericirii veșnice care ne așteaptă în cer. Noi venim înaintea unui Tată împăcat,

și facem aceasta fiind „copiii Lui preaiubiți”. Dacă ne apropiem de El cu atitudinea fiului risipitor, ne așteaptă același bun venit și avem parte de aceleași dovezi de dragoste. Așa putem noi să ajungem să exclamăm: „îmi ungi capul cu untdelemn, și paharul meu este plin de dă peste el” (Ps. 23:5), și ne vărsăm inimile înaintea Lui în laudă și adorare.

Dacă te vei gândi puțin la o încetineală în viața de rugăciune în lumina celor trei aspecte de mai sus, îți va fi evident care vor fi consecințele inevitabile! Cum aș putea să înaintez dacă dau înapoi de la responsabilitatea mea? Cum poate veni binecuvântarea lui Dumnezeu asupra mea dacă eu refuz în mare măsură să fac ceea ce El îmi cere? Dacă rugăciunea este unul dintre principalele mijloace ale harului, iar eu o ignor, oare nu uit de îndurările mele? Dacă ea este singurul canal prin care capăt proviziile noi de har de la Hristos, nu voi fi oare firav și bolnav fără ea? Dacă puterea mea nu este înnoită, cum aș putea să mă împotrivesc cu succes dușmanilor mei spirituali? Dacă nu primesc putere de sus, cum voi putea să merg pe calea ascultării? Dacă rugăciunea este principalul canal de comunicare și părtășie cu Dumnezeu și dacă acel privilegiu sfânt este prețuit puțin, oare nu va deveni Dumnezeu mai puțin real pentru mine, nu mi se va răci inima, nu îmi va scădea credința și nu îmi va pieri bucuria? Da, căci o încetinire în viața de rugăciune va conduce în mod cert la un declin spiritual, cu tot ceea ce îl însoțește.

Dumnezeu a rânduit și echipat anumiți bărbați pentru a acționa ca păstori ai Lui și să Îi hrănească oile. El vorbește despre ei ca fiind „păstori după inima Mea, și vă vor paște cu pricepere și

cu înțelepciune” (Ier. 13:15). În situații normale, El Se folosește de oameni, motiv pentru care El i-a dat Bisericii slujitori dăruțiți „pentru desăvârșirea sfinților” (Efes. 4:11-12). Satana știe acest lucru, astfel că el ridică proroci mincinoși pentru a înșela și a distruge. 2 Corinteni 11:13-15 ne avertizează că „oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos”. Nu trebuie să fim surprinși, căci „chiar Satana se prefacă într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii”. Acei predicatori ai lui au ocupat multă vreme scaune de profesori în seminariile biblice, și mii dintre ei se ridică la amvoane în aproape fiecare denominație, astfel că marea majoritate a oamenilor care îi aud au fost corupți și amăgiți fatal printr-un amestec viclean de adevăruri și minciuni. Din nefericire, până și creștinii adevărați care sunt influențați de astfel de predicatori sunt adânc răniți. Din cauza prezenței acestor slujitori deghizați ai Satanei, Dumnezeu Își încurajează astfel copiii: „Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși” (1 Ioan 4:1). Trebuie să îi „cercetăm” folosind standardul fără eroare al Sfintei Scripturi: „La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu au lumină în ei” (Isaia 8:20, lit. KJV). Dumnezeu arată că ești responsabil să „cercetezi toate duhurile” (1 Tes. 5:21) și îi laudă pe cei care i-au „pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-au găsit mincinoși” (Apoc. 2:2). Porunca Lui urgentă adresată fiecăruia dintre copiii Lui este aceasta: „Încetează, fiule, să mai ascuți învățătura, dacă ea te depărtează de învățăturile înțelepte” (Prov. 19:27). Acest lucru nu

este opțional, ci obligatoriu, astfel că, dacă îl neglijăm, ne vom pune în pericol. A asculta la învățături false este un lucru foarte dăunător, căci ne determină să ne abatem de la credințele și practicile biblice. Predicarea sub care ne aflăm ne afectează fie în bine, fie în rău, iar Învățătorul nostru ne îndeamnă astfel: „Luați seama la ce auziți” (Marcu 4:24).

Este de o importanță cu mult mai mare ca proaspeții creștini să conștientizeze că trebuie să ia aminte la ceea ce am spus mai devreme. Lecturile și învățătura religioasă pe care o primim au o influență reală și un efect asupra minții și asupra sufletului la fel cum mâncarea și băutura au efect asupra trupului. Dacă ele sunt stricate și otrăvitoare, efectele vor fi identice în fiecare situație. Dovada acestui lucru se găsește în situația galatenilor. Apostolul le-a spus acestora: „Voi alergați bine: cine v-a tăiat calea ca să n-ascultați de adevăr?” (5:7), iar răspunsul era - ereticii, iudaizatorii, care pervertiseră Evanghelia. Tot astfel, sfântul din zilele noastre este împiedicat dacă ascultă predicarea erorilor. De aceea, „ferește-te de vorbăriile goale și lumești; căci cei ce le țin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. Și cuvântul lor va roade ca gangrena” (2 Tim. 2:16-17). Învățătura ereticilor răspândește o influență stricată, până acolo încât va consuma și îndepărta viața și puterea evlaviei, așa cum gangrena se răspândește într-un organ al corpului.

Totuși, cineva poate să se afle sub ceea ce este denumită predicare „sănătoasă” și, chiar dacă nu din vina lui, să nu beneficieze în niciun fel de pe urma ei. Există o „teologie moartă”, destul de răspândită în vremea de astăzi, unde adevărul este predicat,

dar într-o manieră lipsită de ungere. Dacă nu există viață la amvon, foarte probabil că nu vom vedea prea multă viață nici în membrii bisericii. Atâta vreme cât mesajul nu vine proaspăt de la Dumnezeu, nu izvorăște cu căldură și zel din inima predicatorului și nu este adus în puterea Duhului Sfânt, nici nu va atinge inima celui care îl aude, sau să îi slujească celui credincios pentru a-l împinge înainte în creșterea lui în har. Există multe locuri în creștinism unde, după ce se înfiripă o lucrare vie, proaspătă, ziditoare pentru suflet, Duhul lui Dumnezeu ajunge să fie întristat și stins, și dacă ai vizita un astfel de loc, ar fi ca și cum ai intra într-o morgă: totul este rece, fără bucurie și fără viață. Slujitorii și membrii acelei biserici par să fie pietrificați, iar participarea la slujbele unei astfel de biserici îți dă fiori reci și te face să te simți părtaș unei influențe muribunde. O lucrare și o predicare care nu înalță sufletul către Dumnezeu, care nu produc bucurie în Domnul, care nu stimulează ascultarea recunoscătoare, vor zdrobi sufletul la pământ și îl vor arunca în curând în mlaștina disperării.

Doar Ziua Domnului ne va descoperi câți prunci în Hristos au fost împiedicați să crească spiritual prin faptul că s-au aflat sub influența unei predicări care nu le-a dat laptele curat al Cuvântului. Doar acea zi ne va arăta câți tineri credincioși, în căldura și strălucirea dragostei lor dintâi, au fost descurajați și întristați de răceala și moartea locurilor unde au mers la închinare. Nu este de mirare că Dumnezeu regenerează atât de rar oameni aflați sub o astfel de predicare. Acele locuri nu s-ar putea dovedi în niciun fel potrivite ca niște creșe pentru micuții Lui. Aceste cauze sunt atribuite și multor situații de declin spiritual. De

aceea, tinere creștin, ai grijă la ce biserică mergi. Dacă nu poți găsi un loc unde Hristos să fie preamărit, unde prezența Lui să poată fi simțită, unde Cuvântul să fie predicat în puterea Duhului, unde sufletul tău să fie hrănit cu adevărat, și dacă te întorci din acel loc la fel cum ai plecat, atunci mai bine să rămâi acasă și să îți petreci timpul pe genunchi, hrănindu-te direct din Cuvântul lui Dumnezeu și citind ceea ce consideri că este util pentru viața ta spirituală.

Un alt aspect ce trebuie luat în considerare cu atenție este *compania necredincioșilor*.

„Nu intra pe cărarea celor răi și nu umbla pe calea celor nelegiuți” (Prov. 4:14). „V-am scris în epistola mea să n-aveți nicio legătură cu curvarii” (1 Cor 5:9-11). Termenul tradus prin „legătură” are sensul de amestec, căci noi nu putem evita contactul cu cei neregenerați, dar trebuie să veghem așa încât inimile noastre să nu devină atrase de aceștia. Fără îndoială, creștinul trebuie să aibă intenții bune față de toți cei pe care îi întâlnește în viață, căutând cele mai bune lucruri pentru ei (Gal. 6:10). Totuși, el nu trebuie să găsească nicio plăcere în compania celor care Îl disprețuiesc pe Domnul lui. Ne este interzis să avem relații de prietenie cu cei profani. „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” (2 Cor. 6:14), căci prietenia cu ei va răci degrabă viața ta spirituală. „Nu vă înșelați: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (1 Cor. 15:33). Și nu putem să ignorăm aceste porunci divine fără să ne așteptăm la consecințe. „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu?” (Iacov 4:4). „Cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău” (Prov. 13:20). Cu toate acestea,

sfântul nu trebuie să respingă relațiile apropiate doar cu cei care sunt nelegiuți și profani fără rușine, ci el trebuie de asemenea să îi evite pe cei care doar pretind credința. Prin aceasta mă refer la cei care pretind că sunt creștini, dar care nu trăiesc viața creștină, cei care sunt „membrii bisericii” sau „în părtășia” unei anumite adunări, dar al căror comportament este nepăsător și carnal; cei care participă la slujbele bisericii de duminică, dar care pot fi găsiți în decursul săptămânii în tot felul de locuri bizare, precum cinematografele sau discotecile. Într-o relație apropiată, falsul credincios este cu mult mai periculos decât cel care nu pretinde niciun fel de credință. Creștinul este mai puțin atent în relația cu cel ipocrit și, pentru că are o oarecare încredere în el, este mai ușor de influențat. De aceea, trebuie să ne păzim de cei care spun un lucru dar fac altceva, de cei care au o vorbire evlavioasă, dar a căror umblare este lumească. Cuvântul lui Dumnezeu este clar și categoric în acest aspect: „având doar o formă de evlavie, dar [în acțiune] tăgăduindu-i puterea [realitatea]. Depărtează-te de oamenii aceștia” (2 Tim. 3:5). Dacă nu te depărtezi de ei, în curând te vor atrage împreună cu ei în noroi.

Tinere creștin, „prieteni” tăi, cei cu care ai relațiile cele mai apropiate, exercită o influență puternică asupra ta, fie în bine, fie în rău. Cu mult mai bine este dacă ai merge singur pe cale cu Hristos, decât să Îl jignești prin a cultiva prietenia cu cei religioși și lumești. „Cel care trăiește într-o moară, se va alege din plin cu făină pe hainele lui. Tot astfel, pe nesimțite, omul este pătat de cei în compania cărora stă. Cel care trăiește într-un magazin de parfumi și le mânuiește adesea, poartă cu el parfumul lor peste tot pe unde merge. De aceea, având relații apropiate cu cei evlavioși, ne

vom asemana tot mai mult cu ei” (un puritan). „Cine umblă cu înțelepții se face înțelept” (Prov. 13:20). Nu lăsa ca lucrurile și trăsăturile plăcute ochiului să fie criteriul după care îți alegi cel mai bun prieten. Există mulți lupi care se îmbracă în blană de oaie. Fii cel mai atent la lucrurile care te atrag și fă așa încât să îți dorești prietenia creștină a cuiva ca urmare a dragostei acestuia pentru Hristos și a asemănării cu El, nu a dragostei și asemănării lui cu tine.

„Sunt prieten cu toți cei ce se tem de Tine, și cu cei ce păzesc poruncile Tale” (Ps. 119:63) – acesta trebuie să fie obiectivul copilului lui Dumnezeu, chiar dacă astfel de persoane sunt cu adevărat rare în aceste vremuri rele. Ei sunt singurii prieteni și tovarăși pe care merită să îi avem, căci doar ei ne vor încuraja să mergem înainte pe „calea îngustă”. Nu cei care doar pretind că ei cred în Domnul, ci cei care aduc dovada reverenței lor față de El, nu cei care doar pretind că apără poruncile Lui, ci cei care le împlinesc, aceia sunt cei pe care trebuie să îi căutăm. În loc să îți ridiculizeze „strictețea”, ei te vor încuraja în aceasta, dându-ți sfaturi folositoare, fiind tovarășii tăi în rugăciune și evlavie. Cei evlavioși te vor stârni la o evlavie mai mare. Conversațiile lor vor fi îndreptate către subiecte sfinte, iar acest lucru va stimula dorința ta după lucrurile de sus. Dacă nu poți găsi un astfel de om, atunci fă din aceasta rugăciunea ta fierbinte: „Să se întoarcă la mine, cei ce se tem de Tine, și cei ce cunosc învățăturile Tale” (Ps. 119:79).

O altă cauză posibilă a declinului spiritual ține de o *preocupare dezechilibrată față de lucrurile lumești*. „Lumesc” este un

termen care are foarte multe sensuri în mințile și pe buzele oamenilor. Unii creștini deplâng faptul că mințile lor sunt „lumești”, când ei vor să spună de fapt că, pentru moment (și adesea pe bună dreptate), gândurile lor sunt în întregime îndreptate către lucrurile trecătoare. Nu îmi propun să dau o definiție foarte strictă a termenului, ci voi sublinia că împlinirea responsabilităților pe care Dumnezeu ni le-a dat în această lume, faptul că ne folosim de lucrurile legitime ale acestei lumi (cum ar fi mijloacele de transport, telegraful, tiparul) sau chiar faptul că ne bucurăm de mângâierile pe care această lume ni le dă (hrana, îmbrăcămintea, locuința) – aceste lucruri în mod cert nu sunt „lumești” într-un sens rău. Ceea ce este rău și dăunător pentru viața spirituală este timpul irosit în plăceri lumești, inima absorbită de dorințe lumești, mintea chinuită de griji glumești. Dragostea față de lume și față de lucrurile ei ne este interzisă, ca și grija obsesivă pentru aceste lucruri în inimă, lucruri care, pe nesimțite, ne duc în capcana ei.

Cazul lui Lot ne oferă cel mai serios avertisment împotriva acestui rău. El a cedat în fața unui spirit de lăcomie și a ales avantajele trecătoare, ignorând bunăstarea spirituală a lui și a familiei sale. Când Avraam l-a invitat să aleagă o parte din Canaan pentru el și pentru turmele lui, în loc să rămână în vecinătatea unchiului său, asupra căruia stătea binecuvântarea Celui Preaînalt, el „și-a ridicat ochii” (acționând prin vedere, nu prin credință) și văzând că întreaga câmpie a Iordanului era „bine udată în întregime”, Lot și-a ales câmpia Iordanului, și a luat-o spre răsărit. Astfel, el a ajuns chiar dincolo de acel ținut, căci ni se spune că „Avraam a locuit în țara Canaan, iar Lot a locuit în cetățile din

Câmpie, și și-a întins corturile până la Sodoma” (Gen. 13:8-10). Ba încă acest lucru nu i-a fost suficient, căci a devenit unul dintre locuitorii din Sodoma (Gen. 18:1) și a renunțat la „cortul” său de pelerin în favoarea unei „case” (v. 3). Și ce consecințe catastrofale au suportat atât el cât și familia lui.

O formă de lumesc care a furat viața și mărturia multor creștini a fost implicarea lor în politică. Aici nu discut dacă un sfânt ar trebui sau nu să aibă vreun interes în lucrurile care țin de politică, ci pur și simplu vreau să arăt ceea ce ar trebui să fie evident pentru toți cei cu discernământ spiritual, anume că a te implica cu tot zelul și preocuparea în politică este un lucru care îți afectează în mod clar orice dorință spirituală. Este limpede că politica se preocupă doar de treburile acestei lumi, motiv pentru care a deveni profund absorbit de politică și a-ți avea inima implicată în goana după lucruri politice va conduce inevitabil la îndepărtarea atenției tale de la lucrurile veșnice. Orice aspect al lumii acesteia, indiferent cât de legitim ar fi în sine, dacă ajunge să îți implice atenția într-un mod exagerat, se va transforma într-o capcană și va epuiza vitalitatea ta spirituală. Mă tem mult că acei sfinți care petrec multe ore pe zi ascultând discursurile electorale ale candidaților, citind tot ce scriu ziarele despre ei, și discutând în detaliu platformele politice alături de semenii lor, își pierd o măsură considerabilă a dorinței după pâinea vieții.

SUBTILITATEA DECĂDERII SPIRITUALE

După ce am analizat întrucâtva natura declinului spiritual și am identificat câteva dintre cauzele lui principale, aș vrea să

spun câteva cuvinte despre subtilitatea decăderii spirituale. Păcatul este o boală spirituală (Ps. 103:3) și, asemenea multor altor boli, el lucrează pe neașteptate și în tăcere, astfel încât, până să ne dăm seama, sănătatea noastră este deja afectată. Noi nu suntem suficient de veghetori împotriva „înșelăciunii păcatului” (Evrei 3:13), căci dacă nu ne împotrivim primelor porniri ale lui, în curând el va obține un avantaj asupra noastră. De aceea, suntem îndemnați astfel: „Vegheați dar cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să-L iubiți pe Domnul, Dumnezeu vostru” (Ios. 23:11), căci orice declin spiritual își are izvorul într-o scădere a dragostei noastre pentru El. Dragostea pentru Dumnezeu este de origine cerească, fiind implantată într-un teren neprietenos, așa că are nevoie să fie ocrotită și udată. Noi suntem înconjurați nu doar de obiecte care ne stârnesc dorințele și care operează ca rivali ai Dumnezeului binecuvântat, ci avem chiar o înclinație interioară de a ne îndepărta de El.

În etapele timpurii ale vieții creștine, de regulă dragostea este proaspătă și fierbinte. Primele priveliști însoțite de credință asupra Evangheliei umplu inima de uimire și laudă față de Domnul, iar rezultatul este un fluviu de dragoste recunoscătoare care se revarsă spontan. Sufletul este mișcat profund, cu totul absorbit de darul nespus al lui Dumnezeu și despărțit de orice alte lucruri. Dumnezeu denumeste aceasta „dragostea pe care o aveai când erai tânără, iubirea ta, când erai logodită” (Ier. 2:2). Într-o astfel de circumstanță, cel care a găsit această pace și bucurie exclamă: „Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El Și-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema toată viața mea” (Ps. 116:1-2). În acea perioadă, sufletul înnoit

cu greu poate să își imagineze că ar fi posibil să uite de Acela care a făcut lucruri atât de mari pentru el sau să experimenteze o descreștere în orice măsură a dragostei lui, întorcându-se la lucruri sau stăpâni pe care i-a iubit anterior. Totuși, dacă trec 20 de ani de griji și ispite fără a produce acest efect, cu siguranță că acela trebuie să fie un om fericit. Există unii care nu experimentează niciun declin, dar situația majorității este departe de acest peisaj.

Unii vorbesc despre pierderea dragostei dintâi a creștinului ca fiind un lucru foarte normal, privindu-l ca pe ceva inevitabil. Mulți oameni religioși ajunși la vârsta perilor albi au devenit reci și carnali (dacă au avut vreodată viață în ei), dar, ce este mai rău, ei caută să îi aducă pe creștinii proaspeți și fericiți la această stare tristă și dezonorantă față de Dumnezeu. Cu un zâmbet sarcastic, ei îi vor spune pruncului în Hristos că, deși astăzi se poate afla pe culmea bucuriei, în mod sigur nu va rămâne acolo multă vreme, ci va trebui să se coboare de pe acel munte. Acest lucru este însă eronat și amăgitor.

Apostolii au acționat diferit în relație cu cei proaspăt convertiți din vremea lor. Când Barnaba i-a vizitat pe proaspeții creștini din Antiohia, el a „văzut harul lui Dumnezeu, s-a bucurat” și, în loc să îi îndrepte către o stare de declin a zelului, siguranței și bucuriei lor inițiale, el i-a „îndemnat pe toți să rămână cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul” (F.A. 11:23). Tot astfel, marele Cap al Bisericii i-a informat pe sfinții efeseni că ceea ce avea împotriva lor era că „își părăsiseră dragostea dintâi” (Apoc. 2:4).

În natura lucrurilor nu există niciun motiv sau nevoie pentru care să existe vreo scădere în dragostea, zelul sau mângâierea

creștinului. Acele obiecte și considerații care au dat naștere acestor lucruri la început nu și-au pierdut forța. Nu a existat nicio schimbare în harul lui Dumnezeu, în eficacitatea sângelui lui Hristos, în disponibilitatea Duhului de a ne călăuzi în adevăr. Hristos rămâne „Prietenul păcătoșilor”, capabil să îi mântuiască în chip desăvârșit pe cei care vin la Dumnezeu prin El. În loc să existe motive valide pentru care ar trebui să scădem în dragostea noastră, tocmai opusul ar trebui să fie ceea ce experimentăm.

Primele noastre priviri îndreptate către Hristos și Evanghelia Lui au fost foarte imperfecte și inadecvate. Dacă continuăm să Îl cunoaștem pe Domnul, vom obține o imagine mai bună a Lui, o percepție mai clară a atributelor Sale perfecte, a cât de potrivit este El pentru ființele noastre și a cât de suficient este El pentru tot ceea ce noi avem nevoie. De aceea, ar trebui să-L prețuim tot mai mult. Apostolul spunea: „mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere” (Fil. 1:9). În loc să scadă în dragostea lui, pe măsură ce se apropia de sfârșitul cursei sale, el s-a îndreptat tot mai energic către lucrurile care erau înaintea sa, uitându-le pe cele din trecut.

Declinul dragostei noastre pentru Dumnezeu este inutil și trebuie deplâns, așa că a încerca să îl apărăm ar fi un lucru foarte nepotrivit. Ar fi ca și cum am argumenta că am fi fost cândva prea orientați către lucrurile cerești, prea sensibili în conștiințele noastre, prea devotați lui Dumnezeu. Ar fi ca și cum am spune că am fi fost exagerat de preocupați cu Hristos și că L-am fi prețuit prea mult, că am fi făcut prea mult efort în a-I fi pe plac. De asemenea, din punct de vedere practic, este ca și cum am spune

că n-am fi obținut acea împlinire în Hristos pe care o așteptam, că nu am căpătat pacea și plăcerea mergând pe căile Înțelepciunii, așa cum ne imaginam și, de aceea, am fi fost obligați să căutăm fericirea prin a ne întoarce la plăcerile noastre anterioare și astfel am confirmat batjocura foștilor noștri prieteni, care spuneau că zelul nostru avea în curând să se diminueze și că ne vom întoarce la ei. Unor astfel de renegați, Dumnezeu le spune: „Poporul Meu, ce ți-am făcut și cu ce te-am ostenit? Răspunde-Mi!” (Mica 6:3).

Rămâne totuși realitatea că mulți decad de la dragostea lor dintâi, chiar dacă rareori devin conștienți de aceasta înainte să își facă loc unele dintre efectele acestei decăderi. Ei sunt asemenea lui Samson, care s-a jucat cu ispitele și L-a întristat pe Domnul, și care „s-a trezit din somn, și a zis: ‚Voi face ca și mai înainte, și mă voi scutura’. Nu știa că Domnul Se depărtase de el” (Jud. 16:20).

Căderea în păcat orbește judecata, și noi nu ne dăm seama că Duhul este întristat și că binecuvântarea lui Dumnezeu nu se mai află asupra noastră. Prietenii noștri o pot observa și pot fi îngrijorați, dar noi nu realizăm asta. Apoi cuvintele grave ce urmează descriu cu acuratețe situația noastră: „niște străini îi mănâncă puterea, și el nu-și dă seama, îl apucă bătrânețea, și el nu-și dă seama” (Osea 7:9)! „Bătrânețea” este un semn al decăderii trupului nostru și al apropierii de mormânt.

Tot așa, există anumite semne care vorbesc despre declinul spiritual al creștinului, însă, în mod obișnuit, el nu vede prezența acestora.

SIMPTOMELE DECĂDERII SPIRITUALE

Mă voi îndrepta acum către identificarea câtorva dintre simptomele decăderii spirituale. Întrucât păcatul acționează atât de amăgitor iar creștinii nu conștientizează începuturile regresiei lor, este important ca semnele sau simptomele declinului spiritual să fie descrise. Descoperim din nou că lucrurile naturale sunt indicii ale celor spirituale și, dacă le acordăm atenția cuvenită, putem învăța multe lucruri folositoare pentru suflet. Constipația se datorează fie neglijării alimentației, fie unei diete greșite, iar când păcatul colmatează sufletul, cauza este că am neglijat lucrarea de omorâre a păcatului și am eșuat să mâncăm „ierburile amare” (Exod 12:8). Pierderea apetitului, fața palidă, privirea pierdută și absența energiei sunt dovezi multiple ale faptului că ceva nu este bine cu trupul, și că ne aflăm pe drumul către o boală serioasă, dacă nu îndreptăm imediat anumite lucruri. Fiecare dintre aceste chestiuni își are perechea în tărâmul spiritual. Iritabilitatea, incapacitatea de a ne relaxa și insomniile sunt lucruri care preced o criză nervoasă, iar echivalentele spirituale ale acestor simptome ne cheamă astfel: „Întoarce-te, suflete, la odihna ta” (Ps. 116:7).

În cazul leprei, fie una reală, fie una bănuită, Domnul a dat porunci așa încât cel suspectat să fie cercetat cu atenție, pentru ca starea lui adevărată să poate fi deosebită și să se poată face o judecată corectă. Și, după cum o boală spirituală este mai odioasă și mai periculoasă decât una trupească, cu atât mai necesar este să avem o evaluare corectă a sufletelor noastre. Nu fiecare pată este o lepră, și nu fiecare imperfecțiune dintr-un creștin este

un indicator că s-ar afla într-un declin spiritual. Chiar și apostolul Pavel a suspinat ca urmare a neputințelor sale interioare și a mărturisit că nu a ajuns la perfecțiune, dar a insistat mergând înaintea către prețul chemării sale înalte. Totuși, recunoașterea smerită a faptului că era foarte departe de ideal nu însemna că el era unul dintre cei care se abătuse de pe cale sau că cedase în fața unei inimi rele de necredință, depărtându-se de Dumnezeu cel viu. Trebuie să avem grijă să nu cădem în vreo extremă, ca să nu numim întunericul lumină și să ne scuzăm, sau să numim lumina întuneric și să aducem inutil lucruri amare asupra noastră. Nu încapă îndoială că mult mai mulți sunt în pericolul de a face prima greșeală decât pe a doua. Totuși, există creștini, și probabil destui, care trag concluzii greșite și presupun că situația lor este mai rea decât realitatea. De exemplu, există cei care suspină pentru că nu par să mai fie conștienți de acel zel energetic, de acele dorințe fierbinți și sensibile despre care cred că se manifestau în zilele prunciei lor spirituale. Totuși, o explicație este că s-a petrecut o schimbare în constituția lor naturală, odată cu creșterea anilor. Pornirile lor copilărești s-au disipat, energia lor trupească a scăzut, iar facultățile lor mentale îi fac să fie mai greoi. Însă chiar dacă simțămintele sunt mai puțin fierbinți, în ele se poate vedea mai multă stabilitate și profunzime. Multe lucruri din lumea aceasta, care produceau lacrimi în vremea tinereții lor spirituale, nu mai au același efect pe măsură ce ne maturizăm, chiar dacă pot să apese încă destul de greu asupra sufletelor noastre. Este o mare greșeală să confundăm absența strălucirii și agitației tinereții cu declinul și răceala spirituală.

Pe de altă parte, nu orice îndepărtare de Dumnezeu trebuie

considerată o simplă imperfecțiune, lucru care este comun tuturor celor regenerați. Tendința tuturor este aceea de a ne flata pe noi înșine cu ideea că această „pată” este doar „netrebnicia copiilor Lui” (Deut. 32:5), sau una căreia sunt părtași și cei mai buni dintre creștini, motiv pentru care concluzionăm că nu este nimic rău sau periculos în ea. Chiar dacă am respinge ideea că avem vreo greșală, totuși nu suntem noi dispuși să le vedem ca niște lucruri neînsemnate și să spunem despre unele păcate așa cum Lot spunea despre cetatea Țoar că „este așa de mică”, ori să exclamăm față de cineva căruia i-am greșit: „Ce-am spus noi împotriva Ta?” (Mal. 3:13). O astfel de atitudine de justificare de sine dovedește că ne aflăm în cea mai nesănătoasă stare a inimii și trebuie să ne împotrivim ei cu toată puterea. Apostolul Pavel vorbea despre o anumită stare a sufletului pe care se temea că ar putea să o descopere în credincioșii din Corint, anume că au păcătuit și nu s-au pocăit de faptele lor, acea stare de decădere spirituală ajungând la o cotă alarmantă. Iată câteva dintre simptomele declinului spiritual.

1. Scăderea dragostei noastre pentru Hristos. Dacă Domnul Isus este mai puțin prețios pentru sufletele noastre decât era anterior, în Persoana, calitățile, lucrarea, harul și binecuvântările Lui, orice altceva am putea gândi despre noi înșine, cu siguranță că am luat-o pe drumul înapoi. Dacă Îl prețuim mai puțin pe Cel ce ne iubește sufletele, dacă încântarea noastră în El a descrescut, dacă meditația noastră la perfecțiunile Sale este mai rară, dacă avem mai puțină părtașie cu El, atunci harul din noi a suferit o scădere sigură. Natura anumitor plante este să își întoarcă fețele către soare, și așa este cazul harului interior, care înclină

inima cu putere către obiectele cerești și își găsește plăcerea în ele. Dar dacă neglijăm mijloacele harului, nefiind atenți să evităm plăcerile păcătoase, permițându-ne să ne împovărăm cu preocupări ale acestei vieți, atunci dorințele noastre vor fi în mod cert estompate și gândirea noastră devine zadarnică și carnală. Noi suntem schimbați după chipul lui Hristos numai prin acțiunile credinței îndreptată spre gloria Lui (2 Cor. 3:18), astfel că o scădere a acestor imagini ale lui Hristos în inima noastră va face ca ea să devină rece și fără viață.

2. Scăderea zelului pentru gloria lui Dumnezeu. După cum principiul harului din cel credincios îl determină să aibă siguranța îndurării divine prin Mijlocitorul, tot astfel el ne inspiră preocuparea pentru onoarea lui Dumnezeu. Dacă principiul acela este sănătos și viguros, el ne va determina să refuzăm acele lucruri care Îl dezonorează pe Dumnezeu și cauza Lui, și ne inspiră să practicăm cu o plăcere specială responsabilitățile care conduc cel mai mult la gloria lui Dumnezeu și care oferă cea mai clară dovadă a supunerii noastre față de sceptorul regal al lui Hristos. Dacă natura cea nouă este hrănită cum se cuvine și este păstrată proaspătă, ea ne va influența să rodim spre slava lui Dumnezeu. Dar dacă acea nouă natură este înfometată sau se îmbolnăvește, preocuparea noastră pentru gloria lui Dumnezeu va descrește mult. Dacă am devenit mai puțin conștienți de măsura în care comportamentul nostru aduce sau nu cinste Numelui sfânt pe care îl purtăm, atunci acesta este un semn sigur al declinului nostru spiritual.

3. Pierderea apetitului spiritual. Dragă cititorule, oare nu a

existat o vreme când puteai spune cu adevărat: „cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeuul oștirilor” (Ier. 15:16)? Dacă nu poți spune cu onestitate acest lucru și astăzi, atunci ai intrat în declin. Ai putea să fii într-adevăr un elev mai atent al Scripturii decât înainte și să petreci mai mult timp în cercetarea Scripturilor decât o făceai anterior, dar aceasta nu dovedește nimic în aspectul de față. Ne referim acum nu la un interes intelectual, ci la o bucurie spirituală pentru Pâinea vieții. Savurăm oare cu adevărat lucrurile lui Dumnezeu – poruncile și promisiunile deopotrivă, părțile care ne cercetează și ne rănesc la fel ca și cele care ne aduc mângâiere? Nu ne dorim noi oare mai degrabă să înțelegem profețiile și tainele, în loc să „însetăm și să înfometăm după neprihănire”? Dacă preferăm cenușa în detrimentul manei cerești, „te-cile” cu care se hrăneau porcii în locul vițelului îngrășat – mai degrabă literatura seculară decât pe cea creștină – atunci acela este un semn evident al declinului spiritual.

4. Încetineala și superficialitatea în atitudine. Omul se află într-o stare tristă când părtășia lui cu Dumnezeu este caracterizată de ușurință și superficialitate carnală. În această superficialitate spirituală se găsesc lucruri asemănătoare celei din tărâmul natural. Simțurile noastre nu mai sunt exersate pentru a deosebi binele și răul, nu mai vedem și nu mai auzim așa cum ar trebui, nici nu mai putem fi afectați sau impresionați de lucrurile spirituale așa cum s-ar cuveni. Câtă vreme se află într-o astfel de stare spirituală, omul își neglijează îndatoririle, sau, în cel mai fericit caz, le împlinește mecanic, așa încât situația lui nu se îmbunătățește cu nimic. Dacă responsabilitățile spirituale sunt împlinite

doar din obicei sau pentru a ne liniști conștiința, în loc să fie împlinite din dragoste, nici nu Îl onorăm pe Dumnezeu, nici nu ne vor fi de vreun ajutor. Chiar dacă împlinirea lor exterioară poate trece drept impecabilă, atitudinea corectă lipsește, iar inima noastră este străină de ele. Cei care citesc Biblia sau își spun rugăciunile într-o manieră formalistă sau doar din obicei, nu vor percepe nicio schimbare în ei înșiși ca urmare a împlinirii acelor discipline, însă cei care sunt obișnuiți să Îl aibă pe Dumnezeu înaintea când se achită de responsabilitățile lor și vor descoperi o înclinație greșită în împlinirea formală a responsabilităților lor, putând ști că harul din ei a început să scadă. Dacă nu mai găsim nicio plăcere în aceste discipline spirituale, atunci ne aflăm într-o stare tristă.

5. Relaxarea în vegherea împotriva păcatului. Absența vegherii împotriva a tot ceea ce este rău, care să izvorască dintr-un sentiment atent și dintr-o conștientizare imediată a naturii lui dezagățătoare, este un semn sigur al declinului spiritual. Refuzul de a ne păzi inimile cu toată sârguința, indiferența față de lucrarea corupțiilor din noi, joaca cu ispitele exterioare – sunt toate dovezi certe ale decăderii sfințeniei personale. Când noua natură este sănătoasă și viguroasă, păcatul este considerat peste măsură de păcătos, pentru că el are atunci o înțelegere clară și categorică a răutății păcatului și vrăjmășiei lui față de Dumnezeu, iar acest lucru păstrează în el o indignare sfântă față de păcat. Atâta vreme cât creștinul se gândește profund la prețul deosebit care a fost plătit pentru iertarea păcatelor sale, în inima lui se stârnește constant dezgustul față de ce este rău, astfel că ea este implicată în veghere strictă, căci sufletul înnoit nu poate

privi cu ochi buni la ceea ce a provocat moartea Mântuitorului lui. Un astfel de exercițiu al harului devine împiedicat dacă păcatul este văzut acum mai puțin ticălos și dacă există mai puțină grijă în menținerea unei vegheri împotriva lui.

6. *Încercarea de a ne justifica păcatele.* Există unele păcate despre care noi toți știm că nu le putem apăra, dar există altele pe care chiar și cei ce se consideră creștini caută să le justifice. Este aproape surprinzător să vedem ce ingeniozitate pot manifesta oamenii când caută să aducă scuze pentru un păcat. Viclenia șarpelui din vechime care s-a văzut în scuzele primilor noștri părinți, aici pare să ia locul înțelepciunii. După ce am păcătuit, avem senzația că păcatul își pierde din caracterul său ticălos, și credem că este un lucru foarte diferit de ceea ce a produs în alții. Când noi suntem cei care comitem păcatul, obișnuim să îi dăm un alt nume – lăcomia devine modestie, certurile răutăcioase capătă numele fidelității pentru adevăr, fanatismul este etichetat ca zel pentru Dumnezeu – și, astfel, ne împăcăm cu păcatul și suntem gata să îl apărăm, în loc să îl mărturisim cu pocăință și să îl abandonăm.

7. *Lucrurile lumii obțin controlul asupra noastră.* În măsura în care obiectele acestei lumi au puterea să ne atragă inimile, în aceeași măsură credința devine ineficace și neoperativă. Tocmai natura credinței face ca sufletele noastre să se îndrepte către lucrurile spirituale, cerești și veșnice, și, când ele devin pentru noi reale și prețioase, dorințele ne sunt atrase către ele. Simultan, lucrurile trecătoare își pierd toată valoarea pentru noi. Când sufletul intră în părtășie cu Dumnezeu, găsindu-și plăcerea în perfecțiunile

Lui inegalabile, lucrurile mărunte precum îmbrăcămintea, împodobirea locuințelor noastre, și toate aceste preocupări care ținesc la strălucirea acestei lumi îi sunt respingătoare. Când creștinul este răvășit de superioritatea lui Hristos și de moștenirea inestimabilă pe care o are în El, plăcerile și deșertăciunile care îi cuceresc pe cei necredincioși nu au nicio atracție și nicio influență asupra lui. De aceea, putem spune că, odată ce un creștin începe să înseteze după lucrurile trecătoare și tânjește după ele, harul lui a intrat într-un trist declin. Cei care găsesc satisfacție în vreun lucru trecător din această viață, au uitat deja de Izvorul apelor vii și au început să își dorească acele vase sparte care nu pot ține apă (Ier. 2:13).

9

RESTAURAREA DIN DECLINUL SPIRITUAL

GRADELE DECLINULUI SPIRITUAL ȘI NEVOIA RESTAURĂRII URGENTE

Voi încerca în cele ce urmează să fac ceva mai mult decât doar să arăt necesitatea revenirii dintr-un declin spiritual. Recunosc că aceasta nu este o sarcină ușoară, nu din cauza vreunei dificultăți inerente a acestui aspect al subiectului nostru, ci a diversității cazurilor care trebuie luate în considerare, și care ar trebui tratate separat.

Există anumite suferințe fizice care, dacă sunt tratate prompt, vor avea nevoie de medicamente ușoare, însă există altele ce impun mijloace și remedii mai drastice. Totuși, așa cum orice doctor va mărturisi, oamenii sunt nepăsători în anumite afecțiuni ce par neînsemnate, așa că întârzie mult până le iau în serios, iar starea lor se deteriorează, devenind periculoasă și adeseori fatală. În capitolul anterior am subliniat că nu orice pată este indiciul leprei, însă trebuie să ne amintim că anumite pete semănau cu simptomele acelei boli și stârneau suspiciuni, iar asta cerea ca pacientul să fie examinat de preoți, izolat de ceilalți

și ținut sub observație până ce situația lui putea fi stabilită mai clar – totul depinzând de avansarea sau nu a acelei pete pe trup (Lev. 13:4-8).

Mă îndoiesc foarte mult că ar putea exista vreun creștin care să își păstreze vitalitatea și vigoarea spirituală fără să fie vreodată nevoit să își revigoreze inima; de faptul că n-ar exista nicio vreme când să se simtă nevoit să strige: „înviează-mă, după făgăduința Ta” (Ps. 119:25). Totuși, de aici nu trebuie trasă concluzia că orice sfânt ar experimenta obligatoriu o decădere clară în viața sa spirituală, și cu atât mai puțin că cel mai bun lucru pe care îl poate aștepta el ar fi o viață de sușuri și coborâșuri, de decăderi și recuperări, de alunecări și restaurări. Experiențele altora nu constituie regula pe care Dumnezeu ne-a dat-o de urmat. Clinicile și spitalele aglomerate ne oferă într-adevăr un avertisment, dar ele nu constituie temeiul pentru care ar trebui să presupun că va urma o decădere în nepăsare sau că, gândind fatalist, nu va trece multă vreme până ce și eu voi fi bolnav. Dumnezeu le-a dat copiilor Lui tot ce au nevoie pentru a trăi o viață sfântă, sănătoasă spiritual și fericită, și, dacă îi văd pe mulți dintre ei eșuând, cu atât mai mult ar trebui să fiu stimulat la o veghere mai atentă ca nu cumva să neglijez harul lui Dumnezeu.

După ceea ce am discutat în capitolele anterioare, cu greu pare necesar să îi reamintesc cititorului că, dacă cel credincios nu își păstrează o părtașie apropiată și statornică în relația lui cu Dumnezeu, un dialog zilnic cu Hristos și o umplere zilnică din plinătatea Lui, ca și o hrănire regulată din Cuvânt, pulsul vieții sale spirituale va ajunge în curând să fie mai firav și mai neregulat.

Dacă el nu meditează adesea la dragostea lui Dumnezeu, dacă nu își menține inima înviorată gândindu-se la smerirea și suferințele lui Hristos, și dacă nu frecventează tronul de har, dorințele lui se vor răci de îndată, plăcerea după lucrurile spirituale va scădea, iar ascultarea nu va mai fi nici ușoară și nici plăcută. Dacă ignoră sau își justifică o astfel de deteriorare a stării spirituale, nu va trece multă vreme până ce inima lui va aluneca imperceptibil în carnalitate și lumesc: plăcerile lumii vor începe să îl atragă, pasiunile lumești îi vor absorbi tot mai mult atenția, iar preocupările acestei lumi îl vor zdrobi. Apoi, dacă nu se va petrece o întoarcere la Dumnezeu și o smerire a inimii înaintea Lui, nu va trece multă vreme până ce el se va regăsi pe căile nelegiuirii deschise cu excepția intervenției providenței lui Dumnezeu.

Există grade ale declinului spiritual. În cazul unui adevărat copil al lui Dumnezeu, declinul spiritual începe întotdeauna prin depărtarea inimii de Domnul, iar acolo unde se petrece așa ceva, dovezile își vor face loc în curând în umblarea zilnică. Odată ce creștinul devine decăzut spiritual în practica lui exterioară, el își pierde trăsăturile distinctive, căci nu există mai nimic care să îl deosebească de cei religioși din lume. Declinul spiritual presupune întotdeauna o profesiune de credință, chiar dacă nu implică în mod necesar existența sau realitatea lucrului pretins. Un neregenerat care pretinde că este credincios poate fi sincer, chiar dacă este amăgit și, din diferite considerente, poate persevera în pretenția lui până la sfârșit. Totuși, în majoritatea cazurilor, el devine în curând plictisit de această pretenție și, după ce cerințele credinței pretinse devin tot mai intolerabile, el abando-

nează totul și, asemenea scroafei, se întoarce la bălăcirea în noroi. O astfel de persoană este un apostat și, cu foarte rare excepții (dacă există cineva ce să se încadreze în această categorie), apostazia lui este totală și finală.

Până la începutul acestui capitol am limitat discuția noastră la viața spirituală a celor regenerați, dar acum am atins stadiul la care credințioșii față de sufletele noastre îmi cere să îi lărgesc un pic aria. În ultima parte am insistat pe declinul spiritual, pe natura lui, pe cauzele care îl produc, pe caracterul vicelan și pe simptomele lui. De aceea, merită în momentul acesta să ne întrebăm ce urmează după un astfel de declin. Nu putem da un răspuns general, pentru că declinul variază considerabil în funcție de circumstanțe, în unele cazuri fiind unul mai profund, iar în altele unul mai acut sau mai extins, astfel că rezultatul nu este mereu același. Acolo unde putem observa declinul unui creștin (chiar dacă el nu îl poate detecta, alții îl pot vedea), acel credincios a intrat în categoria celor „rătăciți”, lucru care îi va determina pe cei ce sunt duhovnicești să se îndoiască de realitatea credinței lui. Tocmai acest aspect mă obligă să lărgesc categoria oamenilor cărora să mă adresez acum, căci altfel, falșii convertiți, care au experimentat o deteriorare a vieții lor religioase, ar putea să își aroge o mângâiere falsă din ceea ce se aplică doar celor care au fost loviți temporar de Satana.

Dacă declinul spiritual nu este oprit, el nu va rămâne la fel, ci se va înrăutăți, și cu cât mai rea este situația, cu atât mai puțin suntem justificați să rămânem într-o astfel de stare și cu atât mai mult Scriptura ne cere să o privim ca pe o scoatere la iveală a unei

pretenții de credință ilegitime. De aceea, nu orice grad al deteriorării spirituale trebuie privit ca o complacere în aceasta, ci ca pe un lucru serios, care, dacă nu este corectat prompt, se dovedește foarte periculos în tendința lui. Dacă Satana va încerca să îl convingă pe creștin că, deși zelul lui s-a diminuat întrucâtva și dorințele sale spirituale au răcit, nu există nimic în el care să îi provoace îngrijorare; că, deși sănătatea lui a început să scadă, totuși, văzând că încă nu a căzut în vreun păcat mare, starea lui nu este atât de gravă. Totuși, orice declin este periculos, în special când mintea este gata să se justifice și să pledeze spre continuarea acelei stări. Natura și tendința mortală a păcatului este aceeași în esența ei, fie că se manifestă în cel neregenerat, fie în cel regenerat și, dacă nu ne împotrivism lui și nu îl omorâm, dacă nu ne pocăim de el și nu îl abandonăm, rezultatul va fi același. „Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea. Nu vă înșelați preaiubiții mei frați” (Iacov 1:15-16).

În Apocalipsa 2 și 3 sunt prezentate *trei etape ale declinului spiritual*.

Mai întâi, Hristos se adresează celor din Efes, spunând: „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (2:4). Acest reproș este cu atât mai uimitor și mai zdrobitor cu cât existau multe lucruri pe care Domnul le-a lăudat în cazul acestor credincioși: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu-ți poți suferi pe cei răi; că i-ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui meu, și că n-ai obosit”. Totuși, El adaugă: „Dar ce am împotriva ta”. În acest caz, situația era încă

bună în viața exterioară, dar exista o decădere interioară. Observați bine că această muștrare divină, „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi”, arată clar că toți creștinii sunt responsabili pentru starea dragostei lor față de Dumnezeu. Plecând de la adevărul că „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Rom. 5:5), unii par să concluzioneze că ei n-au nicio responsabilitate personală în acest sens, astfel că pun răceala inimilor pe seama suveranității lui Dumnezeu în loc să se învinovățească pe ei înșiși. Totuși, o astfel de atitudine este cu atât mai respingătoare, pentru că adaugă și insultă la starea lor deplorabilă.

Creștinul are deopotrivă responsabilitatea de a păstra o dragoste caldă și constantă față de Hristos după cum are responsabilitatea de a-și ocroti credința printr-o exersare regulată a ei, și, de aceea, nu i se permite să își justifice eșecul în niciuna dintre aceste două situații. Ni se spune în mod expres, „țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu” (Iuda 1:21) și „umblați după lucrurile de sus” (Col. 3:1), astfel că, dacă nu facem aceste lucruri, dar punem totul pe seama acțiunii suverane a lui Dumnezeu de a ne împiedica în această înclinație, n-am face altceva decât să pervertim și să abuzăm oribil un adevăr binecuvântat.

Acele cuvinte ale lui Hristos, „ce am împotriva ta”, constituie expresia muștrării cauzată de un eșec, și cu siguranță că El nu le-ar fi folosit dacă n-ar fi existat ceva de blamat. Observați că El nu spune „ți-ai pierdut dragostea dintâi”, așa cum se citează frecvent și greșit – căci omul caută întotdeauna să dilueze ceea ce nu îi place! Nu, ci expresia „ți-ai părăsit dragostea dintâi” vorbește

despre ceva mai grav și mai ticălos. Noi putem *pierde* ceva involuntar, dar a *părăsi* este o acțiune deliberată! În final, haideți să observăm că Domnul nostru nu a privit acel declin ca pe o infirmitate nevinovată, ci ca pe un păcat culpabil, căci El îi îndeamnă pe acei credincioși la pocăință.

În predica lui pe marginea versetului din Apocalipsa 2:4, C.H. Spurgeon a subliniat că ar trebui să ne simțim alarmați dacă ne-am părăsit dragostea dintâi și să ne punem această întrebare: „Am fost oare vreodată un copil al lui Dumnezeu?” Apoi a continuat spunând:

„O, Dumnezeul meu, trebuie să-mi pun această întrebare? Da, trebuie. Nu există oare mulți despre care se spune că ne-au părăsit pentru că nu erau dintre ai noștri? Nu există unii a căror bunătate este ca norul de dimineață și ca roua timpurie – oare nu acesta este cazul meu? Vă vorbesc tuturor. Puneți-vă întrebarea: oare n-am fost eu impresionat când am auzit o anumită predică? Oare acea impresie nu a fost decât o simplă agitație firească? Se poate oare să îmi fi închipuit că m-am pocăit, dar să nu se fi petrecut acel lucru în realitate? Se poate oare să fi căpătat o nădejde a veșniciei când n-aveam dreptul să mi-o însușesc? Se poate să nu fi avut niciodată credința iubitoare care să mă unească cu Mielul lui Dumnezeu? Oare se poate să fi fost doar în mintea mea faptul că Îl iubesc pe Hristos, dar să nu fi avut niciodată o dragoste autentică pentru El? Dacă L-aș fi iubit cu adevărat pe Hristos, cum aș putea să explic situația în care mă aflu acum? Iată cât de departe am coborât! Oare ar fi posibil să continui coborârea pe acest drum până voi ajunge în pierzare și în focul care nu se stinge? Mulți au căzut de pe înălțimile unei pretenții de credință în prăpastia condamnării, așa că de ce ar fi cazul meu o excepție? Trebuie să mă gândesc că,

dacă voi continua în felul acesta, îmi va fi imposibil să mă opresc. Dacă merg în jos, aș putea continua să fac asta. Doamne, Dumnezeu meu, dacă continui să rătăcesc încă un an – cine știe unde voi ajunge în rătăcirea mea? Poate că voi ajunge să cad în vreun păcat grosolan. Împiedică, împiedică acest lucru prin harul Tău! Poate că mă aflu în situația riscantă să rătăcesc cu totul. Dacă sunt un copil al lui Dumnezeu, știu că nu pot face asta, dar știu că el se poate petrece în cazul în care doar mi-am imaginat că sunt un copil al Lui”.

Pe cât este de străpungătoare mustrarea lui Hristos adresată rătăciților din Efes, cuvântul Lui către cei din *Sardes* este și mai drastic: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort” (3:1). Asta nu înseamnă că El se adresa aici unei persoane neregenerate, ci mai degrabă unora a căror purtare Îi batjocorea Numele. Viața acelor oameni nu corespundea pretenției lor de credință. Ei aveau o reputație că erau evlavioși, dar nu mai exista dovada care să apere acea reputație, nici roadele pe care ea să se bazeze. Nu doar că existase o deteriorare interioară, ci și una exterioară. Sarea își pierduse gustul, aurul curat se înnegrise, astfel că pretenția lor nu mai aducea nici onoare și nici slavă lui Hristos. El îi îndeamnă pe aceștia, „veghează”, căci tocmai acesta era aspectul în care ei eșuaseră. „Și întărește ce rămâne, care este pe moarte”, ceea ce arată că expresia „ești mort” din versetul 1 nu făcea referire la o stare de moarte în păcat. „N-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu” – ele nu erau complete. Faptele bune nu erau cu totul abandonate, însă le lipseau multe. Parte din responsabilitatea acestor credincioși era implicată superficial, restul fiind neglijată, de parcă erau pe moarte.

Putem vedea astfel că situația rătăcitului din Sardes este mult mai rea decât a celui din Efes. În creștinism nu putem fi staționari: dacă nu înaintăm, vom intra în declin. Dacă nu suntem mlădițele roditoare ale Viței, rămânem niște umbre pentru pământul acesta. Declinul harului nu este un lucru ce trebuie privit cu ușurătate și tratat cu indiferență. Dacă nu îl tratăm și nu ne corectăm, starea noastră va deveni tot mai rea. Dacă nu ne întoarcem la dragostea noastră dintâi – luând aminte la mustările și îndemnurile ce ne sunt date în Apocalipsa 2:5 – ne putem aștepta să ajungem ca rătăciții din Sardes: unii a căror mărturie pentru Hristos este pătată. Dacă inimile noastre nu sunt păstrate curate, dacă nu păstrăm fierbinte dragostea noastră pentru Hristos, atunci viața se va deteriora în curând, faptele noastre urmând a fi deficitare atât cantitativ cât și calitativ, iar cei din jurul nostru vor vedea aceasta. După câțiva timp, nu ne va mai rămâne decât „numele că trăim”, căci pretenția noastră de credință va fi invalidă, fără valoare, „moartă”.

Cea mai rea situație dintre toate este însă a celui din Laodicea (3:15-20). Ceea ce face ca situația lui să fie atât de înfricoșătoare și gravă este că nici nu știm unde să îl plasăm, în ce categorie să îl punem, nu știm dacă este un creștin adevărat care a rătăcit grav de pe cale, sau este doar un fals credincios. Hristos îi spune acestuia, „nu ești nici rece, nici în clocot”, nici una, nici alta, ci mai degrabă un amestec stricat. Așa sunt cei care încearcă în zadar să slujească la doi stăpâni, care se închină lui Dumnezeu duminică și în următoarele șase zile se închină lui Mamona. Hristos continuă să-i spună acestui om: „O, dacă ai fi rece sau în clocot”, adică să fii ori un vrăjmaș pe față, ori un martor credincios și consecvent al

Meu. Fii ori una, ori alta: ori un prieten, ori un vrăjmaș, ori unul cu totul în lume, ori un străin și călător în această lume, în duh și în adevăr. Creștinismul corupt este mult mai jignitor la adresa lui Hristos decât păgânismul deschis. Dacă cel care Îi poartă Numele nu se depărtează de nelegiuire, onoarea lui Hristos este afectată. „Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea”: în această stare, ești o ofensă pentru Mine, și nu mai pot să te recunosc.

Hristos folosește aici imaginea unei vome, adică amestecul a ceea ce este fierbinte și rece, producând astfel ceva „căldicel”, ceva dezgustător pentru stomac. Exact așa este un „creștin inconsecvent” pentru Cel Preasfânt. Cel care aleargă după doi iepuri, care este un om în interiorul bisericii și un cu totul altul în afară, cel care caută să amestece evlavia și lumescul, se va întâlni cu această sentință gravă: „am să te vărs din gura Mea” – în loc să îi mărturisească numele înaintea Tatălui și a sfinților Lui îngeri. Dar observați ce urmează: „zici: ‚Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic’”. Evaluarea pe care acest om și-o face este exact pe dos față de evaluarea lui Hristos. Nemaifiind „sărac în duh” (Matei 5:3), el se considera „bogat”. Nemaive-nind la tronul de har ca un cerșetor, pentru a obține ajutor, el se consideră „îmbogățit”. Nemaifiind conștient de ignoranța, slăbiciunea și goliciunea sa, el crede că „nu duce lipsă de nimic”. Iată ceea ce face situația lui atât de periculoasă și disperată: nu conștientizează starea în care se află.

„Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”. Pe măsură ce carnalitatea și lumescul cresc, tot așa cresc și mândria și

superficialitatea, iar acolo unde ele domină, discernământul spiritual dispare, fariseismul și suficiența de sine fiind inseparabile. Celor care s-au rugat, „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari”, și care L-au întrebat pe Hristos, „Doar n-om fi și noi orbi?”, El le-a răspuns: „dar acum ziceți: ‚Vedem’. Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne” (Ioan 15:41). Fariseul s-a lăudat astfel: „Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din toate veniturile mele”. După gândirea lui, el era „bogat, se îmbogățise, și nu ducea lipsă de nimic”, și tocmai din acel motiv nu știa că era „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”. Și acesta este o formă de amestec dezgustător pentru Hristos: biblic în doctrină, dar corupt în practică. Cel ce este vocal în a pretinde că este sănătos în credință, dar este tiranic și acru atât față de cei care sunt diferiți de el, cel care pare că apără doctrina dar nu poate trăi în pace cu frații lui, este la fel de dezgustător pentru Hristos ca și cum ar fi cu totul lumesec.

Poate un astfel de personaj să existe cu adevărat, dar să fie un creștin rătăcit? Nu știm sigur, căci n-aș putea să spun cât de departe poate să cadă un sfânt în noroi și să își păteze hainele înaintea ca Dumnezeu să îl recupereze, răspunzându-i cu judecățile Sale drepte. Înainte de a lansa avertismentul îngrozitor și de a-l scuipa din gură pe pretinsul credincios din Laodicea, Hristos a făcut un ultim apel la adresa lui: „te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi”. Deși nu pot da un răspuns clar cu privire la esența problemei din acest caz,

două lucrurile sunt evidente. În primul rând, dacă „mi-am părăsit dragostea dintâi”, nu va trece mult timp până ce mărturia mea va deveni „moartă”, și dacă nu este revigorată, voi ajunge în curând ca unul din Laodicea. În al doilea rând, ne este clar că, atâta vreme cât un om se află în starea celui din Laodicea, el nu are niciun temei biblic să se considere creștin, după cum nici alții n-ar trebui să îl considere ca atare.

Există mulți prețiși creștini care au decăzut în practica evlaviei într-o măsură considerabilă, și totuși ei se mângâie cu ideea că vor fi aduși la pocăință înainte de moarte. Totuși, acesta nu este un lucru garantat în Scriptură, căci o astfel de atitudine nu face altceva decât să Îl ispitească pe Dumnezeu. Este așa cum spunea cineva că „oricine se avântă în prăpastia rătăcirii sau continuă cu ușurătate pe această cale, pretinzând că va fi recuperat prin pocăință, va vedea în curând că a greșit. Atât Petru cât și Iuda au luat-o pe această cale, însă numai unul dintre ei s-a întors!” Avem motive să ne temem că mii de prețiși credincioși își ridică acum privirile în chinuri, oameni care, în această lume, s-au numărat printre cei considerați buni, care au considerat că păcatele lor sunt erori pardonabile, și care au tot așteptat să fie aduși la pocăință. Totuși, pe când ei stăteau într-o astfel de stare, Mirele a venit, iar ei nu au fost gata să-L întâmpine. Aceștia „se lasă duși în necurmăte rătăcirii, stăruiesc în înșelătorie, și nu vor să se întoarcă la Dumnezeu” (Ier. 8:5) fiind dintre cei ce „dau înapoi ca să se piardă” (Evrei 10:39). Dacă ți-ai părăsit dragostea dintâi, te-ai îndepărtat de Dumnezeul cel viu, astfel că, atâta vreme cât nu te întorci la El cu smerenie și pocăință, nu poți avea nicio garanție că nu vei fi un rătăcitor perpetuu.

Trebuie să facem o deosebire atentă între păcatul care locuiește în noi și căderea noastră în păcat. În primul caz este vorba despre natura noastră depravată, despre care Dumnezeu ne spune că suntem responsabili să nu o hrănim, să ne împotrivism pornirilor ei și să îi refuzăm cererile. În al doilea caz avem de-a face cu situația când, din lipsa de veghere împotriva păcatului interior, acesta se manifestă în final în acțiuni deschise. Este un lucru dăunător să cădem în păcat, fie în taină, fie deschis, căci mai devreme sau mai târziu vom suporta efectele acestei căderi. Dar a continua în acest păcat este și mai rău și periculos. Dumnezeu a lansat un avertisment serios împotriva celor care persistă în păcat: El „va zdrobi capul vrăjmașilor Lui, creștetul capului celor ce trăiesc în păcat” (Ps. 68:21). În cazul în care cei ce cunosc calea neprihănirii merg pe cea a păcatului, acest lucru este profund jignitor la adresa lui Dumnezeu. El a oferit un remediu (Prov. 28:13), dar, în loc să ne mărturisim păcatele și să le abandonăm, noi ne cufundăm în împietrirea inimii, neglijăm rugăciunea, ieșim din compania celor credincioși și căutăm să ștergem un păcat prin comiterea unui alt păcat, și astfel ajungem într-un pericol iminent de a fi abandonați de Dumnezeu și suntem „aproape să fim blestemați, și sfârșim prin a ni se pune foc” (Evrei 6:8).

Haideți să ne întoarcem acum în punctul de unde am început și să ne întrebăm iarăși: *Ce va urma după un astfel de declin?* Ar trebui să ne fie mai clar acum că nu putem da un răspuns general. Aici se manifestă nu doar suveranitatea lui Dumnezeu, care folosește buna Sa plăcere și nu acționează uniform, ci trebuie luate în considerare și diferențele dintre oameni și varietatea responsabilităților lor. Mare parte a urmărilor unei decăderi

spirituale va depinde de persoana care a intrat în declin spiritual, dacă este un creștin adevărat sau dacă avem de-a face cu decăderea unui fals credincios, a unui om religios. Dacă avem de-a face cu un creștin adevărat, ceea ce urmează va fi variabil în funcție de felul de declin pe care îl experimentează, dacă este numai unul interior, sau dacă este însoțit ori urmat de căderea într-un păcat deschis. Tot așa, există o îndepărtare doctrinară și una practică, cum a fost cazul celor din Epistola către Galateni. Totuși, indiferent de situație, rămâne cert că acela care alunecă într-o astfel de stare trebuie să răspundă la chemarea: „Este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn... Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului...” (Rom. 13:11-12).

DORINȚA RESTAURĂRII DIN DECLINUL SPIRITUAL

Am căutat să arăt clar necesitatea urgentă a recuperării dintr-un declin spiritual, astfel că acum mă voi îndrepta către faptul că ea este de dorit.

Hai-deți să privim mai întâi la acest aspect din perspectiva relației personale cu Dumnezeu. Nu este oare nejustificat să Îl răsplătim atât rău pe Cel care ne iubește sufletele din veșnicie? Dacă Cel care era atât de bogat în Sine, S-a făcut sărac de dragul meu încât n-a avut nici măcar un loc unde să-și plece capul, pentru ca eu (un cerșetor spiritual) să pot fi îmbogățit, cum ar trebui să Îi răsplătesc? Dacă El a murit de moartea rușinoasă pe cruce pentru ca eu să pot trăi, oare nu ar trebui ca viața mea să Îi fie dedicată pe deplin? Dacă ești al lui Hristos, nu mai ești al tău, ci

ai fost „cumpărat cu un preț”, astfel că ești chemat să „Îl proslăvești dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul tău” (1 Cor. 6:20). Dacă El a fost plin de compasiune pentru neputințele noastre, crezi oare că El nu ar fi îndurerat dacă noi ne părăsim dragostea dintâi și ne împărțim dragostea între El și vrăjmașii Lui? Îți imaginezi că un creștin rătăcit Îi face vreo plăcere? Cu siguranță că ești conștient de faptul că o astfel de situație nu Îi aduce nicio onoare. De aceea, lasă ca dragostea Lui să te constrângă să te întorci din rătăcirea ta și să îți corectezi căile, astfel încât să Îi poți aduce din nou laude și bucurie.

Gândește-te la situația ta și în relație cu rudele și prietenii tăi nemântuiți. Nu știi că unul dintre obstacolele principale care îi împiedică pe mulți să ia în serios Evanghelia este viața inconsecventă a multora care pretind că o cred? Cu ani în urmă am citit despre cineva care era preocupat de soarta sufletului fiului său, iar în ajunul plecării sale într-o țară străină, a căutat să insiste asupra lui cu lucrarea și chemarea lui Hristos. Iată răspunsul acestui fiu: „Tată, îmi pare rău, dar nu pot să ascult la ceea ce vrei să spui acoperindu-mi ochii față de ceea ce te văd făcând”! Este oare o astfel de frază ceea ce copilul tău ți-ar spune, dar nu are curaj sau prilej? Ai putea să răspunzi că nu există ceva din comportamentul tău care să aibă vreo influență asupra destinului veșnic al vreunui suflet. Atunci ești grav în neștiință: „Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor” (1 Petru 3:1).

În mântuirea păcătoșilor, Dumnezeu folosește o varietate

de mijloace, la fel cum, în împiedicarea mântuirii lor, Satana folosește mulți dintre agenții lui. Întrebarea care se spune este aceasta: Cine se folosește mai degrabă de tine, Dumnezeu sau Satana? Dacă te afli într-o stare de rătăcire și declin spiritual, cel mai probabil că Satana este cel care se folosește de tine.

Dacă ne apropiem chiar mai mult, *aș vrea să apelez acum la interesele tale*. Ce ai câștigat prin a-ți părăsi dragostea dintâi? Ai văzut cumva că deșertăciunile acestei lumi ar fi mai plăcute decât belșugul și binecuvântările Evangheliei care îți sunt puse înaintea? Îți aduce mai multă împlinire tovărășia cu falșii credincioși și cu nepocăiții decât părtașia cu Tatăl și cu Fiul Său? Nu, dimpotrivă. Mai degrabă ai descoperit că, prin faptul că ai uitat de Izvorul apelor vii, ți-ai luat vase sparte. Bucuria mântuirii pe care o aveai cândva, acum s-a dus. Nu mai ai nici pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere și care îți stăpânește mintea și inima prin Hristos Isus. Starea ta de acum seamănă cu cea a „fiului risipitor”, căci te hrănești cu roșcovele din țara de departe, în timp ce nu mai ești părtaș abundenței din casa Tatălui. Partea ta de moștenire este acum o conștiință neîmpăcată, un suflet agitat, o inimă tristă. Oare nu ai toate motivele să spui: „Oh! cum nu pot să fiu ca în lunile trecute, ca în zilele când mă păzea Dumnezeu, când candela Lui strălucea deasupra capului meu, și Lumina lui mă călăuzea în întuneric! Cum nu sunt ca în zilele puterii mele, când Dumnezeu veghea ca un prieten peste cortul meu” (Iov 29:2-4)? Atunci a cui vină este că nu mai ai acea viață binecuvântată?

Da, din orice punct de vedere, este foarte de dorit ca un

creștin să fie recuperat din declinul lui spiritual. Totuși, la fel de important este ca el să nu conchidă că a fost recuperat, când nu este cazul. Întrucât o stare de rătăcire este departe de a fi de dorit, este natural ca acela care se află în această situație să vrea să fie eliberat din ea. Tocmai din acest motiv mă tem că mulți s-au agățat prematur de promisiunea iertării și au stat împăcați în sufletele lor, în vreme ce situația lor era departe de cea a păcii. După cum sunt multe căi prin care un păcătos convins caută pacea sufletului său fără să o găsească, tot așa este situația unuia rătăcit. Dacă se bazează pe înțelepciunea proprie, dacă urmează dorințele inimii lui sau aplică remedii ale unor învățători falși, situația lui mai degrabă se va înrăutăți. Dacă nu se supune îndemnurilor lăsate în Cuvântul adevărului pentru astfel de cazuri și dacă nu împlinește cerințele specificate în el, nu poate să aibă parte de nicio recuperare reală. Din nefericire, prea puțini conștientizează acest lucru în zilele noastre, astfel că mulți dintre cei care s-au îndepărtat de calea credinței au impresia că s-au întors la Episcopul sufletelor lor, însă nu fac altceva decât să se amăgească.

Dacă vrem să avem parte de o recuperare reală, este necesar să folosim mijloacele corecte, nu pe cele mai degrabă distructive. Când pomii îmbătrânesc sau încep să decadă, este util să săpăm în jurul lor și să le îngrășăm solul, căci adesea o astfel de acțiune îi va face să înflorească din nou și să abunde în roade. Dar dacă, în loc să facem aceasta, îi scoatem din terenul lor și îi plantăm într-un alt loc, în loc să îi ajutăm, mai degrabă îi vom forța să se ofilească și să moară. Totuși, mulți credincioși presupun că declinul harului nu vine din ei înșiși și din răutatea inimilor lor, ci

mai degrabă îl pun pe seama mediului neprielnic, a circumstanțelor nefavorabile, a situației lor prezente în viață, imaginându-și că, imediat ce vor fi eliberați de acele circumstanțe, se vor întoarce la dragostea dintâi și își vor găsi din nou bucuria și încântarea în lucrurile sfinte. Aceasta este însă o idee falsă și o amăgire spirituală. Circumstanțele și situațiile în care oamenii se găsesc în viețile lor pot fi foarte variate, însă adevărul este că orice îndepărtare de Dumnezeu pe care ei o experimentează izvorăște dintr-o inimă rea și necredincioasă, așa cum reiese clar din Evrei 3:13. Nu te amăgi și nu te flata cu gândul că ceea ce este necesar pentru o restaurare din declinul tău spiritual ține de a ajunge în circumstanțe mai favorabile.

Așa cum orice declin spiritual izvorăște din lipsa de veghere și din a-i permite păcatului să înainteze, tot așa o întoarcere la practica vigilentă a omorării poftelor noastre, cu toate responsabilitățile care rezultă din ea, trebuie să fie calea de recuperare. Totuși, în acest aspect, trebuie să ne păzim așa încât să nu punem acele invenții fariseice și papistașe fără valoare în locul lepădării de sine pe care Dumnezeu a încurajat-o. Sub numele și pretenția că sunt mijloace și responsabilități ale omorării păcatului, oamenii au inventat o mulțime de fapte, căi și îndatoriri pe care Dumnezeu nu le-a rânduit, nu le-a aprobat și nici nu le va accepta vreodată, ci El ne va întreba astfel: „cine vă cere astfel de lucruri?” (Isaia 1:12). Abstenențele și austeritățile autoimpuse pot să „aibă, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup” (Col. 2:23), însă ele nu vor fi de niciun ajutor sufletului. Dacă cei prăbușiți sub conștientizarea vinovăției lor nu ascultă de lumina Evangheliei,

își vor imagina că trebuie să stingă dezgustul lui Dumnezeu prin a o lua pe un curs neobișnuit de austeritate, lucru pe care El nu l-a poruncit nicăieri. Nicio abținere de la lucrurile legitime nu ne va elibera de consecințele complacerii noastre în cele nelegitime.

Cel tulburat de declinul său spiritual se află într-o situație riscantă să fie sfătuit greșit dacă se îndreaptă către alți creștini pentru ajutor și îndrumare. Mă tem că trăim vremuri când foarte puțini dintre copiii lui Dumnezeu sunt în măsură să le fie de ajutor altora. În majoritatea situațiilor, chiar spiritualitatea lor este la o cotă atât de mică, încât dacă cineva i-ar căuta pentru a căpăta ajutor, aceștia nu s-ar dovedi decât niște „doctori de nimic” (Iov 13:4). Dacă ar consulta un predicator sau păstor obișnuit, rezultatul nu s-ar dovedi mai bun. În vechime, Iehova îi muștra pe preoții necredincioși ai Israelului, spunând despre ei că „leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu, zicând: „Pace! Pace!’ Și totuși nu este pace” (Ier. 6:14). Și avem și astăzi suficient de mulți astfel de predicatori. Dacă cineva ar deplânge că și-a părăsit dragostea dintâi și ar întreba care este calea de întoarcere, în loc să i se sondeze conștiința pentru a deosebi care este sursa „bolii”, astfel de sfătuitori mai degrabă s-ar strădui să îi reducă la tăcere temerile. În loc să îl avertizeze cu credincioșie de gravitatea cazului său, mai degrabă i-ar spune că își face griji prea mari, că perfecțiunea nu poate fi atinsă în această viață. În loc să indice mijloacele pe care Dumnezeu le-a rânduit, aceștia i-ar spune să continue să participe la slujbe cu regularitate și să contribuie generos la cauza Împărăției, și toate se vor îndrepta.

„Când își vede Efraim boala și Iuda rănilile, Efraim aleargă

în Asiria, și trimite la împăratul Iareb, măcar că împăratul acesta nu poate nici să vă facă sănătoși, nici să vă lecuiască rănilile” (Osea 5:13). Pasajul acesta face referire la Israel și la Iuda, la o situație din istoria poporului evreu când, aflându-se într-un mare pericol sub presiunea dușmanilor lor, în loc să se smerească înaintea lui Dumnezeu și să caute ajutorul Lui, aceștia au apelat la un popor vecin și au căutat protecția acestuia, însă fără succes. Acea situație are o aplicație spirituală în cazul celor conștienți de declinul lor spiritual, dar care se îndreaptă către soluții greșite de eliberare. Cei rătăciți sunt adesea conștienți de situația lor ticăloasă, dar nu percep că păcatul este cauza ei și că doar Dumnezeu poate să îi elibereze (Osea 14:4). Când nuiaua disciplinării divine cade asupra lor, în loc să conștientizeze că la mijloc este mâna Lui puternică venită spre corecția lor, că mâna Lui dreaptă este întinsă către ei, aceștia își imaginează că doar „circumstanțele” le sunt nefavorabile, așa că se îndreaptă către oameni pentru a scăpa din acele situații. Totuși, astfel de soluții se dovedesc fără efect. Întrucât a avut loc o îndepărtare de Dumnezeu, trebuie să se petreacă o întoarcere la El, iar aceasta nu se poate face decât pe calea rânduită de Domnul, altfel nu va exista nicio restaurare din consecințele rele ale acelei îndepărtări.

Mă voi îndrepta acum către subiectul *posibilității recuperării*. Poate să li se pară ciudat unora dintre cititorii mei că am considerat necesar să menționez un astfel de subiect, și cu atât mai mult că m-am apucat să îl discut prezentând câteva detalii. Dacă așa stau lucrurile, cu siguranță că astfel de oameni uită că Satana are succes în a-i convinge pe mulți păcătoși că situația lor este fără speranță, că au dus prea departe în răzvrătirea lor împotriva

lui Dumnezeu, că nu mai pot beneficia de îndurarea Lui, așa încât îi îndreaptă către o stare de disperare totală. Trebuie să ni se pară ciudat că Satana va folosi aceleași tactici în cazul unui sfânt rătăcit – asigurându-l că a păcătuit împotriva favorurilor, privilegiilor și a luminii, și că situația lui este fără ieșire? Cine a citit povestea lui John Bunyan (și cazul lui este departe de a fi unic) și a aflat de șederea lui îndelungă în mlaștina disperării, până când diavolul l-a făcut să creadă că săvârșise păcatul de neiertat, n-ar trebui să fie surprins să afle că el folosește aceleași viclenii pentru a-i convinge pe unii sau pe alții de faptul că s-au îndepărtat atât de mult de Domnul, încât recuperarea lor este imposibilă.

Dar nu trebuie să mergem în afara Scripturii pentru a-i descoperi pe sfinți nu doar într-o stare de depresie și disperare înaintea lui Dumnezeu, ci chiar fiind literalmente într-o stare total neajutorată de a se bucura de favoarea Lui. Să ne gândim la cazul lui Iov. Este adevărat, au existat vremuri când el putea spune, „știi că Răscumpărătorul meu este viu”, și „dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul”. Dar siguranța lui nu a fost întotdeauna aceasta, căci au existat și perioade când a exclamat, „m-a zdrobit din toate părțile, și pier; mi-a smuls nădejdea ca pe un copac. S-a aprins de mânie împotriva mea” (Iov 19:10-11). Evident, el a greșit în evaluarea situației lui, însă așa s-a simțit el în ceasul întunecat al încercării. Putem lua și cazul lui Asaf: „În ziua necazului meu, caut pe Domnul; noaptea, mâinile îmi stau întinse fără curmare; sufletul meu nu vrea nicio mângâiere. Mi-aduc aminte de Dumnezeu, și gem”. Nu avem oare aici o descriere clară a situației când mulți rătăcitori își aduc aminte de atotștiința, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu? Dar oare nu a găsit el

odihnă amintindu-și de harul și blândețea iubitoare ale lui Dumnezeu? Nu, căci a continuat întrebând: „Va lepăda Domnul pentru totdeauna? Și nu va mai fi El binevoitor? S-a isprăvit bunătatea Lui pe vecie? S-a dus făgăduința Lui pentru totdeauna? A uitat Dumnezeu să aibă milă? Și-a tras El, în mânia Lui, înapoi îndurarea?” (Ps. 77:7-10). Faptul că a vorbit în felul acesta ilustrează neputința lui, și arată în același timp în ce stare de disperare poate cădea un sfânt. Ne putem gândi și la cazul lui Ieremia, care a spus: „Eu sunt omul care a văzut suferința supt nuiaua urgiei Lui... Numai împotriva mea își întinde și își întoarce mâna, toată ziua... A făcut zid împrejurul meu, și m-a înconjurat cu otravă și durere. Mă așează în întuneric, ca pe cei morți pentru totdeauna. M-a înconjurat cu un zid, ca să nu ies; m-a pus în lanțuri grele. Să tot strig și să tot cer ajutor, căci El tot nu-mi primește rugăciunea... M-a săturat de amărăciune, m-a îmbătat cu pelin... Mi-ai luat pacea, și nu mai cunosc fericirea. Și am zis: „S-a dus puterea mea de viață, și nu mai am nici o nădejde în Domnul”” (Plâng. 3:1-18). Oare nu este acesta limbajul disperării? Nu doar că nădejdea lui era slabă și se clătina, ci el simțea că aceasta pierise, și că nu mai era „înaintea Domnului”. Este imposibil ca cineva să ajungă mai jos de atât. El nu se mai aștepta la eliberare și nu mai vedea posibilitatea de a fi recuperat din această stare ticăloasă. Oare ne imaginăm că nu ar exista în zilele noastre creștini aflați într-o stare atât de tristă? De ce a scris Dumnezeu în Cuvântul Său suspinele copiilor Lui aflați în groapa disperării? Va veni vremea când un astfel de limbaj se va potrivi precis cazului tău și, dacă așa stau lucrurile, vei fi foarte bucuros să afli că există posibilitatea eliberării, că există o ușă a

speranței care s-a deschis în valea Acor.

Nu mă îndoiesc că principalul motiv pentru care mulți creștini din zilele noastre nu văd nevoia de a li se arăta că este posibil ca un creștin rătăcit să fie restaurat, ține de *învățătura defectuoasă pe care o primesc*. Ei au păreri atât de superficiale legate de păcătoșenia păcatului, percep atât de vag caracterul duhovnicesc și strictețea Legii lui Dumnezeu, au o concepție atât de încețoșată asupra sfințeniei Sale infinite, încât conștiințele lor sunt tocite, fiind orbi față de propria lor stare spirituală și neștiutori în ce privește mijloacele și căile ce trebuie folosite pentru eliberare. În urechile lor a sunat atât de des dictonul „odată mântuit, mântuit pe veci”, sau „oile Mele nu vor pieri niciodată”, încât li se pare că orice om aflat în declin va fi restaurat în mod obligatoriu, adică fără implicarea profundă a inimii lui sau fără conformarea față de cerințele pe care Dumnezeu le-a lăsat. Există cercuri foarte largi în creștinismul de astăzi unde se spune că expresia „ne-a iertat toate greșelile” (Col. 2:13) ar avea sensul „orice nelegiuire, din trecut, prezent și viitor”, și că, în loc să vină înaintea lui Dumnezeu pentru iertarea zilnică, creștinul mai degrabă ar trebui să Îi mulțumească pentru că l-a iertat deja. Este evident că cei care înghit o astfel de otrăvă nu mai au nevoie să fie informați că recuperarea dintr-o rătăcire este posibilă.

Această situație este foarte diferită de a celor care trăiesc în frica de Domnul, a căror conștiință este sensibilă, care văd păcatul în lumina sfințeniei lui Dumnezeu. Când un astfel de om este copleșit de o greșală, el este zdrobit în inimă și, chiar dacă a căzut până acolo încât și-a pierdut dragostea dintâi, el nu va considera

în niciun caz calea de recuperare ca fiind una ușoară, și nici nu se va gândi că ar trebui să continue pe drumul care îl îndepărtează de Dumnezeu până ce situația lui va deveni ca a aceluia căruia îi merge numele că trăiește, dar este mort, așa încât să abandoneze nădejdea cu totul. Când el caută întoarcerea la Domnul, situația lui poate fi descrisă astfel: „Din fundul adâncului, Te chem, Doamne!” (Ps. 130:1) – din adâncimea inimii sale, din profunzimea convingerilor lui, din adâncimile anxietății, din groapa disperării și a depresiei.

În remarcabila sa carte în care analizează Psalmul 130, după ce a subliniat că „sufletele care au parte de har pot să ajungă după multă părtășie cu Dumnezeu în prăpastii inexplicabile și nebănuite ca urmare a păcatului”, John Owen a continuat definind acele „prăpastii” ca „1. Pierderea conștientizării dorite a dragostei lui Dumnezeu de care sufletul se bucura anterior. 2. Apariția gândurilor contrare în legătură cu lipsa lor gravă de recunoștință față de Dumnezeu. 3. Un simțământ împrăștiat al mâniei meritată pe drept. 4. Conștientizarea apăsătoare a judecăților temporare”. Dar eminentul puritan nu s-a oprit acolo. El a continuat spunând:

„Aș putea adăuga la acestea și fricile prevalente care năvălesc pentru o vreme, frica de a fi respins total de Dumnezeu, frica de a ajunge un reprob în ziua de apoi. Iona pare să fi ajuns la această concluzie: ‚Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi’ (2:4) – sunt pierdut pe veci – Dumnezeu nu mă va mai primi. Tot astfel gândea și Heman, ‚Sunt pus în rândul celor ce se pogoară în groapă, sunt ca un om, care nu mai are putere. Stau întins printre cei morți, ca cei uciși și culcați în mormânt, de care nu-Ți mai aduci

aminte, și care sunt despărțiți de mâna Ta' (Ps. 88:4-5). Aceste lucruri pot să lovească în suflet până ce întristările Iadului îl cuprind și par să îl sufocă, până ce sufletul este disperat după mângâiere, după pace și după odihnă, până ajunge o teroare pentru sine și va fi pe punctul de a alege mai degrabă moartea decât viața. Aceste lucruri pot să cadă asupra unui suflet regenerat din cauza păcatului. Totuși, pentru că el se luptă tocmai împotriva vieții credinței, cu excepția unor situații extraordinare, Dumnezeu nu îl va lăsa multă vreme în această groapă oribilă, unde nu este nici apă, nici posibilitatea de înflorire. Adesea putem vedea că până și sfinții sunt lăsați pentru o vreme în așteptarea înfricoșată a judecării și indignării lui Dumnezeu, așa încât o astfel de experiență își pune puternic amprenta asupra gândirii lor”.

Pot mărturisi că, citind mult, am ajuns la destule cazuri, deloc izolate și excepționale, ale unor sfinți răcăciți care s-au prăbușit în adâncimi ale tulburării sufletești, ale anxietății și groazei. Tot astfel, în călătoriile mele, m-am întâlnit cu destui care se aflau într-un întuneric și într-o anxietate a inimii atât de profunde, încât nu păreau să mai aibă vreo nădejde, și niciun efort depus nu crea impresia că ar putea să îndepărteze situația întunecată în care se aflau. Aceste mărturii ar trebui să le slujească drept avertismente serioase aceluia care se bucură în prezent de lumina feței lui Dumnezeu: „cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (1 Cor. 10:12) – să cadă într-o stare de neveghe și apoi în păcat. Păcatul este acel lucru „urâcios” pe care Dumnezeu îl urăște (Ier. 44:4), indiferent dacă se găsește în cel neregenerat sau în cel credincios. Dacă ne jucăm cu ispita, atunci vom gusta cât de amar este să ne îndepărtăm de Dumnezeu cel viu. Dacă o luăm pe căile noastre, vom vedea pe pielea

noastră cum „calea celor stricați este pietroasă”. De altfel, cu cât mai deosebite sunt privilegiile și binecuvântările noastre, cu atât mai dureroase vor fi efectele unei căderi.

Totuși, mulțumită lui Dumnezeu, recuperarea unui credincios rătăcit poate avea loc, indiferent cât de ticăloasă ar fi starea lui și cât de îndelung ar fi rămas în acea stare. Situațiile lui David, Iona și Petru demonstrează acest lucru!

„Niciun om care a căzut în rătăcire spirituală nu are vreun motiv să spună că nu există nădejde, atâta vreme cât o ia pe calea corectă a recuperării. Dacă fiecare pas făcut în afara căii către cer ar fi irecuperabil, ar fi vai de noi toți. Cu siguranță că toți am pieri. Nu ar exista nicio cale de reparare a greșelilor noastre, nicio modalitate de vindecare a declinului nostru, nicio salvare decât pentru cei care înaintează mereu pe calea harului. Dacă Dumnezeu ar însemna tot ceea ce noi am greșit, așa cum spunea psalmistul, ‚cine ar putea sta în picioare, Doamne?’ Dacă nu am fi recuperați în fiecare zi, ar trebui să mergem înainte într-un declin perpetuu. Totuși, așa cum s-a spus, este necesar să folosim mijloacele corecte de recuperare” (John Owen).

Care sunt acele mijloace corecte și dificultățile reale care însoțesc folosirea lor de către cei care s-au depărtat deschiș de Dumnezeu?

DIFICULTATEA RESTAURĂRII DIN DECLINUL SPIRITUAL

Deși restaurarea este necesară, de dorit și posibilă, ea nu este deloc ușoară. Nu vreau să spun că restaurarea cuiva din declinul spiritual ar putea prezenta vreo greutate pentru Dumnezeu, ci

că nu este un lucru deloc simplu ca un astfel de rătăcit să se conformeze cerințelor Lui. Iar dificultatea implică cel puțin trei aspecte: există o dificultate în a-și conștientiza starea tristă, una în a manifesta o dorință reală pentru restaurare și una în satisfacerea cerințelor lui Dumnezeu. Păcatul are un efect de orbire, și cu cât este cineva mai mult sub puterea lui, cu atât mai mic îi va fi discernământul. Noi nu putem vedea lumina decât în lumina lui Dumnezeu, astfel încât pe măsură ce ne îndepărtăm de El, ne cufundăm într-un întuneric mai mare. Cel aflat într-o astfel de stare începe să devină conștient de ea numai după ce începe să guste din efectele amare ale păcatului. Alții pot să observe declinul lui și, cu dragoste și credincioșie, să îi spună adevărul, însă, în majoritatea cazurilor, el nu își vede declinul, astfel că asemenea avertismente nu au nicio greutate pentru el. Evident, măsura descreșterii harului lui va determina măsura în care i se aplică expresia „și nu știi” din Apocalipsa 3:17.

Chiar și acolo unde există o câtuși de mărunță conștientizare a faptului că starea nu este bună, nu implică nicidecum că va exista vreo nerăbdare reală a aceluia om de a se întoarce la dragostea dintâi. Într-o anumită măsură, conștiința unui astfel de om este adormită și, de aceea, sensibilitatea legată de starea sa este redusă, și cu atât mai mic este sentimentul dezgustului față de păcat. Și aici lucrurile naturale ne oferă indicii și asemănări legate de cele spirituale. Oare nu ne-am întâlnit sau nu am citit de acele boli care nu se vindecă în lipsa dorinței după vindecare a celui bolnav? Evident că nu puțini sunt cei într-o astfel de stare în lumea religioasă. Dacă ai dubii în această privință, te-aș întreba: De ce s-a adresat marele Medic al sufletelor în felul în care

a făcut-o celui de la scaldătoarea Betesda? Acolo ni se spune că omul acela suferea de 38 de ani, însă Mântuitorul l-a întrebat: „Vrei să te faci sănătos?” (Ioan 5:6) – dorești asta cu adevărat? Acea întrebare nu a fost nici ciudată și nici fără sens. Cei aflați într-o stare mizeră nu sunt întotdeauna dornici să fie eliberați. Unii preferă să stea pe o canapea și să fie slujiți de prieteni în loc să se ridice și să își împlinească responsabilitățile. Alții devin lertargici și indiferenți și sunt, așa cum îi denumeste Scriptura, „fără grijă în Sion”!

Creștinii conștientizează prea puțin că declinul spiritual înseamnă o îndepărtare de Dumnezeu și o întoarcere la starea de dinainte de convertire, și cu cât este mai mare acea îndepărtare, cu atât va ajunge cel implicat mai aproape de vechiul stil de viață. Observați în special limbajul folosit de David în mărturisirea lui înaintea lui Dumnezeu. El spune în primul rând, „Până ce am fost smerit, rățăceam” (Ps. 119:67), dar mai apoi, pe măsură ce a crescut în discernământ spiritual, după restaurarea lui și după ce a înțeles mai clar ce anume îi provocase rătăcirea tristă, el a spus: „Rătăcesc ca o oaie pierdută” (v. 176) – starea aleșilor lui Dumnezeu în vremea în care erau încă neregenerați (Isaia 53:6). Este adevărat, cazul lui David a fost o formă mai extremă de rătăcire decât multe altele, dar el ne servește tuturor drept avertisment serios legat de ce anume poate veni asupra noastră dacă ne părăsim dragostea dintâi și nu ne întoarcem prompt la ea. Și cât de clar ilustrează experiența lui ideea pe care vreau să o subliniez înaintea cititorului. Gândește-te atent la ce anume urmează în relatarea căderii dureroase a lui David în 2 Samuel 11 și conștientizează ce duh de orbire și insensibilitate trebuie să se abată

asupra unui sfânt rătăcit ca urmare a păcatului lui deliberat.

În baza a ceea ce spune 2 Samuel 12:15, este clar că a trecut aproape un an întreg, dacă nu chiar mai mult, de la momentul când David a căzut până când Domnul l-a trimis la el pe Natan. Nu avem niciun indiciu că David fusese zdrobit cu ceva în inimă înaintea lui Dumnezeu în decursul acelor luni. Profetul i s-a adresat folosind o pildă care făcea referire la distanța lui morală față de Dumnezeu (Matei 13:10-13), însă, dacă David ar fi avut conștiința activă înaintea lui Dumnezeu, ar fi înțeles repede sensul acelei pilde. Însă păcatul îi întunecase judecata și nu a recunoscut că pilda își găsea aplicația perfectă în cazul lui. David era într-o stare spirituală atât de morbidă încât Natan a trebuit să îi și deslușească sensul pildei, spunând: „Tu ești omul acesta”. Cu adevărat el „rătăcise ca o oaie pierdută” și, la acel moment, starea inimii lui nu era foarte diferită de a unui neconvertit. Mai târziu, când ochii i s-au redeschis și a fost profund convins de păcatele sale, el a înțeles că ajunsese căzut într-o stare periculos de apropiată de cea a unui neregenerat, căci a exclamat: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic” (Ps. 51:10).

Înțelege acum mai ușor ce am vrut să spun când am vorbit despre dificultatea de a fi restaurat dintr-o cădere spirituală, dificultatea celui astfel căzut de a deveni conștient de starea sa dramatică și că are nevoie să fie eliberat din ea? Păcatul întunecă mintea și face ca inima să fie împietrită și insensibilă. Cum se petrec lucrurile în cazul păcătosului neregenerat, așa se petrec – într-o măsură mai mare sau mai mică, iar în cazuri extreme

aproape în întregime – și în cazul credinciosului rătăcit. Care este semnul distinctiv al tuturor celor care n-au fost niciodată născuți din nou? Nu căderea în păcate exterioare grosolane și flagrante, căci mulți dintre aceștia nu se fac vreodată vinovați de așa ceva, ci pentru că „au mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor” (Efes. 4:18).

Iată diagnosticul divin pentru toți cei „morți în greșeli și păcate”, și nu rămâne decât ca ei să treacă de la „străini de viața lui Dumnezeu” la despărțirea de părtășia cu El, iar acea gravă descriere ilustrează starea interioară a credinciosului rătăcit, așa încât, câtă vreme Dumnezeu nu începe să îl restaureze, el nu se va recunoaște în descriere după cum David nu s-a recunoscut când Natan i-a prezentat-o.

Avem mari motive de mulțumire când un copil al lui Dumnezeu devine conștient că se află în declin spiritual, în special dacă își deplânge starea. Rareori se întâmplă așa ceva cu cei religioși dar neregenerați, și niciodată în cazul degradării lor interioare. Un om care a fost dintotdeauna slab și bolnăvicios nu știe ce înseamnă să îi lipsească sănătatea și puterea, căci nu le-a simțit niciodată; cu atât mai puțin conștientizează cei îngropați în cimitire că sunt total lipsiți de viață. Dar dacă unul cu un trup robust ajunge pe patul suferinței, el este conștient de schimbarea dramatică ce a venit asupra lui. Motivul pentru care atât de mulți preținși creștini nu sunt vreodată tulburați de vreo decădere spirituală ține de faptul că lor le-a lipsit dintotdeauna sănătatea spirituală, astfel că ar fi o pierdere de timp să discuți cu astfel de oameni

pe tema însănătoșirii lor. Dacă le-ai vorbi despre îndepărtarea lor de Dumnezeu și despre pierderea părtășiei cu El, te-ar privi așa cum Lot li s-a părut ginerilor lui când i-a îndemnat să iasă din Sodoma – ca unul care făcea glume pe seama lor (Gen. 19:14), astfel că vor râde de eforturile tale. Pentru că ei n-au experimentat niciodată vreo măsură a dragostei pentru Hristos, ar fi inutil să îi îndemni să se întorcă la ea.

Avem serioase motive să ne temem că aceste capitole dedicate declinului spiritual și restaurării din el – atât de necesare în zilele noastre pentru mulți sfinți – li se vor părea unora dintre cititori aproape fără sens și cu siguranță plictisitoare. Creștinul adevărat nu le va trata cu superficialitate, ci mai degrabă va căuta să se evalueze credincios prin intermediul lor, cercetându-se înaintea lui Dumnezeu și chiar trudindu-se să își vadă situația sufletului. Dar cei care se mulțumesc cu o pretenție exterioară le vor considera de puțină importanță și vor manifesta un interes minim față de ele. Aceștia nu văd nici răul și nici pericolul stării lor actuale, imaginându-și că totul este bine în sufletele lor pentru că așa a fost mereu, deși, culmea, ei sunt cei care au cea mai mare nevoie să se cerceteze pentru a vedea ce fel de rădăcină au în ei. Datorită nepăsării, chiar și cei care au experimentat ceva din „puterea evlaviei” nu mai fac eforturi să caute să Îi fie plăcuți Domnului în toate lucrurile, cum făceau altădată, ci au adormit într-o siguranță carnală (stare greu de deosebit de aceea a morții în păcat). Majoritatea creștinilor din zilele noastre nu vor considera nimic decăzut sau în declin în ei înșiși. Ei sunt mai degrabă asemenea lui Efraim: „Niște străini îi mănâncă puterea, și el nu-și dă seama”, astfel că este adăugat că „ei tot nu se întorc la Domnul, Dumnezeul lor,

și tot nu-L caută, cu toate aceste pedepse” (Osea 7:9-10). Dragul meu prieten, care este situația ta? Ai putut să îți păstrezi pacea și bucuria spirituală în suflet? Acestea sunt roadele inseparabile ale vieții credinței și ale unei umblări zilnice smerite cu Dumnezeu. Nu mă refer la ce îți imaginezi, ci la esența și realitatea acestor lucruri, la pacea care întrece orice pricepere și care „păzește” sau ocrotește inima și mintea; la bucuria care își găsește încântarea în Domnul și care este „strălucită” (1 Petru 1:8). Rămâne în sufletul tău acea pace a lui Dumnezeu când treci prin încercări și neazuri, sau îți lipsește în ceasul încercării? „Bucuria Domnului va fi tăria voastră” (Neem. 8:10), așa încât să te miște pentru a împlini responsabilitățile ascultării tale cu plăcere și entuziasm, sau totul este o emoție firavă care nu exercită nicio putere statornică spre bine în viața ta? Dacă te-ai bucurat cândva de o astfel de pace și de o astfel de bucurie, dar azi nu le mai ai, atunci te afli într-un declin spiritual.

Spiritualitatea minții și exersarea unei conștiințe sensibile în practicarea disciplinelor spirituale este un alt semn al sănătății, căci harul se manifestă cel mai activ și mai categoric în aceste lucruri. Ele sunt însăși viața omului nou și principiul animator al tuturor acțiunilor spirituale, fără de care toate acțiunile noastre nu sunt decât „fapte moarte”. Închinarea noastră la Dumnezeu este doar un spectacol sec al unei batjocuri groaznice dacă ne apropiem de El cu buzele noastre, dar inimile noastre rămân departe de El. Sănătatea sufletului nu poate fi menținută decât prin a ne păstra mințile într-o atitudine spirituală în apropierea noastră de Domnul, prin a-L binecuvânta cu tot ce avem în noi, prin a continua să folosim cu vigozitate harul în toate

responsabilitățile noastre sfinte. Lenevia, formalismul, preocuparea obositoare cu firea pământească, cu lucrurile și cu îngrijorările acestei vieți, alături de seducțiile și împotrivirea Satanei, toate acestea luptă împotriva creștinului și caută să îl împiedice în această lucrare. Totuși, dacă îl caută cum se cuvine, harul lui Dumnezeu îi va fi îndeajuns. Dacă trezești constant ființa ta pentru a se alipi de Dumnezeu (Isaia 64:7), dacă îți întorci continuu „fața spre Domnul Dumnezeu, ca să-L cauți cu rugăciune și cereri” (Dan. 9:3), aceasta este dovada sănătății spirituale, însă dacă experiența ta prezentă este la polul opus, atunci te afli într-un declin spiritual.

Dacă îți dai seama că situația nu este la fel de înfloritoare în viața ta spirituală, fie la interior, fie la exterior, așa cum era în trecut, acesta este un semn bun, însă insuficient pentru a fi restaurat. Nu tolera nicio clipă să rămâi mulțumit cu starea actuală, căci nu ai avea parte decât de deteriorarea ei și mai mare. Satana îți va spune că încă nu ai motive suficiente să te îngrijorezi, că vei avea suficient timp pentru asta după ce vei cădea în vreun păcat exterior, însă el minte, căci Scriptura spune: „cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat” (Iacov 4:17). Tu știi că este bine să te întorci la Dumnezeu și să Îi mărturisești greșelile și eșecurile tale – chiar și atunci când ele sunt mai degrabă păcate de omisiune – dar dacă refuzi să faci aceasta, acest refuz este în sine un păcat. Când devii conștient de declinul tău, acela este primul pas către restaurare, dar nu este suficient în sine. Trebuie să îți pui aceasta la inimă, să fii conștient de răutatea stării tale, să o deplângi, căci „când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce pocăință” (2 Cor. 7:10). Totuși, nici dacă ai făcut toate

acestea nu este suficient: întristarea după voia lui Dumnezeu nu înlocuiește pocăința, ci este doar un mijloc care duce la pocăință. Suspinele legate de greșelile noastre, fie spirituale, fie naturale, ne pot stinge împunsăturile conștiinței, dar nu aduc în sine vindecarea.

Fiind conștienți de declinul nostru și punând această stare la inimă, trebuie acum să împlinim cerințele lăsate de Dumnezeu pentru restaurare, dacă vrem să fim vindecați. Dar și aici lucrurile sunt dificile. Sunt unii convinși în sine lor că restaurarea din rătăcire nu ar trebui să fie ceva dificil, că ar putea face asta ușor, dacă ar avea ocazia. Totuși, ideea în sine este cu totul falsă. Mulți cred că a fi mântuit este unul dintre cele mai simple lucruri imaginabile, dar din nefericire ei greșesc grav. Dacă tot ce ar fi nevoie din partea păcătosului ar fi un accept mental al Evangheliei, n-ar fi nevoie de nicio minune a harului care să producă mântuirea. Dar înainte ca un răzvrătit înverșunat față de Dumnezeu să predea armele războiului lui, înainte ca unul care iubește păcatul să ajungă să îl urască, înainte ca un om care a trăit doar pentru plăcerile sale să se poată lepăda de sine, trebuie ca puterea deosebit de mare a lui Dumnezeu să lucreze asupra lui (Efes. 1:19). Și aceeași este situația în cazul restaurării. Dacă din partea unui rătăcit nu s-ar cere nimic altceva decât recunoașterea păcatelor lui printr-o mărturisire a lor cu buzele și o întoarcere a sa la îndatoririle exterioare, nu ar încăpea îndoială că aceasta nu avea nicio greutate. Totuși, a satisface cerințele lui Dumnezeu în vederea restaurării este o chestiune cu totul diferită. Pe bună dreptate spunea John Owen că „restaurarea dintr-o rătăcire este cea mai dificilă sarcină din religia creștină, una pe care puțini o

văd confortabilă sau onorabilă”. Da, ea este o sarcină cu totul dincolo de abilitățile vreunui creștin. Noi nu ne putem restaura prin puterile noastre, astfel că nimeni altul decât marele nostru Medic nu ne poate vindeca din rătăcirile noastre. Cauza eficace a revigorării din declinul harului sunt acțiunile Duhului lui Hristos. Niciun rătăcit nu este adus înapoi la Domnul prin putere sau prin tărie proprie, ci prin Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care ne face conștienți la starea noastră muribundă și Cel care ne determină să ne apropiem de El: „nu ne vi înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?” (Ps. 85:6). Iar când ni se răspunde la această rugăciune, vom exclama asemenea lui David: „El îmi restaurează sufletul” (Ps. 23:3, lit. KJV). Totuși, și în aceasta trebuie să ne achităm de responsabilitatea noastră, căci Dumnezeu nu ne tratează niciodată ca și cum am fi niște roboți. În acest sens, El a pus anumite responsabilități înaintea noastră, cerințe specifice din partea noastră, astfel că, atât timp când nu ne îndreptăm cu hotărâre și sârguință să le împlinim, nu avem nicio garanție a eliberării.

Deși Duhul Sfânt poate produce de unul singur schimbarea mult dorită în credinciosul sterp și ofilit, Dumnezeu a rânduit anumite mijloace care servesc acestui scop și, dacă le neglijăm, nu ar trebui să ne mirăm că va trebui să ne deplângem starea astfel: „Sunt pierdut! Sunt pierdut! Vai de mine! Jefuitorii jefuiesc, jefuitorii se înverșunează la jaf” (Isaia 24:16), așa că o schimbare în bine nu poate fi așteptată. Dacă nutresc speranța unei îmbunătățiri a stării mele dar neglijez mijloacele rânduite, speranțele mele se vor întâlni doar cu o dezamăgire tristă. Dacă nu suntem ferm convinși de aceasta, vom rămâne în aceeași stare.

Câtă vreme hrănim ideea că nu putem face nimic și așteptăm în chip fantastic o revigorare suverană de la Dumnezeu, vom tot aștepta. Dar dacă înțelegem ce anume cere Dumnezeu de la noi, acest lucru va sluji la adâncirea dorințelor noastre după restaurare și ne va stimula la ascultarea de acele lucruri pe care trebuie să le facem dacă vrem ca El să ne trimită ploi revigorante și să întărească în noi acele lucruri care sunt pe moarte. Dacă vrem ca ușa eliberării să ne fie deschisă, trebuie să cerem, să căutăm și să batem.

Nu un arminian, ci un hiper-calvinist a fost cel care a scris cuvintele următoare în urmă cu două secole:

„Ni se cere în această privință multă străduință. Ceea ce va aduce vindecarea sufletelor noastre bolnave nu ține doar de a ne plânge de starea lor. Chiar dacă ne-am mărturisit la nesfârșit nebuniile care au adus bolile asupra noastră, nu vom face nimic spre îndepărtarea lor. Dacă vrem restaurarea sănătății și a puterii noastre anterioare, trebuie să și acționăm, nu doar să ne plângem și să suspinăm. Trebuie să ne ținem la distanță de acele persoane și de acele capcane care ne vor atrage în nebunii și care ne-au adus în starea de care ne plângem. Fără aceasta, putem să înmulțim cât vrem recunoașterea și expresiile îngrijorate legate de greșelile noastre trecute, că nu ne va schimba starea cu nimic. Este o nebunie foarte mare să credem că ne-am putea recăpăta tăria câtă vreme rămânem la acele obiecte prin influența cărora am ajuns la declin spiritual. Deplângerea efectelor nefaste ale păcatului nu va preveni influența lui rătăcitoare asupra noastră, dacă nu suntem hotărâți să abandonăm sursa stării noastre triste” (John Brine).

Nu este deloc simplu să acționăm doar pe baza unui sfat,

așa cum mulți își închipuie. Obiceiurile nu se pot schimba cu ușurință, nici nu putem renunța ușor la lucrurile care au ajuns să aibă o putere deosebită asupra dorințelor noastre. Omul firesc este cu totul dirijat și dominat de „pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții”, și singura cale prin care este zdrobită stăpânirea lor asupra creștinului are de-a face cu omorârea fără milă și fără excepție a acelor poftes. Imediat ce devenim leneși în lepădarea de sine sau în stăpânirea dorințelor și a patimilor noastre, obiectele ispititoare ne atrag în plăcerea lor, pătându-ne și orbându-ne spiritual, astfel că restaurarea este imposibilă până în momentul când abandonăm astfel de amăgitori răi. Dar când ei au o influență puternică asupra noastră, ne va fi dificil să ne rupem de ei. Ruperea este dificilă pentru că este contrară tuturor înclinațiilor noastre firești și a vieților noastre de dinainte de regenerare. „Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul dintre mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă” (Matei 5:29). Hristos nu ne-a învățat că omorârea unei poftes favorite ar fi o chestiune simplă și lipsită de trudă și durere.

Ca și cum ar fi știut că ucenicii Lui aveau să fie înceți în a pune la inimă un îndemn atât de categoric și neplăcut, Domnul Isus a continuat spunând: „Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapădă-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul dintre mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă” (v. 30). După cum „ochiul” este cel mai prețios organ din trupul nostru, tot așa (în special pentru un om muncitor) „mâna dreaptă” este cel mai util și mai valoros. Prin acel limbaj metaforic, Hristos ne-a învățat că trebuie să renunțăm la cel

mai drag idol, că trebuie să omorâm pofta care este dragă inimilor noastre. Indiferent cât de multă plăcere ne-ar oferi acel obiect, el trebuie respins și lepădat. O astfel de sarcină se va dovedi grea și dureroasă pe cât ar fi să ne tăiem mâna – și rețineți că, în acele vremuri, nu se făcea anestezie! Dar dacă oamenii sunt dispuși să li se amputeze un braț plin de cangrenă pentru a-și salva viețile, cum ne-am imagina noi că am putea să ne salvăm sufletele dacă ne ferim de sacrificiul dureros la care suntem chemați? Raiul și Iadul sunt în joc în ceea ce ne stăpânește sufletele, fie harul, fie simțurile noastre: „Nu trebuie să te aștepți să te bucuri deopotrivă de plăcerile lumii și ale cerului, nici să îți imaginezi că poți trece de pe genunchii Dalilei direct în sânul lui Avraam” (Thomas Manton). Ceea ce se cere de la creștin este departe de a fi o joacă de copil.

„Trebuie să facem faptele dintâi dacă vrem să ajungem la o trezire a harurilor noastre. Inimile noastre mândre și leneșe sunt lipsite de înclinația față de această chemare la smerenie și sărguință. Trebuie să fim mulțumiți să o luăm de la capăt, să învățăm și să practicăm, pentru că, prin nepăsare și lenevie, am luat-o înapoi atât în cunoaștere cât și în practică. Uneori, sfinții pătesc asemenea băieților din școală, care, prin neglijența lor, ajung atât de departe în neascultare, încât aproape că au uitat chiar lucrurile elementare, caz în care trebuie să o ia de la început. Acest lucru ne lovește în mândria noastră, dar trebuie să ne supunem și să îl facem. Așadar, creștinul trebuie să fie uneori învățat iarăși care sunt primele principii ale Cuvântului lui Dumnezeu, deși, în vremea când se aflase în școala lui Hristos, creșterea lui ar fi trebuit să fie de o așa natură încât să fie echivat ca el să îi învețe pe alții care sunt aceste principii ușoare și elementare. Dar, prin neglijență, el s-a

îndepărat de ele, astfel că trebuie să accepte să treacă prin aceleași lecții ale convingerii de păcat, ale întristării, smeririi și pocăinței pe care le învățase cu multă vreme înainte, prin Duhul Sfânt. Și trezirea nu va veni fără aceste ingrediente, indiferent ce altceva am gândi despre această chestiune” (John Brine).

Și tocmai această smerire a mândriei noastre este ceea ce face atât de dificilă restaurarea unui rătăcit.

CONDIȚIILE NECESARE RESTAURĂRII DIN DECLINUL SPIRITUAL

Mă voi îndrepta acum către condițiile necesare restaurării din declinul spiritual, acele lucruri de care aceasta depinde, lucruri care le vor fi cu greu plăcute unora dintre cititori, însă este corect să folosesc acest termen. Totuși, pentru că unii autori au folosit termenul cu alte sensuri, este necesar să îl explic întrucâtva. Când spun că există anumite condiții pe care sfântul care a rătăcit trebuie să le împlinească înainte de a putea fi restaurat în părtășia cu Dumnezeu, nu folosesc acest termen într-un sens legalist și nu vreau să spun că ar exista ceva meritoriu în acțiunile lui.

Nu înseamnă că Dumnezeu ar face o înțelegere, oferindu-Se să dea anumite binecuvântări în schimbul lucrurilor făcute de noi, ci mai degrabă că El a rânduit o anumită ordine, o legătură între un lucru și altul, și aceasta spre a-Și păstra onoarea și sfințenia stăpânirii și spre întărirea responsabilității noastre. În toate acțiunile Lui față de noi, Dumnezeu folosește harul, însă harul Lui domnește întotdeauna „prin dreptate”, niciodată în detrimentul ei.

„Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare” (Prov. 28:13). Nu există nimic meritoriu în mărturisirea și abandonarea păcatelor, nimic care să ne dea dreptul să primim îndurarea, însă Dumnezeu le cere din partea noastră, astfel că nu avem niciun temei să ne așteptăm să avem parte de îndurare fără ele. Acel verset exprimă ordinea lucrurilor stabilită de Dumnezeu, una sfântă, astfel că îndurarea lui Dumnezeu este manifestată fără vreo ascundere a păcatului, exersată într-un fel în care noi ne alăturăm Lui în ura față de păcatele noastre. Așa cum sănătatea trupului este condiționată sau depinde de o hrană potrivită sau vindecarea lui de administrarea anumitor medicamente, așa este și în cazul sufletului: există o legătură clară între cele două lucruri – hrana și puterea, sau sănătatea. Trebuie să o primim pe una ca să o avem pe cealaltă. În aceeași manieră, iertarea păcatelor le este promisă doar aceluia care se pocăiesc și cred. Indiferent dacă ne referim la credință și pocăință ca la niște „condiții”, „mijloace”, „instrumente” sau „căi”, ele înseamnă unul și același lucru, fiind doar ceea ce Dumnezeu cere din partea noastră înainte de a ne da iertarea, fără a cere un preț din mâinile noastre.

Unii pot întreba: Dar nu a promis Dumnezeu, „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor” (Osea 14:4)? Răspunsul meu este următorul: da, dar acea promisiune nu este una absolută sau necondiționată, așa cum contextul ne arată foarte clar. În versetele anterioare, Dumnezeu îi cheamă să se „întoarcă” la El pentru că ei căzuseră prin nelegiuirea lor. El îi înțelege astfel: „Aduceți cu voi cuvinte de căință, și întoarceți-

vă la Domnul”. Mai mult, ei se angajează în reformarea comportamentului lor: „nu vrem să mai zicem lucrării mâinilor noastre: ‚dumnezeul nostru!’” (v. 1-3). Astfel, promisiunea este adresată celor ce se pocăiesc și își mărturisesc păcatele, care își abandonează idolii. Este adevărat că Dumnezeu vindecă rătăcirile noastre, însă nu o face fără participarea noastră, fără ca noi să ne smerim înaintea Lui și fără să satisfacem cerințele Lui sfinte. Dumnezeu ne cere categoric anumite lucruri ca să ne putem bucura de unele binecuvântări. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Acel „dacă” exprimă condiția sau ne descoperă legătura pe care Dumnezeu o face între pângărirea noastră și felul în care El o înlătură.

De aceea, mă voi îndrepta acum către aceste „condiții” ale restaurării dintr-un declin spiritual, sau, dacă vreți, către „mijloacele” restaurării unui rătăcit, arătând care este „calea” eliberării aceuia care s-a îndepărtat de Dumnezeu. Înainte de ne a îndrepta către cazuri specifice pe care le avem în Scriptură, hai-deți să ne întoarcem pentru scurt timp la Proverbe 28:13. În primul rând, vedem că aici ni se spune că, „cine își ascunde fărădelegile, nu propășește”. A ne „ascunde” păcatele înseamnă a refuza să le aducem la lumină printr-o mărturisire onestă a lor înaintea lui Dumnezeu, înseamnă să le ascundem de semenii noștri ori să refuzăm să recunoaștem greșelile făcute față de alți oameni. Câtă vreme ne aflăm într-o astfel de stare, nu poate exista o creștere a sufletului, nici părtășie cu Dumnezeu sau cu poporul Său. În al doilea rând, avem expresia „dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare”. A mărturisi înseamnă să ne

asumăm necondiționat, deschis și cu pocăință păcatele înaintea lui Dumnezeu și față de semenii noștri, dacă am păcătuit împotriva lor. A ne „lăsa” de păcatele noastre este un act deliberat și voluntar. El ne vorbește despre faptul că ne dezgustăm de păcate și le abandonăm în dorințele și în practica noastră, le respingem în voința noastră și refuzăm să insistăm asupra lor în mințile și în imaginațiile noastre, respingând orice plăcere sau satisfacție legată de ele.

Dar ce se întâmplă dacă cel credincios nu își mărturisește păcatele cu promptitudine și nu le abandonează? Într-o astfel de situație, nu doar că el nu va „propăși”, nu doar că nu mai poate exista creștere spirituală, ci își va pierde pacea conștiinței și bucuria inimii. Duhul Sfânt este „întristat” și El nu mai revarsă mângâierile Lui. Ce se întâmplă dacă acest om nu își vine în fire? Cred că superficialitatea cu care David și-a tratat starea ne oferă răspunsul: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vлага cum se usucă pământul de seceta verii” (Ps. 32:3-4). „Oasele” sunt ceea ce oferă putere și susținere trupului, și când termenul este folosit figurativ, ca în expresia „mi se topeau”, sensul este că se pierde vigoarea și susținerea sufletului, astfel că el se prăbușește în disperare și anxietate. Păcatul este un lucru otrăvitor, care ne distruge prospețimea. Deși David a păstrat tăcerea în ce privește mărturisirea păcatului lui, el nu a păstrat-o și în ce privește întristarea sufletului său. Mâna lui Dumnezeu i-a lovit conștiința și l-a tulburat în sufletul lui, așa încât a ajuns în punctul de a geme sub nuiua Lui. El nu avea odihnă zi și noapte, căci păcatul îl hăitua în visele sale și se trezea obosit. Ca

după o secetă, el era sterp și fără roade. El nu și-a putut găsi odihna decât după ce s-a întors la Domnul cu mărturisirea păcatului, cu inima zdrobită.

Haideți să ne îndreptăm acum către experiența suferită de Avraam, care ne oferă o ilustrație a subiectului de față, chiar dacă probabil că puțini au luat în considerare fapta lui ca un caz de declin spiritual. După răspunsul lui deplin la chemarea Domnului de a merge în țara Canaanului, ni se spune că „Domnul S-a arătat lui Avram” (Gen. 12:7). Aceasta este situația oricărui sfânt ascultător: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui” (Ioan 14:21). Domnul nu Se apropie cu manifestările dragostei Lui și nu Se arată ca partea de moștenire reală și aducătoare de împlinire celui care este încăpățânat și umblă după plăcerile proprii, ci aceluia care ascultă de poruncile Lui. Manifestarea lui Hristos față de sufletul omului ar trebui să fie o experiență zilnică, iar dacă acest lucru nu se întâmplă, inimile noastre ar trebui să fie profund smerite înaintea Lui. Dacă nu avem parte de o manifestare regulată a Domnului în viețile noastre, cauza trebuie să fie că ne-am rătăcit de pe calea ascultării.

Mai apoi, ni se spune despre răspunsul patriarhului față de promisiunea prețioasă pe care Domnul i-o făcuse: „Avram a zidit acolo un altar Domnului”. Altarul este indiciul închinării – al inimii care se revarsă în adorare și laudă. Acela ordine este neschimbătoare: preocuparea sufletului cu Hristos și privirea cu ochii credinței îndreptată către Împăratul în frumusețea Lui

sunt singurele lucruri care ne conduc la plecarea noastră înaintea Lui în închinare autentică. Mai apoi ni se spune că „de acolo a pornit spre munte” (Gen. 12:8). Spiritual vorbind, „muntele” este o imagine a înălțării sufletului, a ridicării lui deasupra acestei lumi, a dorințelor îndreptate către lucrurile de sus. Această metaforă ne vorbește despre o inimă detașată de această lume, fiind absorbită și atrasă de Acela care a trecut dincolo de perdeaua templului. Și oare nu este scris că „cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii” (Isaia 40:31)? Cum putem să păstrăm această experiență a „muntelui”? Este posibil acest lucru? Eu cred că da, și trebuie să țintim la acest obiectiv, nefiind mulțumiți cu nimic altceva. Răspunsul este revelat în versetele imediate. „Și-a întins cortul, având Betelul la apus și Ai la răsărit”. „Cortul” este simbolul străinului, al unuia care nu are o casă sau un loc de adăpost în această lume, și care îl caută pe Domnul slavei. Nu citim niciodată despre Avraam că și-ar fi construit vreo casă în Canaan, spre deosebire de Lot, care avea o casă în Sodoma. Nu, ci Avraam a fost doar un călător și cortul lui era demonstrarea acestei calități. „A zidit și acolo un altar Domnului, și a chemat Numele Domnului”: din acest moment, două lucruri l-au caracterizat pe Avraam, „cortul” și „altarul” lui (12:8; 13:3-4; 13:18). În fiecare dintre aceste pasaje, „cortul” este menționat primul, căci nu putem să ne închinăm autentic și acceptabil înaintea lui Dumnezeu pe înălțime dacă nu ne păstrăm calitatea de pelerini aici, pe pământ. Iată de ce ne este făcut îndemnul acesta: „Preaiubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul” (1 Petru 2:11) și astfel să stingem duhul

de închinare. Oare ne purtăm noi ca niște „frați sfinți, care avem parte de chemarea cerească” (Evrei 3:1)? Dovedesc manierele, vestimentația, faptele și vorbirea noastră același lucru înaintea altora?

Oare nu descoperim chiar aici explicația și motivul pentru care experiența „muntelui” este ceva atât de puțin căutat și menținut de către noi? Oare cauza nu este că am coborât în câmpie, am ajuns la nivelul unor oameni care doar pretind credința și a celor din lume care sunt doar niște morminte văruiute? Oare nu ne-am îndreptat dorințele către lucrurile de jos și, în consecință, am ajuns să ne conformăm acestei lumi? Dacă suntem cu adevărat ai lui Hristos, El ne-a „smuls [juridic] din acest veac rău” (Gal. 1:4), așa că inimile și viețile noastre trebuie să fie separate de această lume într-o modalitate practică. Casa noastră este în ceruri, iar acest lucru ar trebui să modeleze fiecare detaliu al vieților noastre. Despre Avraam și despre ceilalți sfinți este lăsat în Scriptură că ei au „mărturisit că sunt străini și călători pe pământ” (Evrei 11:13) – și au mărturisit aceasta cu viețile lor și cu buzele lor, astfel că textul adaugă, „de aceea, lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeuul lor” (v. 16). Prin contrast, din nefericire, foarte mulți oameni se tem să fie considerați „ciudați”, și vor să scape de criticile și de izolarea din partea celorlalți apelând la compromis, ascunzând lumina sub obroc și coborându-se la nivelul lumii.

Proaspătul creștin ar putea presupune că cel ce a mers pe calea ascultării, care și-a dedicat inima cu totul lui Dumnezeu, care a fost un om al „cortului” și al „altarului”, ar fi imun față de

orice cădere. El va fi astfel atâta vreme cât își păstrează acea relație și acea atitudine, însă, din nefericire, îi va deveni foarte ușor să se relaxeze câtuși de puțin și, gradual, să se îndepărteze de ea. Nu înseamnă că o astfel de îndepărtare este ceva de așteptat sau poate fi scuzată pe temeiul că, atâta vreme cât firea pământească rămâne în cel credincios, trebuie să ne așteptăm ca, după mai mult sau mai puțin timp, ea să se manifeste negreșit în felul acesta. Nu, nu aceasta este învățătura Scripturii, ci „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). Dumnezeu îi dă celui credincios tot ceea ce are nevoie pentru a rămâne în părtășie cu El. „Păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui” (Rom. 6:12). Dar Avraam a suferit și el un declin, unul serios, și după cum ne este de folos să observăm și să punem la inimă diferitele etape care au precedat lepădarea deschisă a lui Petru, tot așa ne va fi de folos să ne gândim și să ne rugăm fierbinte ca să nu avem parte de ceea ce a venit asupra patriarhului înainte ca el să „se pogoare în Egipt”.

În primul rând, ni se spune că „*Avram și-a urmat drumul*” (v. 9), dar nu există nicăieri ideea că el ar fi primit vreo poruncă de la Dumnezeu să își deplaseze cortul din locul unde se afla, pentru a rămâne în părtășie cu El. În sine, acest argument nu este unul concludent, dar în lumina a ceea ce urmează, pare că avem indicația clară că o atitudine de neastâmpăr îl cuprinsese, și tocmai această nestăpânire este ceea ce indică faptul că nu ne mai mulțumim cu starea în care ne aflăm. Lucrul serios de observat este că punctul de plecare al lui Avraam pe calea declinu-

lui a fost momentul când a părăsit locul denumit Betel, căci Betel avea sensul de „casa lui Dumnezeu” – locul părășiei cu El. Tot ceea ce urmează este prezentat ca un avertisment despre lucrurile la care ne-am putea aștepta dacă ne părăsim „Betelul”. Plecarea lui Avram din Betel a fost rădăcina eșecurilor lui, și ulterior vedem și roadele amare ale acestei decizii. Acela era locul pe care Petru l-a părăsit, căci el l-a urmat de aici încolo pe Hristos „de departe”. Acela era locul pe care îl părăsise rătăcitul din Efes: „ți-ai părăsit dragostea dintâi”. În ziua când devenim relaxați în ce privește păstrarea părășiei cu Dumnezeu, am deschis deja ușa multor rele pentru a pătrunde în sufletul nostru.

„*Avram și-a urmat drumul*”. Expresia din limba ebraică este mai categorică. Literal, ea are sensul acesta: „și Avraam a călătorit, tot mergând și mergând”. O atitudine de neastâmpăr pusese stăpânire peste el, ceea ce era un semn sigur că părășia lui cu Dumnezeu fusese întreruptă. Chemarea pe care o am este să „nădăjduiesc în El” (Ps. 37:7), dar nu pot face acest lucru decât atâta vreme cât „Domnul îmi este desfătarea” (v. 4). Mai apoi ni se spune despre Avraam că: a „înaintat mereu spre sud” (Gen. 12:9, lit. KJV), dar mai la sud însemna tot mai aproape de Egipt! Iar imaginea devine tot mai sugestivă și mai serioasă. A călătorii către Egipt este întotdeauna rezultatul logic al părăsirii Betelului și a deveni cuprins de un duh de nemulțumire și de neastâmpăr, căci Egiptul este simbolul vechi-testamental al lumii. Dacă inima credinciosului este curată înaintea Răscumpărătorului lui, el poate spune, „Tu, Hristoase, ești tot ce vreau, și în Tine găsesc totul”. Dar dacă Hristos nu îi mai atrage pe deplin inima,

atunci sufletul se va îndrepta către un alt obiect. Și niciun creștin nu se întoarce în lume printr-un singur pas. Nici Avraam nu a făcut aceasta: înainte de a ajunge în Egipt, el a continuat călătoria „înaintând mereu spre sud”!

În al treilea rând, ni se spune că, „*a venit însă o foamete în țară*” (v. 10). Foarte importantă remarcă! Cineva ar spune că aici avem de-a face cu o încercare a credinței lui. Nicidecum, ci mai degrabă cu un semnal de alarmă din partea lui Dumnezeu despre ce va urma. Această foamete a fost un apel făcut patriarhului de a se opri și de a-și cerceta căile. Credința nu are nevoie de încercări atunci când se manifestă în situații normale și sănătoase. Doar atunci când zgura cuprinde metalul, focul devine necesar pentru a o îndepărta. În Betel nu era nicio foamete. Și este evident acest lucru, pentru că în Betel avea tot ceea ce îi era necesar. Analogia Scripturii este chiar împotrivoare ideii că „foametea” a fost trimisă spre testarea credinței: vedeți Gen. 26:1; Rut 1:1; 2 Sam. 22:1 etc. – în fiecare caz, foametea a fost judecata lui Dumnezeu. Hristos este Pâinea vieții, iar a rătăci de parte de El aduce în mod necesar foametea sufletului. Doar atunci când fiul neastâmpărat a plecat într-o țară îndepărtată el a „început să ducă lipsă” (Luca 15:14). De aceea, această foamete a fost mesajul providenței care îi spunea lui Avraam că lui Dumnezeu nu Îi plăcea ceea ce el făcea. Așa ar trebui să privim și noi la acțiunile providenței care ne par nefavorabile: ele sunt o chemare din partea lui Dumnezeu de a ne cerceta pe noi înșine și căile noastre.

„A venit însă o foamete în țară; și Avram s-a pogorât în

Egipt, ca să locuiască pentru câtăva vreme acolo” (v. 10), și așa se petrec lucrurile cu mulți dintre urmașii lui. În loc să avem ochii deschiși pentru a vedea instrumentele disciplinei lui Dumnezeu (Evrei 12:11), noi le tratăm ca pe niște lucruri obișnuite, parte din necazurile inevitabile care îi sunt sortite omului, astfel că le „disprețuim” (Evrei 12:5) și nu ne sunt de niciun folos. Din nefericire, în loc să se supună, în conștiința și mintea lui, nuiielei lui Dumnezeu, creștinul obișnuit mai degrabă își pune întrebarea aceasta: Cum aș putea să scap mai repede și mai ușor din această suferință? Dacă vine boala asupra mea, în loc să mă îndrept către Domnul și să Îl întreb, „arată-mi pentru ce Te cerți cu mine” (Iov 10:4), trimit după doctor, ceea ce are întrucâtva sensul de a căuta odihna în Egipt. Avraam părăsise Betelul și, fiind în afara părtășiei cu Dumnezeu, nu a putut avea încredere în El în lucrurile trecătoare, ci s-a îndreptat către brațul de carne. Observați bine acel „vai” pe care Dumnezeu îl îndreaptă către cei care se pogoară după ajutor în Egipt – care se îndreaptă către lume (Isaia 30:1-2).

Nu pot insista prea mult acum pe ceea ce este relatat în Geneza 12:11-13, dar ce se întâmplă acolo este foarte tragic. Imediat ce Avraam se apropie de Egipt, el începe să se teamă. Umbrele întunecate ale acelei țări cad asupra sufletului lui chiar dinainte ca el să ajungă acolo. Totuși, el era prea ocupat cu sine. Apoi i-a spus soției lui, „mă vor omorî... Spune, rogu-te, că ești sora mea, ca să-mi meargă bine din pricina ta”. Cât de adevărat este că „cel cu inima rătăcită se satură de căile lui” (Prov. 14:14)! Temându-se pentru siguranța lui, Avraam i-a cerut soției lui să abandoneze legământul căsătoriei cu el. Avraam s-a temut să își

asume relația pe care o avea cu Sara, și asta survine mereu când un sfânt se pogoară în Egipt: începe să se clatine. Când are părțâșie cu lumea, el nu îndrăznește să își arate culorile reale, ci face compromisuri. În loc ca Avraam să fie o binecuvântare pentru egipteni, el a devenit o „mare urgie” pentru ei (v. 17); în final, ei l-au alungat. Ce umilință!

„Avram s-a suit din Egipt în țara de la miazăzi, el, nevastă-sa, și tot ce avea, împreună cu Lot”. A rămas el în acea zonă periculoasă? Nu, observați că el n-a primit niciun fel de călăuzire pentru a acționa. Nu era necesar: conștiința i-a spus ce să facă! „Din țara de la miazăzi s-a îndreptat și a mers până la Betel, până la locul unde fusese cortul lui la început, între Betel și Ai, în locul unde era altarul, pe care-l făcuse mai înainte. Și acolo, Avram a chemat Numele Domnului” (Gen. 13:1-4). El s-a întors din lume, s-a uitat la calea de pe care se abătuse, și s-a întors la starea lui de pelerin și la altarul lui. Apoi observați că „acolo, Avram a chemat Numele Domnului”. Plecarea și șederea lui în Egipt fuseseră o pierdere de vreme, și a trebuit să suporte consecințele ei groaznice și umilitoare. Cel Preasfânt nu va insista pe lângă noi dacă Îi batjocorim Numele prin trăirea noastră carnală. Trebuie să înălțăm „mâini sfinte” (1 Tim. 2:8) sau cel puțin inimi pocăite dacă vrem să primim de la Domnul vreun lucru bun spiritual.

Cazul lui Avraam ne prezintă, într-un limbaj clar și simplu, calea prin care un rătăcit poate să fie restaurat. Acea expresie „în locul unde era altarul, pe care-l făcuse mai înainte” vorbește despre aceeași cerință ca și „să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu” (Evrei 5:12) sau „adu-ți dar aminte de

unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi” (Apoc. 2:5). Trebuie să judecăm eșecurile noastre păcătoase. Trebuie să ne condamnăm singuri, fără a ne scuti și justifica. Trebuie să ne mărturisim cu durere păcatele înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să le abandonăm, fiind hotărâți să nu mai avem nimic în comun cu acele lucruri sau persoane care au creat ocazia declinului nostru. Totuși, în expresia „faptele dintâi” este cuprins mai mult: trebuie să ne împrăștiăm credința în Hristos – lucru simbolizat prin întoarcerea lui Avraam la „altarul” lui. Trebuie să venim la Mântuitorul așa cum am venit prima dată la El – ca niște păcătoși, ca niște păcătoși care își pun credința în El, în meritele jertfei Lui și în eficacitatea curățitoare a sângelui Său. Trebuie să nu ne îndoim de dorința și disponibilitatea Lui de a ne primi și de a ne ierta.

Unul dintre șiretlicurile Satanei este că, după ce a avut succes în atragerea sufletului departe de Dumnezeu și l-a prins în plasa corupțiilor sale, el încearcă să îl convingă că, în circumstanțele în care se găsește acum, rugăciunea cu credință ar fi un lucru cu totul obraznic, și că ar fi o dovadă de modestie să stea și să aștepte în tăcere intervenția lui Dumnezeu și a poporului Lui. Dacă prin „credință” s-ar avea în vedere – așa cum înțeleg unii – o convingere proprie că ne-am încrezut în lucrarea încheiată a lui Hristos și că, prin urmare, totul ne va fi bine pe veci, sigur că am avea de-a face cu o obrăznicie. Dar a fi întristați din cauza păcatului și a ne duce la Izvorul care a fost deschis pentru spălarea păcatului și a necurăției (Zah. 13:1) nu este niciodată ceva nepotrivit. Nu există situație când, dacă venim la Hristos cu ticăloșia noastră dar cu credința că El va vindeca bolile noastre

scârboase, acesta să nu fie un lucru la care să fim chemați sau care să Îl onoreze. Cu cât păcatul nostru a fost mai mare, cu atât avem un motiv mai întemeiat să îl mărturisim lui Dumnezeu și să cerem iertarea lui în Numele Mijlocitorului. Dacă ne închipuim că nu putem face asta ca sfinți, cu siguranță că ar trebui să o facem ca păcătoși, așa cum a procedat David în Psalmul 51 – un psalm care a fost lăsat pe paginile Scripturii pentru a-i echipa pe credincioși cu învățatură tocmai pentru astfel de situații.

Aceasta este singura cale prin care este posibil să găsim odihnă pentru sufletele noastre. Pentru că nu există niciun alt Nume sub cer dat oamenilor prin care trebuie să fim mântuiți, nu există nici un alt Nume prin care un sfânt rătăcit să poată fi restaurat. Oricare ar fi natura sau dimensiunea îndepărtării noastre de Dumnezeu, nu există nicio altă cale prin care să ne întoarcem la El decât prin Mijlocitorul nostru. Oricare ar fi rănilile pe care le-am adus asupra sufletelor noastre, nu există niciun alt remediu pentru ele decât în sângele prețios al Mielului. Dacă nu avem nicio dorință a inimii să ne pocăim și să ne întoarcem la Dumnezeu prin Isus Hristos, atunci suntem încă în păcatele noastre, și nu ne putem aștepta decât să culegem roadele lor. Scriptura nu are un alt sfat, ci ea ne încurajează repetat să venim la El. Dumnezeu are o îndurare și bunătate extraordinar de mare, și este dornic să îi ierte pe toți cei ce se întorc la El în Numele Fiului Său. Chiar dacă păcatele noastre ar fi precum cârmăzul, sângele ispășitor al lui Hristos poate să le curețe. În El avem o răscumpărare bogată. Așa cum Avraam, David, Iona și Petru au putut fi restaurați, așa putem și noi să ne întoarcem la dragostea dintâi.

10

DOVEZILE MATURIZĂRII SPIRITUALE

Care sunt principalele semne ale creșterii spirituale? Care sunt trăsăturile esențiale ale progresului creștinului? Pentru unii dintre cititori, acestea pot să pară întrebări simple, la care răspunsul să vină ușor. Dintr-un punct de vedere, așa stau lucrurile, însă dacă vom privi aceste întrebări dintr-o perspectivă corectă, pentru a formula un răspuns solid este nevoie de ceva mai multă atenție. Dacă ne gândim bine la natura autentică a creșterii spirituale și dacă ne amintim că ea este asemenea unui pom, care crește în sus și în jos, la interior și la exterior, vom fi feriți de simple generalizări. Tot astfel, dacă luăm în considerare cele trei etape ale creșterii spirituale, vom fi atenți să facem deosebirea între lucrurile care dovedesc creșterea în „copilașii”, în „tinerii” și în „părinții” în Hristos. Lucrurile potrivite și care caracterizează creșterea unui prunc în Hristos nu i se aplică unuia care a ajuns la o vârstă mai avansată în școala Lui, iar ceea ce îl descrie pe creștinul matur nu poate fi găsit în cel imatur. De aceea, trebuie făcute anumite deosebiri dacă vrem să oferim un răspuns clar și detaliat la întrebările cu care am deschis acest paragraf.

Întrucât am dat deja detalii despre aceste trei etape ale dezvoltării creștine și am căutat să descriu trăsăturile care se regăsesc în fiecare dintre etapele creșterii spirituale, de la „firul verde”, la „spic” și apoi la „grâul deplin în spic” (Marcu 4:28), nu este necesar să parcurgem același subiect. Dacă ne amintim că orice creștere spirituală este un proces ce are loc cu viteză și profunzime diferite de la un om la altul, vom observa că nu poate fi aplicată aceeași unitate de măsură în toate cazurile, pentru că trebuie să măsurăm creșterea copiilor cu o altă unitate de măsură decât pe cea a adulților. Tot astfel, dacă luăm în considerare diferențele de privilegii și oportunități, de învățătură și echipare, de situație în viață și de circumstanțe, nu ne putem aștepta la un progres uniform din partea tuturor. Unii credincioși trebuie să se lupte cu mai multe lucruri decât alții. Prin asta nu vreau să spun că am putea să limităm cu ceva harul lui Dumnezeu, ci doar că trebuie să recunoaștem și să luăm în considerare deosebirile pe care Scriptura însăși le face. Creșterea relativă a unuia slab sau neputincios poate fi mai mare, în realitate, decât a altuia care se află în circumstanțe mai favorabile, dar nu înainteașă pe măsura acestora.

Cel care plantează un pom fructifer într-o vale fertilă are motive să se aștepte la o recoltă mai bună decât cel care îl plantează într-un teren mai uscat, cum ar fi pe panta unui deal. Când proaspătul creștin beneficiază de părinți evlavioși sau de frați și surori care îl încurajează atât prin sfaturi cât și prin exemplu, este de așteptat să vedem la el o creștere mai mare decât cel care locuiește într-un cămin plin de oameni necredincioși. O femeie necăsătorită care nu trebuie să-și câștige veniturile are mult mai

multe oportunități pentru a citi, pentru a medita, pentru rugăciune și pentru a-și hrăni viața spirituală decât una care trebuie să aibă grijă de o familie numeroasă.

Cel privilegiat de influența unei lucrări sănătoase de predicare are oportunități mai bune de creștere spirituală decât cel care nu beneficiază de o astfel de binecuvântare. Apoi cel care are doi talanți nu poate produce la fel ca un altul care are cinci, însă dacă cel dintâi câștigă alți doi talanți cu cei pe care îi are, el crește, proporțional, la fel ca acela care produce încă cinci cu talanții pe care i-a primit. Domnul însuși observă aceste diferențe: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult” (Luca 12:48).

Mai apoi trebuie să observăm că aici nu scriu despre semnele vieții spirituale ca atare, ci despre dovezile creșterii acestei vieți, un lucru mai dificil de făcut. Când ne străduim să ne cercetăm pe noi înșine pentru a le găsi, este de o mare importanță să știm ce căutăm. Dacă ne așteptăm să vedem o îmbunătățire în „omul cel vechi”, cel mai degrabă vom fi dezamăgiți. Dacă ne uităm după o eliminare a mândriei naturale, o descreștere a pornirilor necredinței sau o încetare a pornirilor de răzvrătire față de Dumnezeu în inimă, vom căuta în zadar aceste lucruri. Totuși, mulți creștini sunt foarte dezamăgiți și întristați tocmai de acest aspect, deși nu ar trebui să fie astfel, căci Dumnezeu n-a promis nicăieri că va spiritualiza „firea pământească”, nici că va eradica total corupțiile noastre în această viață, dar este responsabilitatea și privilegiul creștinului să umble în Duhul așa încât să nu „împlinească poftele firii pământești” (Gal. 5:16). Deși ar trebui să fim profund smeriți din cauza corupțiilor noastre și să

le deplângem, faptul că le conștientizăm într-un fel dureros nu ar trebui să ne determine să concluzionăm că n-am fi crescut spiritual.

Una dintre cele mai sigure dovezi ale creșterii în har constă dintr-o conștientizare tot mai mare a depravării noastre naturale, dintr-o descoperire crescândă a cât de mult se află în noi care se împotrivesc lui Dumnezeu, ca și dintr-o disprețuire corespunzătoare a firii noastre pământești din același motiv. Cu cât lumina lui Dumnezeu strălucește mai puternic în inimile noastre, cu atât suntem mai conștienți de murdăria și ticăloșia care locuiesc în ele. Cu cât devenim mai buni cunoscători ai lui Dumnezeu și cu cât învățăm mai mult despre puritatea Lui fără egal, cu atât devenim mai conștienți de necurăția noastră și o vom deplânge. Aceasta este acea dimensiune a creșterii în jos, ilustrând că ne facem mai mici în ochii noștri. În consecință, ea este ceea ce deschide calea pentru o prețuire mai mare a sângelui ispășitor și curățitor al lui Hristos și pentru adăparea noastră mai frecventă din Izvorul deschis pentru spălarea păcatului și a necurăției. Astfel, dacă Hristos devine mai prețios pentru tine, dacă vezi cu o mai mare claritate potrivirea Lui ca Mântuitor pentru un ticălos atât de mare cum te știi, și dacă acea percepție te determină să te simți tot mai dependent de El, cu o mai mare încredere în El, ca un om pe punctul de înec, căruia i se aruncă un colac salvator, atunci aceasta este dovada clară că înaintezi în har.

Creșterea spirituală este silențioasă și, la momentul când se produce, este imperceptibilă pentru simțurile noastre, chiar dacă ea este evidentă ceva mai târziu. Creșterea este graduală așa

că nu atingem stadiul maturității într-o zi, nici într-un an. Astfel, trebuie să permitem trecerea timpului înainte de a putea obține dovezile creșterii. Nu trebuie să încercăm să ne măsurăm creșterea după sentimentele noastre, ci mai degrabă privind în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu și măsurându-ne prin intermediul standardului lui. Poate exista un progres real chiar și dacă avem mai puține mângâieri interioare. Oare mă lepăd de mine însumi mai mult decât anterior? Sunt mai puțin interesat de atracțiile acestei lumi? Sunt detaliile vieții mele zilnice mai strict ghidate de poruncile Sfintei Scripturi? Sunt eu mai supus voii binecuvântate a lui Dumnezeu, fiind încredințat că El știe ce este cel mai bine pentru mine? Crește încrederea mea în Dumnezeu, așa încât să îmi predau viața mai mult în mâinile Lui și depind din ce în ce mai puțin de abilitățile mele? Acestea sunt unele dintre testele care ar trebui aplicate persoanelor noastre, dacă vrem să ne asigurăm de creșterea noastră în har.

PROGRESUL ÎN OMORÂREA PĂCATULUI

Gândește-te la lucrarea de omorâre a păcatului și caută să vezi cât ai crescut în ea. Nu poate exista niciun progres în viața creștină câtă vreme nu te implici hotărât în această lucrare. Dumnezeu nu îndepărtează păcatul interior din copiii Lui, dar El le cere să nu hrănească poftele acestuia, să se împotrivescă pornirilor lui și să îi respingă solicitările. Chemarea Lui este aceasta: „De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ” (Col. 3:5); „cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare” (Efes. 4:22); „să vă feriți de poftele firii pământești

care se războiesc cu sufletul” (1 Petru 2:11); „păziți-vă de idoli” (1 Ioan 5:21). Aceasta este o sarcină pe care Dumnezeu ne-a dat-o pe viață, căci atâta vreme cât ne aflăm în acest trup, firea pământească ni se va împotrivi din interior, iar lumea din exterior. Dacă suntem leneși și superficiali în realizarea acestei îndatoriri, păcatul și Satana vor căpăta un avantaj tot mai mare asupra noastră. Dar dacă suntem credincioși și sârguincioși în eforturile noastre, cu ajutorul Duhului, eforturile noastre nu vor fi deloc zadarnice.

Se poate ca majoritatea cititorilor, poate chiar toți, să spună în acest moment: Dar tocmai acesta este aspectul unde am cele mai mari descurajări și, dacă este să fiu cinstit, adeseori mi se pare că eforturile mele sunt complet zadarnice. În ciuda străduințelor mele cele mai intense, pofta din inima mea pare că încă mă stăpânește și sunt adus în mod repetat în robie față de păcat. Chiar dacă te-ai afla într-o astfel de situație, asta nu înseamnă că eforturile tale ar fi inutile. Dumnezeu nu a promis nicăieri că, dacă vei face aceasta, păcatul interior va deveni inactiv și că poftele tale vor deveni fără putere peste noapte. Subiectul acesta este greșit înțeles de mulți oameni. Termenul „omorâre” are sensul de a da morții, dar trebuie să reținem cu atenție că el este folosit metaforic, nu literal, căci este un termen fizic aplicat domeniului spiritual. Nu există vreun proces prin care creștinul să elimine complet viața poftelor lui, nici măcar cu ajutorul Duhului. Creștinul poate să conchidă uneori că nu mai simte acțiunea poftelor interioare, nefiind conștient de existența sau acțiunea lor, însă nu va trece mult timp până ce va constata pe pielea lui că ele sunt viguroase și active. Cei mai sfinți dintre copiii lui

Dumnezeu din toate veacurile au dat mărturie despre puterea și prevalența corupțiilor lor interioare, și aceasta până în ultima clipă a vieții. De aceea, trebuie să fim atenți la felul în care definim termenul „omorâre”. El nu se referă la stingerea completă a păcatului interior, nici la omorârea totală a poftelor noastre, ci la moartea noastră față de dorințele, intențiile, hotărârile și eforturile în puterile noastre. Noi omorâm păcatul prin a-l detesta: „oricine îl urăște pe fratele său, este un ucigaș” (1 Ioan 3:15) și în măsura în care urâm cu adevărat corupțiile din interiorul nostru, le-am omorât moralmente. Creștinul își dovedește ura față de păcat prin a-l deplânge atunci când a căpătat un avantaj asupra lui. Dacă intenționează sincer și este hotărât să supună orice pornire a depravării sale naturale și să se împotrivescă comiterii oricărui păcat, atunci Dumnezeu socotește că acest creștin l-a „omorât”, pentru că, înaintea Lui, dorința sinceră și hotărâtă este socotită ca echivalentă faptei. Ori de câte ori credinciosul își mărturisește cu zdobire păcatele înaintea lui Dumnezeu și le abandonează așa încât își dorește sincer să nu le repete, din perspectivă spirituală, el le-a „omorât”. Dacă el este cu adevărat dezgustat de eșecurile sale și le deplânge, recunoscându-le înaintea lui Dumnezeu, atunci poate spune, „fac ce urăsc” (Rom. 7:15).

În discuția noastră pe această temă trebuie să ținem minte acest adevăr: „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă” (1 Sam. 16:7). „Dacă omul întâlnește în câmp pe o fată logodită, o apucă cu sila și se culcă cu ea, numai omul care s-a culcat cu ea să fie pedepsit cu moartea” (Deut. 22:25). Citim în versetele care urmează, „fetei să nu-i faci nimic; ea nu este vinovată de o nelegiuire vrednică de

pedeapsa cu moarte”. Nu doar că ea nu și-a dat consimțământul, ci ni se spune că ea „a putut să strige fără să fie cineva care să-i sară în ajutor”. Acest lucru are o aplicație spirituală pentru situația noastră. Dacă un credincios este luat prin surprindere de ispită, adică de un lucru interzis de Dumnezeu, iar inima lui nu își dă consimțământul, ci se împotrivește, chiar dacă acel păcat este real și deși el nu este socotit nevinovat, totuși situația lui este foarte diferită de a unui neregenerat, care se uită cu ochi plăcuți la ispită și îi răspunde prin acceptul inimii. Observați că Duhul Sfânt a spus despre Iosif din Arimateea că, deși el era un membru al Sinedriului care l-a condamnat pe Hristos la moarte, totuși el „nu luase parte la sfatul și hotărârea celorlalți” (Luca 23:51)!

„Ce este sfințirea? Sfințirea este o lucrare a harului lui Dumnezeu, prin care cei pe care Dumnezeu i-a ales înainte de întemeierea lumii să fie sfinți și care, în timp, prin lucrarea plină de putere a Duhului Său care le aplică moartea și învierea lui Hristos, sunt înnoiți în întreaga lor personalitate după chipul lui Dumnezeu. Ei primesc semințele pocăinței spre viață și toate celelalte haruri mântuitoare, care sunt puse în inimile lor. Acele haruri sunt astfel stârnite, crescute și întărite, așa încât aceștia mor tot mai mult față de păcat și cresc tot mai mult în viața cea nouă” (Westminster Catechism).

Aceste cuvinte i-au întristat pe mulți care s-au măsurat prin intermediul lor, concluzionând că n-au fost niciodată sfințiți. Dar trebuie observat că acolo nu se spune, „păcatul moare tot mai mult în ei”, ci că ei „mor tot mai mult față de păcat”, ceea ce este un lucru foarte diferit. Așa cum am subliniat mai sus, creștinii

mor tot mai mult față de păcat în dorințele, intențiile și eforturile lor. Totuși, nu vom găsi niciun temei în Scriptură pentru a spune că „poftele diverse ale păcatului ar fi tot mai slăbite”.

După ce am dat definiția termenului „omorârea păcatului” în legătură cu aplicația acestuia la conflictul creștinului cu păcatul, aș vrea ca, în câteva cuvinte, să subliniez în ce fel putem spune despre un creștin că progresează în această lucrare fundamentală. Astfel, el crește în omorârea păcatului când se înhamă mai sârguincios și mai hotărât la această îndatorire, refuzând să îi permită oricărui eșec, mic sau mare, să îl determine să renunțe într-un exces de disperare.

El progresează în omorârea păcatului dacă învață să deosebească lucrurile pe care lumea nu le condamnă, fiind călăuzit de Cuvântul lui Dumnezeu, nu de opinia publică sau de propriile idei. El face progres în această lucrare când capătă o cunoaștere clară a corupțiilor spirituale, așa încât se ridică nu doar împotriva poftelor lumești și a păcatelor grosolane, ci și împotriva răcelii inimii, a necredinței, mândriei, nerăbdării, a încrederii în forțele proprii, astfel că el va dori să se curețe de orice spurcăciune a „duhului” și a „cărnii” (2 Cor. 7:1). Pe scurt, el crește în har dacă menține o veghere tot mai strictă și mai regulată asupra inimii sale.

PROGRESUL ÎN DEDICAREA FAȚĂ DE DUMNEZEU

Măsura și constanța supunerii și a dedicării noastre față de Dumnezeu constituie un alt criteriu prin care putem deosebi

dacă avem parte cu adevărat de creșterea în har, căci o decădere într-un fel de viață plăcut firii pământești este un simptom sigur al declinului spiritual. Mă predau tot mai mult lui Dumnezeu, folosind facultățile și puterile căutând să Îi fiu pe plac și să Îl glorific? Mă străduiesc eu, cu o sânguință intensificată și cu tot zelul, să acționez în lumina felului în care m-am predat Lui la convertirea mea, și la înălțimea dedicării mele în slujba Lui, făcută la botezul meu? Găsesc eu mai multă încântare în El și în slujirea Lui, sau mi se pare obositoare? Dacă mă aflu în a doua situație, atunci am o dovadă clară că situația mea s-a deteriorat, căci n-a existat în El nicio schimbare, nici în ceea ce îmi cere. Dacă dragostea este sănătoasă în inima mea, atunci cea mai mare bucurie trebuie să fie să-L fac Țelul meu suprem și Obiectul cel mai însemnat al dragostei mele, dar dacă voi căuta să fac acest lucru doar din simțământul obligației și al datoriei, atunci pot concluziona că dragostea mea a răcit.

„*Fiți plini de Dub*” (Efes. 5:18). Probabil că aceasta înseamnă, cel puțin în parte, să nu permitem ca vreun compartiment al ființei noastre complexe să fie rezervat sau păstrat pentru eu, ci să dorim și să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ia complet în stăpânire. Este aceasta dorința cea mai profundă și străduința cea mai mare a inimii tale? Găsești o plăcere tot mai mare în căile și voința lui Dumnezeu? Atunci acesta este semnul că continui să Îl cunoști. Faci un efort tot mai hotărât și mai continuu de a te „purta într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fii plăcut în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu” (Col. 1:10)? Atunci aceasta este dovada creșterii tale în har. Ești tot mai puțin influențat de felul în care

alții gândesc și acționează, așa că poți să alegi cu mai mare ușurință bazat pe îndemnul Scripturii, „așa zice Domnul”? Atunci devii tot mai înrădăcinat în credință. Ești mai veghetor împotriva acelor lucruri care ar putea să întrerupă sau cel puțin să răcească părtășia ta cu Dumnezeu? Atunci mergi înainte în viața creștină.

A fi tot mai devotat lui Dumnezeu îmi cere să fiu tot mai preocupat și mai absorbit de El. Dacă vreau să ating acel obiectiv, trebuie să studiez zilnic revelația pe care El a făcut-o despre Sine în Scriptură, în special în Hristos. De asemenea, trebuie să meditez frecvent la atributele Sale perfecte și minunate: la harul Lui măreț, la dragostea Lui de necuprins, la sfințenia Lui fără egal, la credincioșia Lui neschimbătoare, la puterea Lui nelimitată și la îndelunga Lui răbdare. Dacă meditez la El în felul acesta, cu ochii credinței și ai dragostei, voi putea fi în măsură să spun: „Un lucru cer de la Domnul, și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului [locul apropierii de El și al părtășiei cu El], ca să privesc frumusețea Domnului” (Ps. 27:4). Cel ce poate spune aceasta poate să și exclame: „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine” (Ps. 73:25). Aceasta nu este o simplă exclamație retorică, ci limbajul unuia a cărui inimă a fost câștigată de Domnul.

PROGRESUL ÎN CINSTIREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

Ce loc ocupă acea carte sacră în dorințele, gândurile și viața

ta? Unul mai înalt decât anterior? Este acea revelație divină mai prețuită în ochii tăi astăzi decât era atunci când ai fost convertit? Ești mai deplin asigurat de inspirația ei divină, așa încât Satana însuși n-ar putea să te facă să te îndoiești de inspirația ei? Ești mai profund impresionat de autoritatea ei așa încât, cel puțin uneori, tremuri înaintea ei? Vine asupra ta adevărul Scripturii cu o greutate mai mare, așa încât inima și conștiința ta sunt mai adânc afectate de el? Sunt cuvintele ei prețuite și adăpostite mai adânc în memoria ta, gândindu-te mai frecvent la ele? Te hrănești cu adevărat din ea, aplicând-o situației tale, punând credință alături de cunoștința pe care o capeți prin studiul ei, și fiind hrănit de ea? Înveți să faci din Scriptură scutul tău, prin care să împiedici și să stingi săgețile arzătoare ale celui rău? Ești și tu asemenea credincioșilor din Berea (F.A. 17:11), aducând tot ceea ce citești și auzi pe talerul infailibil al acestui cântar al Bibliei, și evaluând totul prin intermediul ei?

Reține cu atenție scopul pentru care Scripturile ne-au fost date, anume să folosim învățătura ei. Scriptura este „de folos ca să învețe” (2 Tim. 3:16-17), iar învățătura ei este mai mult decât un tratat teologic adresat intelectului sau un sistem filozofic care ne oferă o explicație a originii, constituției și relației omului cu Dumnezeu. Ea este „învățătura care duce la evlavie” (1 Tim. 6:3), fiecare parte a ei fiind gândită pentru a-L înălța pe Dumnezeu și pentru a-l smeri pe om, arătând că El are locul de drept ca Suveran peste noi, și demonstrând dependența noastră de El și supunerea care ni se cere față de El. Scriptura este de folos ca să „mustre” – ca să ne descopere nenumăratele greșeli și eșecuri

și să ne mustre pentru ele. Scriptura „judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4:12), sondând profunzimile ființelor noastre și condamnând tot ceea ce este necurat în noi. Ea este de folos ca să „îndrepte”, învățându-ne ce este drept și plăcut înaintea lui Dumnezeu. Puterea ei este tot mai mare pe măsură ce viețile noastre sunt călăuzite mai mult de ea și sufletele noastre sunt înnoite și curățate mai profund de ea. Scriptura este de folos pentru „a da înțelepciune în neprihănire”, spre a produce integritatea caracterului și comportamentului nostru. Ea este de folos spre iluminarea minților noastre, pentru echiparea conștiințelor noastre și pentru călăuzirea dorințelor și a voinței noastre.

Dragul meu cititor, cercetează-te prin intermediul acestor aspecte, făcând această testare a persoanei tale cu deschidere și imparțialitate. Dacă Scripturile ți se par tot mai de folos pentru a-ți da învățătura care duce la evlavie, atunci ar trebui ca aceasta să producă în tine o evlavie mai adâncă și mai extinsă. Îți deschizi tot mai mult inima față de muștrările ei, nelimitându-te la a-ți însuși doar porțiunile care îți aduc mângâiere din ea, și fără a evita acele părți care te muștră și te condamnă? Dacă da, atunci poți trage concluzia că te apropii mai mult de Dumnezeu. Ești tot mai dornic să fii corectat de învățăturile ei sfinte și străpungătoare pentru inimă? Dacă da, atunci te străduiești cu sârguință să îndrepti orice ea îți arată că este greșit în tine. Te învață Scriptura cu adevărat în neprihănire, așa încât purtarea ta se aliniază tot mai mult standardului ei? Dacă da, ar trebui să te desparți tot mai mult de ce este lumesc și vei fi tot mai disprețuit de falșii converțiți. Te cercetezi frecvent în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și îți testezi experiența creștină prin intermediul învățăturii lui?

Dacă da, atunci devii mai priceput în mânuirea Cuvântului despre neprihănire și mai plăcut Autorului lui (Evrei 5:13).

PROGRESUL ÎN PREOCUPAREA CU HRISTOS

Gândește-te la preocuparea și părtășia ta cu Hristos și amintește-ți că orice creștere în har este proporțională unei creșteri în cunoașterea Lui (2 Petru 3:18). Acea cunoaștere este una duhovnicească, însă vine pe calea priceperii, a înțelegerii, căci lucrurile pe care nu le înțelegem cu mintea, nu sunt de niciun ajutor inimii. Nimic nu poate hrăni sufletul și nu poate stimula prosperitatea spirituală cum o face părtășia tot mai apropiată și cunoașterea tot mai mare al lui Hristos. Nu poate exista un progres real fără o cunoaștere mai bună a Persoanei, calităților și lucrării Lui. Creștinismul este mai mult decât un crez, mai mult decât un sistem de reguli etice, mai mult decât un program devoțional. El este o viață: o viață a credinței în Hristos, a părtășiei și a asemănării cu El (Fil. 1:21). Dacă Îl scoți pe Hristos din creștinism, nu mai rămâne nimic. Trebuie să existe acțiuni înnoite și constante ale credinței în Hristos, însă credința noastră este întotdeauna proporțională cu acea cunoaștere spirituală pe care o avem despre Obiectul ei. „Să-L cunosc pe El” precedă „și puterea învierii Lui”. Hristos descoperit inimii este Obiectul cunoașterii noastre (2 Cor. 4:6), iar această cunoaștere spirituală a Lui este formată din conceptele și gândurile legate de El care se formează în mințile noastre. Această cunoaștere este hrănită, întărită și împropătată de meditațiile noastre spirituale, cu credință, îndreptate către Hristos, iar ele sunt făcute eficace în suflet prin puterea Duhului.

Obiectul credinței noastre este un Hristos cunoscut, și cu cât Îl cunoaștem mai bine, cu atât mai mult vom acționa folosind credința în El. În esența ei, viața creștină constă în a trăi în Hristos: „viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu”. Acțiunile specifice ale acestei vieți a credinței constau din a-L privi pe Hristos așa cum ne este prezentat în Cuvânt, a ne alipi de El, a ne folosi de El, a ne hrăni din El, a avea părtășie neîngrădită cu El, a ne găsi încântarea în El. Din nefericire, marea majoritate a creștinilor caută să trăiască din ei înșiși și să se hrănească din propria experiență. Unii sunt constant preocupați de corupțiile și eșecurile lor, în timp ce alții sunt copleșiți cu totul de pasiunea pentru harurile și realizările lor. Totuși, în niciuna dintre cele două categorii nu există nimic din Hristos și nimic din credință, pentru că eul îi absoarbe și în ei predomină o viață a simțurilor. Orice „experiență” creștină autentică presupune să cunoaștem că suntem ceea ce Dumnezeu a spus despre noi în Cuvântul Său și să conștientizăm în interiorul nostru ce nevoie disperată avem de Hristos. De asemenea, ea constă din cunoașterea Lui ca Acela care se potrivește perfect situației noastre și că El este calificat divin pentru fiecare nevoie pe care o avem. Indiferent cât de „profunde” pot fi „experiențele” tale, ele nu valorează nimic dacă nu te îndreaptă către marele Medic.

Cât de des am citit în jurnalele și biografiile sfinților și i-am auzit spunând, „ce ferice a fost lărgit sufletul meu având harul ca, odată cu libertatea în rugăciune, inima mea să se topească înaintea Domnului, și ce bucurie negrăită m-a cuprins”? Dar dacă am analiza aceste experiențe „de pe culmile munților”, din

ce constau ele? Cât din Hristos găsim în ele? Ceea ce am descoperi ar fi că lucrurile care le-au adus mângâiere nu au fost imaginile spirituale ale lui Hristos, care să le captiveze atenția, ci intensitatea emoțiilor lor. Nici nu este de mirare că astfel de circumstanțe sunt atât de scurte și rare, și urmate de depresii adânci ale sufletelor lor. Măsoară-ți creșterea spirituală mai degrabă prin cât înveți să îți întorci privirea de la eul tău păcătos și de la cel religios. Progresul creștinului trebuie cântărit nu prin sentimente, ci prin proporția în care trăiești întorcând spatele față de eul tău și trăind în Hristos – folosindu-te mai mult de El, prețuindu-L mai mult, găsindu-ți toate izvoarele în El, făcându-L să fie „totul” pentru tine (Col. 3:11). Progresul creștin constă din conștientizarea mai degrabă a păcatului decât a harurilor noastre, mai degrabă a poverii corupțiilor noastre, găsindu-ne bucuria nu în emoțiile noastre, căci a crește spiritual presupune să privim tot mai departe de noi înșine și tot mai aproape de Hristos, Mielul.

PROGRESUL ÎN UMBLAREA PE CALEA ASCULTĂRII

Ceea ce face deosebirea practică între cei regenerați și cei neregenerați este că primii sunt „copii ascultători” (1 Petru 1:14), pe când cei neregenerați sunt complet dominați de gândirea carnală, care este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să i se supună” (Rom. 8:7). Chiar primul criteriu din epistola scrisă pentru a-i asigura pe credincioși că au viața veșnică este acesta: „Prin aceasta știm [suntem asigurați divin] că Îl cunoaștem [în sens

mântuitor], dacă păzim poruncile Lui” (1 Ioan 2:3). Convertirea înseamnă abandonarea căii proprii și a plăcerii de sine (Isaia 53:6) și predarea completă a ființei mele înaintea domniei lui Hristos, iar autenticitatea ei este dovedită prin faptul că iau jugul Lui asupra mea și mă supun autorității Sale. Dacă ne supunem cu adevărat autorității lui Hristos, atunci vom căuta să ne supunem tuturor îndemnurilor și poruncilor Lui, nu doar celor ce ne plac. Nu ni se cere nimic altceva decât o ascultare completă, cu toată inima și imparțială (Ioan 15:14). Dacă nu ne străduim sincer să ascultăm de El în toate lucrurile, atunci nu Îl ascultăm în nimic, ci doar selectăm ceea ce ne place.

Atunci există oare progres în ascultare? Da. Ascultarea noastră crește pe măsură ce ea devine mai extinsă. Chiar dacă proaspătul convertit și-a predat pe deplin ființa înaintea Domnului, totuși el se dedică anumitor responsabilități cu mai mult zel și sânguință decât altora, însă, pe măsură ce cunoaște mai bine voia lui Dumnezeu, căile lui devin tot mai călăuzite de aceasta. Pe măsură ce lumina lui spirituală crește, el descoperă că porunca lui Dumnezeu este „fără margini” (Ps. 119:96), înțelegând că aceasta nu îi interzice doar actul păcătos, ci toate lucrurile care conduc la păcat și, prin implicația necesară, dându-i harul sau virtutea contrare aceluia păcat. Creșterea în har se dovedește când ascultarea mea devine mai duhovnicească. Un copil care învață să scrie observă că efortul pe care trebuie să îl depună este din ce în ce mai mare, însă odată cu aceasta cresc și acuratețea și claritatea scrisului său. Tot așa, pe măsură ce creștinul avansează în școala lui Hristos, el acordă mai multă atenție aceluia cuvânt: „Tu ai dat poruncile Tale ca să fie păzite cu sfințenie”

(Ps. 119:4). De asemenea, motivațiile și obiectivele superioare îl împing înainte, izvoarele acțiunilor sale sunt mai puțin servile și mai mult evanghelice, ascultarea lui survenind mai degrabă din dragoste și recunoștință decât din obligație. La rândul ei, aceasta produce o altă dovadă a creșterii: ascultarea devine mai ușoară și mai plăcută, astfel că el „găsește plăcere în Legea Domnului”. Responsabilitatea este acum o bucurie: „Cât de mult iubesc Legea Ta!” (Ps. 119:97).

PROGRESUL ÎN FOLOSIREA PRIVILEGIULUI RUGĂCIUNII

Probabil că nu puțini vor fi cei ce vor exclama că, în ce privește rugăciunea, starea lor s-a deteriorat, căci nu mai sunt nici sârguincioși și nici înflăcărați ca odinioară. Totuși, ne formăm ușor o judecată greșită în această privință, pentru că evaluăm acest aspect din punct de vedere cantitativ, nu calitativ. Evreii religioși și papistașii petrec mult timp pe genunchi, dar aceea este doar religia firii pământești. În practica devoțională a proas-pătului convertit există adesea mai multe lucruri firești decât spirituale, în special dacă are un temperament mai cald și mai înflăcărat. Este ușor de observat cum entuziasmul îl poartă odată cu noile obiective și interese, pentru că emoțiile sunt adesea confundate cu înflăcărarea duhului. În ce mă privește, mă îndoiesc foarte mult de creșterea autentică în copiii lui Dumnezeu în ce privește viața lor de rugăciune, dacă ei nu descoperă, spre smerirea lor, că nu știu cum să se roage, deși au căpătat o abilitate considerabilă în a verbaliza cereri impresionante și miș-cătoare, după aprecierea oamenilor. Noi, creștinii, „nu știm

cum trebuie să ne rugăm” (Romani 8:26). Ai fost oare conștient de aceasta în copilăria ta spirituală? Primul semn al creșterii în practica rugăciunii se manifestă atunci când ajungem să strigăm înaintea lui Dumnezeu: „Doamne, învață-ne să ne rugăm” (Luca 11:1).

Pe măsură ce crește în har, rugăciunea creștinului devine mai degrabă o atitudine decât o acțiune, un act al dependenței și al încrederii în Dumnezeu. Va deveni pentru el un instinct să se îndrepte către El pentru ajutor, călăuzire, înțelepciune și putere. Ea constă dintr-o căutare mai mare a Lui și o bizuire tot mai mare pe El, recunoscându-L în toate căile noastre. Astfel, rugăciunea devine mai degrabă exercițiul minții decât al vocii, fiind mai spontană decât ceva bine pregătit dinainte, mai frecventă decât să fie foarte îndelungată. Pe măsura înaintării creștinului, rugăciunile lui vor fi mai spirituale: el va fi mai intențional în umblarea după sfințenie decât după simpla cunoaștere, fiind mai preocupat de a-I fi plăcut lui Dumnezeu decât de a ști dacă numele lui este scris în Cartea Vieții, mai dornic după acele lucruri care promovează gloria lui Dumnezeu decât după cele care îi aduc lui mângâiere. Pe măsură ce Îl cunoaște tot mai bine pe Dumnezeu, încrederea lui în Domnul va crește, astfel că, dacă, pe de o parte, el știe că nimic nu este prea greu pentru Domnul, pe de altă parte este asigurat că în înțelepciunea Lui, îi va da binecuvântările de care are nevoie, și îi va refuza sau interzice lucrurile care i-ar dăuna. De asemenea, creșterea spirituală se dovedește prin faptul că devenim la fel de sânguincioși în a ne ruga pentru întreaga casă a credinței pe cât ne rugăm pentru noi înșine și pentru familia trupească. Inimile noastre s-au lărgit când

facem „rugăciuni pentru toți sfinții” (Efes. 6:18).

RĂZBOIUL CREȘTINULUI ȘI CREȘTEREA SPIRITUALĂ

Și aici vom greși și vom trage o concluzie eronată dacă nu acordăm o atenție specială limbajului Sfintei Scripturi. Noi suntem chemați să ne implicăm în ceea ce este denumit „lupta cea bună a credinței” (1 Tim. 6:12), dar dacă vom căuta să ne evaluăm înaintarea prin mărturia simțurilor noastre, vom ajunge inevitabil la un verdict fals. Credința aleșilor lui Dumnezeu are ca temelie unică Scriptura și pe Hristos ca Obiect nemijlocit al ei. Hristos nu le-a promis nicăieri răscumpăraților Lui în Scriptură că vor avea o astfel de biruință asupra corupțiilor păcatului lor interior în această viață astfel încât acesta să fie răpus cu totul, nici chiar că ele vor fi atât de supuse încât poftele lor să își înceteze împotrivirea lor energică, nici măcar pentru o perioadă, căci în acest război nu avem nici permisiile și nici vacanțele. Nu, ci El le poate permite chiar vrăjmașilor tăi să capete o astfel de superioritate asupra ta încât să fii în situația de a striga: „mă copleșesc nelegiuirile” (Ps. 65:3), dar, în ciuda acestui fapt, ești chemat să continui să te împotrivești păcatului interior și poftelor tale, fiind asigurat de Cuvântul făgăduinței că vei ieși biruitor.

Scopul esențial al Satanei este să te ducă la disperare din cauza prevalenței corupțiilor tale interioare, dar Hristos s-a rugat pentru tine, astfel încât credința ta să nu se piardă, iar dovada că rugăciunea Lui este ascultată constă în faptul că îți deplângi eșecurile, dar nu devii un apostat total.

Problema este că noi vrem să amestecăm credința cu tot felul de alte lucruri – cu sentimentele noastre, cu „experiențele” noastre sau chiar cu roadele credinței. Credința trebuie să privească doar la Hristos și la biruința în El. Ea trebuie să se alipească de El și de Cuvântul Lui în orice vreme și oricare ar fi situațiile prin care trecem. Dacă ne străduim să deosebim rezultatul acestei lupte prin dovezile simțurilor și a sentimentelor noastre – ceea ce vedem și simțim în interiorul nostru – în loc să îl evaluăm prin credință, atunci experiența noastră prezentă va fi aceea a lui Petru, „când a văzut că vântul era tare” (Matei 14:30) în timp ce mergea pe apă spre Hristos, sau vom concluziona astfel: „voi pieri” (1 Sam. 27:1).

Nu a descoperit oare Pavel că, atunci când voia să facă binele, răul era prezent în el, că în timp ce se bucura în Legea lui Dumnezeu în omul dinăuntru, vedea o altă lege în mădularele sale, războindu-se cu legea minții sale și căutând să îl ducă în robie, astfel că a exclamat: „O, nenorocitul de mine”? Aceasta era „experiența” lui și dovada dată de sentimente și simțuri. O, dar el nu s-a oprit acolo, așa cum procedează mulți. Răspunsul lui a fost: „Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?.. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 7:24-25). Iată limbajul credinței! Așa faci și tu? Succesul tău în această luptă trebuie determinat prin a evalua dacă, în ciuda tuturor eșecurilor, continui în credință și privești înainte către acea ultimă secvență a luptei, când vei triumfa prin Hristos. Dacă aș primi o scrisoare de la unul dintre locuitorii munților de gheață din Groenlanda, care mi-ar cere să îi fac o descriere precisă și vie a unui măr și a fructelor lui, în niciun caz nu i-aș

descrie un măr crescut artificial într-un solar, nici nu l-aș alege pe unul care a crescut într-un teren sărac și pietros de pe un deal pustiu; mai degrabă i-aș descrie un măr dintre cei care se găsește plantat într-un teren obișnuit dintr-o livadă normală. Este adevărat că și ceilalți sunt meri și pot rodi, însă dacă mi-aș limita descrierea la unul dintre ei, destinatarul meu din Groenlanda nu ar căpăta o imagine corectă a unui măr obișnuit. La fel de incorect ar fi să iau experiențe speciale din viața unui anumit creștin și să le socotesc standardul după care toți ceilalți să se evalueze. Există multe soiuri de mere, diferite ca mărime, culoare sau aromă. Deși creștinii au anumite trăsături fundamentale comune, totuși nu vei găsi doi creștini identici. Varietatea și diversitatea sunt trăsături esențiale ale lucrărilor lui Dumnezeu.

CARACTERISTICILE MATURITĂȚII SPIRITUALE

Anterior m-am referit la șapte aspecte diferite ale vieții creștine prin care ne putem testa progresul. În cele ce urmează voi menționa câteva dintre trăsăturile care descriu, mai mult sau mai puțin, chiar și într-o formă incipientă, starea de maturitate a creștinului.

Prudența

Există o zicală bine-cunoscută – deși adesea ignorată de adulți – care spune că „nu putem pune capete bătrâne pe umeri tineri”. Această zicală este valabilă deopotrivă în tărâmul natural și în cel spiritual: noi trăim și învățăm gradual, deși unii învață mai rapid decât alții, și aceasta se datorează faptului că unii primesc imediat învățătura din Scriptură, în timp ce alții avansează

în ea numai prin experiențe dureroase. Cuvântul spune: „nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor” (Ps. 146:3), și dacă luăm aminte la acest îndemn, suntem scutiți de multe dezamăgiri amare, în timp ce, dacă îi luăm pe cuvânt pe oameni și contăm pe ajutorul lor, vom descoperi frecvent că ne-am sprijinit pe niște trestii frânte. Zelul proaspătului convertit este temperat în multe feluri de cunoștință, astfel că el devine tot mai prudent. Pe măsură ce capătă experiență, el învață să acționeze cu o atenție și prudență mai mare și să „se poarte cu înțelepciune față de cei de afară” (Col. 4:5). De asemenea, pe măsură ce descoperă efectele înfricoșătoare ale falșilor convertiți asupra lui, creștinul este mai specific și mai atent în felul în care își alege prietenii. El își descoperă în același timp și slăbiciunile, identificând astfel lucrurile față de care trebuie să vegheze mai atent și ispitele împotriva cărora să se roage.

Sobrietatea

Aceasta nu poate fi obținută decât în școala lui Hristos. Este adevărat că, în anumite înclinații, există suficiente lucruri să se împotrivescă acestei virtuți, însă maturizarea ei nu poate fi obținută decât prin acțiunile harului divin, așa cum Tit 2:11-12 ne arată clar. Aș defini sobrietatea creștină ca stăpânirea dorințelor noastre în umblarea lor după toate lucrurile și în folosirea tuturor lucrurilor, pentru că putem ajunge în situația de a fi „prea neprihăniți” (Ecles. 7:16). Sobrietatea este acea abilitate de a ne stăpâni omul interior și pe cel exterior prin moderație și stăpânire de sine. Este acea menținere a dorințelor noastre în limitele lor legitime, astfel încât să fie împiedicate să ajungă la excese

în practică. Este o atitudine a minții opusă agitației și entuziasmului exagerat. Înseamnă să fim înfrânați în toate lucrurile (cf. 1 Cor. 9:25), iar aceasta include deopotrivă părerile și comportamentul nostru. Este o seriozitate sfântă, o atitudine de calm și echilibru care îl împiedică pe cel care o are să cadă în extreme. Este acel auto-control care ne păzește să nu ne prăbușim sub povara întristărilor sau să devenim ușuratici în bucuriile noastre. Ea ne determină să punem un preț mic pe lucrurile acestei lumi, așa încât nici plăcerile și nici îngrijorările acestei lumi să nu afecteze ilegitim inimile noastre.

Stabilitatea

Există o atitudine copilărească spirituală și una naturală, prin care proaspătul convertit acționează mai degrabă din impuls decât din principiu, fiind purtat departe de închipuirile lui și ușor influențat de cei din jurul lui. A „pluti încoace și încolo, purtat de orice vânt de învățătură” (Efes. 4:14) este una dintre trăsăturile imaturității spirituale, și când ne clătinăm în credință și avem o gândire plină de îndoieli, ne vom clătina și în responsabilitățile noastre. Chiar și acea dragoste revărsată în inimile celor regenerați are nevoie să fie controlată și călăuzită, după cum este evident din acea rugăciune a apostolului: „mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere” (Fil. 1:9). Pe măsură ce creștinul înaintează în har, el devine „înrădăcinat și zidit în El [Hristos], întărit prin credință” (Col. 2:7).

Tot astfel, odată cu creșterea lui în cunoașterea Domnului, despre el se poate spune: „El nu se teme de vești rele, ci inima lui

este tare, încrezătoare în Domnul” (Ps. 112:7).

El poate fi clătinat, dar nu doborât de veștile rele, căci, odată ce a învățat să se bizuie pe Dumnezeu, el știe că nu există circumstanțe care să îl afecteze profund. Indiferent ce poate veni asupra lui, el va rămâne calm, încrezător în Stânca lui de adăpost. Inima lui este ancorată în Dumnezeu, așa că mângâierile lui nu pier odată cu declinul trupului.

Răbdarea

Aici trebuie să facem deosebire între acea indiferență naturală caracteristică unor oameni cu temperament zeflemist, și harul duhovnicesc produs în creștin de Dumnezeu. Trebuie să ne amintim de asemenea că răbdarea spirituală are deopotrivă o parte pasivă și una activă. Pasiv vorbind, ea este o resemnare liniștită și mulțumită sub suferință (Luca 21:19), fiind opusul acțiunii agitate, „ca cerbul într-un laț” (Isaia 51:20). Limbajul ei este: „Nu voi bea paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” (Ioan 18:11). Activ vorbind, ea este o perseverență în responsabilități (Evrei 12:1), contrar cu a „da dosul în ziua luptei” (Ps. 78:9). Limbajul ei este „să nu obosim în facerea binelui” (Gal. 6:9). Răbdarea îl face capabil pe cel credincios să suporte cu blândețe orice găsește Domnul de cuviință să aducă asupra lui. Ea îl determină să aștepte din partea Domnului ceasul odihnei sau al eliberării. Ea îl îndeamnă să continue să își împlinească îndatoririle în ciuda împotrivirilor și a descurajării. Întrucât răbdarea vine în urma necazurilor (Rom. 5:3) și a încercării credinței (Iacov 1:3), nu ne putem aștepta prea mult să vedem răbdare în cei fără experiență spirituală și imaturi. Răbdarea noastră

crește când circumstanțele prin care trecem o fortifică, punând-o la lucru.

Smerenia

Smerenia evanghelică este o conștientizare a ignoranței, incompetenței și ticăloșiei mele, însoțită de o atitudine potrivită a inimii. Când proaspătul credincios se dedică sârguincios citirii Cuvântului lui Dumnezeu și devine tot mai familiarizat cu acesta, ajungând tot mai bine învățat în credință, el este foarte înclinat să se îngâmfe. Dar pe măsură ce studiază Cuvântul mai profund, va observa cât de multe lucruri se găsesc în el care îi depășesc priceperea, și pe măsură ce învață să facă deosebire între o informare intelectuală a lucrurilor spirituale și o cunoaștere experimentală și transformatoare a lor, el exclamă „arată-mi ce nu văd” (Iov 34:32) și „învață-mă orânduiri Tale” (Ps. 119:12). Pe măsura creșterii lui în har, el își descoperă tot mai mult ignoranța și conștientizează că „încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască” (1 Cor. 8:2).

Pe măsură ce Duhul îi crește dorințele, el însetează tot mai mult după sfințenie, și cu cât se va asemana mai mult chipului lui Hristos, cu atât va suspina mai profund din cauza conștientizării a cât de diferit este de Hristos.

Proaspătul creștin încearcă să împlinească multe îndatoriri în puterea proprie, dar mai târziu descoperă că, despărțit de Hristos, nu poate face nimic. Părintele în Hristos este tot mai golit și mai scârbit de sine și este tot mai uimit de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de el.

Toleranța

O atitudine de bigotism, partizanat și intoleranță este un semn al unei gândiri înguste și al imaturității spirituale. La momentul intrării în școala lui Hristos, majoritatea dintre noi ne așteptam să descoperim doar diferențe neînsemnate între membrii familiei Lui, dar pe măsură ce i-am cunoscut mai bine, am văzut că gândirea lor este diferită, temperamentul lor este diferit, vorbirea lor de asemenea. În ciuda acordului general în elementele esențiale, am văzut că există o varietate de păreri și atitudini în multe lucruri. Deși toți copiii lui Dumnezeu sunt învățați de El, ei nu cunosc decât „în parte” și „partea” pe care cineva o cunoaște se poate să nu fie partea pe care un altul o cunoaște. Duhul Sfânt locuiește în toți sfinții, însă El nu lucrează uniform în ei, nici nu le dă aceleași daruri (1 Cor. 12:8-11). În felul acesta, avem oportunitatea de a ne „îngădui unii pe alții în dragoste” (Efes. 4:2) și de a nu-i disprețui pe cei care diferă de noi în anumite aspecte, nici de a fi o pricină de poticnire pentru altul. Creșterea în har se dovedește printr-o atitudine de clemență și toleranță, dându-le altora același drept la o evaluare personală și aceeași libertate pe care o pretind pentru mine. În general, creștinul matur va subscrie maximei: „în lucrurile esențiale, unitate, în cele secundare, libertate, și în toate lucrurile, dragoste”.

Mulțumirea

Ca virtute spirituală, mulțumirea înseamnă să ne limităm bucuria și dorințele la ceea ce am acum, sau să consider suficient ceea ce am, socotindu-mă împlinit și satisfăcut. Mulțumirea este opusul cărtirilor, a grijilor care ne distrag, a dorințelor lacome și

invidioase. A cărti înseamnă să fim deranjați de acțiunile providenței lui Dumnezeu. A avea în mine griji care mă distrag înseamnă să nu am încredere în Dumnezeu în ce privește viitorul meu. A avea dorințe lacome înseamnă să fiu nemulțumit cu ceea ce Dumnezeu a rânduit să am. Dumnezeu știe ceea ce este cel mai bine pentru noi, și cu cât conștientizăm mai mult acest adevar, cu atât mai mulțumitori vom fi pentru ceea ce El ne dă în dragostea și înțelepciunea Lui – adică vom găsi plăcere în ceea ce Îi este plăcut. Mulțumirea este un semn al despărțirii de lume și al încântării noastre focalizată pe Domnul. Apostolul spunea: „m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc” (Fil. 4:11) și, așa cum afirma Matthew Henry, acea lecție nu a fost învățată „la picioarele lui Gamaliel, ci la cele ale lui Hristos”. Sigur că el nu a ajuns la aceasta într-o clipă. Din fire, noi suntem neobosiți, nerăbdători și invidioși pe situația altora, dar supunerea față de voia lui Dumnezeu și încrederea în bunătatea Lui produce pacea minții și odihna inimii. Creștinul matur va putea spune: „Tu-mi dai mai multă bucurie în inima mea, decât au ei când li se înmulțește rodul grâului și al vinului” (Ps. 4:7).

DESPRE AUTOR

Arthur W. Pink s-a născut la Nottingham, Anglia, în 1886, și a fost născut din nou prin Duhul lui Dumnezeu în 1908. Înainte de a-și începe lucrarea pastorală în Colorado, a studiat pentru doar 6 săptămâni la Moody Bible Institute în Chicago, SUA. Mai târziu a păstorit biserici în statele California, Kentucky și Carolina de Sud, după care s-a mutat pentru a predica în Sydney, Australia. În 1934, Pink s-a întors în Anglia, stabilindu-se în 1940 în Isle of Lewis, Scoția, unde a rămas până la moartea lui în 1952.

Revista lunară editată de el, *Studies in the Scriptures*, a fost publicată fără întrerupere din 1922 până în 1953, restul scrierilor lui fiind tipărite după moartea sa. Fiecare număr al revistei includea 6 până la 8 articole explicative. Susținerea de unul singur a acestui volum de explicații biblice profunde de-a lungul vieții sale este o mărturie a harului lui Dumnezeu revărsat asupra străduințelor lui. Scrierile lui sunt cunoscute pentru claritatea lor, pentru îndemnul zelos, pentru explicațiile atente și pentru cristocentricitatea lor. Chiar dacă au fost foarte puțin cunoscute în lumea creștină la vremea morții sale, scrierile lui Pink continuă să influențeze tot mai mult poporul lui Dumnezeu peste tot în lume.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

1) *Recomandă mai departe această carte!*

2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*

3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*

4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*

5) *Roagă-te pentru noi.*

6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.

Mulțumim!